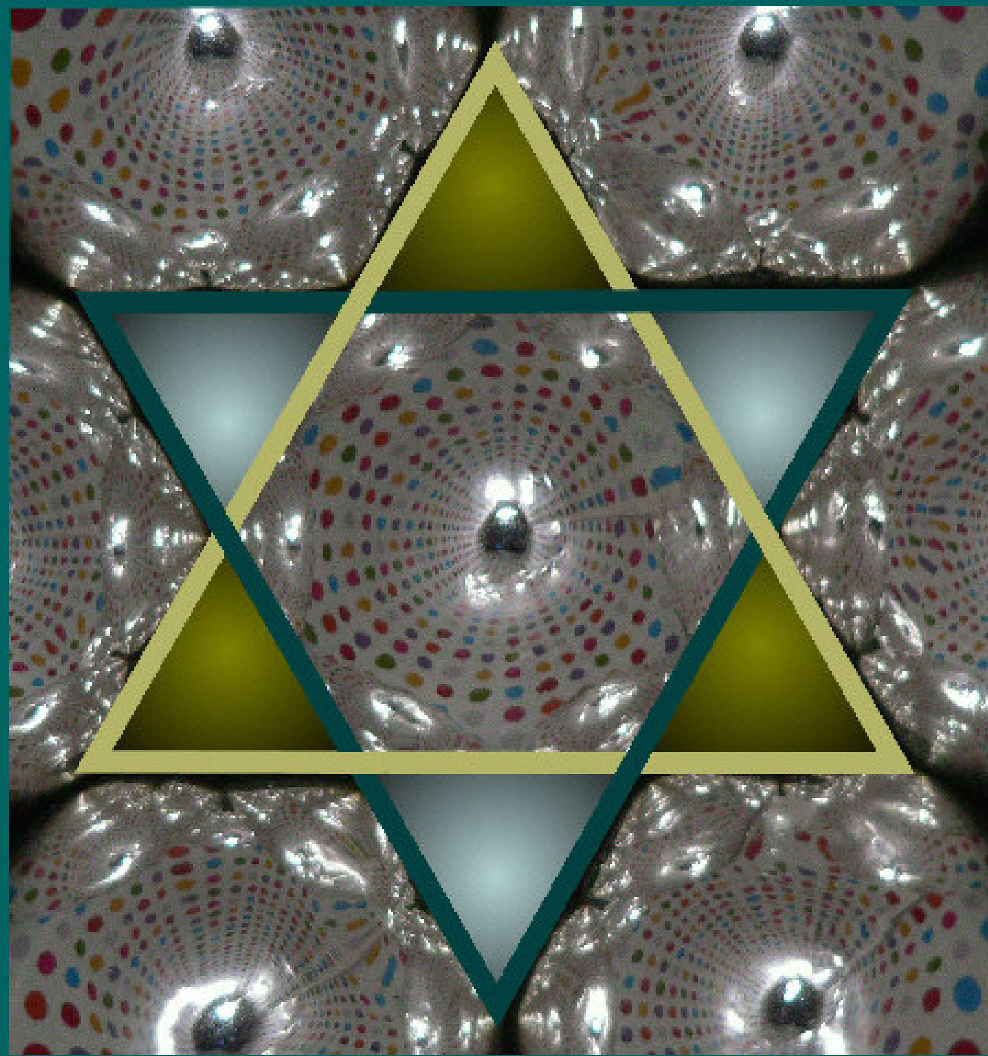
Ontheemde Zielen Ontwaken

Een samengaan van wetenschap en spiritualiteit

Jan Wicherink

Vincit Omnia Veritas

Ontheemde Zielen Ontwaken
333

Eerste Editie, 17 februari 2006
Tweede editie 20 maart 2006
Derde editie 27 maart 2006
Vierde editie 15 mei 2006
Vijfde editie 13 mei 2006
Zesde editie 29 augustus 2006
Zevende editie 21 juni 2007
Achtste editie 22 januari 2008

Nederlandse vertaling van
'Souls of Distortion Awakening'
8e editie, 22 januari 2008

Jan Wicherink

TIP
Indien u besluit dit boek uit te printen
dan is er vanaf nu ook de mogelijkheid om dit boek
in pocket vorm aan te schaffen.

Dit boek is verkrijgbaar in een pocket uitgave.
Bezoek de on-line webshop:
www.soulsofdistortion.nl/shop.html

Editor Nederlandse vertaling
Jan Smith (Zoetermeer)

Boekomslag ontwerp
Simon van der Zee en Jan Wicherink

Indien u wenst te reageren op dit boek, zendt dan uw commentaar naar:
contact@soulsofdistortion.nl

*"**Ontheemde zielen ontwaken**" ben ik tijdens het nalezen van het manuscript van 'Eindeloos bewustzijn' van Pim van Lommel op het Internet als 'infolandkaart', van oude kennis en nieuwe wetenschappen, tegengekomen.*

Vaak heb ik deze kaart daarbij opengeslagen om zelf ook informatie naast elkaar te zetten. Een van de mooie momenten was om (zei het in '2D') illustraties te zien van energie principes (hoofdstuk 6 "ethervibraties), die ik tijdens mijn bijna-dood ervaring BDE als een zeer levendige dimensie heb ervaren. Dit was een belangrijke schakel voor mij om te begrijpen dat (en ook hoe) energie de materie creëert. Het zien dat werkelijk álles energie is (zo ook bewustzijn) zat daarbij inbegrepen. Dus ook dat wij als mensheid door ons bewustzijn creëren. Of dit proces van creëren bewust of onbewust plaatsvindt, doet niets af aan de verantwoordelijkheid die de mens heeft ten opzichte van alle materie; zowel van het lichaam, leven en directe omgeving als in grotere verbanden zoals de gesteldheid van onze aarde. We krijgen als het ware ons eigen bewust zijn onder ogen via de wereld die wij waarnemen en voor het gemak maar buiten onszelf plaatsen.
*(**Monique Hennequin**)*

Monique Hennequin beschreef haar eigen BDE' in "Eindeloos bewustzijn, een wetenschappelijke visie op de bijna-dood ervaring" van Pim van Lommel (ISBN 978-90-259-5778-0 uitgeverij: Ten Have)

*"**Ontheemde zielen ontwaken**" is een samenhangende zienswijze van de voortgang van de wetenschap, van Newton, Einstein, kwantum- en postkwantumfysica en laat zien hoe de wetenschap zich voortbeweegt naar een begrip van de kwantum-evolutionaire sprong/transitie rond het jaar 2012.*

Het boek loopt parallel aan delen van Wilcock's Divine Cosmos en is een indrukwekkend overzicht dat tot stand gekomen is in een verbazingwekkend korte tijd - we wachten nog steeds op de rest van Divine Cosmos- dus dit boek is een essentiële aanrader voor 2012-onderzoekers".

***Geoff Stray**, auteur van 'Beyond 2012, Catastrophe or Ecstasy, a Complete Guide to the End-of-Time Predictions' en webmaster van de 2012 Dire Gnosis website: www.diagnosis2012.co.uk*

Inhoudopgave

Dankbetuiging

Allereerst gaat mijn dank uit naar David Wilcock wiens werk en boeken een geweldige invloed hebben gehad op mijn leven en de initiële inspiratie zijn geweest om dit boek te schrijven. Jarenlang had ik spirituele literatuur bestudeerd, maar ik was volslagen overdonderd toen ik voor het eerst zijn boeken 'Shift of the Ages', 'Science of Oneness' en 'Divine Cosmos' las die een gezonde wetenschappelijke verklaring geven voor de onderwerpen waarover ik al zo lang aan het lezen was. Nooit had ik in mijn stoutste dromen durven dromen dat wetenschap en spiritualiteit op een dag verenigd zouden kunnen worden! Ik ontdekte al snel dat er veel meer wetenschappers zijn die dezelfde gedachten-gang volgen en nu de esoterische Oosterse wijsheden bevestigen. De waarheid is dat wetenschap en spiritualiteit slechts twee verschillende gezichtspunten zijn van hetzelfde adembenemende universum. Dank je, David en ik wens je het aller-beste met je aankomende film 'Convergence' die gebaseerd is op je boeken en die zonder twijfel zelfs groter en succesvoller zal worden dan 'What the bleep do we know'.

Mijn dank gaat ook uit naar Daniel Winter, wiens werk ik net zo belangrijk en inspirerend vind. Je bent een van die wetenschappers van de nieuwe generatie die ons wetenschappelijk paradigma gaan doen verschuiven. Dank voor het reviewen van mijn boek in mei 2005 in jouw Implosie Groep nieuwsbrief. Hartelijk dank ook voor je DVD's en het boek die je me nadien toestuurde, ik koester ze. Ik wil ook mijn dank uitspreken voor je voortdurende steun aan Byron New Energy.

Dank ook aan Geoff Stray, auteur van het boek 'Beyond 2012, Catastrophe or Ecstasy, A Complete Guide to End-of-Time Predictions' en webmaster van www.diagnosis2012.co.uk, de meest belangrijke website wanneer u oprechte objectieve en betrouwbare informatie zoekt over de 2012-voorspellingen. Dank je voor het evalueren en corrigeren van mijn boek en het opnemen van mijn boek in de boekenlijst op je website. De lijst is indrukwekkend en het is een eer om er in voor te komen. Voor mij ben je de meest belangrijke 2012-onderzoeker, die een objectief perspectief houdt m.b.t. de wilde 2012-theorieën die de ronde doen. Jouw boek is een aanrader voor iedereen.

Ik wil ook oprecht Neil Haddon hartelijk danken; spoedig na publicatie van mijn boek op het internet reageerde je spontaan en introduceerde je mijn boek op Wilcock's Yahoo-forum. Daarbij bood je je hulp aan om mijn boek te corrigeren op Engels taalgebruik. Dank je Neil, je bent een ware vriend geworden en we wisselen nog regelmatig e-mails uit. Ik kan iedereen zijn interessante website www.wayshowers.co.uk aanbevelen - nadat u mijn boek uit heeft – wanneer u behoefte voelt om meer grip te krijgen op uw eigen leven. Neil heeft ook een boek geschreven getiteld 'It's up to you' waarin hij benadrukt dat we met z'n allen heel snel veranderingen moeten doorvoeren.

Dank aan Jan Smith uit Zoetermeer voor je spontane aanbod om mijn boek in het Nederlands eens grondig onder handen te nemen en te corrigeren op spelling en taalgebruik. Je was niet alleen een goede corrector, maar ook een kritische lezer met verstand van zaken over de materie van dit boek. Ik heb je oprechtheid, eerlijkheid en kritische houding zeer op prijs gesteld! Je hebt hierdoor een bijzonder waardevolle bijdrage geleverd aan dit boek.

Mijn dank gaat ook uit naar Sol Millin die ik ontmoet heb via mijn boek en website. We hebben veel ideeën over wetenschap en bewustzijn uitgewisseld. Sol Millin is oprichter van Byron New Energy in Australië en is bezig om vrije energie uit het vacuüm te winnen teneinde deze gratis ter beschikking te stellen aan de mensheid. Tot dusver is BNE erg succesvol geweest en het bedrijf heeft de kosmische watercel, beter bekend als de Joe Cell, weten te reproduceren en is in staat te demonstreren hoe een auto op deze energie kan rijden. Het is mijn voorrecht om webmaster van BNE's website www.byronnewenergy.com te mogen zijn. Ik hou van je Sol en ik hoop dat velen je altruïstische voorbeeld zullen volgen.

Ik zou ook mijn dank willen betuigen aan John Kuhles van www.verbodennieuws.nl die me interviews toegestaan heeft in zijn webradio-programma's en die mijn boek promoot op zijn website. Ik bewonder je lef John, jij bent iemand die publiekelijk durft op te staan en te spreken over het veel geridiculiseerde UFO-fenomeen, de wereldwijde onderdrukking van vrije energie, verboden archeologie en de ware geschiedenis van deze planeet, de gevestigde religieuze dogma's en de heersende negatieve elite die zo veel voor het publiek verborgen houdt voor haar eigen bestwil.

Dank ook Frank Bonte van de Nederlandse vrije energiegroep: www.nulpuntenergie.net voor jouw steun aan mijn boek en jouw enthousiasme erover. Net als Sol Millin ben je altruïstisch op zoek naar vrije energie en ik ben ervan overtuigd dat jouw liefde en intentie je naar je doel zullen leiden.

Mijn dankbaarheid gaat ook uit naar mijn vriend professor Dr. Sergey Smelyakov voor het onderwijzen over de Grote Galactisch Conjunctie en de Auric Time Scale theorie betreffende 2012. We delen dezelfde belangstelling over deze onderwerpen en je hebt me toegestaan om samen een aantal artikels te schrijven over deze onderwerpen, ik voel me bevoorrecht en vereerd. Beide theorieën worden besproken in dit boek.

Mijn dank gaat ook uit naar Mladen Kvaternik voor zijn spontane vertaling van mijn boek in de Kroatische taal. Ik hoop dat jouw goede werk veel lezers in je land zal bereiken!

Ik wil mijn vrouw Christine bedanken voor haar voortdurende steun bij het schrijven van dit boek en haar ijver en toewijding aan ons gezin. Dank ook voor je geduld met mij en mijn boek. Ook wil ik mijn vader bedanken; de gesprekken met jou over onze favoriete onderwerpen in dit boek zijn altijd zeer inspirerend geweest. We hebben vele boeken besproken en ideeën en gedachten uitgewisseld en we zullen dat blijven doen.

Ik wil ook mijn collega's Harold en Wil bedanken die altijd zeer enthousiast zijn geweest over mijn boek en me zodoende veel vertrouwen gegeven hebben. Wil, ik wil jou ook bedanken dat je me hebt voorgesteld aan de redactie van 'Religie en Mystiek' die het mij toestond een artikel voor dit blad te schrijven.

Dit boek werd op het internet gepubliceerd op 15 januari 2005 als een gratis e-boek omdat ik de behoefte had deze informatie te delen met zoveel mogelijk mensen. Het heeft me in contact gebracht met vele interessante en liefdevolle mensen van alle rangen en standen en hun dankbaarheid en de inspiratie die ze putten uit dit boek is mijn persoonlijke beloning. Laat me mijn dank uitspreken voor het lezen van mijn boek en ik hoop dat het jullie geïnspireerd heeft om verder te lezen omdat er zoveel goede en inspirerende schrijvers zijn in deze bijzondere tijd.

Proloog

Driehonderd jaar geleden nam de Franse filosoof René Descartes (1596-1650) de vrijheid om de wereld onder te verdelen in twee domeinen, een materieel domein en een spiritueel domein. Het spirituele domein werd het onderwerp van de religie en het materiële domein werd toegekend aan de wetenschap. Het was de start van een onafhankelijke reis van een wetenschappelijke gemeenschap van geleerden die zichzelf bevrijdden van de tot dan toe dogmatische vastgestelde wetenschappelijke feiten zoals die gedicteerd werden door de christelijke kerk met de Bijbel in de hand als de enige bron van de heilige waarheid.

Driehonderd jaar nadat Descartes de segregatie tussen wetenschap en religie introduceerde, lijkt de cirkel echter weer rond te zijn; in een kleine maar groeiende wetenschappelijke gemeenschap heeft de wetenschap het domein van de spiritualiteit wederom betreden. De brug tussen wetenschap en spiritualiteit is al overgestoken!

Toen de kwantumfysica in de 20e eeuw niet langer kon uitsluiten dat het menselijke bewustzijn invloed heeft op de fysieke realiteit in het subatomaire domein, begonnen wetenschappers dingen te ontdekken over onze werkelijkheid die de leerstellingen van esoterische leerscholen leken te bevestigen. Esoterische leringen zijn bewaard gebleven in spirituele tradities zoals de oude vedische geschriften, de joodse kabbala en in geheime gnostische kringen en de vrijmetselarij, waarvan de laatste groep veel beroemde leiders en wetenschappers in haar midden kende.

(1)

De dingen die u op het punt staat te gaan lezen, zijn de ontdekkingen van veel gezaghebbende wetenschappers uit verschillende vakgebieden, waaronder gevierde professoren van beroemde universiteiten. Ik ben tot de overtuiging gekomen dat de revolutionaire wetenschappelijke ontdekkingen die gedaan zijn in de laatste decennia van de 20e eeuw, waarvan overigens maar een fractie besproken zal worden in dit boek, uiteindelijk onze huidige wetenschappelijke paradigma's zullen veranderen en daarmee onze samenleving.

Veranderingen zullen waarschijnlijk niet snel gaan omdat onze wetenschap net zo dogmatisch is geworden als de religieuze wortels waaruit ze is ontstaan. In de toenemende vaart van onze evolutie zullen sociale veranderingen echter veel sneller gaan dan driehonderd jaar geleden in de tijd van Descartes. De Cartesiaanse materialistische wereldvisie, het blinde geloof dat er enkel en alleen een materiële oorzaak voor alles in het universum bestaat, is de erfenis van de wetenschap die ons Westers idee over de werkelijkheid honderden jaren gedomineerd heeft. Ik geloof echter dat ons huidige wereldbeeld uiteindelijk zal worden vervangen door een nieuwe visie, die zich aan het vormen is in een kleine kring van wetenschappelijke pioniers.

Deze nieuwe wetenschappelijke visie komt in een tijd waarin we wanhopig op zoek zijn naar nieuwe antwoorden om de problemen waar we voor staan de baas te blijven. De mensheid is op een kruispunt aangekomen. Als we de reis op de bestaande weg vervolgen, overleven we mogelijk het einde van de 21e eeuw niet. We staan voor immense ecologische problemen en de klimaatveranderingen die zo overduidelijk merkbaar zijn geworden, zijn al onomkeerbaar. Er heerst onrust in iedere uithoek van de wereld en de trend lijkt te zijn dat dit geweld almaar toeneemt en extremer wordt naarmate de jaren verstrijken. Wereldculturen zijn

verdeeld geraakt, polarisaties tussen botsende religies neigen ertoe om groepen in onze samenleving te radicaliseren. De dreiging van terrorisme is een reëel gevaar voor de stabiliteit van de wereld. We zijn prima in staat om onszelf te vernietigen als we niet een andere koers gaan varen. Wereldwijd neemt dan ook de druk toe om radicale wijzigingen door te voeren en de koers te verleggen. Maar is er nog hoop voor de mensheid?

Op het eerste gezicht lijkt het idee belachelijk, gegeven de hierboven geschetste situatie, maar spirituele bronnen menen dat Gaia, Moeder Aarde, op dit moment een transformatieproces ondergaat nu ze zich verplaatst van het Vissentijdperk naar het Watermantijdperk om daarmee een 75.000 jaar oude evolutiecyclus af te ronden. Alle grote wereldreligies kennen een eindtijd-profetie en we hebben veel profeten gekend die deze verkondigd hebben zoals Jezus Christus, Mohammed, Nostradamus en Edgar Cayce, om er enkele te noemen. De transformatie die de aarde zou ondergaan kent veel namen zoals de 'wederkomst van Christus', de komst van het 'nieuwe Jeruzalem' en 'Hemelvaart'.

Onze huidige tijd kenmerkt veel van de tekenen van deze profetieën; zou het kunnen zijn dat we ons al temidden van deze transformerende veranderingen bevinden? Veel new age-onderzoekers geloven dat dit inderdaad het geval is. De transformatie op aarde zou zogenaamd gestart zijn ergens in de tachtiger jaren van de vorige eeuw en eindigen rond 2012.

Toen ik het eerst over deze beweringen hoorde, wees ik ze resoluut van de hand, dat zult u waarschijnlijk ook doen als dit boek het eerste is dat u leest over dit onderwerp.

Na het lezen en bestuderen van heel veel materiaal dat deze beweringen onderbouwt, heb ik veel van mijn scepsis verloren en ben ik gaan geloven dat we inderdaad in een heel bijzondere tijd leven. Het onderwerp zelf resoneert met mijn hele wezen. Zolang ik me kan herinneren heb ik altijd het gevoel gehad dat zaken zo anders zouden kunnen zijn in deze wereld en het heeft me er uiteindelijk toe gebracht dit boek te schrijven. Het is mijn kleine bijdrage aan een betere wereld door deze informatie met u te delen in een wereld die het zo nodig heeft in deze moeilijke tijden.

Dit boek gaat niet over 'het einde van de wereld', de 'Apocalyps', integendeel, het gaat over het einde van de wereld zoals u en ik die vandaag de dag kennen en de geboorte van een geheel nieuwe, betere wereld.

Het grootste gedeelte van dit boek is gebaseerd op gezonde wetenschappelijke 'bewijzen' die de bovenstaande beweringen kunnen bevestigen, het is niet gebaseerd op populaire metafysische ideeën uit de new age-beweging. Ik zal echter in het laatste hoofdstuk enkele minder orthodoxe bronnen, zoals het werk van de 'Law of One' bespreken, dat u mogelijk niet zal aanspreken. Ik heb deze bron echter toegevoegd omdat het voor velen zeer overtuigend kan zijn.

Ik nodig u uit uw eigen intuïtie te gebruiken wanneer u zich het materiaal eigen maakt dat in dit boek wordt besproken. Vele zaken die u in dit boek zult tegenkomen worden niet gemakkelijk geaccepteerd door ons materialistische gehersenspoelde verstand. In onze Westers geciviliseerde wereld zijn we gaan vertrouwen of wetenschappelijke feiten (linkerhersenhelft - mannelijke logica), waar in het Oosten gezegd wordt dat iets pas waar is wanneer het persoonlijk ervaren is (rechterhersenhelft - vrouwelijke intuïtie). Ik nodig u uit om beide helften te gebruiken en te ontdekken wat voor u waar is.

Ik kan me goed voorstellen dat u erg sceptisch bent over het onderwerp van dit boek en de onderwerpen die u zult gaan lezen. Scepsis is een gezond mechanisme wanneer u nieuwe concepten evalueert. Ik wil u echter de suggestie meegeven dat scepsis door het ego ook gebruikt kan worden als een verdedigingsmechanisme om uzelf te beschermen om het vooral niet bij het foute eind te hebben. Door sceptisch te zijn accepteren we de wereld zoals zij is, het is een veilige haven, een status quo. Indien we geen nieuwe overtuigingen toelaten, kunnen we ook niet geraakt worden in de kern van ons wezen en kunnen we alles bij het oude laten. Sceptici verkeren in goed gezelschap omdat ze behoren tot de meerderheid. Scepsis kan echter ook een belemmering vormen die ons weerhoudt om te leren. Het vergt moed om uzelf toe te staan de nieuwe concepten uit dit boek te overpeinzen. In dit opzicht is dit boek geen gemakkelijk leesbaar boek en het vraagt van u dat u openstaat voor nieuwe gedachten.

Het overgrote deel van het materiaal uit dit boek is geïnspireerd en gebaseerd op het werk van David Wilcock. We zullen hem nog bespreken wanneer we vorderen in dit boek. Ik denk dat David Wilcock een belangrijke rol speelt in het uitdragen van een nieuw wetenschappelijk bewustzijn, een globale bewustzijnsverandering, want hij is veel meer dan weer een nieuwe wetenschapper, we zullen dit later openbaren! Hij heeft drie belangrijke boeken geschreven die vrij te downloaden zijn van zijn website www.divinecosmos.com. Zijn werk krijgt steeds meer erkenning in wetenschappelijke kringen.

Dit boek zal ook ingaan op de profetieën van Edgar Cayce (1877 - 1945), de laatste grote profeet van de vorige eeuw die zo accuraat de 'wereldveranderingen' voorspeld heeft waarvan ik geloof dat deze zich op dit moment voordoen.

Ik hoop dat dit boek wat licht zal brengen in een wereld die het zo nodig heeft. Persoonlijk ben ik gaan geloven dat we een zonnige toekomst voor ons hebben liggen, het enige dat we nodig hebben, is ons vertrouwen deze toekomst te scheppen.

Verder hoop ik dat dit boek een vonk van verwondering en nieuwsgierigheid in u zal aanwakkeren zodat u zelf op zoek zult gaan naar de waarheid!

Jan Wicherink, 25 juni 2004

Hoofdstuk 1 Veranderende aarde

Onze lieve Moeder Aarde, Gaia, lijdt enorm onder de druk van alle menselijke activiteit die ondraaglijk is geworden sinds de wereldbevolking in toenemende mate en met onvoorstelbare snelheid is gaan groeien. De huidige wereldbevolking telt 6 miljard zielen en zal uitgroeien tot 10 miljard tegen 2030 en 20 miljard tegen 2070 indien het huidige groeitempo gehandhaafd blijft.

De mensheid consumeert in haar eentje 40% van de netto primaire voedsel-voorzieningen en energievoorraden die deze aarde beschikbaar heeft voor al haar soorten. In de laatste dertig jaar alleen al is meer dan een derde deel van alle natuurlijke hulpbronnen vernietigd als direct gevolg van menselijke activiteit. Onze rivieren zijn vervuild en onze oceanen sterven af.

Gaia is niet langer in staat om alle afstraffingen die zij te voorduren heeft gehad, te weerstaan en we zullen vroeg of laat de gevolgen hiervan ervaren. Het is slechts een kwestie van tijd.

We hoeven heus niet langer wetenschappers te geloven die beweren dat het broeikaseffect niet bewezen kan worden en dat de aarde het prima doet. Iedereen met ogen om te zien en oren om te horen zou het toch zo langzamerhand opgevallen moeten zijn dat het klimaat aan het veranderen is. Tegen het einde van deze eeuw zullen de poolkappen gesmolten zijn en onze oceanen totaal vervuild. De regenwouden, de longen van de aarde, zullen zijn verdwenen en tweederde van alle diersoorten op aarde zal zijn uitgestorven.

Zelfs in deze alarmerende situatie lijken de meesten van ons meer bezorgd te zijn over de jaarlijkse inflatiecorrectie en de uitslagen van hun favoriete voetbalclub in de eredivisie dan over de zure regen die op onze daken valt. Een dagelijkse blik in de kranten zou ons de indruk kunnen geven dat de wereld met de dag gewelddadiger wordt. Het Midden-Oosten verkeert in een staat van complete chaos en de terroristische dreiging na 9-11 is zo groot geworden dat het reeds het dagelijkse leven van miljoenen mensen beïnvloedt. Polarisatie en intolerantie tussen wereldculturen en religies nemen hand over hand toe.

Velen ervaren ook dramatische veranderingen in hun persoonlijke leven. Intieme relaties en huwelijken lijken steeds vaker en gemakkelijker uiteen te vallen dan ooit tevoren. Onze vertrouwde negen-tot-vijf-banen, die ons een eenvoudige bestemming naar het pensioen leken te kunnen garanderen, zijn aan het verdwijnen en jobrotatie is het sleutelwoord geworden! Burnouts van managers zijn gemeengoed en we zien vele afvallers in deze "ratrace".

Onze Westerse economieën die decennia lang zo stabiel schenen, lijken tegenwoordig steeds vaker in onbalans te geraken en de werkgelegenheid in het Westen gaat grootschalig verloren ten gunste van de ontwikkelingslanden die hun opwachting maken voor hun eigen economische glorietijden! Economische ontwikkelingen vinden plaats in voortdurend toenemende snelheid; de tijd om nieuwe producten op de markt te brengen is ongelooflijk kort geworden. In veel gevallen is het product al verouderd nog voordat het geïntroduceerd wordt op de markt. En dan hebben we het nog niet gehad over de miljarden dollars van de staatstekorten van onze wereldeconomieën die zo zwaar zijn gaan wegen dat ze kunnen instorten onder hun eigen gewicht.

Zelfs onze politieke structuren, de gevestigde partijen die ooit de hoeksteen en het cement vormden van onze samenleving, lijken onvoorspelbaar geworden. Nieuwe partijen met radicale politieke ideeën komen zomaar uit het niets op met in hun kielzog veel aanhangers, tot afgrijzen en verbazing van de gevestigde orde.

Op grote schaal komen corruptiepraktijken en witwasschandalen aan het licht waarbij prestigieuze multinationals betrokken zijn.

Onze wereld verandert en hij verandert snel; het voelt zelfs alsof de tijd zelf sneller gaat, is het niet? Wat is er gaande in onze hedendaagse wereld en waar gaat het allemaal naartoe?

Profetieën

De wereld heeft vele profeten gekend en veel van hen voorspelden vernietiging en wanhoop aan het einde van elk millennium – zo'n typisch schijnbaar magische datum waarop de wereld zou kunnen vergaan. Deze voorspellingen zijn niet alleen gemaakt voor het einde van het tweede millennium, maar zijn eerder ook voorspeld voor het eerste millennium en zoals we allemaal weten zijn de voorspelde catastrofen gelukkig niet uitgekomen.

En dan is er nog de ziener Nostradamus (1503- 1566). Hij voorspelde dat de mensheid tegen het jaar 2000 ofwel een apocalyptische holocaust, ofwel een nog nooit eerder vertoonde globale verandering en de geboorte van een nieuw wereldbewustzijn zou ondergaan.

(1)

Madame Blavatsky (1831-1891), mystica en oprichtster van de Theosofische Sociëteit voorspelde dat aan het einde van een 5200-jarige periode onze huidige Kali Yuga of Donkere Eeuw zou worden opgevolgd door een Eeuw van Licht.

Dus er is nog hoop!

De meest prominente ziener van de laatste eeuw is ongetwijfeld Edgar Cayce (1877- 1945). Hij is de best gedocumenteerde helderziende ooit. Edgar Cayce, beter bekend als de slapende profeet, heeft in totaal 14.306 '*readings*' slapend uitgevoerd in een veranderde bewustzijnstoestand die allemaal nauwgezet gedocumenteerd zijn. Edgar Cayce werd vooral beroemd om zijn medische 'readings', omdat hij met een bijna honderd procent nauwkeurigheid de diagnose kon vaststellen van het ziektebeeld van zijn patiënten. In de meeste gevallen kon hij zelfs de naam en het adres geven van de arts die ze het beste konden consulteren. En dit alles terwijl hij in een trancetoestand verkeerde en enkel en alleen de naam van de patiënt kende die hij zelf nooit eerder ontmoet had.
In de nadagen van zijn carrière begon hij informatie door te geven over oude beschavingen - vooral over de Egyptische en Atlantische culturen - en hij voorspelde tevens toekomstige gebeurtenissen voor deze aarde die bekend zijn geworden als de '*Earth Changes*'. Edgar Cayce richtte zelf de '*Association for Research and Enlightenment'* (A.R.E.)' op om zijn erfenis te bewaren voor het nageslacht. Deze organisatie bestaat nog steeds en is zeer actief. Edgar Cayce is zeer uitvoerig bestudeerd en er zijn meer dan driehonderd boeken gewijd aan deze mystieke man.

(2)

Vandaag de dag blijft Edgar Cayce veel mensen verbazen omdat al een groot aantal van zijn voorspellingen is uitgekomen en veel geleerden, veelal archeologen en egyptologen, hebben uit ervaring geleerd om zijn informatie zeer serieus te nemen en als baken te gebruiken in hun wetenschappelijke onderzoeken.

Cayce suggereerde dat de jaren tussen 1958 en 1998 een tijd van grote veranderingen zou inhouden, een wereldwijde transformatie. Deze veranderingen zouden niet het einde van de wereld betekenen, maar ze zouden een nieuw tijdperk inluiden en een spirituele transformatie. De aarde zelf zou door enorme veranderingen gaan in de vorm van massale aardbevingen, vulkaanuitbarstingen, verhoogde zonneactiviteit, dramatische weersveranderingen, overstromingen en een uiteindelijke verschuiving van de polen. Deze voorspellingen beloven dus niet veel goeds. Maar zoals we zullen aantonen in dit boek, is er, terwijl we dit boek schrijven, al sprake van dramatische klimaatveranderingen en een wereldwijde toename van natuurrampen. Gelukkig was een van de sterke argumenten die Edgar Cayce vaak gebruikte, dat de toekomst niet voorbestemd is en dat veel afhangt van de eigen wil en intentie van de mensheid om haar eigen toekomst te scheppen. In dit opzicht liet hij de mogelijkheid open voor andere uitkomsten van zijn eigen voorspellingen.

De slapende profeet keek ook in het verleden van de menselijke geschiedenis en gaf gedetailleerde informatie door over oude beschavingen zoals de Egyptische beschaving. Honderden van zijn lezingen spraken over het verloren continent van Atlantis dat 10.500 jaar v.Chr. in de Atlantische oceaan ten onder ging tijdens een wereldwijde natuurramp, een vloedgolf die veroorzaakt werd door het verschuiven van de polen van de aarde. Hij beschreef de Atlantische cultuur als een van de meest geavanceerde beschavingen uit de geschiedenis van de mensheid. Cayce noemde ook de zogeheten 'Zaal der Archieven', een bibliotheek met Atlantische kennis die gered zou zijn door overlevenden van het zinkende Atlantis. Deze schat aan informatie zou bewaard zijn gebleven op twee plaatsen op aarde: een van deze bibliotheken zou zich bevinden ergens onder de grond tussen de linkerpoot van de Sphinx en de Nijl op het plateau van Gizeh, terwijl de andere Zaal zich ergens zou bevinden op het Mexicaanse Maya-schiereiland Yucatan.

Volgens Cayce zou de Grote Piramide (de piramide van Cheops of Khufu) op het plateau van Gizeh omstreeks 10.500 jaar v.Chr. gebouwd zijn door Toth de Atlantiër, bij de Grieken beter bekend als Hermes Trismegistus, in samenwerking met de hoge priester Ra-Ta. Beiden waren overlevenden van het gezonken Atlantis. Zij bouwden de Grote Piramide om de Atlantische cultuur te bewaren. Edgar Cayce legde uit dat hijzelf de reïncarnatie was van Ra-Ta, de hoge priester die meewerkte aan de constructie van de Grote Piramide.

Volgens Cayce zouden onze hedendaagse moderne wetenschap en technologie eenvoudig een herontdekking zijn van de technologieën die ooit de Atlantische cultuur toebehoorden. En zoals we zullen aantonen in dit boek is er inderdaad een oude wetenschap aan het opdoemen die een nieuw licht laat schijnen over de hedendaagse wetenschap en ons helpt om een geheel nieuwe etherfysica te ontwikkelen. Delen van de oude Atlantische kennis zijn in het geheim bewaard gebleven in oude geheime genootschappen en de vrijmetselarij. Veel van de oorspronkelijke kennis is echter verloren gegaan, hoewel de fundamenten van deze kennis bewaard zijn gebleven in een oude wetenschap die beter bekend staat als de 'Heilige Geometrie' en die in onze tijd uiteindelijk gereconstrueerd werd.

Leonardo Da Vinci was lid van een dergelijk geheim genootschap en hij heeft door de moderne geschiedenis heen de 'Heilige Geometrie' geconserveerd in zijn kunstuitingen. De Rooms-Katholieke Kerk verbood deze heidense kennis omdat de heilige geschriften van de Bijbel de enige waren die verplicht en toegestaan waren.

Leonardo Da Vinci's lidmaatschap van dit geheim genootschap heeft wereldwijde aandacht gekregen doordat Dan Brown er een boek over schreef getiteld de 'Da Vinci Code'. Hoewel het boek voor het merendeel gaat over het vermeende huwelijk tussen Jezus en Maria Magdalena en hun nazaten, maakt het ook duidelijk dat Leonardo Da Vinci de importantie benadrukte van de Gulden Snede. In dit boek zullen we laten zien dat wetenschappers de Heilige Geometrie gebruikt hebben, de geometrie van de Gulden Snede, om een geheel nieuwe fysica te ontwikkelen. De Heilige Graal die besproken wordt in de Da Vinci Code is naar mijn mening noch een fysiek object (de drinkbeker die gebruikt is tijdens het laatste avondmaal), noch zijn koninklijke bloedlijn ('sang real'), maar in feite de conservatie van de kennis van de Heilige Geometrie en de betekenis van de Gulden Snede.

Tenslotte, een van de meest verbazingwekkende profetieën die wereldwijd aandacht begint te trekken, omdat deze zich lijkt te voltrekken terwijl dit boek wordt geschreven, is de eindtijdprofetie van de Maya's voor het jaar 2012. De Maya's vormden een autochtone indiaanse cultuur die tussen 300 en 900 n.Chr. in Midden-Amerika floreerde. Om voor wetenschappers nog onbekende redenen eindigde de klassieke Mayacultuur toen de indianen hun steden en tempelcomplexen verlieten zo rond 900 n.Chr. Hedendaagse afstammelingen van de Maya's leven nog steeds in Mexico, Guatemala en Honduras en zij dragen nog steeds de profetieën van hun voorvaderen met zich mee. De Maya's waren uitstekende sterrenwachten en zij beschikten over grondige kennis van de astronomie. Ze waren bezeten van tijdcycli en ze hadden verschillende extreem nauwkeurige kalendersystemen ontwikkeld die gebaseerd waren op de omlooptijden van de planeten.

Een van deze kalendersystemen is de 260 Kin (dagen) tellende Tzolkinkalender, een andere is de 365 Kin (dagen) tellende Haab kalender. De Haabkalender synchroniseert met de omloop van Venus en de Tzolkinklaender synchroniseert met de mystieke Maya Lange-Tellingkalender. De Lange-Tellingkalender werd gebruikt voor langere periodes en bestaat uit 13 Baktun subcycli. Een Baktun bestaat weer uit 20 subcycli, Katuns genaamd. Elke Katun bestaat weer uit 20 Tuns en als laatste bestaat de Tun uit 360 Kins (dagen). Dus een complete Baktun duurt 20 x 20 x 360 = 144.000 Kins, een heilig getal uit de Oudheid dat ook meerdere malen in de Bijbel genoemd wordt. Sommige wetenschappers menen dat de betekenis van de verhouding 13:20, die besloten ligt in de Lange-Tellingkalender, te maken heeft met de Gulden Snede van de Heilige Geometrie, hoewel een verhouding van 13:21 een ware Fibonacci-verhouding zou weergeven die uiteindelijk convergeert naar de Gulden Snede.

De totale duur van de Lange-Tellingkalender is 5.200 jaar. Volgens Mayakenners is de Lange-Tellingkalender gestart op 11 augustus 3114 v.Chr. en zal hij eindigen op 21 december 2012. De Maya's geloofden dat de wereld in het verleden door veel tijdperken is heen gegaan, die zij de Zonnen noemden. Het einde van de Lange-Tellingkalender zou het einde van de vierde Zon en de geboorte van de vijfde Zon betekenen. Hij zou ook het einde aanduiden van de wereld zoals wij deze kennen en het begin aangeven van een nieuw tijdperk. Dus de Maya-eindtijdvoorspellingen gaan eigenlijk over een nieuw begin, een wedergeboorte van de aarde. De Maya-voorspellingen lijken in overeenstemming te zijn met die van Edgar Cayce omdat ook de Maya's voorspellen dat dit nieuwe

begin voorafgegaan zal worden door oproer en onrust in de wereld met grote uitdagingen voor de mensheid. Deze uitdagingen zouden het menselijke bewustzijn op wereldwijde schaal veranderen.

De oorsprong van de Maya-profetieën vinden we terug in het scheppingsverhaal van de Maya's, de Popul Vuh. Hun grootste profeet was Lord Pacal. De Maya-profetieën bleven voor eeuwen geheim omdat het ontcijferen van de enige vier overgebleven Maya-codices die de Spaanse inquisitie overleefd hadden niet eerder begon dan in de zestiger jaren van de vorige eeuw. Maar de echte doorbraken in het kraken van deze codes kwamen pas ruim twintig jaar later. In de tussentijd gaven de Maya-sjamanen hun profetieën slechts mondeling door van generatie op generatie met de nodige diepgaande geheimhouding. Hun beleid om de profetieën geheim te houden veranderde pas toen de Maya's de tekenen begonnen te herkennen van de veranderende aarde die hun profetieën voorspeld hadden. Ze wisten dat de tijd gekomen was om hun profetieën wereldkundig te maken.

In 1997 kreeg een Nederlands filmmaker dan ook toestemming om een bijeenkomst van autochtone Amerikaanse indianenstammen, afkomstig van het gehele Amerikaanse continent, te filmen bij een heilige ceremonie die gehouden werd in de donkere wouden van Guatemala. De ceremonie werd gehouden met als doel de aarde te genezen en de indianen probeerden niet langer hun kennis en profetieën te verbergen. Zodoende werd het aan Nederlandse documentaire/ filmmaker Wiek Lenssen toegestaan dit hele gebeuren te filmen. Zijn film 'The Year Zero' kreeg helaas niet de internationale aandacht die hij verdiende.

(3)

Graancirkels

Tussen alle bovengenoemde '*Earth Changes*' die plaatsvinden in onze huidige tijd, vindt er tevens een bijna vergeten vreemd en geridiculiseerd fenomeen plaats: het in de laatste twee decennia wereldwijd verschijnen van graancirkels.

Tot op heden zijn er meer dan tienduizend graancirkels gerapporteerd en gecatalogiseerd. Veel van deze cirkels zouden een hoax zijn en inderdaad zullen veel dat ongetwijfeld ook zijn omdat in 1991 het beruchte stel Doug & Dave de wereld hebben getracht te misleiden door met hun planken de gewassen plat te drukken.

De overvloed aan graancirkels die wereldwijd is verschenen, kan onmogelijk het werk zijn van een paar grappenmakers. Het fenomeen van de graancirkels is inmiddels grondig onderzocht en de als authentiek bestempelde figuren vertonen geen tekenen van beschadiging, maar slechts lichte schroeiplekken ter plaatse van de buigpunten van de graanhalmen - alsof ze gebogen zijn door een onbekende energetische kracht. Studies hebben inmiddels ook uitgewezen dat er veranderingen optreden in het elektromagnetisch veld rond de cirkels. Wie of wat de cirkels gemaakt heeft is eigenlijk irrelevant m.b.t. het belang van de boodschap die deze cirkels uitdragen. Graancirkels demonstreren ons de principes van de Heilige Geometrie!

De elegante en vaak fractalachtige vormen van de graancirkels herbergen soms overduidelijk maar veelal ook verborgen geometrieën. Graancirkels beelden kennis uit die bewaard is gebleven in oude tradities en die vandaag de dag nog steeds terug te vinden is in de boeddhistische en hindoeïstische mandala's, de architectuur van kerken en kathedralen en in vele kunstuitingen waaronder de werken van Leonardo Da Vinci.

Recapitulatie

Onze laatste eeuw was erg druk en vooral in de laatste twee decennia hebben veel veranderingen plaatsgevonden die disharmonie en instabiliteit creëerden op het sociale en politieke vlak. Het is ook duidelijk geworden dat ons klimaat aan het veranderen is en dat er sprake is van massale sterfte onder de dieren- en plantensoorten waarvan er veel binnen niet al te lange tijd uitgestorven zullen raken. Edgar Cayce voorspelde in de dertiger jaren van de vorige eeuw reeds veel van de gebeurtenissen die zich nu lijken te ontvouwen. Hij voorspelde ook dat de wetenschap uiteindelijk de wetenschappelijke kennis zou herstellen van het legendarische verloren continent Atlantis.

Welnu, er is duidelijk iets gaande op deze planeet en wonder boven wonder heeft Edgar Cayce deze gebeurtenissen, die bekend zijn geworden onder de naam '*Earth Changes*', voorzien. Dezelfde boodschap stamt uit de Oudheid en is afkomstig van de Maya-profetieën verborgen in de Maya-codices en de hedendaagse Maya's bevestigen de heilige boodschappen van hun voorvaderen.

Temidden van al deze veranderingen op aarde, vindt ook de geboorte plaats van een nieuw wetenschappelijk bewustzijn. Haar geboorte vond plaats in een kleine kring van wetenschappers - voornamelijk afkomstig van buiten de kringen van de mainstream wetenschap. Deze kring van wetenschappers groeit gestaag en inmiddels bevinden zich hieronder ook geleerden en professoren van beroemde laboratoria en universiteiten op vakgebieden zoals fysica, biologie, astrologie en neuropsychologie. Deze wetenschappers schilderen een geheel nieuwe wetenschappelijke visie die op zijn zachts gezegd adembenemend is. Nochtans is er echter weinig publieke bekendheid met deze opkomende visie omdat onze kranten en het late avondnieuws ze niet onder de aandacht brengen. Van het totaal aantal wetenschappers dat ooit de aarde bevolkte, is 99% nu hier en nu aanwezig! Geen wonder dus dat er veel wetenschappelijke doorbraken zijn!

De nieuwe visie laat een wonderlijk universum zien waarin het menselijke bewustzijn een veel grotere rol speelt dan we ons ooit hadden kunnen voorstellen. Het laat tevens zien dat onze huidige civilisatie misschien wel eens niet het hoogtepunt van de menselijke beschaving zou kunnen zijn. Het wordt steeds duidelijker dat andere grotere en hogere beschavingen ons voorgegaan moeten zijn. Atlantis is aan het herrijzen precies zoals Edgar Cayce het voorspeld heeft! Zouden al deze ontwikkelingen de vooraankondiging kunnen zijn van een aanstaande wetenschappelijke revolutie die zou kunnen leiden tot een spirituele transformatie zoals deze in het verleden voorspeld is? In deze nieuwe wetenschappelijke visie gaan wetenschap en spiritualiteit namelijk heel goed samen.

Onze kennis lijkt zich zo snel te ontwikkelen dat we onze kinderen straks alleen nog geschiedenis kunnen bijbrengen indien we niet razendsnel onze schoolsystemen aan het toenemende tempo aanpassen. Ergens in de toekomst zullen de geschiedenisboeken de tijd aan het eind van de 20^{e} eeuw en het begin van de 21^{e} eeuw waarschijnlijk markeren als het tijdperk van een wetenschappelijke renaissance. Dus laten we eens kijken wat de wetenschap ons te vertellen heeft.

Hoofdstuk 2 De fundering van de wetenschap wankelt

De manier waarop wij denken over vrijwel alle onderwerpen in onze samenleving wordt sterk beïnvloed door ons wetenschappelijk inzicht in de wereld om ons heen. Het darwinisme heeft een belangrijk stempel gedrukt op ons geloof dat het leven vooral gaat over het overleven van de sterkste. We zien deze overtuiging weerspiegeld in ons kapitalistische systeem waar bedrijven worstelen om de sterkste te zijn. De strijd om te overleven is de motivatie voor bedrijven om voortdurend naar vooruitgang te streven om zo de concurrentie te verslaan.

Onze samenleving loopt per definitie altijd achter op wetenschappelijke inzichten. Het duurt lang voordat oude wereldvisies, oude geloofsovertuigingen en oude gewoonten uitsterven. In deze eeuw is het darwinisme zelf stervende. Biologen zoals Lynn Margulis geloven niet langer in het overleven van 'egoïstische genen', anderen noemen het darwinisme al de grootste blunder van de wetenschap ooit.

In dit hoofdstuk zullen we aantonen dat de fundamenten, het paradigma, de heilige sacramenten van de wetenschap zelf t.w. het causaal determinisme en de objectieve realiteit, niet langer meer verdedigd kunnen worden. Wetenschap is stevig verankerd in het geloof dat er voor ieder effect een oorzaak moet bestaan. Dit effect wordt voorafgegaan door een oorzaak die vastgesteld kan worden. Dit concept wordt 'causaal determinisme' genoemd. De wetenschap sluit de mogelijkheid uit dat goddelijk bewustzijn een causale factor zou kunnen zijn in de natuur. Een ander heilig sacrament is de strikte scheiding en onafhankelijkheid van object en subject. De wetenschapper (het subject) beïnvloedt de natuur (het object) niet tijdens en door zijn observaties. Dit concept heet 'objectiviteit'.

Deze wortels van de wetenschap ('objectiviteit' en 'causaal determinisme') hebben grote invloed gehad op de manier van denken over onze wereld. De wetenschap heeft de mogelijkheid dat bewustzijn een rol speelt in de natuur volledig geëlimineerd en heeft ons daarmee gedreven in een blind geloof in materialisme.

Laten we nu eens in de geschiedenis van de fysica duiken om te zien hoe deze oude en vastgeroeste overtuigingen van de wetenschap langzaam beginnen om te vallen om plaats te maken voor een veel grootsere visie.

Newtoniaanse fysica

Isaac Newton (1642-1727) wordt beschouwd als de grondlegger van de moderne Westerse wetenschap die gedurende 200 jaar toonaangevend was tot het begin van de 20e eeuw. Toen maakte Einstein met zijn algemene en speciale relativiteitstheorie een eind aan de hegemonie van de Newtoniaanse fysica.

René Descartes die onze wereld in de twee domeinen van geest en materie verdeelde, werd later een inspiratiebron voor Newton. Dankzij René Descartes en Isaac Newton werd het inzicht dat God de enige causaliteit was achter alle fysieke fenomenen in de uiterlijke wereld uiteindelijk uitgebannen, waardoor een wetenschap geboren werd die bevrijd was van de last van theologische dogma's.

Uitgangspunt van de Newtoniaanse fysica is het causaal determinisme. Dit betekent dat men er vanuit gaat dat de natuur volledig kan worden bestudeerd

en gedetermineerd op dezelfde manier als we de werking van een machine bestuderen. Laten we zeggen dat we willen weten hoe een klok tikt, dan moeten we, wanneer we alles over een klok aan de weet willen komen, ieder tandwiel van de klok apart onderzoeken om zo uiteindelijk de werking van de gehele klok te begrijpen. Dit is hoe de natuur werd bestudeerd sinds de dagen van Newton en lang daarna.

In de Newtoniaanse fysica wordt het atoom beschouwd als een puntdeeltje in de ruimte. Wanneer we de inwendige structuur van het atoom willen begrijpen, moeten we het uit elkaar nemen en ieder inwendig deel ervan bestuderen. Wanneer we hiermee klaar zijn en het kleinst mogelijke deeltje hebben ontdekt, het kleinste radertje van de klok zogezegd, dan weten we uiteindelijk alles over het atoom wat er te weten valt, zo was lange tijd de heersende redenering.

De wetenschap heeft altijd precies deze aanpak gevolgd. Zo heeft men een reusachtige deeltjesversneller gebouwd bij CERN (Conseil Européen pour la Recherche nucléaire), de Europese Organisatie voor Nucleair Onderzoek in Zwitserland, om materie te studeren door haar uit elkaar te halen. In deeltjes-versnellers wordt materie gebombardeerd met deeltjes die zijn versneld tot bijna de lichtsnelheid. Als een atoom wordt getroffen door een versneld deeltje, valt het uiteen als fijn porselein en al deze brokstukken worden bestudeerd in een nevelvat om de inwendige structuur van het atoom aan te tonen.

De wetenschap heeft op deze manier al een hele verzameling deeltjes ontdekt waaruit het atoom bestaat, we kennen de elektronen, de neutronen en de protonen. De neutronen en protonen bestaan op hun beurt weer uit quarks. De lange lijst van allerlei verschillende deeltjes gaat maar door en lijkt eindeloos. Fysici ontdekken nog steeds weer nieuwe deeltjes in hun deeltjesversnellers en deze ontdekkingen halen de krantenkoppen allang niet meer! Ze hebben al zo'n driehonderd verschillende deeltjes ontdekt en gecatalogiseerd!

Volgens de Newtoniaanse fysica is de fysieke wereld die we buiten onszelf ervaren zuiver objectief van aard, hetgeen betekent dat wetenschappelijke experimenten niet afhankelijk zijn van de waarnemer die het experiment uitvoert. De wetenschap heeft een protocol opgesteld waarin wordt voorgeschreven hoe alle wetenschappelijke experimenten dienen te worden uitgevoerd alvorens te worden geaccepteerd. Dit protocol benadrukt dat experimenten reproduceerbaar moeten zijn voor andere wetenschappers overal ter wereld.

Newtoniaanse fysica beweert dat alle verschijnselen in de uiterlijke fysieke wereld een materiële oorzaak moeten hebben - de oorzaak moet te vinden zijn in meetbare krachten en energievelden die een interactie aangaan met het fysieke object.

Van bewustzijn wordt aangenomen dat het ook een materiële oorzaak heeft. In de Newtoniaanse fysica is bewustzijn het epifenomeen of secondaire effect van chemische en elektrische processen die plaatsvinden in de hersenen. Anders gezegd is bewustzijn eenvoudigweg een bijproduct van het fysieke brein en heeft het geen oorzaak in zichzelf.

Het wereldbeeld dat hierboven geschetst wordt door de Newtoniaanse fysica is tot op de dag van vandaag nog steeds het meest populaire wereldbeeld; zo ziet de meerderheid van de moderne westerse wereld hun wereld. Geen wonder want de Newtoniaanse fysica is ook perfect van toepassing op de macrokosmische wereld van materiële objecten die wij waarnemen met onze zintuigen. Het is hoe we verwachten dat de wereld werkt wanneer we 's morgens wakker worden, de ogen openen en een nieuwe dag aanvangen.

Newtoniaanse fysica hebben de meesten van ons geleerd op de middelbare school en die is nog steeds van toepassing op onze macroscopische wereld. De omloopwetten van de planeten zoals deze door Johannes Kepler bijvoorbeeld werden vastgesteld, worden vandaag de dag nog steeds door NASA gebruikt om de banen van hun raketten te berekenen en ze zijn gebaseerd op pure Newtoniaanse fysica.

Relativiteitstheorie

In 1905 veranderde Albert Einstein het heersende wereldbeeld van de Newtoniaanse fysica voorgoed met de introductie van zijn speciale relativiteitstheorie, in 1915 gevolgd door de algemene relativiteitstheorie.

Hij bewees dat Newton's wetten van de fysica op generlei wijze statisch waren, maar dat ze relatief zijn ten opzichte van de waarnemer en het waargenomen object. Afhankelijk van het verschil in snelheid tussen de waarnemer en zijn waargenomen object, begint de ruimte ofwel te krimpen ofwel uit te dijen en de tijd verstrijkt ofwel langzamer ofwel sneller.

Strikte objectiviteit van de fysieke realiteit die het uitgangsprincipe vormt van de Newtoniaanse fysica blijft gehandhaafd indien rekening wordt gehouden met de relativistische effecten die een rol spelen tussen waarnemer en waargenomen object.

Einstein concludeerde in zijn relativiteitstheorie dat ruimte en tijd niet langer als twee afzonderlijke dingen gezien kunnen worden, maar dat ze beschouwd moeten worden als één verenigd ding. Hij noemde dit het ruimtetijd-continuüm.

De relativiteitstheorie ondersteunt het principe van lokaliteit, wat zoveel betekent dat alle fysieke verschijnselen zich moeten afspelen in een beperkte tijd en in een beperkte ruimte. Acties op afstand hebben tijd nodig om te reizen door de ruimte omdat geen materieel ding of kracht sneller kan reizen dan de lichtsnelheid.

Kwantumfysica

De grondlegger van de kwantumfysica is Max Planck. In 1900 bestudeerde hij de spectraallijnen, de kleuren die voorkomen in de hitte die uitgestraald wordt door een zwart lichaam. Een zwart lichaam is een voorwerp dat alle straling volledig absorbeert, vervolgens een evenwichtstemperatuur bereikt en daarna alle straling weer volledig uitzendt. Planck ontdekte dat de hitte die uitgezonden werd door het zwarte lichaam geen onafgebroken stroom van energie was, maar dat de energie uitgezonden werd in gelijke en beperkte uitbarstingen van energiepakketjes met een bepaalde frequentie. Planck vermoedde dat de vibratie van de atomen van het zwarte lichaam de bron vormde van deze straling. De discrete lijnen in het energiespectrum konden alleen verklaard worden indien de atomen aangeslagen werden in een hogere energietoestand als gevolg van de absorptie van de hitte. Vervolgens wordt deze geabsorbeerde energie weer vrijgegeven en stralen de aangeslagen atomen elektromagnetische energiepakketjes uit wanneer ze weer terugvallen naar hun grondtoestand. Deze energiepakketjes worden kwanta genoemd en de energie van het pakketje is proportioneel met de frequentie van de straling.
Planck's concept van energiekwanta conflicteerde met de klassieke elektromagnetische theorie van Maxwell die voorspelde dat elektromagnetische energie zich in golven voortbeweegt die elke kleine hoeveelheid energie kan

aannemen, en die zeker niet gekwantificeerd is. Het duurde dan ook jaren voordat de impact van de ontdekkingen van Planck uiteindelijk geaccepteerd en begrepen werden. Planck heeft altijd verwacht dat iemand anders zou opstaan met een betere verklaring voor zijn kwanta dan hijzelf, maar Einstein bevestigde zijn kwanta van elektromagnetische energie in experimenten met het foto-elektrische effect en noemde de lichtkwanta fotonen. Wat Einstein bewees was dat licht eigenlijk bestaat uit deeltjes, de fotonen. Hij ontving de Nobelprijs voor zijn werk met het foto-elektrisch effect.

In 1905 ontdekte Rutherford de kern van het atoom en in 1913 stelde Niels Bohr, die gewerkt had voor Rutherford, een model van het atoom voor waarbij het werd voorgesteld als een miniatuur zonnestelsel waarin de elektronen om de kern draaien net zoals de planeten om de zon. De elektronen draaien, net als de planeten, op een discrete afstand van de kern in sferische lagen die elektronen-banen worden genoemd. De elektronenbaan was Bohr's antwoord op de ontdekkingen van Max Planck, hij giste dat het atoom alleen kon bestaan in een discrete reeks stabiele energietoestanden. Verder legde hij uit dat de elektronen de kern alleen kunnen omcirkelen in een gegeven baan, maar dat ze vrij zijn om een kwantumsprong te maken van de ene baan naar de andere. Wanneer het elektron springt (kwantumsprong) van een hogere baan naar een lagere baan dan wordt een foton met een bepaalde golflengte uitgezonden. Het merkwaardige is dat het elektron hierbij niet reist door de ruimte tussen de banen maar een haasje-oversprong maakt van de ene baan naar de andere.

Bohr lichtte vervolgens het raadsel waarom elektronen niet eenvoudigweg in de kern storten toe, door te zeggen dat de laagste baan niet overgestoken kan worden. Tot op de dag van vandaag is de kwantumfysica niet in staat gebleken om uit te leggen waarom een elektron gedwongen is om zijn weg te vervolgen in een gegeven baan. Het antwoord luidt eenvoudigweg dat dit de magie van de kwantumfysica is.

Louis de Broglie stelde in 1924 in zijn doctorale studie 'Recherches sur la théorie des kwanta' de vraag of elektronen misschien golven konden zijn. Het was de introductie van de golfdeeltjes-dualiteit van materie in de kwantumfysica. De Broglie stelde voor dat deeltjes (elektronen) in het ene geval konden worden waargenomen als vaste objecten en zich in het andere geval gedroegen als golven.

De kwantumfysica is in staat gebleken om dit vreemde dualistische gedrag van de materie in een consistent wiskundig model te gieten, hoewel ze nooit in staat is geweest om uit te leggen waarom een elektron of foton zich gedraagt als deeltje in de ene situatie en als golf in een andere situatie. Wanneer een elektron of foton als een deeltje wordt waargenomen, bevindt het zich in een beperkte ruimte; wanneer het echter wordt waargenomen als een golf, bevindt het zich overal omdat een golf zich verspreidt in de ruimte. Probeert u zich dit eens voor te stellen, het is compleet onmogelijk! Men noemde deze materie "golf-deeltjes" (Eng: wavicles) om hiermee de dubbele natuur van materie aan te duiden.

De kwantumfysica is de vreemdste fysica die de wereld ooit gekend heeft. Men ontdekte bijvoorbeeld dat de wereld op het niveau van de subatomaire deeltjes ophield deterministisch te zijn. Tot de komst van de kwantumfysica nam de Newtoniaanse fysica aan dat alle eigenschappen en elk gedrag van onze fysieke realiteit bepaald konden worden omdat aangenomen werd dat de fysieke werkelijkheid zich op alle niveaus houdt aan natuurkundige wetten waarvoor geen uitzonderingen gelden.

De kwantumfysica bewees echter dat deze aanname niet klopte voor elementaire deeltjes op het microkosmische niveau. Gebleken is dat de natuur zich op het microkosmische niveau wazig begint te gedragen en in het geheel niet langer deterministisch te noemen is. Absolute zekerheid over de exacte toestand en eigenschappen van deeltjes kan niet langer bepaald worden, ze kunnen alleen nog berekend worden als een statistische waarschijnlijkheid. Dit principe is bekend geworden als het Heisenberg onzekerheidsprincipe, genoemd naar Werner Heisenberg. Het is van groot belang in te zien dat deze nondeterministische aard van de subatomaire deeltjes niet te wijten is aan een gebrek aan nauwkeurigheid van onze meetapparatuur, maar dat dit een inherente eigenschap van de natuur zelf is. Op het kwantumniveau springen de elektronen in een atoom zo maar willekeurig naar hogere elektronenbanen. Wanneer ze terugvallen naar de grondtoestand, wordt een foton (elektromagnetische lichtenergie) vrijgegeven. Dit gedrag is waarneembaar in al onze elektronische apparatuur, bijvoorbeeld als ruis in een elektronische versterker. Het willekeurige gedrag van de natuur op het kwantumniveau verbaasde en shockeerde wetenschappers omdat ze altijd geloofd hadden in het Newtoniaanse axioma dat de natuur zich houdt aan welbepaalde wetten. Fysici moesten vanaf nu leren leven met het onzekerheidsprincipe van de kwantumfysica. Einstein, die het niet kon geloven, heeft hierover ooit gezegd 'God dobbelt niet'.

Wat is de oorzaak van deze kwantumenergie-fluctuaties op het kwantumniveau die niet voorspeld kunnen worden?

Erwin Schrödinger bepaalde de vergelijking waarmee ofwel de snelheid (momentum) ofwel de exacte locatie van een elektron in een elektronenwolk bepaald kan worden. Het is volgens Heisenberg's onzekerheidsprincipe niet mogelijk om beide tegelijkertijd vast te stellen; of je weet de positie van het elektron en zijn snelheid (momentum) is onzeker, of je bepaalt de snelheid en zijn locatie is onzeker.

Om het raadsel op te lossen van de dualistische natuur van de golfdeeltjes-materie, een deeltje dat tegelijkertijd een deeltje en een golf kan zijn, lichtte de kwantumfysica deze paradox toe door te zeggen dat het deeltje alleen denkbeeldig bestaat als een superpositie van alle mogelijkheden waar dit deeltje zich kan bevinden. In deze toestand heeft het deeltje een golfachtige waarschijnlijkheidsdistributie wanneer het niet wordt waargenomen. Zodra een waarnemer, in de meeste gevallen de wetenschapper in zijn laboratorium, het deeltje echter meet, vervalt de kwantumtoestand van dit deeltje. De superpositie van alle mogelijkheden eindigt hiermee in slechts één fysieke toestand ofwel één enkele werkelijkheid. Met andere woorden: het deeltje bestaat niet in de reële wereld voordat een waarnemer het waarneemt. Voor de observatie bestaat het slechts transcendent in een rijk der mogelijkheden. Wanneer het deeltje geobserveerd wordt, bevriest slechts één van deze mogelijkheden.

Dit is bekend geworden als de Kopenhagen-interpretatie van de kwantumfysica zoals die werd voorgesteld door Niels Bohr. De Kopenhagen-interpretatie zegt dat het bewust observeren door de waarnemer het verval van de kwantumgolf, de toestand van de kwantumsuperpositie van alle mogelijkheden veroorzaakt. Met andere woorden de kwantumfysica zegt eigenlijk dat onze fysieke werkelijkheid subjectief is; de waarnemer speelt kennelijk een belangrijke rol in wat zich in de natuur manifesteert. In het domein van de subatomaire deeltjes zijn we dus medescheppers van onze eigen werkelijkheid!

Einstein heeft ooit gezegd 'Ik ben er niet meer zeker van of de maan er nog wel is wanneer ik mijn hoofd omdraai'. Hij bedoelde hiermee te zeggen dat de kwantumfysica aanneemt dat onze fysieke realiteit alleen bestaat wanneer deze

geobserveerd wordt (deeltjestoestand) en dat materie terugkeert naar pure energie wanneer niemand oplet (golftoestand).

De kwantumfysica betekende het einde van de Newtoniaanse objectiviteit en de causaal deterministisch te bepalen werkelijkheid omdat de bewuste observatie van de wetenschapper een actieve rol speelt in de fysieke observaties.

Vandaag de dag wordt deze kennis gebruikt om kwantumcryptografietechnieken te ontwikkelen voor informatieoverdracht. Het onderscheppen van een bericht kan gedetecteerd worden doordat het geobserveerd is, de ongeautoriseerde lezer zal tot op zekere hoogte de inhoud van het bericht veranderd hebben.

De kwantumfysica voorspelde het bestaan van zogeheten non-lokale effecten. Non-lokale effecten zijn effecten die instantaan plaatsvinden tussen twee fysieke objecten die gescheiden zijn door tijd en ruimte. Er bestaat in dit geval geen tijdsverschil tussen oorzaak en gevolg. Dit gaat strikt in tegen Einstein's theorie dat niets in dit universum de lichtsnelheid kan overschrijden. Toen Einstein voor het eerst vernam dat de kwantumfysica het bestaan van non-lokale effecten voorspelde, noemde hij deze effecten 'spookachtige actie op afstand'. Hij kon het eenvoudigweg niet geloven.

In een wetenschappelijke publicatie, door Einstein, Podolsky en Rosen in 1935 opgesteld, stelden zij gezamenlijk de zogeheten Einstein-Podolsky-Rosen (EPR) correlatie van kwantumverstrengelde deeltjes voor. Twee deeltjes heten kwantumverstrengeld te zijn wanneer hun kwantumtoestand gekoppeld is. Bij kwantumverstrengelde deeltjes lijkt er geen scheiding te bestaan tussen de deeltjes en reageren ze gezamenlijk als één lichaam. Wanneer de kwantum-toestand van het ene deeltje vervalt in een klassieke toestand, dan vervalt daarmee ook de kwantumtoestand van het andere deeltje in exact dezelfde toestand. Dit vereist dat de communicatie tussen de twee deeltjes instantaan moet zijn of met andere woorden non-lokaal. In het EPR-voorstel probeerde Einstein het bestaan van non-lokale kwantumverstrengelde deeltjes te ontkrachten door te stellen dat de kwantumwetenschap incompleet moest zijn en hij kwam met een alternatief voorstel van de zogeheten 'lokaal verborgen variabelen'. In 1964 bewees John Bell echter dat het non-lokale effect van kwantumverstrengelde deeltjes in theorie wel degelijk bestaat en dit bewijs werd later bekend als het Theorema van Bell.

En dus werd in het vervolg weer aangenomen dat de communicatie tussen twee verstrengelde deeltjes inderdaad non-lokaal en dus instantaan plaatsvindt. Als de toestand van het ene verstrengelde deeltje verandert, dan wijzigt de toestand van het andere deeltje ook, om exact dezelfde toestand aan te nemen.

Technici bij IBM werken al vanaf 1993 aan kwantumteleportatie, gebruikmakend van kwantumverstrengeling als hun bouwsteen. Kwantumteleportatie is een techniek waarbij materie gedematerialiseerd wordt op de ene plaats om in een kwantumtoestand 'gefaxt' te worden naar een andere plaats alwaar het opnieuw geassembleerd wordt. Hoewel niemand in de nabije toekomst Star Trek-achtige sciencefictionscènes verwacht waarbij Scotty opgestraald wordt naar het moeder ruimtevaartschip U.S.S. Enterprise, blijft staan dat het fenomeen echt is.

Waaraan de onderzoekers bij IBM werken is niet de teleportatie van de materie zelf, maar van haar eigenschappen in een kwantumtoestand. Men heeft lang gedacht dat teleportatie niet mogelijk zou zijn omdat de meting zelf, het scannen van het origineel, het verval van de kwantumtoestand teweeg zou brengen en daarmee het origineel zou vernietigen, anders gezegd het origineel zou doen degraderen naar zijn klassieke toestand. De IBM-wetenschappers hebben echter

een soort truc voorgesteld waarbij het scannen niet volledig in de kwantumtoestand plaatsvindt maar half in de klassieke, half in de kwantumtoestand, zodanig dat het kwantumonzekerheidsprincipe geen geweld wordt aangedaan.

In april 2004 rapporteerde het BBC-nieuws voor het eerst over doorbraken in kwantumteleportatie die behaald zijn door Oostenrijkse onderzoekers. Deze onderzoekers bleken in staat om met succes kwantumverstrengelde fotonen over een afstand van 800 meter de rivier de Donau over te laten steken waarbij gebruik werd gemaakt van glasvezeldraad. Deze gebeurtenis was de eerste keer dat kwantumteleportatie buiten het laboratorium werd aangetoond.

Kwantumteleportatie is een belangrijk verschijnsel dat noodzakelijk is voor de ontwikkeling van een nieuw type supercomputer die gebaseerd is op kwantumberekeningen. Onze huidige computergeheugens gebruiken binaire toestanden, bits genaamd, die nodig zijn om de data op te slaan. Een bit kan de waarde van één of nul aannemen. Bij kwantumberekeningen worden de klassieke bits vervangen door kwantumbits of qubits (samenstelling van het Engelse "quantum bits"). Qubits nemen in hun kwantumtoestand de superpositie van zowel de waarde één als nul tegelijkertijd aan. De berekening vindt vervolgens in de kwantumtoestand plaats. Kwantumteleportatie is hierbij nodig om de data (qubits) te verplaatsen van de ene plaats in het geheugen naar de andere zoals dat gebeurt in onze huidige computers. Aan het eind van de berekening vervalt de kwantumtoestand van de computer en zijn geheugen weer terug in een klassieke toestand. Alle qubits in het geheugen nemen nu een klassieke toestand aan van ofwel een één ofwel een nul. Het voordeel van kwantumcomputers zal zijn, vooropgesteld dat ze gebouwd kunnen worden, dat ze een vrijwel ongelimiteerd aantal berekeningen parallel kunnen uitvoeren waardoor ze ongelooflijk snel en efficiënt zullen zijn.

Non-lokaliteit en kwantumverstrengeling bestonden alleen in theorie totdat Alain Aspect van de 'Instituut der Optica' aan de universiteit van Parijs in 1982 in zijn laboratorium voor het eerst bewees dat deze effecten ook echt bestaan.
Hij bleek in staat om een serie tweelingfotonen te produceren en deze in tegengestelde richting weg te sturen. De kwantumverstrengelde tweelingfotonen reisden in hun kwantumtoestand, hetgeen zoveel betekent dat ze als een kwantumwaarschijnlijkheid een oneindig aantal mogelijke spinrichtingen tegelijkertijd aangenomen hadden. Toen één van de fotonen onderschept werd en aldus gemeten, verviel de kwantumspintoestand van dit foton in een klassieke spintoestand die bepaald kon worden. Op exact hetzelfde tijdstip en zonder enig tijdverschil werd het andere foton gemeten dat verviel in exact dezelfde klassieke spintoestand als het eerste foton, ondanks de afstand tussen de twee fotonen. Dit experiment toonde aan dat er non-lokale communicatie moest hebben plaatsgevonden tussen de twee fotonen. Hoe zou anders het foton de exacte spintoestand van zijn tweelingfoton hebben kunnen aannemen?

Deze ontdekking leidde tot grote opschudding in wetenschappelijke kringen. Indien non-lokale effecten echt bestaan, dan zouden er ofwel hyperruimtelijke dimensies moeten bestaan, andere bestaanniveaus buiten onze fysieke wereld waar deze non-lokaliteit plaatsvindt, ofwel Einstein's aanname dat geen enkel lokaal effect in ons universum de lichtsnelheid kan overschrijden, is onjuist.

(1)

Na de ontdekkingen van Aspect kwam David Bohm van de universiteit van Londen met een compleet andere verklaring. Wat we zien als twee verschillende fotonen zou wel eens illusoir kunnen zijn; de fotonen zouden wel eens één

kunnen zijn, verenigd op een totnogtoe onbekend niveau. Hij veronderstelde dat ons universum wel eens holografisch van aard zou kunnen zijn. Hij licht dit mooi toe met een analogie. Stel dat we twee camera's bij een aquarium plaatsen, één aan de voorzijde en één aan de zijkant. Stel nu dat we de verschillende opnamen van een zwemmende vis op twee verschillende beeldschermen tonen aan een toeschouwer. Wat onze toeschouwer zou kunnen concluderen na het intensief bestuderen van de beide beelden is dat, hoewel hij twee vissen ziet zwemmen, hun bewegingen gesynchroniseerd (verstrengeld) zijn omdat de ene vis dezelfde bewegingen maakt als de andere. Wat David Bohm met deze analogie suggereert is dat op een dieper niveau de twee fotonen misschien wel helemaal niet gescheiden zijn. Hij stelde een impliciete orde voor in het universum, een eenheid op een dieper niveau die zich naar buiten toe ontvouwt als gescheiden dingen.

(2)

De implicaties van de kwantumfysica zijn duizelingwekkend, het toont ons dat we medescheppers zijn van onze eigen fysieke realiteit zolang het gaat om het microkosmische niveau van ons bestaan, omdat de waarnemer zelf een rol speelt in wat uiteindelijk wordt geobserveerd. Niels Bohr, oprichter van de kwantumfysica zei ooit: 'een ieder die niet gechoqueerd is door de kwantumfysica, heeft er niets van begrepen'.

We zullen talrijke bewijzen leveren in dit boek voor het gegeven dat de invloed van het menselijke bewustzijn zich niet slechts beperkt tot het microkosmische domein, maar dat die ook een rol speelt in onze macrokosmische wereld. Menselijke gedachten, emoties en intenties spelen een veel grotere rol in onze werkelijkheid dan we ooit voor mogelijk hebben kunnen houden.

De kwantumfysica is nog steeds de heersende wetenschap van alledag; ze is in staat om vele verschijnselen te verklaren, met uitzondering van gravitatie dan!

Snaartheorie

In een poging om Einstein's relativiteitstheorie en de kwantumfysica te verenigen, is volgens de mainstream wetenschap de 'snaartheorie' de hedendaagse heilige graal van de fysica. De snaartheorie zou Einstein's unificatietheorie moeten opleveren die verondersteld wordt de vier bestaande krachtvelden (t.w. sterke en zwakke kernkracht, elektromagnetisme en zwaartekracht) te kunnen verenigen in een 'theorie voor alles'. Volgens de snaartheorie is een trillend snaartje het bouwblok van alle materie, die ofwel een open einde heeft ofwel een ééndimensionale lus vormt. Afhankelijk van de verschillende spin en frequenties van de trillende snaar, manifesteren zich verschillende subatomaire deeltjes. In de snaartheorie is dus maar één fundamentele oorzaak voor het ontstaan van materie, het trillen van een snaar. Maar het is zogezegd de noot die gespeeld wordt die het soort deeltje bepaalt.

De snaar zelf is zo klein dat je je zelfs geen voorstelling kunt maken van zijn bestaan! Welnu, denkt u even mee in verhoudingen: van de snaar wordt gezegd dat deze de grootte van een atoom heeft wanneer we ons voorstellen dat het atoom zelf de grootte van de aarde heeft. Dit betekent dat de snaar dus onvoorstelbaar klein is. Als de theorie ooit zal werken, zal het dus nog maar helemaal de vraag zijn of wetenschappers ooit in staat zullen zijn om het bestaan van deze snaren ook werkelijk aan te tonen in hun laboratoria.

Non-lokaliteit in de kwantumfysica suggereerde al dat er hogere bestaanswerelden moeten zijn, andere dimensies naast onze fysieke wereld omdat klaarblijkelijk informatie sneller kan reizen dan het licht in onze dimensie. De snaartheorie voorspelt het bestaan van tenminste tien andere dimensies. Fysici over de gehele wereld zijn het er nu over eens dat alleen onze eigen dimensie niet afdoende is om onze fysieke werkelijkheid te verklaren.

Het probleem van de snaartheorie is echter dat er meer dan één snaartheorie nodig is om het model werkend te krijgen. En deze snaartheorieën tezamen zijn zo complex geworden dat slechts enkele van de briljantste wetenschappers nog in staat zijn om ze te begrijpen. Een van hen is Edward Witten, professor aan de universiteit van Princeton.

Chaostheorie

Zomaar uit het niets kwam er in de zeventiger jaren van de 20e eeuw ineens een nieuwe wetenschap op, chaostheorie! Toont de kwantumfysica al aan dat op nucleair niveau strikte objectiviteit niet langer van toepassing is, chaostheorie gaat nog een stap verder om Einstein, die geloofde dat God niet dobbelt, teleur te stellen.

Chaostheorie toont namelijk aan dat de onvoorspelbaarheid, de onzekerheid van de kwantumwetenschap ook van toepassing was op wat men voorheen beschouwde als voorspelbare gebeurtenissen. Volgens de aanhangers van de chaostheorie hebben wetenschappers zichzelf eeuwenlang voor de gek gehouden! Door kleine afwijkingen in hun metingen te negeren en ze als meetfouten aan te merken, is hen de clue volledig ontgaan. Voorspelbare systemen die volledig konden worden verklaard met Newtoniaanse fysica, zoals het heen en weer zwaaien van de slinger van een klok en de omlooptijden van de planeten, gedroegen zich namelijk chaotische in plaats van perfect voorstelbaar.

De nieuwe realiteit die in de chaostheorie geopenbaard wordt, is dat er zelfs chaos, ofwel onvoorspelbaarheid, te vinden is in het zwaaien van een slinger. Ons universum houdt zich dus in het geheel niet aan strikte natuurwetten. Fysieke wetten opereren slechts binnen bepaalde grenzen met een zekere vrijheidsgraad. Chaostheorie toont aan dat ons universum op geen enkele wijze deterministisch is; het is daarentegen creatief en eeuwig in ontwikkeling. In de Griekse mythologie wordt chaos beschouwd als de kosmische kracht die vorm schept vanuit de leegte, vanuit het niets.

Fysieke wetten zouden zelfs niet eens bepaald zijn, maar in de tijd verder kunnen evolueren. In dit opzicht zou men beter kunnen spreken van fysieke gewoonten dan van fysieke wetten, de natuurlijke gewoonten die geëvolueerd zijn in biljoenen jaren en simpelweg de manier zijn geworden waarop het universum nu eenmaal werkt. Zo kan men dus het universum beschouwen als een evoluerend systeem van gewoonten. Fysieke wetten zijn dan ook min of meer het universele geheugen van hoe dingen gedaan worden.

De chaostheorie legt vervolgens uit dat, hoewel gebeurtenissen op het eerste gezicht totaal willekeurig lijken, er op een dieper niveau toch orde bestaat! Voorbeelden van willekeurige gebeurtenissen met een chaotische ordening zijn het onregelmatig druppelen van een kraan en het kristalliseren van ijskristallen.

Hoewel de volgorde van het vallen van de druppels van de kraan zelfs voor de chaostheorie totaal onvoorspelbaar is, is er toch sprake van een diepere orde, een patroon dat bepaald kan worden. Hoewel ijskristallen allemaal op elkaar

lijken, zijn ze niet identiek en het is onmogelijk om te voorspellen hoe een ijskristal er precies uit zal gaan zien wanneer dit kristalliseert. De chaostheorie is echter wel in staat om aan te tonen dat ijskristallen een verborgen orde gemeen hebben.

De oprichter van de chaostheorie is Benoit B. Mandelbrot. In dienst als wiskundige van IBM in New York ontdekte Mandelbrot dat er een verborgen mathematische orde in het op het eerste oog willekeurige verloop van prijsfluctuaties bestond. Hij bestudeerde de prijs van katoen, een handelswaar met een enorme databank aan prijsgegevens daterend van honderden jaren geleden. Mandelbrot vond een patroon in al die prijsfluctuaties, hetgeen op zijn zachts gezegd zeer revolutionair was. Het verbaasde economen die niet konden geloven dat zoiets als de prijs van katoen voorspelbaar zou kunnen zijn. Wat Mandelbrot ontdekte zou hij later een fractal noemen.

Een fractal is een recursief geometrisch patroon dat oneindig herhaald wordt op verschillende schaalgroottes. De meest bekende fractal is de Mandelbrot-fractal. Fractals worden vaak gebruikt in screensaversofware van computers. Ze blijven het scherm eeuwig overschrijven met in toenemende mate complexere geometrische patronen.

De 'orde' in de Mandelbrot chaotische fractal is erg eenvoudig, het is een formule:

$z \rightarrow z^2 + c$, waarbij z een complex getal is en c een constante.

De formule is recursief; iedere nieuwe waarde van z die weer opnieuw in de formule wordt ingevoerd, bepaalt de volgende waarde. De initiële waarde is 0. Z is een complex getal dat bestaat uit een reëel deel en een imaginair deel. De reële en imaginaire waarden voor Z kunnen geplot worden in een x-y-diagram dat deze verbazingwekkende plaatjes oplevert. Verschillende waarden voor de constante c leveren verschillende fractals en geeft de fractal zijn eigen vrijheids-graad.

Fractals komen we overal in de natuur tegen, bijvoorbeeld in de slagaderen en aders van het vasculaire systeem van het lichaam en in de bronchiën van de menselijke longen. Ook planten hebben een fractalsymmetrie; broccoli is een mooi voorbeeld maar ook een berglandschap is een fractal. Wanneer we inzoomen op een fractalobject zien we dat het patroon van het object op macro-niveau herhaald wordt op micro-niveau, ongeacht hoe diep we inzoomen.

Chaostheorie heeft het bestaan ontdekt van een viertal basale kosmische attractoren: de punt, de cyclus, de torus en de vreemde attractor. We zullen niet ingaan op hun verschillen, maar willen vermelden dat een attractor het best omschreven kan worden als de kracht in de natuur die orde schept uit chaos. De chaos wordt aangetrokken tot de attractor en creëert een verborgen orde.

De vier typen attractoren werken door op ieder niveau van de werkelijkheid en creëren het universum vanuit chaos. De wereld is dus niet in zijn geheel bepaald door vaste fysische wetten zoals formeel wordt aangenomen, maar is zelforgani-serend en de viervoudige attractoren organiseren haar. Chaostheorie maakt ook een einde aan een eeuwenoude natuurkundige wet, de Tweede Wet van de Thermodynamica, de Wet van de Entropie die zegt dat alle orde in het universum uiteindelijk moet vervallen tot wanorde. De attractoren van de chaostheorie bewijzen dat negentropie (negatieve entropie) die orde schept uit de chaos dus ook moet bestaan in het universum. Dit blijkt zelfs de regel te zijn in plaats van de uitzondering!

De attractoren van de chaostheorie zetten het hele idee van oorzaak en gevolg op hun kop. Causaliteit is gebaseerd op de idee dat voor ieder effect een oorzaak moet bestaan in de tijd die voorafgaat aan het effect. In de chaostheorie is de attractor echter de oorzaak, de ongeziene kracht in de natuur die het effect, de gebeurtenissen uit zowel het verleden als uit het heden naar zich toe trekt.

De attractoren in chaostheorie vormen de kracht die de Griekse filosoof Aristoteles entelechie (doelgerichtheid) noemde, het doel dat de gebeurtenissen naar zich toe trekt.

(3).

Recapitulatie

Aan het einde van het millennium werd het steeds duidelijker dat de wetenschap zijn grondvesten objectieve werkelijkheid en causaal determinisme aan het verliezen is.

De illusie van objectiviteit werd weggenomen door de kwantumfysica die aantoonde dat de invloed van het menselijke bewustzijn een rol speelt in het kwantumrijk van subatomaire materie. Kwantumwetenschappers hebben altijd problemen gehad met de Kopenhagen-interpretatie van de kwantumfysica. Het idee dat bewustzijn een meetbaar effect heeft op de werkelijkheid paste gewoonweg niet in het gevestigde denkraam van de wetenschap. Descartes en Newton die beiden de wetenschap opgericht hadden, deden dit met de aanname dat bewustzijn geen enkele rol speelde op de werkelijkheid zelf; bewustzijn werd immers terzijde geschoven en naar het domein van de religie verwezen! Dit heeft geleid tot het blinde geloof dat het universum verklaard kan worden als ware het een uurwerk, een blind geloof in materialisme. Niemand in de 19e eeuw twijfelde hier dan ook aan. Alom werd aangenomen dat de natuur door de wetenschap uiteindelijk verklaard kon worden in mechanische termen, het universum werd dan ook gezien als één gigantische mechanische klok.

Terwijl causaal determinisme al onderuit gehaald werd door het onzekerheids-principe van de kwantumfysica in de kwantumwereld, werd het uiteindelijk definitief gevloerd door de chaostheorie! Chaostheorie stelt eenvoudigweg dat alle gebeurtenissen in de natuur chaotisch verlopen en dus onvoorspelbaar zijn. De fysische wetten kunnen alleen werken binnen vastgestelde grenzen waardoor ze ruimte krijgen voor creativiteit en spontaniteit. Oorzaak en gevolg zijn omgekeerd waarbij de fractal-attractor als de oorzaak de effecten naar zich toe trekt. De chaostheorie onderschrijft hiermee de idee dat het universum betekenis moet hebben.

Maar hoe sterk is nu eigenlijk het effect van bewustzijn op de werkelijkheid? Blijft het beperkt tot de kwantumwereld van subatomaire deeltjes zodat het voor altijd verborgen blijft voor onze persoonlijke ervaring? Of speelt het misschien ook een rol in de macroscopische wereld van onze dagelijkse ervaring? Laten we in het volgende hoofdstuk eens kijken wat de wetenschap over bewustzijn te zeggen heeft.

Hoofdstuk 3 Wetenschap en bewustzijn

Op de terugreis van zijn missie naar de maan staarde astronaut Edgar Mitchell uit het raam van de Apollo-14 capsule en tuurde naar de donkere blauwe planeet aarde. Op dat moment werd hij diep getroffen. Opeens werd hij uit zijn normale bewustzijn getild en voelde hij een immense eenheid, een verbinding met onze planeet aarde en in feite met het hele universum. Nooit eerder had hij een dergelijke ervaring meegemaakt. Zijn ego en de gescheiden wereld buiten hem waren versmolten. Hij kon niet langer een verschil waarnemen, hij zelf was het universum geworden! Zijn gedachten leken een effect te hebben op de wereld buiten hem en de buitenwereld leek een effect te hebben op zijn eigen gedachten. Hij was zich volledig bewust van het feit dat de afscheiding van zijn ego met het universum eigenlijk niet bestond. Het is de ervaring die in kwantumfysische termen door David Bohm beschreven is waarbij de waarnemer zelf het geobserveerde wordt!

Veel mensen uit alle lagen van de bevolking hebben door de eeuwen heen verhaald van zulke ervaringen, ze worden mystieke ervaringen genoemd. In een flits van hoger bewustzijn wordt een hogere waarheid kenbaar gemaakt die het leven van de persoon die deze ervaring ondergaat meestal drastisch verandert. En zo verging het ook Edgar Mitchell.

Na zijn veilige terugkomst op aarde richtte hij in 1973 een non-profitorganisatie op, het '*Institute of Noetic Sciences*' dat gericht is op het bestuderen van de aard van het menselijke bewustzijn.

(1)

Nadat Descartes de echtscheiding had aangevraagd tussen wetenschap en religie, waren bewustzijn en de wetenschap niet erg de beste maatjes. De wetenschap ontkende eenvoudigweg de relevantie van bewustzijn. De wetenschap wordt verondersteld een objectieve studie te zijn van de natuur en heeft geen interesse in de subjectieve, bewuste persoonlijke ervaring van individuele mensen. Voor de wetenschap zijn dit twee verschillende zaken. En dan nog, hoe moet de wetenschap in hemelsnaam de natuur bestuderen wanneer onze persoonlijke ervaring er een belangrijke rol in zou spelen?

Psychische verschijnselen zoals telepathie, helderziendheid, buitenzintuiglijke waarneming, buitenlichamelijk ervaringen, helder dromen en bijna-doodervaringen, die door zo veel mensen door de tijd heen gemeld zijn, werden eenvoudigweg verwezen naar het rijk van mythen en fabels. Vanuit een wetenschappelijk standpunt waar de wetenschap verondersteld wordt ieder aspect van ons bestaan te bestuderen, is dit een zeer onwetenschappelijke benadering! De sceptische houding van de wetenschap heeft een taboe in het Westen gecreëerd dat nog steeds voortduurt. Mensen die deze ervaringen persoonlijk hebben ondergaan, voelen zich meestal niet begrepen en serieus genomen. Zelfs vandaag de dag nog zijn veel wetenschappers bang om deze fenomenen te onderzoeken, bang om hun carrière op het spel te zetten omdat diegenen die dit voorheen geprobeerd hebben uit de wetenschappelijke gemeenschap verbannen werden.

Gelukkig heeft de kwantumtheorie de wetenschappers er uiteindelijk toe gedwongen hun gedachten te veranderen en in de afgelopen twee decennia is een positievere houding m.b.t. dit onderwerp ontstaan. Een wetenschappelijk taboe lijkt eindelijk doorbroken en dankzij mensen als Edgar Mitchell is

bewustzijn uiteindelijk toch een serieus onderwerp voor wetenschappelijk onderzoek geworden.

In dit hoofdstuk willen we enkele zeer interessante laatste wetenschappelijke inzichten over het raadselachtige menselijke bewustzijn presenteren.

Het kwantumbrein

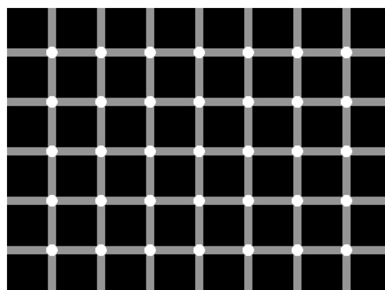
De waarschijnlijk meest moeilijke vraag die de wetenschap zichzelf ooit heeft gesteld wordt wel aangeduid als het 'harde probleem', ook wel het 'koppelingprobleem' genoemd. Het gaat hier om de probleemstelling hoe de immateriële wereld van onze gedachten en gevoelens gekoppeld is aan de materiële wereld van ons lichaam. De emotionele staat van onze gedachten en gevoelens (onstoffelijke wereld) worden immers onmiddellijk gereflecteerd in de fysiologie van ons lichaam (stoffelijke wereld).

Wanneer bijvoorbeeld een immateriële gedachte in uw brein opduikt om uw hand op te tillen, dan begint uw brein onmiddellijk neurotransmitter boodschappers aan te maken die door het zenuwstelsel getransporteerd worden. Elektrische impulsen worden naar de spieren van uw hand gestuurd die uiteindelijk reageren op uw initiële gedachte.

Maar hoe is dit nu mogelijk? Hoe kan zoiets immaterieels als een gedachte een werkelijk waarneembaar fysisch effect hebben? Het gebeurt immers voortdurend in ons eigen lichaam!

Sinds Descartes besloot om een splitsing door te voeren tussen lichaam en geest, hoeven we waarschijnlijk geen antwoorden te verwachten van de Newtoniaanse fysica. Hoe kan de brug tussen de immateriële wereld van de geest en de materiële wereld van het lichaam dan overgestoken worden? Misschien dat we een antwoord kunnen krijgen van de kwantumfysica?

De gehele werkelijkheid buiten onszelf die het brein waarneemt, stamt af van de vijf zintuigen, gehoor, reuk, gevoel, tast en visuele perceptie. Volgens filosoof Immanuel Kant (1724-1804) dienen we onderscheid te maken tussen de noumenale wereld, de wereld op zich (*daß Ding an sich*) en de fenomenale wereld, de wereld zoals wij deze waarnemen. Kant bedoelde hiermee dat het onmogelijk is om de wereld direct waar te nemen; we nemen haar alleen waar via onze zintuigen. Wat de uiterlijke realiteit werkelijk is, weet niemand, omdat we haar nooit rechtstreeks kunnen waarnemen. De vraag zou zelfs gesteld kunnen worden of er wel een fysieke realiteit bestaat? Kant geloofde echter wel in het bestaan van een fysieke realiteit, de bron van onze percepties was volgens hem echt. Immanuel Kant beweerde verder dat wat we weten over de grote wereld buiten ons, slechts een interpretatie is van ons brein. Om te begrijpen wat Kant hiermee bedoelde, moet u maar eens proberen de zwarte stippen te tellen in dit plaatje:

U gaat me toch niet vertellen dat het u niet gelukt is? Natuurlijk niet, omdat er helemaal geen zwarte stippen bestaan in dit plaatje! Uw brein heeft de zwarte stippen die u heen en weer zag springen namelijk zelf gefantaseerd.

De vertaling die uw brein maakt van externe stimulering van de visuele hersenstam tot het plaatje wat u ervan in uw hoofd houdt, stamt namelijk allemaal af van externe elektromagnetische golfpatronen. U zult er waarschijnlijk nog nooit zo over gedacht hebben, maar de kleur rood bestaat helemaal niet! De kleur rood is, net als de zwarte stippen in het plaatje hierboven, slechts een vertaling, een representatie die betekenis heeft voor u. De kleur rood is een subjectieve constructie van wat niet meer en niet minder is dan een elektromagnetische golf met een specifieke frequentie, amplitude en fase. Insekten met slechts twee kleuren pigment receptoren kennen een compleet andere representatie van dezelfde kleur die u rood noemt, omdat zij deze niet kunnen zien nemen zij deze kleur als zwart waar. U heeft er zelfs geen idee van hoe uw medemens deze kleur rood waarneemt!

Dit is wat Immanuel Kant bedoelde toen hij zei dat we onmogelijk de noumenale wereld kunnen waarnemen, de wereld an sich. We zien alleen onze persoonlijke versie ervan, onze eigen interpretatie van de werkelijkheid zoals die zich daar buiten ons afspeelt. Per definitie is deze interpretatie beperkt omdat we slechts een klein percentage van het hele spectrum van elektromagnetische energie dat bestaat kunnen interpreteren.

We hebben op school geleerd dat ons brein een soort supercomputer is, vol met neuronen die elektrische ladingen afvuren in de synapsen, de ruimtes tussen de zenuwcellen, en vibrerende informatie verwerken die afkomstig is van de vijf zintuigen. Onze gedachten zijn persoonlijk en er wordt verondersteld dat niemand daar toegang toe heeft anders dan wijzelf! Onze herinneringen liggen gegraveerd in grijze cellen die tezamen het brein vormen. Dit is wat de meerderheid van de mensheid op school geleerd heeft en nog steeds geloofd.

De wetenschap heeft echter wel wat vooruitgang geboekt sinds de tijd van onze stoffige, oude en afgedankte schoolboeken en ze gebruikt tegenwoordig de kwantumwetenschap om bewustzijn te verklaren.

In 1920 geloofde Wilder Penfield dat herinneringen opgeslagen werden als engrammen op een specifieke locatie of adres in het brein, net zoals een computer zijn data opslaat in een specifieke geheugenlocatie. Karl Lashley die op zoek ging naar deze engrammen vond uiteindelijk d.m.v. experimenten op ratten dat herinneringen helemaal niet opgeslagen liggen op een bepaalde locatie in het brein. Daarentegen bleken herinneringen verspreid over het brein opgeslagen te worden en elk deel van het brein bleek de gehele herinnering te bevatten. Omdat het geheugen gedistribueerd lijkt te zijn over het hele brein en elk deel de gehele herinnering lijkt te bevatten, kan dit de verklaring zijn waarom mensen met disfunctionerende gebieden in het brein toch in staat zijn om hun geheugen te behouden.

Het 'deel bevat het geheel' geheugenaspect van het brein, bracht Stanford neuronfysioloog Karl Pibram op een lumineus idee toen hij in 1960 hoorde over holografie. Hij kwam met een nieuwe verklaring voor geheugenopslag en geloofde dat het brein de herinnering opslaat middels een golfinterferentiepatroon net zoals een hologram dat doet. Een hologram is een driedimensionaal beeld dat als een golfpatroon wordt opgeslagen in een tweedimensionaal plaatje. Het wordt geconstrueerd door een coherente laserstraal te splitsen in twee stralen d.m.v spiegels. Deze twee stralen worden vastgelegd als een golfinterferentiepatroon op een fotosensitieve plaat waarbij het onderwerp dat gefotografeerd wordt één van

de stralen weerkaatst en de andere referentiestraal direct op de fotosensitieve plaat gericht wordt. Op de plaat ontstaat nu een interferentiepatroon. Wanneer we het hologram dat aldus ontstaat bij normaal daglicht bekijken lijkt het nergens op, het bevat een hoop wazige cirkels! Echter wanneer we een laserstraal opnieuw door het hologram laten schijnen, ontstaat er opnieuw een driedimensionaal plaatje van het originele onderwerp dat van meerdere kanten bekeken kan worden. Het driedimensionale beeld zelf lijkt te zweven in de lucht.

Welnu, het brein, zo wordt nu aangenomen, slaat op dezelfde manier herinneringen op zoals het hologram een plaatje opslaat. Holografische geheugenopslag zou ook de enorme geheugencapaciteit van het brein kunnen verklaren dat in de orde van 10 miljard bits aan informatie beslaat in een gemiddeld mensenleven. Hologrammen kunnen ook goed verklaren hoe een brein in staat is om dingen te herinneren en snel te raadplegen vanuit een gigantische informatieopslag. In een oogwenk herkennen we het gezicht van iemand die we al jaren niet meer gezien hebben, zelfs wanneer de gezichtsuitdrukking van deze persoon verouderd is. Holografische plaatjes kunnen namelijk gemakkelijk met elkaar worden vergeleken en een match kan snel gevonden worden, ook wanneer de plaatjes niet volledig identiek zijn.

Pribram toonde aan dat niet alleen ons geheugen maar al onze cognitieve processen zoals reuk, tast, gehoor en gezichtsvermogen verklaard kunnen worden middels holografische principes. Laten we gezichtsvermogen als voorbeeld nemen. Het huidige inzicht van de wetenschap is dat het plaatje van de wereld dat door de lens van het oog valt, geprojecteerd wordt op het netvlies, de lichtgevoelige zenuwvezellaag welke de achterzijde van ons oog bekleedt**.** Het netvlies ontvangt het licht en zet het om in impulsen die via de optische zenuw naar de hersenen worden gezonden, alwaar het gedigitaliseerd wordt en in de vorm van beeldpunten wordt opgeslagen.

Maar Pibram kon bewijzen dat speciale zenuwcellen in het oog reageren op bepaalde frequenties van elektromagnetische golven die op het oog vallen. Het plaatje wordt gezien als een serie frequenties en niet als individuele puntjes of beeldpunten. Hoe kan een plaatje nu frequenties bevatten, zult u zich misschien afvragen? Wel, middels een bewerking die we een Fouriertransformatie noemen, kan ruimtelijke informatie worden vertaald naar een frequentiespectrum. Jean Fourier bewees dat elke golfvorm kan worden geconstrueerd uit pure sinusgolven. Wanneer meerdere sinusgolven van verschillende frequenties, fasen en amplitudes gesuperponeerd worden, kan zo elke golfvorm gecreëerd worden. Het proces van het bepalen van de afzonderlijke componenten van een golfvorm wordt spectrumanalyse genoemd en wordt mathematische omschreven als de inverse Fouriertransformatie. De inverse Fouriertransformatie kan daarna gebruikt worden om de originele golf weer te creëren vanuit het spectrum van sinusgolven. Fouriertransformaties kunnen ook toegepast worden op tweedimensionale ruimtelijke informatie. Wat Pibram nu ontdekte was dat de hersenschors een Fouriertransformatie uitvoert op het visuele plaatje in het oog en de afzonderlijke frequenties van het plaatje vervolgens distribueert over alle neuronen in het brein. Het plaatje wordt zo geïnternaliseerd en onthouden als een golfinterferentiepatroon waarbij alle neuronen betrokken zijn, zeg maar net zoals bij het maken van een hologram een plaatje wordt opgeslagen.

Het originele geheugen van het plaatje kan gereconstrueerd worden uit de holografische representatie middels een inverse Fouriertransformatie die uiteindelijk het visuele plaatje creëert in ons hoofd.

De constructie van een plaatje vanuit een spectrum van individuele sinusgolf-frequenties is ook de techniek die gebruikt wordt in de MRI (Magnetic Resonance

Imaging) scanner van ziekenhuizen. De MRI-scanner gebruikt de Fouriertransformaties om een holografisch plaatje van het gescande lichaam te maken middels de aangeslagen waterstofatomen van de watermoleculen van het lichaam. Deze MRI-techniek is ontwikkeld door Walter Schempp wiens latere inzicht en toevoeging aan de kwantumbreintheorie zou zijn dat het geheugen van het brein helemaal niet in het brein zelf opgeslagen ligt, maar in de structuur van de ruimte zelf, het fysieke vacuüm. Het brein is simpelweg een lees- en schrijfgereedschap om dit fysieke vacuüm waarin de holografische herinnering zelf als een golfpatroon ligt opgeslagen, te beschrijven en of uit te lezen.

(2)

Wanneer we Karl Pribram's holografische theorie van het brein combineren met David Bohm's theorie dat het universum als geheel een gigantisch hologram is, dan krijgen we een interessante kijk op de werkelijkheid, het zogeheten holografisch paradigma. In het holografisch paradigma wordt het universum beschouwd als een reusachtige opslagplaats van verschillende elektromagnetische frequenties die meerdere werkelijkheidsniveaus tegelijk definiëren.

Het brein, gebruikmakend van Fourieranalyses, decodeert slechts één kanaal uit deze brij van elektromagnetische frequenties van het universum en construeert hieruit haar innerlijke representatie van de werkelijkheid. Omdat ons brein gelimiteerd is tot de ontvangst van slechts een beperkte verzameling frequenties vanuit de buitenwereld, beperkt dit onze huidige blik van de werkelijkheid. We zouden kunnen zeggen dat het brein afstemt op slechts één werkelijkheid net zoals een radio slechts kan worden afgestemd op één kanaal.

We denken dat we ons voortbewegen door een vaste wereld van plaatjes die waargenomen worden door het brein, maar de fundamentele waarheid zou wel eens kunnen zijn dat we eenvoudigweg slechts één realiteit decoderen uit meerdere parallelle werelden.

Het holografisch paradigma lost vele mysteries betreffende paranormale verschijnselen op omdat individuele breinen slechts een deel van het geheel zijn, het universele brein. Alle breinen zijn in het holografisch paradigma oneindig met elkaar verbonden en paranormale informatie (telepathie) kan eenvoudig stromen van het ene brein naar het andere.

Stuart Hameroff en Roger Penrose hebben hun bijdrage aan de kwantumbreintheorie geleverd door een model te presenteren van het op kwantumberekeningen gebaseerde brein. Zij geloven namelijk dat ons brein niet alleen informatie verwerkt van de neuronen in de klassieke toestanden maar dat zij mogelijk ook kwantumtoestanden gebruikt. Men heeft lang gedacht dat kwantumtoestanden in het brein absoluut niet konden voorkomen omdat het brein te groot, te nat en te heet zou zijn om kwantumtoestanden, die totdantoe alleen op het subatomaire niveau waren waargenomen onder geïsoleerde en gecontroleerde omstandigheden in laboratoria, in stand te kunnen houden. Hameroff meent nu dat hij het bouwblok gevonden heeft, het qubit voor de mogelijke kwantumberekening in het brein. Hij identificeerde een klein buisje, 'microtubule' genaamd, die het cytoskelet van de cel vormt. Het cytoskelet is het skelet dat structuur biedt aan de cel; het zijn zogezegd de steigers van de cel. Naast de structurele eigenschappen die het biedt aan de cel is de microtubule ook een transportpijp voor allerlei soorten chemische stoffen die de cel gebruikt. Hameroff benadrukt dat het cytoskelet ook een neurale functie zou kunnen hebben en misschien wel eens geavanceerder zou kunnen zijn dan de neuronen zelf. De neurale functie van het cytoskelet zou wel eens kunnen verklaren waarom een

ééncellig organisme intelligente taken kan uitvoeren. Hoewel een ééncellig organisme geen neuraal netwerk heeft, geen neuronen en geen brein, moet het toch een primitieve vorm van bewustzijn hebben omdat het intelligente taken kan uitvoeren zoals zwemmen, eten en zich voortplanten!

Wij mensen beschikken over een brein dat bestaat uit neuronen die onderling verbonden zijn door dendrieten en synapsen die deel uitmaken van het centrale zenuwstelsel. Binnen in een zenuwcel bevindt zich het cytoskelet dat is opgebouwd uit microtubulen. De microtubule zelf is geconstrueerd uit tubuline-eiwitten, hexagonaal gestructureerde eiwitten. Het is de tubuline in de microtubule van de zenuwcel die Hameroff nu geïdentificeerd heeft als het qubit van het brein.

De klassieke interpretatie van de neurobiologie is dat concentraties van verschillende ionen impulsen sturen van en naar het centrale zenuwstelsel en dat deze verantwoordelijk zijn voor alle informatie die verwerkt wordt door het zenuwstelsel als geheel.

Hameroff merkte echter op dat de microtubule coherent licht bevat (laserachtig licht) en dat dit licht een belangrijke rol speelt bij de informatieverwerking van het brein. Fritz Popp had al eerder de emissie van biofotonen van het menselijke lichaam ontdekt. Popp ontdekte dat zwakke transmissies van biofotonen die gedetecteerd konden worden niet van het menselijke lichaam alleen afkomstig zijn, maar van alle biologische levensvormen en hij vermoedde dat de bron van deze biofotonen gerelateerd zou zijn aan DNA.

Hameroff ontdekte dat deze coherente biofotonen ook binnen in de microtubule voorkomen in hun kwantumtoestand. Met andere woorden: de biofotonen waren coherent en kwantumverstrengeld. De microtubule is gevuld met watermoleculen die in hoge mate coherent geordend bleken te zijn en Hameroff gelooft nu dat dit geordende water een belangrijke rol speelt bij de geleidbaarheid van deze biofotonen door de microtubule. Wanneer de biofotonen zich door de microtubule voortbewegen, worden ze naar de synapsen van de neuronen gestuurd en springen daarna over naar het volgende neuron. Op deze manier werkt de microtubule als de bedrading van het coherente licht in het brein en in feite ook voor de rest van het lichaam. Dit netwerk van microtubulen wordt beschouwd als het internet van het menselijke lichaam dat niet alleen alle zenuwcellen met elkaar verbindt, maar ook alle andere cellen in het lichaam. Het maakt de overdracht van kwantuminformatie mogelijk tussen het brein en de rest van het lichaam. De implicatie is dat bewustzijn wel eens niet beperkt zou kunnen zijn tot het brein alleen, maar dat alle cellen in het lichaam één en hetzelfde bewustzijn delen.

Dit zou wel eens de holistische aard van bewustzijn kunnen verklaren waarbij gedachten en gevoelens als een eenheid samenwerken in het lichaam. Denk maar eens na wat er gebeurt wanneer u verliefd bent en de persoon waar u van houdt plotsklaps voor u staat. Uw lichaam en brein zullen direct reageren als één geheel. De pupillen van uw ogen worden wijder, uw hart gaan sneller pompen, u gaat sneller ademhalen en het adrenalinegehalte stijgt in uw bloed, daarbij voelt u vlinders in uw buik terwijl uw knieën beginnen te knikken, dit alles in volmaakte samenwerking. De uniforme respons van het lichaam in dat ene moment wordt verstuurd over het lichaam's neurale internet door de microtubule bedrading als een coherente lichtgolf die alle cellen van uw lichaam ogenblikkelijk met elkaar verbindt.

Hameroff's compagnon, de wiskundige Roger Penrose, ontwikkelde een alternatief voor de Kopenhagen-interpretatie van de kwantumfysica, het verval van de

kwantumgolf bij bewuste observatie. Penrose stelt een objectieve reductie voor (reductie is een synoniem voor het verval van de kwantumgolf). Objectieve reductie (OR) dwingt het verval van de kwantumgolf af zonder menselijke observatie, hetgeen spontaan kan gebeuren wanneer een zekere drempel, van wat hij kwantumgravitatie noemt, overschreden wordt.

De kwantumberekening die van toepassing is in het brein gebruikt als feedback-mechanisme de zintuiglijke invoer van het organisme zelf en daarom noemt hij het verval van de kwantumtoestand zoals die tot stand komt in de microtubule, een georchestreerde objectieve reductie (ofwel Orch OR). De klassieke toestand van de zintuiglijke invoer, orchestreert, regelt dus uiteindelijk de kwantumberekening middels de terugkoppellus.

Welnu: Hameroff's model van het kwantumbrein maakt duidelijk dat bewustzijn, onze gedachten en gevoelens, het resultaat zijn van objectieve reductie (OR) - een superpositie van alle mogelijke gedachten en gevoelens die plaatsvinden in de microtubulen binnenin de neuronen van ons brein. Met andere woorden onze persoonlijk gedachten zijn slechts het verval van universele gedachten.

Het model van het kwantumbrein stelt dan dat het universum zelf fundamentele protobewustzijnseigenschappen heeft!

Het is dit protobewustzijn, of universeel bewustzijn (de gedachte van alle gedachten) dat vervalt in ons individuele bewustzijn in de qubits van het brein. Dit gebeurt met een gemiddelde van 40 "vervallen" per seconde wat correspondeert met de hersengolffrequentie van 40 Hertz. Ons bewustzijn van interne gedachten en gevoelens wordt dus samengesteld uit een universeel bewustzijn, net zoals de afzonderlijke frames van een film een bewegende film maken met een snelheid van 40 frames per seconde.

Hameroff en Penrose benadrukken verder dat hun model van de georchestreerde objectieve reductie (Orch OR) voor kwantumberekeningen in de geest overeenkomt met de spirituele leerscholen zoals die van het boeddhisme, het hindoeïsme en de joodse Kabbala, die allemaal het bestaan van een universele geest veronderstellen.

Wat we hier hebben is een model van het brein dat zegt dat bewustzijn niet het epifenomeen, het resultaat is van hersenactiviteit, maar dat het brein zelf gezien moet worden als een grote antenne of ontvanger van een universeel bewustzijn dat alom aanwezig is in het universum!

De kwantumbreintheorie heeft nog veel tegenstanders en staat nog in de kinderschoenen, maar het heeft al veel aandacht getrokken en zou op een dag weleens de wijdverspreide en geaccepteerde manier kunnen worden van de wijze waarop het brein werkt.

(3)

Menselijke intentie

Dr. William Tiller is emeritus professor aan de universiteit van Stanford en is medeoprichter van het '*Institute of Noetic sciences*' en de academie van parapsychologie en medicijnen. Gedurende het grootste deel van zijn carrière is hij professor geweest van de afdeling '*Materials Science and Engineering*' aan de universiteit van Stanford en zijn vakgebieden betroffen metallurgie, kristalgroei,

halfgeleidermaterialen enz. In de zestiger jaren begon hij echter een geheel nieuwe carrière in een vakgebied dat hem altijd geïnteresseerd had: de studie van het paranormale en de onverklaarde gebieden van het menselijk bewustzijn. Zijn onderzoek was erop gericht het gat tussen wetenschap en spiritualiteit te overbruggen. Daarom paste hij ook strikt wetenschappelijk protocollen toe op zijn onderzoek, zodat hij de serieuze aandacht kon trekken van andere wetenschappers.

Hij begon geïnteresseerd te raken in de studie van subtiele energieën, zoals Reiki-energie, die door spiritueel ingestelde mensen gebruikt wordt om te genezen, maar die door de wetenschap vandaag de dag niet verklaard kan worden.

Tiller ontwikkelde een soort ultragevoelige geigerteller om de subtiele energieën te meten die uitgezonden worden door de handen van de Reiki-behandelaar en hij toonde op deze wijze het bestaan van een energieveld aan dat niet voorkomt in het elektromagnetische spectrum.

Dit experiment was een positieve stimulans voor de Reiki-gemeenschap, ze hadden nu een wetenschappelijke bevestiging dat de Reiki-energievelden echt waren en dat ze gemeten kunnen worden. Het viel professor Tiller tijdens zijn onderzoek op dat de helende intentie die gezonden werd naar de handen van de Reiki-behandelaar een cruciaal effect had op de gemeten energie-output. Na deze experimenten concludeerde hij dat de menselijke intentie middels onze gedachten en gevoelens een meetbaar effect heeft op de fysieke werkelijkheid.

Hij testte ook Qi Gong-meesters en ontdekte dat hun handen een helend magnetisme kenden met een sterkte die gelijk was aan een magneetkracht van 20.000 gauss. Hun palmen straalden een soort infraroodlicht (1 tot 4,5 micron in golflengte) uit dat helende eigenschappen bleek te bezitten.

Tiller voerde een serie experimenten uit om het mogelijke effect van de menselijke intentie te bestuderen waarbij hij gebruik maakte van strikt wetenschappelijke protocollen. Zo bouwde hij een apparaat dat hij "*Intention Imprinted Electrical Device",* afgekort IIED, noemde en dat een zwak elektromagnetische energie uitstraalde met een vermogen van minder dan een miljoenste Watt. Hij vroeg vier getrainde mensen in een diepe staat van meditatie te gaan en om hun intentie van het aanstaande experiment in te prenten in de IIED.

Vervolgens werd dit experiment dubbelblind uitgevoerd met twee identieke IIED's waarvan er één werd ingeprent via het meditatieve proces terwijl het andere apparaat ongemoeid gelaten werd. De IIED's die ingeprent werden stonden voor de deelnemers in aparte ruimten opgesteld.

De volgende veranderingen (statistische willekeurige kans $p < 0,0001$) werden vastgesteld:

- de zuurgraad (pH) van water kon bewust worden verhoogd of verlaagd met een hele pH-eenheid;
- de activiteit van een menselijk leverenzym kon met 15 tot 30 % worden verhoogd;
- het groeitempo van een vliegenlarve kon worden versneld met 25%.

Deze meetresultaten waren zeer significant, de kans dat deze effecten optraden bij willekeur was minder dan 1 : 1000. Met deze experimenten had William Tiller voor eens en voor altijd bewezen dat menselijke intenties een werkelijk en

meetbaar effect hebben op de fysieke werkelijkheid. Na het continue testen gedurende 3 tot 4 maanden, merkte hij op dat de intentionele effecten van het experiment voortduurden, zelfs wanneer de IIED's werden weggehaald uit de ruimten. Op de één of andere manier was de ruimte van het laboratorium waar de experimenten plaatsvonden zelf geconditioneerd geraakt. Het meetapparaat was niet langer nodig om hetzelfde effect te hebben.

William Tiller's experimenten zouden een indirecte aanwijzing kunnen zijn dat onze gebeden werkelijk effect hebben en beantwoord worden. Tiller gelooft namelijk dat plaatsen waar mensen samenkomen om met een positieve intentie te bidden voor betere tijden, permanent geconditioneerd worden waardoor het heilige plaatsen worden, nadat ze jaren en jaren dezelfde intentie ingeprent hebben gekregen.

Hij verklaart het effect dat hij gemeten heeft doordat de toestand van het fysieke vacuüm van de ruimte waarin het experiment werd uitgevoerd, op de één of andere manier veranderd is. In de normale toestand is het fysieke vacuüm van de kamer energetisch chaotisch en willekeurig. Wanneer we echter onze intenties inprenten in deze ruimte, verandert de energetische orde in het fysieke vacuüm van deze ruimte significant en blijvend. (Voor meer informatie over het fysieke vacuüm en de energie die het bevat, zie het volgende hoofdstuk)

(4)

Hado effect

De Japanse onderzoeker Dr. Masaru Emoto, hoofd van het Hado Instituut in Tokyo, toont misschien wel de meest overtuigende en verbazingwekkende effecten aan die het menselijke bewustzijn kan hebben op de fysieke werkelijkheid.

Dr. Emoto heeft namelijk een effect op water ontdekt dat hij het 'Hado' effect noemt. Hij beschrijft het als volgt: 'Hado is een intrinsiek vibrerend patroon op het atomaire niveau in alle materie, de kleinste energie-eenheid. Haar basis is de energie van menselijk bewustzijn'.

Hij schreef een boek dat uitgegeven werd in 1999 getiteld 'De boodschap van water' waarvan wereldwijd miljoenen exemplaren werden verkocht. Het boek werd in meer dan zeventien talen vertaald. Dr. Emoto geeft les en houdt seminars over de hele wereld en voert zelfs live-experimenten uit waarbij hij het 'Hado' effect van water demonstreert.

Het woord 'Hado' is een populair sleutelwoord geworden in Japan. Mensen gebruiken het om de vibraties van een plaats of persoon uit te drukken, 'deze plaats heeft geen Hado' of 'hij is laag in Hado vandaag'!

En al deze ophef gaat over gekristalliseerd en bevroren water? Wat is het dan dat hij ontdekt heeft?

Dr. Masaru Emoto heeft een serie experimenten uitgevoerd waarmee hij bewees dat onze gedachten en gevoelens de fysieke werkelijkheid beïnvloeden. Water was zijn onderzoeksterrein en hij bestudeerde de vorm van de waterijskristallen. Hiervoor gebruikte hij allerlei soorten water afkomstig van verschillende plaatsen over de wereld en bestudeerde hoe dit water ijskristallen vormt. Het viel hem op

dat water van zwaar vervuilde rivieren in het geheel niet kristalliseert en dat schoon en helder bronwater de mooiste ijskristallen geeft wanneer het wordt bevroren.

Totnogtoe alles onder controle: dit zijn resultaten die we kunnen verwachten. Tot zijn grote verbazing echter ontdekte hij dat de vorming van ijskristallen van watermoleculen op de één of andere manier ook samenhing met zijn eigen gemoedstoestand. Daarom begon hij experimenten uit te voeren waarbij hij schoon kraanwater gebruikte en verschillende menselijke emotionele gedachten en gevoelens naar de watermonsters stuurde alvorens ze te bevriezen. Tot zijn verbazing reageerde het water op zijn intenties. Wanneer negatieve gedachten en gevoelens werden gebruikt, ontstonden er geen mooie ijskristallen: ze waren of chaotisch van vorm of kristalliseerden in het geheel niet. Wanneer hij echter liefdevolle gedachten en gevoelens stuurde naar het water alvorens het te bevriezen, vormden zich de meest mooie, regelmatige en georganiseerde kristallen. In het daaropvolgende experiment plakte hij stickers op de met water gevulde flessen en noteerde er woorden op als 'liefde', 'God', en 'haat' en 'duivel'. En wederom weerspiegelden de ijskristallen de intenties van de woorden die op de flessen geplakt waren.

Vervolgens experimenteerde hij met allerlei soorten muziek om het effect te testen. Muziek is bij uitstek een natuurlijke expressie van vibraties en het was daarom ook niet langer een verrassing dat de vibraties van liefdevolle klassieke muziek tegenover agressieve hardrockmuziek duidelijk onderscheidend weer-spiegeld werden in de ijskristallen.

Dr. Emoto's Hado-theorie postuleert het volgende: 'omdat elk fenomeen van oorsprong resoneerde energie is, kunnen we de substantie veranderen door de vibratie ervan te veranderen'. Dus wanneer we de interne vibratie van bijvoorbeeld vervuild water willen veranderen, kunnen we onze positieve intentie aanwenden om dit water te zuiveren!

En dat is nu precies wat Dr. Emoto en zijn volgelingen aan het doen zijn. Over de hele wereld worden Hado-reinigingsrituelen georganiseerd om onze rivieren, zeeën en oceanen schoon te maken. De eerste keer dat hij het Hado-effect aan het grote publiek demonstreerde, verzamelde zich op 25 juli 1999 een groep van 350 mensen rond het meest vervuilde meer in Japan, het Biwameer. Het vuile water stonk verschrikkelijk, wat veroorzaakt werd door de Kokonada-algen die jaarlijks het meer teisterden. In een groepsbijeenkomst, georganiseerd door Dr. Emoto, projecteerden alle deelnemers hun positieve intenties als een laserstraal naar het vervuilde water.

Er werden watermonsters van het meer genomen voor en na deze ceremonie en er werd een dramatische verbetering van de structuur van de waterkristallen geconstateerd. Een maand na de ceremonie verscheen er een krantenartikel in de invloedrijke krant "Kyoto Shinburn". Het artikel meldde dat dit jaar 'de verspreiding van de algen was verminderd en dat de smerige stank verdwenen was'.

(5)

Meditatie en gebed

Maharishi Mahesh Yogi onderwijst transcendente meditatie (TM), een vorm van meditatie die de spirituele zoeker in een hogere staat van bewustzijn brengt. Zijn huidig verblijfsplaats bevindt zich in de bossen van Vlodrop in Nederland. Hij heeft deze plaats geselecteerd omdat hij volgens de Maharishi positieve vibraties heeft. Onder de volgelingen van Maharishi bevindt zich een groeiend aantal wetenschappelijk opgeleide mensen. Deze mensen zijn tot het besef gekomen dat de meditaties van de Maharishi een positief effect hebben op de wereldvrede. De wetenschap heeft hen ertoe aangezet hun notities te vergelijken met Oosterse spirituele leerscholen en dat heeft hen uiteindelijk een nieuwe overtuiging gegeven.

Transcendente Meditatie (TM) werd over de hele wereld erg populair nadat de Beatles in de zestiger jaren de Maharishi bezochten. Veel managers uit het zakenleven gebruiken TM als een stressverlagende therapie.

Uitgebreid onderzoek naar het effect van TM heeft aangetoond dat wanneer het wordt gepraktiseerd door een grote groep mensen, ze in staat zijn om het misdaadcijfer van een grote stad substantieel te verlagen. Toen de groep ophield met hun TM-meditaties, steeg het misdaadcijfer weer naar het gemiddelde niveau. Dit effect is bekend geworden als het Maharishi-effect en meerdere studies hebben uitgewezen dat het effect bestaat.

Veel mensen bidden voor hun geliefden wanneer ze erg ziek zijn. Ze hopen dat een goddelijke macht hun verzoek om de patiënt te genezen zal verhoren. Anderen bidden door hun innerlijke kracht te gebruiken en geloven dat zij op afstand kunnen genezen door enkel gebruik te maken van hun intentie om de patiënt te genezen. Drie medische onderzoekers van het universitaire '*Texas Health Science Center'* in San Antonio publiceerden in de zomer van 2004 de resultaten van hun wetenschappelijk onderzoek naar de rol die het geloof speelt tijdens het gebed.

Een groep van zesentachtig personen werd zonder enige voorkennis van het dubbelblind experiment toegewezen aan ofwel een gebedsbehandeling ofwel een controlegroep. De vrijwilligers die baden, kenden alleen de namen en het ziektebeeld van de personen die aan hen toegekend waren. Acht vrijwilligers van een lokale gebedsgroep baden tweemaal per dag voor een periode van minimaal 3 minuten.

Na een maand werden de resultaten voor publicatie samengesteld. Hier volgt een samenvatting:

- pijnregistraties waren significant lager in de groep waarvoor gebeden werd dan in de controle groep;
- patiënten die zelf intens geloof hechtten aan bidden, toonden de beste verbeteringen in fysiek opzicht in vergelijking met de controlegroep;
- patiënten die weinig geloof hechtten aan bidden hadden een significant slechtere verbetering in hun fysieke conditie.

Dit onderzoek toonde twee dingen aan:

- bidden heeft een meetbaar effect op de patiënt waarvoor gebeden wordt;
- het geloof van de patiënt zelf dat bidden helpt heeft een meetbaar effect op het bidden zelf.

(6)

Het helende vermogen van de geest

Als er iemand in de afgelopen decennia een grote invloed heeft gehad op de holistische geneeskunst, dan is dat wel Dr. Deepak Chopra. Geboren en getogen in India, volgde hij zijn medische opleiding in de Verenigde Staten. Tijdens een ontmoeting met de Maharishi Mahesh Yogi werd hij overgehaald om de 4.000 jaar oude traditionele Indiasche Ayurveda te gaan bestuderen. Ayurveda is Sanskriet voor 'de wetenschap van het leven'. Na deze ontmoeting met de Maharishi nam hij de trein en ontmoette een oude vriend die hem een boek gaf over de Ayurveda. "Één en één is twee", moet Deepak gedacht hebben en hij wist dat dit een boodschap voor hem was. Na het lezen van het boek was hij overtuigd dat er meer waarheid in de Ayurveda stak dan algemeen werd aangenomen in het Westen. Dr. Deepak Chopra was tijdens zijn medische carrière al lang gefrustreerd geraakt omdat hij zo weinig voor zijn kankerpatiënten kon doen. Een patiënt van Deepak die gediagnosticeerd was met longkanker en het medische advies van hem kreeg om te stoppen met roken antwoordde: 'Bedankt dokter, mijn schoonmoeder had me dit advies ook kunnen geven, maar zij rekent me er tenminste geen 50 dollar voor'!

In zijn boek '*Quantum Healing, exploring the frontiers of mind/body medicine*' gaat Dr. Chopra in op de relatie tussen de kwantumfysica en de Ayurveda. De Ayurveda onderwijst dat alles geest is en dat ook het lichaam gecreëerd is door de geest. Om deze reden moet de geest dan ook alle macht bezitten om het lichaam te genezen.
Merk op dat het 'harde probleem' hier opgelost wordt door de Ayurveda, door eenvoudigweg te stellen dat er geen brug over te steken valt tussen de immateriële en materiële wereld omdat de dualiteit tussen geest en lichaam volgens de Ayurveda niet bestaat.

Volgens Deepak Chopra spelen onze diepste gedachten en gevoelens een belangrijke rol bij de genezing van een patiënt. Dit is serieus onderschat in de Westerse medische gezondheidszorg. Het lichaam vervangt voortdurend iedere atoom in iedere cel. In een jaar tijd wordt zo het hele lichaam volledig hernieuwd en elk atoom in iedere cel wordt hierbij vervangen. De vraag rijst dan ook wat die tumor toch op zijn plek houdt, terwijl het hele lichaam ieder jaar herbouwd wordt. Deepak verklaart dit uit het feit dat de blauwdruk voor het fysieke lichaam een subtieler kwantumlichaam is. Ziekten verschijnen eerst in dit kwantumlichaam alvorens zich te manifesteren in het fysieke lichaam. Zolang de ziekte niet verwijderd is uit het kwantumlichaam, uit de blauwdruk voor het lichaam zelf, dan zal het lichaam deze blijven herconstrueren met inbegrip van de tumor.

Volgens Deepak is onze geest prima in staat om ieder medicijn dat Hoffman La Roche produceert zelf aan te maken zonder enige kosten, in de puurste vorm en in de perfecte dosering.

De mogelijkheid van de geest om het lichaam te genezen zou wel eens de verklaring voor het placebo-effect kunnen zijn; het effect waarbij de patiënt genezen wordt door zijn eigen suggestie omdat hij een dummy-geneesmiddel toegediend heeft gekregen. Het helend vermogen van de geest zou ook wel eens de verklaring kunnen zijn voor de wonderbaarlijke spontane remissies van kanker die zo vaak gerapporteerd zijn in de medische archieven, maar waarvoor geen enkele medische verklaring bestaat. Het nocebo-effect is het tegenovergestelde van het placebo-effect en het is het negatieve effect dat de diagnose van een arts kan hebben op de genezing van een patiënt. Daarom is de arts-patiënt-relatie van cruciaal belang bij het genezingsproces. In het Westen passen we de ethische code toe dat de patiënt het recht heeft om in alle gevallen geïnformeerd te worden over zijn medische toestand. Het nadeel hiervan is echter dat wanneer de

arts de patiënt recht voor zijn raap de diagnose geeft 'u heeft een ongeneselijke vorm van kanker, meneer', hij eigenlijk de patiënt hiermee de doodstraf gegeven heeft. De diagnose 'ongeneeslijk' ontneemt namelijk de patiënt zijn laatste hoop op genezing en daarmee ook zijn mentaal vermogen om zichzelf te genezen. Daarbij komt dat hij zeer waarschijnlijk ook nog eens een mentale shock zal krijgen.

(7)

Collectief bewustzijn

Bestaat er zoiets als een collectief bewustzijn, een bewustzijn dat gedeeld wordt door alle mensen op deze aarde? Psycholoog Carl Jung speculeerde dat we allemaal een gemeenschappelijk onderbewustzijn delen. Maar zou zoiets bewezen kunnen worden door de wetenschap?

Aan het prestigieuze '*Princeton Anomalies Research Institute*' (PEAR) zijn ze er vast van overtuigd dat een collectief bewustzijn bestaat. Sterker nog: de onderzoekers monitoren dit bewustzijn over de hele wereld terwijl u deze woorden leest! Aan de universiteit van Princeton zijn professor Robert Jahn en zijn collega's al enige tijd bezig om een serie laboratoriumproeven uit te voeren die het bestaan van psychokinese zou moeten aantonen, het vermogen om middels gedachten levensloze objecten te beïnvloeden. Psychokinese is erg bekend geworden door de publieke optredens van "lepelbuiger" Uri Geller. In Princeton werd psychokinese erg serieus genomen en men wilde onderzoeken of het fenomeen bestond of niet.

Ze gebruikten RNG-machines om dit te doen. Een RNG is een willekeurige ruis-generator (Eng: Random Noise Generator), een apparaat dat volgens het onzekerheidsprincipe van de kwantummechanica totaal willekeurige ruis genereert. Deze ruis wordt vertaald in een binaire toestand, een één of een nul. Omdat de ruis willekeurig is, verwachtte men een 50/50 kansverdeling op het voorkomen van enen en nullen die geproduceerd werden door het RNG-apparaat. De deelnemers aan de experimenten van het PEAR-instituut werd gevraagd om mentaal de uitkomst van de nummergeneratie van de RNG te beïnvloeden. Deze deelnemers waren gewone mensen waarvan vooraf niet bekend was of zij paranormale gaven bezaten. In het PEAR-instituut werd keer op keer bewezen dat het mentale vermogen, 'geest over de materie', echt bestaat omdat de 50/50 kansverdeling van de RNG uitkomst substantieel veranderd kon worden.

Deze testen werden meer dan een decennia lang uitgevoerd en men heeft honderden proefpersonen in duizenden pogingen getest om vervolgens tot de slotsom te komen dat psychokinese echt bestaat. Men concludeerde zelfs dat tot op zekere hoogte iedereen over psychokinetische vermogens beschikt.
De proefpersonen beschikten geen van allen over van tevoren bekende paranormale gaven. In Princeton is men er dus van overtuigd dat psychokinese echt bestaat en men zoekt nu alleen nog naar een theoretische verklaring.
Dr. Jahn's uitspraak in de Engelse krant 'The Sunday Telegraph' van november 1997 luidde dan ook:

'*We zien er geen heil in om nog meer gegevens te verzamelen'. 'We zetten nu experimenten op om een beter begrip te krijgen van deze fenomenen*'.

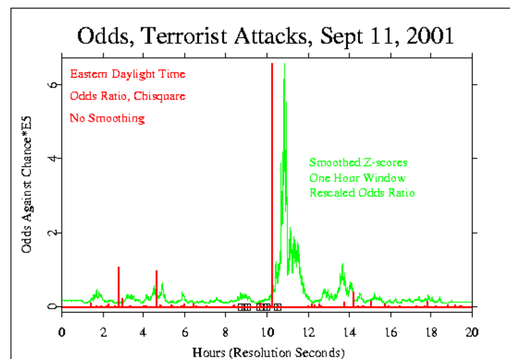
Indien u geïnteresseerd bent geraakt om uw eigen paranormale vermogens

on-line te testen via het internet, dan is hier het internetadres:
www.parapsych.org/online_psi_experiments.html

Zo'n dertig universiteiten over de gehele wereld hebben inmiddels RNG-apparatuur geïnstalleerd die allemaal met elkaar via het internet verbonden zijn. Men wilde bij PEAR op deze wijze onderzoeken of er zoiets als een collectief menselijk bewustzijn bestaat. Het project werd het '*Global Consciousness Project*' genoemd en de RNG-machines werden gebruikt om hun meetresultaten over het internet te versturen naar een centrale computer in Princeton.

Dit onderzoek bewees dat de RNG-apparatuur in staat is om shockerende mondiale gebeurtenissen vast te leggen die de wereldbevolking collectief beroeren. Een paar van die gebeurtenissen zijn de begrafenis van prinses Diana, de jury-uitslag in de Simpson-zaak en meer recent de 911-aanslagen in New York.

Al deze gebeurtenissen vertoonden meetbare en significante afwijkingen van de verwachte 50/50 kansverdeling. In het geval van de 911-aanslagen op de 'Twin Towers' registreerde de RNG-apparatuur zelfs een afwijking nog voor de feitelijke aanslagen plaatsgevonden hadden!

RNG-registratie op de dag dat de Twin Towers omlaag kwamen
(Met dank aan Roger Nelson van het Global Conciousness Project)

(8)

PK experimenten

Russel Targ en Harold Puthoff hebben in de zeventiger jaren een groot aantal experimenten uitgevoerd om uit te zoeken of telepathische transmissie van mentale beelden tussen twee personen mogelijk is. Ze gebruikten hiervoor twee proefpersonen waarvan de een als zender en de ander als ontvanger van deze beelden fungeerde en plaatsten hen in elektromagnetisch afgeschermde kamers**.** De zender werd blootgesteld aan een flitslicht met regelmatige intervallen. Zowel zender als ontvanger werden beiden gekoppeld aan apparatuur die hun hersengolven registreerden, hun elektro-encefalogram (EEG). Het flitslicht kon vervolgens geregistreerd worden in het elektro-encefalogram van de zender, zoals ook te verwachten viel. Vervolgens werd de ontvanger gevraagd om de beelden van de zender op te pikken. Na een poosje begon de ontvanger echter ook de lichtflitsen op te pikken, waaraan de zender werd blootgesteld. Hetzelfde patroon verscheen in zijn EEG, terwijl hij in zich in een aparte en elektromagnetisch afgeschermde kamer bevond.

Russel Targ en Harold Puthoff reproduceerden met dit experiment eerdere testen van Jacobo Grinberg-Zylberbaum van de nationale universiteit van Mexico. Laatstgenoemde heeft meer dan vijftig experimenten uitgevoerd over een periode van vijf jaar. Hij plaatste zijn proefpersonen in afgeschermde Faraday-kooien. Voorafgaand aan de testen werd de proefpersonen gevraagd voor de duur van ongeveer twintig minuten te mediteren. Na deze periode werden ze in de kooi van Faraday geplaatst en aangesloten op EEG-meetapparatuur. De zender werd daarna aan ten minste honderd verschillende stimuli blootgesteld die varieerden van intense lichtflitsen en harde geluiden tot het toedienen van elektrische schokken via de middel- en ringvinger.

Grinberg-Zylberbaum bewees hiermee dat in 25 procent van de gevallen de toegediende stimuli via de zender overgebracht konden worden op de ontvanger en dat deze verschenen in diens EEG als een potentieel dat overeenkwam met het potentieel in het EEG van de zender. In daaropvolgende experimenten met dezelfde deelnemers konden vergelijkbare resultaten worden gerepliceerd. Toen de test uitgevoerd werd met een verliefd stel vertoonden de hersengolven in de EEG's van beide minnaars opzienbarende overeenkomsten, zelfs toen er geen stimuli meer werden toegediend. Het stel zelf zei hierover dat ze een sterk gevoel van eenheid en verbondenheid hadden ervaren tijdens het experiment.

Deze experimenten bewijzen dat gevoelens van verbondenheid een fysieke representatie kennen in de afzonderlijke breinen van gescheiden individuen. Als we werkelijk contact kunnen maken met een ander persoon, zodanig dat onze hersengolven verschijnen in de hersengolven van de andere persoon, dan kunnen we ons gaan afvragen wat eigenlijk onze eigen individualiteit voorstelt, ons eigen afzonderlijke ego. Waar begint die individualiteit en waar houdt hij op te bestaan?

Deze experimenten lijken dan ook Hameroff's theorie over het kwantumbrein te bevestigen wat betreft het bestaan van een protobewustzijn dat ontvangen wordt in plaats van geproduceerd door het brein. De vraag is zelfs of we wel een eigen ego hebben of dat ons eigen ego misschien berust op een illusie.

(9)

In opdracht van de '*Defense Intelligent Agency* (DIA)' in de Verenigde Staten van Amerika hebben Russel Targ en Harold Puthoff later een groot aantal paranormale experimenten uitgevoerd die '*remote viewing*' genoemd werden. Het doel van '*remote viewing*' is om de vijand te kunnen bespioneren. Targ en Puthoff maakten indruk op de DIA met de resultaten die ze behaalden met de beroemde paragnost Ingo Swann. Het is inmiddels een publiek geheim dat de inlichtingendiensten van de Verenigde Staten en Rusland deze '*remote viewing*' technieken al decennia lang toepassen en onlangs zijn er drieënzeventigduizend pagina's aan geheime documenten over deze vorm van buitenzintuiglijke spionage vrijgegeven in de Verenigde Staten. De CIA geeft nu dan ook openlijk toe dat '*remote viewing*' gebruikt wordt als een vorm van spionage.

(10)

Morfische velden

De Japanse makaak (Macaca Fuscata) is een aap die leeft op het eiland Koshima voor de Japanse kust en is in de laatste dertig jaar een geliefd studieonderwerp geweest.

In 1952 voerden onderzoekers deze apen een zoete aardappel die in het zand gegooid werd. De aardappelen waren uiteraard vies geworden en de apen hadden, hoewel ze de zoete lekkernij lekker vonden, toch hun weerzin tegen deze viezigheid. Een jonge baby-aap vond de oplossing en waste de aardappels in een nabijgelegen stroompje en gaf het aan haar moeder. Toen ze eenmaal deze truc aan haar moeder geleerd had, begonnen steeds meer apen deze truc onder de knie te krijgen.

Tussen 1952 en 1958 had een geschatte groep van zo'n honderd apen de truc door om eerst hun aardappels te wassen, welnu apen zijn vlotte leerlingen nietwaar?

Echter nadat de veronderstelde honderdste aap geleerd had om zijn aardappels te wassen, begon opeens de hele stam op het eiland deze truc door te krijgen. Nog verbazingwekkender werd het toen ook makakenkolonies op de andere eilanden en op het vaste land plotsklaps begonnen met het wassen van hun zoete aardappels.

Om onbekende redenen, was dit kunstje overgeslagen naar andere apen op afgelegen locaties. Hoewel de exacte telling ontbreekt en de kritische massa die nodig was om dit fenomeen te laten plaatsvinden onbekend is, werd dit fenomeen bekend als het 'honderdste aap fenomeen'.

Vervolgens zijn er studies uitgevoerd om te zien of dit effect ook van toepassing kan zijn op de mens en ze ontdekten dat ook mensen onbewust kennis delen - alsof ze een gemeenschappelijke databank delen. Wanneer het maken van een nieuwe puzzel aangeleerd werd door een lid van een groep, konden deze puzzels significant eenvoudiger en sneller opgelost worden indien de 'honderdste aap' van de groep deze puzzel had geleerd.

Volgens de alternatieve en buiten de gangbare paden denkende bioloog Rupert Sheldrake is ons bewustzijn verbonden met een onzichtbaar collectief veld dat hij het morfische veld noemt. Ieder lid van een groep draagt bij aan de vorming van het morfische veld en het totale groepsbewustzijn van het morfische veld is toegankelijk voor ieder individu van de groep. Er zijn talrijke morfische velden, ten minste één voor iedere soort.

Sheldrake gelooft ook dat morfische velden de informatie voor het bouwplan van een levend organisme bevat. Hoewel algemeen aangenomen wordt dat DNA alle informatie in zich heeft die nodig is om het organisme te bouwen, is dit zeker niet waar. Het DNA bevat alleen de informatie die nodig is voor de constructie van de materialen die uiteindelijk nodig zijn om het organisme te bouwen; het bevat niet het bouwplan zelf! In het eerste stadium van het embryo zijn alle cellen voor 100% identiek en celdifferentiatie vindt niet eerder plaats dan na de vijfde celdeling (32 cellen). Maar waar komt dan de informatie vandaan die vertelt welke cel moet differentiëren in wat, welk deel van het embryo zal een hoofdcel worden en welk deel een staartcel? De informatie kan onmogelijk komen van het DNA zelf, want de cellen zelf kunnen zich niet van elkaar onderscheiden, dus wie of wat orchestreert dan de groei van het embryo? Rupert Sheldrake denkt nu dat deze informatie opgeslagen ligt in een extern morfische veld, een vormend veld.

Het zou de verklaring kunnen zijn voor het nogal vreemde fenomeen van spontaan genenherstel dat ontdekt is bij fruitvliegen. Biologen hadden de genen die verantwoordelijk zijn voor het zichtvermogen uit het DNA van een hele kolonie verwijderd. De vliegen werden daardoor allemaal blind, wonderlijk genoeg echter bleek enige generaties later dat de genen hersteld waren in het DNA en dat de vliegen weer konden zien. Er wordt nu aangenomen dat de informatie voor

het herstel van de ontbrekende genen uitgelezen werd uit het morfische veld van het DNA van de fruitvlieg.

Bewustzijn de grond van alle bestaan

Professor in de fysica aan de universiteit van Oregon, Amit Goswami, auteur van '*The Self Aware Universe*', '*Quantum creativity*', '*Physics of the Soul*' en 'Het Visionaire Venster' (als enig boek vertaald in het Nederlands), is de oprichter van een geheel nieuwe soort wetenschap die '*science within consciousness*' genoemd wordt. Goswami gelooft dat de paradoxen van de kwantumwetenschap alleen opgelost kunnen worden door een tegenovergestelde visie aan te nemen m.b.t. bewustzijn. De gangbare wereldvisie is dat bewustzijn beschouwd wordt als het resultaat, het neveffect of epifenomeen van hersenactiviteit.
Bewustzijn is eenvoudigweg het resultaat van de chemische dans van moleculen en elektrische energievelden in het brein. Deze causaal deterministische kijk op bewustzijn noemen we ook wel de opwaartse causatie die beweert dat onze vrije wil berust op een illusie. Elk menselijk gedrag wordt immers bepaald door onze chromosomale opmaak en de som van mechanische, elektrische en chemische processen die plaatsvinden in het lichaam. Volgens dit concept zijn wij mensen slechts complexe machines zonder een vrije wil. Amit Goswami gelooft echter in een neerwaartse causatie voor bewustzijn en stelt dat bewustzijn de basis van alle bestaan is. Hij volgt hierbij een zeer eenvoudige redenatie: 'Hoe kan bewustzijn nu het resultaat zijn van de fysieke wereld, indien de fysieke wereld zelf bij de gratie van het verval van de kwantumgolf bewuste observatie vereist?' Bewustzijn kan dus niet oorzaak en gevolg tegelijk zijn! Dit kip en ei-probleem kan worden opgelost door bewustzijn als fundamenteel te beschouwen.

Amit Goswami's religieuze hindoeïstische achtergrond had hem geleerd dat de geest van Brahman de enige oorzaak van het universum was, zijn wetenschappelijke sceptische achtergrond weigerde dit echter te geloven. Uiteindelijk gaf hij toe en accepteerde dat zijn geloof al die tijd al de waarheid gesproken had.

Hij probeert nu te onderwijzen dat materieel realisme, het geloof dat onze materiële wereld de enige realiteit is, niet klopt en dat de basis van alle bestaan bewustzijn is.

(11)

Recapitulatie

In dit hoofdstuk hebben we gezien dat bewustzijn een veel grotere invloed op ons dagelijks bestaan heeft dan we ooit aangenomen hebben. De invloed van het bewustzijn blijft niet beperkt tot de wereld van de kwantumfysica alleen, het speelt ook een significante rol in de wereld van alle dag om ons heen.

Het eeuwenoude idee van een strikte scheiding tussen lichaam en geest, zoals die voorgesteld werd door René Descartes, klopt niet. Onze gedachten en gevoelens zijn niet beperkt tot onze interne beleving van de werkelijkheid, maar ze hebben een meetbaar en bewijsbaar effect op de buitenwereld. De wetenschap kan niet langer beweren dat bewustzijn exclusief het domein is van de spiritualiteit en dat er een strikte grens bestaat die niet overgestoken dient te worden.

Het heeft kwantumfysicus Amit Goswami ertoe gebracht te geloven dat we de wereld op zijn kop hebben gehouden. Het is niet het bewustzijn dat het effect is

van de materialistische wereld, nee, het is er de oorzaak van. Maar als dit waar is, als bewustzijn de fysieke wereld creëert, waaruit wordt die dan gecreëerd?

Op zijn minst zou bewustzijn één of andere energievorm moeten behelzen, een spirituele energie wel te verstaan die nodig is om überhaupt iets te creëren. Als de kwantumbreintheorie het bij het rechte eind heeft met de stelling dat bewustzijn overal in het universum aanwezig is en niet beperkt blijft tot het brein alleen, dan zou die spirituele energie ook overal in het universum te vinden moeten zijn.

In het volgende hoofdstuk zullen we zien wat de kwantumwetenschap ontdekt heeft over de ‘lege ruimte’ in het universum, de ruimte tussen de planeten en de sterren, maar ook de ruimte tussen de elektronen en de kern van een atoom. Deze lege ruimte blijkt namelijk helemaal niet leeg te zijn, maar een overvloedige hoeveelheid energie te bevatten!

Hoofdstuk 4 Het nulpuntsveld

Het onzichtbare veld

De kwantumfysica toonde in de 20e eeuw het bestaan aan van een alles doordringende achtergrondzee van kwantumenergie in het universum. Dr. Harold Puthoff, professor aan de universiteit van Cambridge, was één van de eersten om deze energie van het universum te meten. De metingen werden uitgevoerd bij nul graden Kelvin, het absolute nulpunt in het universum, wat neerkomt op 273 graden Celsius onder nul. Bij deze temperatuur zou volgens de Newtoniaanse fysica geen molecuul of atoom nog bewegen en er zou om die reden helemaal geen energie meer gemeten kunnen worden! In plaats van geen energie aan te treffen, zoals verwacht werd, vond hij wat hij noemde een 'kokende heksenketel' aan energie die vanaf dat moment de naam nulpuntsenergie (Eng: *zero point energy*) kreeg. Harold Puthoff bewees hiermee dat het fysieke vacuüm in het geheel niet ontdaan is van alle energie maar in plaats daarvan juist een overvloedige hoeveelheid energie kent.

(1)

In de kwantumelektrodynamica wordt de achtergrondzee van kwantumenergie in het universum nu gebruikt om het onzekerheidsprincipe van de kwantumfysica, en daarmee het onvoorspelbare gedrag van subatomaire deeltjes, te verklaren.

Het wispelturige karakter van de subatomaire deeltjes, zo wordt nu aangenomen, wordt veroorzaakt door het nulpuntsveld (Eng: *zero point field)*. Willekeurig springen virtuele fotonen heen en weer tussen het nulpuntsveld en onze fysieke wereld. Ze botsen met en worden geabsorbeerd door subatomaire deeltjes die aangeslagen worden in een hogere energietoestand. Na nanoseconden wordt de energie weer vrijgegeven door een virtueel foton dat weer terugkeert naar het nulpuntsveld. Het foton wordt een virtueel foton genoemd omdat het heen en weer gaat van en naar het nulpuntsveld en niet hier, in onze materiële wereld, blijft. Het foton wordt alleen gebruikt om energie uit te wisselen tussen het nulpuntsveld en de materiële wereld.

Niet alleen fotonen, maar allerlei soorten elementaire deeltjes verschijnen zomaar volkomen uit het niets in onze fysieke werkelijkheid. Ze lijken afkomstig van het nulpuntsveld, laten even hun gezicht gezien in onze fysieke wereld voor een duizendste of miljoenste deel van een seconde, om vervolgens weer in het niets te verdwijnen. Deze vormen van mystieke deeltjes werden virtuele deeltjes genoemd omdat ze niet stabiel genoeg bleken te zijn om in onze werkelijkheid te blijven hangen. Het nulpuntsveld is aldus een kwantumschuim aan virtuele deeltjes en fotonen. Ons universum lijkt nooit in ruste te zijn, zelfs niet in de als leeg veronderstelde ruimte!

Zelfs in een aardedonkere kamer waar absoluut geen licht van de buitenwereld kan doordringen, meten wetenschappers nog steeds de aanwezigheid van deze virtuele fotonen.

Het bestaan van het nulpuntsveld is al langer bekend in de kwantumwetenschap, maar wetenschappers negeerden lange tijd eenvoudigweg de relevantie ervan. De invloed van nulpuntsenergie die afkomstig is uit het nulpuntsveld, werd in wetenschappelijke berekeningen verwaarloosd omdat men er alleen maar last van had. Het gevolg was dat het effect van het nulpuntsveld volledige werd geëlimineerd omdat men meende dat dit effect toch niet significant was!

In een kleine, maar groeiende kring wetenschappers echter wordt het nulpuntsveld nu wel degelijk serieus genomen. Onder hen bevinden zich befaamde professoren die nu een radicaal andere kijk op onze werkelijkheid hebbben aangenomen. Hun wetenschappelijke ontdekkingen en theorieën zijn controversieel in de ogen van de mainstream wetenschappelijke gemeenschap die vasthoudt aan het oude paradigma waar nog steeds wordt geloofd dat onze wereld uiteindelijk volledig verklaard zal worden door een mechanisch model van het universum.

Het nulpuntsveld wordt steeds populairder bij het grote publiek, mede dankzij wetenschapsjournaliste Lynn McTaggert die het boek schreef '*Het Veld ,de zoektocht naar de geheime kracht van het universum*'. Hiermee bereikte zij een grotere bewustwording van het nulpuntsveld dat anders misschien wel nooit bekend zou zijn geworden bij het grote publiek. Ik kan u dit boek stellig aanraden indien u geïnteresseerd bent in ontdekkingen over het nulpuntsveld en de verbazingwekkende rol die het menselijke bewustzijn speelt in dit veld. Met betrekking tot paranormale verschijnselen is er nu eindelijk een wetenschappelijke basis voor verdere studie.

(2)

Eén van de eerste bladen die uitvoerig berichtten over het nulpuntsveld is "Ode", dat in Nederland en de Verenigde Staten verschijnt. Het artikel over het nulpuntsveld verscheen in de november oplage van 2003, nummer 61.

(3)

Een zee van energie

John Wheeler en Richard Feynman van de Princeton universiteit hebben deze nulpuntsenergie voor het eerst op waarde geschat. Zij berekenden dat een kopje nulpuntsenergie genoeg is om alle oceanen ter wereld tot het kookpunt te brengen. Het equivalent aan materie van nulpuntsenergie volgens Einstein's beroemde formule $E= m * c^2$ is 10^{94} gram/cm³! Dit is meer materie per kubieke centimeter dan de totale massa van het gehele universum bedraagt! In tegenstelling tot wat lang gedacht werd, is materie dus niet een verdichte maar juist een verdunde vorm van energie.

(4)

Maar hoe is dit nu mogelijk? We lijken te leven in een grote zee van energie en we merken er helemaal niets van. We zijn net als vissen die ondergedompeld zijn in water maar zich nooit bewust zijn van het feit dat er water om hen heen is.

Haisch en Rueda hebben, uitgaande van Hal Puthoff's werk, hun bijdrage geleverd aan het nulpuntsveld door Newton's beroemde traagheidswet te bewijzen, die zegt dat traagheid het product is van massa en acceleratie, $F= m * a$. Deze oude wet van Newton was een aanname, een axioma in zijn werk 'Principia', de heilige Bijbel van de klassieke natuurkunde, die in de afgelopen driehonderd jaar nooit bewezen kon geworden! Maar door met het nulpuntsveld rekening te houden, konden Haisch en Rueda vervolgens bewijzen dat traagheid of inertie eenvoudigweg het verzet, de weerstand is die voorwerpen ondergaan wanneer ze versneld worden in het nulpuntsveld.

(5)

Sonoluminescentie

Er bestaat een wel zeer vreemd verschijnsel in de natuur dat sonoluminescentie genoemd wordt. Het is de transformatie van geluidsgolven in lichtenergie en dit is inmiddels een welbekend experiment geworden in de natuurkunde.

In het experiment wordt een klein bolvormig glas dat met water gevuld is in resonantie gebracht met een harmonische geluidsgolf met een frequentie van 20 kilohertz afkomstig uit luidsprekers. Vervolgens wordt een klein luchtbelletje in het centrum van de bolvormige fles geblazen. Wanneer dit luchtbelletje precies gecentreerd is in de fles, begint het ritmisch te imploderen en licht uit te zenden. Het licht dat uitgezonden wordt in ultrakorte lichtflitsen, vertegenwoordigt het miljardvoudige aan geconcentreerde energie in vergelijking met de energie van het originele geluid. De temperatuur in het centrum van de luchtbel bereikt de astronomische hoogte van 30.000 graden Celcius en de druk is immens.

De mainstream fysica heeft veel problemen met dit experiment en men vermoedt dat er sprake is van koude kernfusie, anderen denken echter dat er een andere verklaring bestaat en dat de overvloedige energie afkomstig is uit het nulpuntsveld. Het sonoluminescentie effect heeft de fantasie van Hollywood filmmakers al geprikkeld en ze hebben al een hele film uitgebracht over dit fenomeen, de film heet 'Chain Reaction' (Kettingreactie).

Verder onderzoek over dit natuurfenomeen zou wel eens kunnen leiden tot wat men sonofusie noemt, een soort koude kernfusie waarnaar de fysica al zo lang op zoek is.

sonoluminescentie experiment

Het delven van de energie

Sinds het woord "nulpuntsenergie" de ronde doet, is een nieuwe soort goudzoekers geboren. Veel onderzoekers zijn nu op jacht naar deze nulpuntsenergie omdat er sprake is van vrije energie. Het verhaal gaat dat zelfs

Michael Faraday en Nicola Tesla deze toepassing van vrije energie al eerder ontdekt hadden. Wanneer je eenmaal weet hoe je het moet aanboren, kun je het aftappen uit het vacuüm in een hoeveelheid die werkelijk onuitputtelijk is. Stelt u zich eens voor, uw tv thuis zonder een stroomkabel omdat hij op energie werkt die rechtstreeks uit de ruimte ontvangen wordt? Kunt u zich dit voorstellen, enig idee wat het betekent? Zeg maar dag met het handje tegen de olie, misschien heeft u nu enig idee. In een wereld die zwaar afhankelijk is van olie zullen veel mensen die aan de macht zijn niet erg blij zijn met deze nieuwe vorm van energie omdat ze misschien wel eens hun macht en rijkdom zouden kunnen verliezen.

Het is dan ook om deze reden en de mogelijke militaire toepassingen dat deze uitvindingen wereldwijd onderdrukt zijn geweest in de afgelopen decennia. De regering van de Verenigde Staten verbiedt zelfs om patenten te exporteren als aangenomen wordt dat ze een gevaarlijke militaire toepassing kunnen hebben. Gepensioneerd legerluitenant Tom Bearden heeft echter een zogenaamd 'overunity' vrije energie apparaat gepatenteerd dat hij de '*Motionless Electromagnetic Generator*' of MEG gedoopt heeft. Overunity wil in dit verband zeggen dat er meer energie uit het apparaat komt dan erin gaat. Bearden beweert dat zijn MEG 100 keer meer energie oplevert dan de energie die er voor nodig is om het apparaat aan de praat te houden. Zijn uitvinding zou niet in conflict zijn met de wet van behoud van energie, de tweede wet van de thermodynamica, omdat het apparaat deze energie tapt uit het vacuüm. Jean Louis Naudin die Bearden's MEG gerepliceerd heeft, bevestigt zijn claim dat de MEG een overunity-apparaat is.

Bearden heeft het werk van de 19e eeuwse James Clerk Maxwell's, de oprichter van de klassieke elektrodynamische theorie, stilletjes overgedaan. Hij zegt dat de interpretatie van het originele werk van Maxwell serieuze fouten bevat en dat deze misinterpretatie te wijten is aan de vereenvoudiging van Maxwell's vergelijkingen zoals die door Lorentz en Heaviside later zijn doorgevoerd. Bearden ontdekte dat hierdoor de oorspronkelijke vergelijkingen van Maxwell over het hoofd gezien zijn op hun mogelijkheid om vrije energie te ontrekken uit het vacuüm. Bearden bevindt zich met deze uitspraak in goed gezelschap omdat ook Max Planck, de grondlegger van de kwantumfysica, destijds al suggereerde dat de geldigheid van Maxwell's vergelijkingen opnieuw diende te worden bekeken.

In lekentermen is Bearden's MEG-apparaat eigenlijk een geladen dipool, bestaande uit twee geladen platen. Hij legt uit dat het fysieke vacuüm een virtuele fotonflux creëert van elektromagnetische energie die het potentiaal-verschil van de elektrische dipool instandhoudt.

Het dipoolpotentiaal is eigenlijk het evenwicht dat tot stand komt tussen de ontlading en de aanvulling van virtuele fotonen uit het vacuüm. Bij gevolg is het statische elektrische veld helemaal niet statisch, het lijkt alleen maar zo (vergelijk het met een waterval). Van een afstand gezien lijkt deze op een muur van water, maar nader bestudeerd blijkt het een stroom van water te zijn. Het geheim van de MEG is nu dat de ontlading van de dipool niet plaatsvindt in het circuit van de dipool zelf, maar in een ander, gescheiden, elektrisch circuit. Hierna zal het vacuüm automatisch de lading van de ontladen dipool aanvullen om weer een evenwicht te creëren. De lading vloeit uiteindelijk in een ander circuit en is in staat om echt elektrisch vermogen te leveren.

Op deze wijze kan nulpuntsenergie aan het vacuüm onttrokken worden om ontladen te worden in een elektrisch circuit. Bearden zegt dat al onze huidige elektrische energiebronnen zoals batterijen, dynamo's en energiecentrales allemaal één en hetzelfde probleem gemeen hebben. Wanneer de elektrische stroom teruggevoerd wordt naar de bron die de elektrische stroom in eerste instantie op gang heeft gebracht, vernietigen we de virtuele fotonflux met het vacuüm. Onwetend hebben we zo emmers vol nulpuntsenergie geschept uit de rivier, maar deze onbedoeld ook weer direct terug in de rivier gegooid.

Tom Bearden heeft daarnaast nog een nieuwe vorm van elektrische energie ontdekt. Zoals hij al uitlegde, zijn de vier Maxwell-vergelijkingen die vandaag de dag nog steeds gebruikt worden in de elektrotechniek, vereenvoudigde versies van Maxwell's originele werk. Volgens Bearden heeft Oliver Heavisde het scalaire gedeelte van de complexe getallen uit Maxwell's vergelijkingen voor het gemak maar weggelaten waardoor alleen de vectoren in Maxwell's vergelijkingen overbleven om zo berekeningen te vereenvoudigen.

Dit is de reden waarom de wetenschap vandaag de dag alleen de klassieke, transversale, elektromagnetische golf kent. In een transversale golf oscilleren de elektrische en magnetische velden loodrecht op de voortplantingsrichting van de golf zelf. Bearden beweert nu dat door het weghalen van het scalaire gedeelte in Maxwell's vergelijkingen het feit over het hoofd wordt gezien dat energie zich ook longitudinaal kan voortplanten, als een supraluminale golf (sneller dan het licht). Longitudinale golven lijken op geluidsgolven en oscilleren in dezelfde richting als hun voortplanting.

Volgens Bearden zit de interne longitudinale golf verstopt in de elektromagnetische golf en deze fundamentelere golf komt voor in alle bekende willekeurige elektromagnetische velden. De scalaire component van de elektromagnetische golf kan gecreëerd worden uit twee tegengestelde elektromagnetische golven, een golf en zijn anti-golf. Beide golven zullen elkaars elektrische en magnetische veldcomponenten elimineren wanneer de golven ruimtelijk in fase, maar in de tijd gezien 180 graden in tegenfase zijn. Het resultaat is een elektromagnetische scalaire golf. Deze scalaire golf reist in het tijdsdomein en verschilt compleet van zijn transversale elektromagnetische broer die door de driedimensionale ruimte reist. "We moeten tijd zien als een gecomprimeerde vorm van energie net zoals materie dat is", aldus Bearden. Denk maar aan Einstein's beroemde wet die zegt dat energie gelijk is aan massa maal de lichtsnelheid in het kwadraat.

Welnu, dezelfde hoeveelheid overvloedige gecomprimeerde energie vinden we terug in het tijdsdomein en kan gewonnen worden wanneer de longitudinale scalaire elektromagnetische golven van het tijdsdomein geconverteerd worden in ordinaire transversale elektromagnetische golven. De conversie van scalaire elektromagnetische energie in transversale elektromagnetische energie wordt ook wel scalaire interferometrie genoemd en is het resultaat van twee interfererende scalaire golven. Het is het tegenovergestelde effect van het zichzelf annihileren van twee transversale elektromagnetische golven die juist de scalaire golf opleverden.

De virtuele fotonflux die optreedt tussen de dipool en het vacuüm, zoals hierboven vermeld, is precies wat scalaire golven zijn. Dus scalaire golven zijn totaal verschillend van elektromagnetische golven, zo kunnen ze over immense afstanden reizen zonder noemenswaardig aan energie in te boeten met supraluminale snelheden (sneller dan het licht).

Wanneer scalaire golven gecreëerd worden door een dipool, zoals een batterij, een generator of een permanente magneet met twee polen, zal de polarisatie van de lading scalaire golven creëren die heen en weer gaan tussen dipool en vacuüm. Elke dipool in het universum, van het atoom met zijn positieve en negatieve lading, tot de aarde en de zon met hun magnetische velden en alle andere hemellichamen in het universum, stralen bij gevolg scalaire golven uit. Scalaire golven zijn dus in principe overal te vinden in het universum, ze vullen het vacuüm en maken van het vacuüm een gevulde ruimte van nulpuntsenergie.

Aan het begin van de 20e eeuw was Nicola Tesla de eerste die deze scalaire golven ontdekte. Hij gebruikte inductiespoelen om deze scalaire golven op te wekken. Hij heeft talloze experimenten uitgevoerd waarbij hij scalaire golven over de aarde stuurde om te bewijzen dat scalaire golven zich kunnen voortplanten over lange afstanden zonder verlies aan veldsterkte. In tegenstelling tot de bekende elektromagnetische golf, waarvan de energie afneemt met een gradiënt gelijk aan het kwadraat van de afstand tot de bron, konden Tesla's longitudinale golven elke afstand vrijwel zonder energieverlies overbruggen.

Tesla geloofde in zijn tijd in het bestaan van de ether en in de mogelijkheid dat er vrije energie aan onttrokken kon worden die de redding zou kunnen vormen van de mensheid. Hij sprak het Amerikaanse '*Institute of Electrical Engineers*' toe in 1891 met deze woorden: '*.. met het vermogen dat eraan onttrokken kan worden, met elke moeiteloos verkregen vorm van energie, uit voorraden die voor altijd onuitputtelijk zijn, zal de mensheid met grote stappen voorwaarts gaan, het is slechts een kwestie van tijd opdat de mens zal slagen hun machines aan te sluiten op de raderen van de natuur*'.

Tom Bearden's scalaire golven zijn ook ontdekt door Russische wetenschappers. De Russen echter hebben de scalaire golven een andere naam gegeven, ze noemen ze torsiegolven. We zullen later in dit boek veel meer over deze torsiegolven tegenkomen. Als voormalig militair is Bearden ervan overtuigd dat de Russen deze technologie gebruikt hebben om een arsenaal aan scalaire wapens te ontwikkelen tijdens de Koude Oorlog. Deze wapens zijn gebaseerd op Tesla's houwitser, een dodelijk scalair wapen dat onze hedendaagse massavernietigingswapens in vergelijking doen verbleken. In hun mildste vorm kunnen deze wapens gebruikt worden om het weer te manipuleren en te modificeren, ze kunnen orkanen en tornado's opwekken en er kunnen zelfs aardbevingen mee worden opgewekt. In de meest agressieve toepassing kunnen ze onze hedendaagse beschaving wegvagen met een ontembare dodelijke kracht.

Maar aan de andere kant gaan de mogelijke vreedzame toepassingen van deze scalaire golven onze fantasie ver te boven en in tegenstelling tot welke andere technologie dan ook die deze aarde ooit gezien heeft, kunnen zij ons naar een Gouden Eeuw leiden. Ze beloven vrije energie en antigravitatie-voortstuwing en medische toepassingen die beloven elke ziekte te kunnen genezen door het terugdraaien van het ziektebeeld in de tijd. Volgens Bearden gebruikte Antoine Priore in de zestiger en zeventiger jaren al een voorloper van zijn gepatenteerde medische toepassingen van scalaire golftechnologie en Priore's testen op dieren bewezen dat hij in staat was om bijna alle mogelijke vormen van kanker te genezen. De verklaring voor deze wonderbaarlijke genezingen is dat de beschadigde cellen door de scalaire golven gedwongen worden om hun vorige gezonde toestand weer aan te nemen. Scalaire golftechnologie zou dus de technologie van wonderen worden als we Bearden's woorden moeten geloven.

Zijn theorie, verwoord in het boek '*Energy from the vacuum, concepts & principles*' zou bewezen worden door het eerste op de markt gebrachte apparaat

dat de 'Patterson Power Cel' wordt genoemd, een innovatief overunity energie-apparaat.

De Patterson Power Cel is ontwikkeld en gepatenteerd door James A. Patterson, wetenschapper aan het de '*Clean Energy Technologies*' te Dallas. Het is een afgesloten glas gevuld met duizenden kleine met palladium gecoate bolletjes die dienen als elektroden. De cel werkt op zwaar water. Wanneer hij opgestart wordt met een gering ingangsvermogen van 1,4 Watt, wordt een enorme hoeveelheid warmte geproduceerd met een vermogen dat honderden malen groter is dan de ingevoerde energie. Men beweert dat het Amerikaanse octrooibureau het systeem getest heeft en er al vier patenten aan heeft toegekend. De werking van de cel wordt nu bestudeerd door verschillende universiteiten over de hele wereld en wordt zeer serieus genomen; de vraag is niet òf het systeem werkt, maar hòe het werkt.

(6)

Vortextechnologie uit de Oudheid

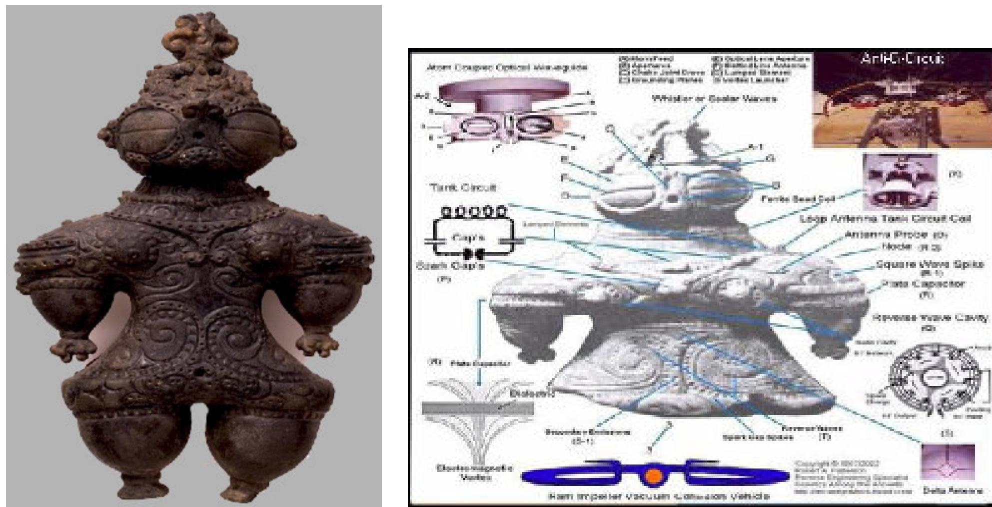
Robert A. Patterson is een opmerkelijk ingenieur die zichzelf onderwezen heeft in vortex (draaikolk) technologie en het werk bestudeerd heeft van Viktor Schauberger. Viktor Schauberger werkte aan vortextechnologie voor de nazi's tijdens WO II en heeft veel opmerkelijke uitvindingen gedaan die, net als die van Tesla, bijna in vergetelheid zijn geraakt. Hun waardevolle bijdrage voor de wetenschap wordt nu eindelijk erkend door pioniers, nu de energietekorten in de wereld naar hun climax groeien. We zullen vortextechnologieën en de elektrische toepassing ervan bestuderen bij Daniel Winter's implosiefysica in hoofdstuk 6 ('Ether vibraties'). De beste voorstelling van een vortex of draaikolk is een tornado die de lucht naar binnen zuigt en ongelofelijk krachtige wervelwinden accumuleert in het centrum, het oog.

Onder Patterson's uitvindingen van toegepaste vortextechnologie bevindt zich een RAM-implosievleugel die bevestigd kan worden op het dak van een auto. Deze vleugel creëert een imploderende vortex voor de auto en een expanderende vortex achter de auto, zodanig dat de stuwende werking van de achterste vortex, de zuiging van de voorste vortex versterkt. Het netto-effect is dat het brandstofverbruik met een factor 2 tot 3 drastisch teruggebracht wordt.

Deze geweldige brandstofbesparing is het gevolg van de afname van de luchtweerstand van de auto. Als beoefenaar van de Chinese vechtkunst Wing Chu Kung Fu, kreeg Patterson het inzicht om de energie van zijn tegenstander die een uithaal naar hem maakt zodanig te gebruiken dat deze gunstig voor hem uitpakt, en gebruikt wordt om zijn tegenstander uit balans te halen. Dit is een algemeen toegepaste techniek in veel vechtsporten. In analogie met de vechtsport was Patterson's tegenstander de luchtweerstand van zijn auto die overwonnen moest worden. Patterson legt uit dat de energie van de luchtweerstand zo geleid kan worden dat deze nuttige arbeid gaat verrichten. Dit is dan ook precies wat de RAM-implosievleugel doet.

Patterson realiseerde zich ineens dat hetzelfde vortexpompende mechanisme van zijn RAM-implosievleugel, die gebaseerd is op aërodynamica, ook wel eens een elektrische tegenhanger zou kunnen hebben in de elektrodynamica, wanneer deze zou worden toegepast op de nulpuntsenergie uit het vacuüm. Wat nu als hij deze nulpuntsenergie zou kunnen oppompen door gebruik te maken van elektronische circuits die de vortextechnologie nabootst van het ontwerp van zijn vleugel?

Het meest verbazingwekkende is dat zijn volgende verlichte idee geïnspireerd werd door een andere Aziatische kunstvorm, een Japans Dogubeeldje. Hij kwam dit beeldje toevallig tegen in het boek ‘ *The Antigravity Handbook*’ van David Hatcher Childress. Deze oerlelijke beeldjes dateren van zo’n 10.000 jaar geleden. Zoekend naar het elektronische equivalent van zijn RAM-implosievleugel, realiseerde hij zich ineens dat dit het moet zijn. Nou u en ik, al hadden we nog eens 10.000 jaar de tijd om te staren naar dit lelijke beeldje, we zouden zeer waarschijnlijk nooit op het idee gekomen zijn. Maar volgens Patterson is dit beeldje de schematische representatie van wat hij een elektrogravitatie propulsiesysteem noemt.

Japans Dogubeeldje en de vertaling naar space age technologie
(*Met dank aan Robert A. Patterson, quantumgravitics.tripod.com*)

Door middel van dit beeldje ontwikkelde hij een elektronisch apparaat dat nulpuntsenergie oppompt en hij gaf het de naam ‘*Dampened-wave Oscillatory Gravitic Unit*’ (DOGU). “Het apparaat gebruikt veel Tesla-technologie om vrije energie aan de ruimte te onttrekken”, aldus de ontwerper. In principe spreekt de werking van het apparaat voor zichzelf en voorziet het in de eigen energie door gebruik te maken van een antennetechnologie die de elektromagnetische resonantiefrequenties die voorkomen in de vrije ruimte bijeen schraapt.

Alsof de DOGU-uitvinding van Patterson al niet meer is dan wat de mainstream wetenschap aan kan, de idee dat onze planeet rond 8000 jaar v.Chr. de thuisbasis zou kunnen zijn geweest van culturen die toegang hadden tot dezelfde space-age technologie die wij net aan het ontdekken zijn, is gewoonweg duizelingwekkend. We zullen echter veelvuldig in dit boek aantonen dat er inderdaad hogere beschavingen voor de onze bestaan hebben en dat hun wetenschappelijke hoogstandjes doorgegeven zijn naar ons tijdperk door middel van artefacten waarvan de wetenschappelijke betekenis compleet ontgaan is aan de archeologen die ze opgegraven hebben en die zich alleen konden verwonderen over de schoonheid van de kunst zelf. In hoofdstuk 1 ‘Veranderende aarde’ vermeldden we dat Edgar Cayce voorspeld had dat de wetenschap van het gezonken continent Atlantis boven water zou komen en de DOGU-artefacten uit de Oudheid kunnen gezien worden als bewijsstukken die Cayce’s beweringen ondersteunen.

(7)

Hutchison-effect

Het Hutchison-effect is een bonte verzameling fenomenen die ontdekt is door de flamboyante John Hutchison in 1979. John Hutchison woont in Vancouver in Canada in een appartement dat hij helemaal volgestouwd heeft met elektronische apparatuur.

Hutchison is in zijn appartement aan het experimenteren geweest met scalaire golven, waarbij hij gebruik maakte van Teslaspoelen en een Van de Graaff-generator. Door middel van radiogolfinterferentie met een laag vermogen maar een hoge spanning van wel honderden kiloVolts ontdekte hij verbazingwekkende effecten zoals:

- levitatie van zware metalen voorwerpen;
- fusie van ongelijke materiaalsoorten;
- ongewone verhitting van metalen zonder ander materiaal in de buurt te verbranden;
- vreemdsoortige breukvorming in metalen.

Al deze effecten zijn op video vastgelegd en hij heeft zijn uitvindingen al aan veel gekwalificeerde wetenschappers en beroemde mensen getoond die hem nu financieel steunen. Het Hutchinson-effect wordt gedemonstreerd in filmpjes op het internet. In zijn filmpjes zien we voorwerpen zweven in de ruimte en metalen vibreren alsof het puddinkjes zijn. Er wordt zelfs een zware kanonskogel geleviteerd. Daarnaast is hij in staat om de versmelting te laten zien van verschillende materialen zoals hout en metaal. Het hout dompelt eenvoudigweg onder in het metaal en wanneer het Hutchinson-apparaat uitgeschakeld wordt, blijft het hout zitten alsof het in het metaal gelijmd zit! Op dezelfde manier heeft hij munten in aluminium staven gesmolten.

Zijn experimenten tarten gewoonweg alle bestaande natuurwetten! Zijn afwijkende golven hebben anti-zwaartekrachteigenschappen en lijken de ruimtetijd zelf te veranderen. Hij is in staat om metalen te smelten zonder brandplekken of zichtbare hittestraling. Materialen zoals hout die in de buurt gehouden worden van het smeltende metaal, vliegen niet in brand! Dit gaat eenvoudigweg tegen de wet van de thermodynamica in, die stelt dat ten minste een warmtestraling opgemerkt zou moeten worden. Op een of andere manier lijkt zijn apparaat de normale organisatie van de atomen in het materiaal te ontregelen. Het is net alsof de Van der Waalskrachten die de atomen binden in het materiaal tijdelijk uitgeschakeld worden zodat de atomen vrijkomen om in een nieuwe configuratie gegoten te worden.

John Hutchinson heeft ook een zichzelf instandhoudende batterij uitgevonden die zichzelf herlaadt middels nulpuntsenergie, althans dat is zijn bewering. De batterij genereert 18V bij 250mA! Hij zegt dat hij bij deze laatste uitvinding de hulp ingeroepen heeft van Tom Bearden!

John Hutchison met zijn zelf-oplaadbare batterij
(Met dank aan John Hutchison, www.hutchisoneffectonline.com)

Onverklaarbare breukvlakken en fusies van munten en hout in metaal
(Met dank aan John Hutchison, www.hutchisoneffectonline.com)

(8)

Disclosure-project

Steven Greer heeft er met zijn '*Disclosure Project*' zijn levenswerk van gemaakt de waarheid te achterhalen over vrije energie. Hij oefent druk uit op politici in de Verenigde Staten om met de waarheid voor de dag te komen. Volgens Greer zou de nucleaire wapenwedloop ten tijde van de Koude Oorlog een politiek klimaat geschapen hebben in de Verenigde Staten waarbij topgeheime projecten gelanceerd werden om geavanceerde militaire technieken te ontwikkelen. Deze geheime projecten werden uitgevoerd onder de striktste vormen van geheimhouding en slechts enkelen waren op de hoogte van deze programma's. Gaandeweg werden zaken zo complex en liep het zo uit de hand terwijl er illegaal miljarden Amerikaans dollars aan overheidssteun verslonden werden, dat congresleden en zelfs de president zelf de totale zeggenschap over deze projecten kwijtraakten.

Greer beweert honderden klokkenluiders in de militaire en wetenschappelijke gemeenschap alsmede het bedrijfsleven gevonden te hebben die documenten,

fysiek bewijs en getuigenverklaringen kunnen geven van de opzettelijke onderdrukking van geavanceerde technologische informatie. De militairen en de inlichtingendiensten verhinderen publieke toegang tot technologieën die definitief de conventionele olie-, kolen- en nucleaire energie kunnen vervangen. Deze technologieën zijn ontwikkeld in de Verenigde Staten voor militaire toepassingen, ze maar zouden, eenmaal vreedzaam toegepast, vorm kunnen geven aan een totaal nieuwe, niet-vervuilende, beschaving en zo onze planeet redden.

(9)

We zouden tevens een einde kunnen maken aan armoede in de wereld door de nulpuntsenergie van het vacuüm af te tappen. Het zou lokaal gebruikt kunnen worden in ontwikkelingslanden omdat een infrastructuur of elektriciteitsnetwerk niet meer nodig is. Met de overvloed aan lokale energie wordt het mogelijk om zoetwater te creëren uit zeewater ten behoeve van irrigatie in gebieden die nu lijden onder de droogte.

Recapitulatie

De lege ruimte blijkt in het geheel niet leeg te zijn. Het fysieke vacuüm dat door de natuurkunde lange tijd als absoluut leeg werd beschouwd, is feitelijk oneindig vol. Het vacuüm bevat een overvloedige hoeveelheid energie, de nulpuntsenergie. Er bestaat een kosmische dans van energie die heen en weer gaat tussen de fysieke wereld en het nulpuntsveld (Eng: zero point field), een constante creatie en vernietiging van materie vanuit de leegte. De continue stroom van energie in en uit de materiële wereld lijkt op wat de Oosterse hindoeïstische kosmologie beschrijft als de kosmische dans van Shiva.

Zou het kunnen zijn dat wat de wetenschappers waarnemen als nulpuntsenergie in feite ons eigen collectieve bewustzijn is? En dat wij de fysieke wereld zelf creëren vanuit deze energie? Als bewustzijn inderdaad de eerste oorzaak is van de fysieke realiteit en niet het gevolg ervan, dan hebben we op zijn minst een kandidaat geïdentificeerd voor deze spirituele energie!

In het volgende hoofdstuk zullen we zien hoe een oude wetenschap, die door de eeuwen heen in het geheim bewaard gebleven is, door de moderne wetenschap in ere hersteld wordt. Deze oude kennis wordt Heilige Geometrie genoemd en om de één of andere reden was het erg belangrijk om haar te bewaren voor toekomstige generaties. In de Oudheid werd het onderwezen in de mysteriescholen van de oude Egyptenaren en de Grieken. Door de geschiedenis heen werd van de ingewijden verwacht dat ze deze kennis geheim hielden, op straffe van de dood. In het Westen werd deze kennis bewaard in gnostische kringen, geheime genootschappen en de vrijmetselarij.

De wetenschap van de Heilige Geometrie stelt dat alles in het universum een onderliggende onzichtbare geometrische structuur heeft die een bepaald fundamenteel principe volgt. Hedendaagse wetenschappers gebruiken nu de Heilige Geometrie om te verklaren hoe de fysieke werkelijkheid geconstrueerd wordt uit de alom aanwezige en alles doordringende achtergrondenergie van het fysieke vacuüm.

Hoofdstuk 5 Herstel van een oude wetenschap

Aan de andere kant van het hedendaags wetenschappelijk spectrum wordt een oude wetenschap hersteld. Eeuwenlang is ze angstvallig bewaard gebleven. Het is min of meer een kunstvorm en wordt de 'Heilige Geometrie' genoemd. Waarom heilig, wat is er zo heilig aan geometrie? In spirituele mysteriescholen uit het verleden werd onderwezen dat de Heilige Geometrie door God gebruikt werd om het universum te creëren. We weten inmiddels dat de Heilige Geometrie vele mysterieuze elementen bevat die op elegante wijze veel fenomenen beschrijft, zoals de groei van planten, de proporties van het menselijke lichaam, de omlooptijden van de planeten, licht, de structuur van kristallen, muziek, etc. De lijst gaat maar door. We zullen hiervan in dit hoofdstuk een aantal voorbeelden geven.

Waarom zouden we Heilige Geometrie introduceren in een boek dat handelt over hedendaagse vernieuwende wetenschap? De reden daarvoor is dat de Heilige Geometrie een sleutelrol lijkt te vervullen in een nieuwe, in opkomst zijnde postkwantumfysica. Deze nieuwe fysica lijkt beter in staat lijkt te zijn om het nulpuntsveld te verklaren en is een heropleving van de 19e eeuwse etherfysica.

De archaïsche wetenschap van de Heilige Geometrie kunnen we terugvoeren naar de Egyptische beschaving, maar het zou wel eens het erfgoed kunnen zijn van de beschaving van het mythologische Atlantis. We zullen in dit boek voldoende aanwijzingen aanvoeren om deze bewering te onderbouwen. Heilige Geometrie bevat elementen die cruciaal zijn om de etherfysica, die geïntroduceerd wordt in het volgende hoofdstuk, te kunnen begrijpen.

Verbazingwekkend genoeg is de Heilige Geometrie ook terug te vinden in de vele graancirkels die gedurende de laatste twee decennia over de hele wereld verschenen zijn. Het lijkt erop of iemand ons ergens betekenisvolle lessen leert. Ik zal niet ingaan op de oorsprong van deze graancirkels en erover speculeren of ze wel of niet van buitenaardse afkomst zijn, hoewel ik persoonlijk denk van wel. Dit valt (vooralsnog) toch niet te bewijzen.

Veel interessanter is eigenlijk dat de graancirkels intelligente ingebouwde geometrie vertonen. Feit is dat er ieder jaar wereldwijd honderden, ja zelfs duizenden van deze graancirkels verschijnen en dat hun ontwerp van een veel hogere intelligentie getuigt dan van de mensen die het mogelijk interessant genoeg vonden om ze na te maken.

Er is inmiddels voldoende bewijs dat, los van de graancirkels die inderdaad als nep zijn geïdentificeerd, de meerderheid van de graancirkels wel degelijk echt zijn. Zo is bewezen dat de stam van de gewassen op een vreemde manier gebogen is door een intense hitte, geproduceerd door een tot op heden onbekende energiebron, omdat de stam geen enkel brandmerk bevat. Daarnaast zijn er sterke energievelden gemeten in en om de graancirkels, vele uren nadat deze gevormd werden.

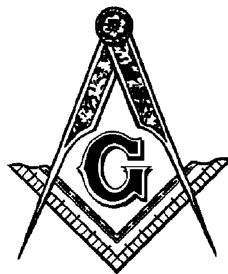
Volgens mij vormen deze graancirkels een hint voor onze hedendaagse wetenschappers om meer inzicht te verwerven in de betekenis van geometrie in de fysica in het algemeen en in het nulpuntsveld in het bijzonder.

In de oude leerscholen van de Heilige Geometrie meende men dat de heiligheid van het universum beschreven kon worden in termen van geometrische patronen van de hand van God. Hoe ongelooflijk dit ook mag lijken, middels veel voorbeelden is aantoonbaar dat veel onverwachte zaken een verborgen geometrie bevatten die op het eerste gezicht niet voor de hand ligt.

Men neemt nu aan dat de Egyptenaren de Heilige Geometrie toegepast hebben in de constructie van de Grote Piramide en veel andere monumenten. De Egyptenaren kenden twee mysteriescholen waarvan er een het Linkeroog van Horus genoemd werd. Deze school onderwees de vrouwelijk principes van de schepping, liefde en compassie. De andere school werd het rechteroog van Horus genoemd en hier onderwees men de intelligente mannelijk principes van de schepping; Heilige Geometrie was hier een hoofdvak.

De Heilige Geometrie heeft ook zijn sporen nagelaten in andere culturen zoals in de Gotische architectuur van Europese kerken en kathedralen (Chartres), het Parthenon in Athene, schilderijen van Leonardo Da Vinci en de hindoeïstische klassieke dans. In uiterste geheimhouding is de Heilige Geometrie ook gekoesterd door de vrijmetselaars.

(1)

Vrijmetselaars symbool

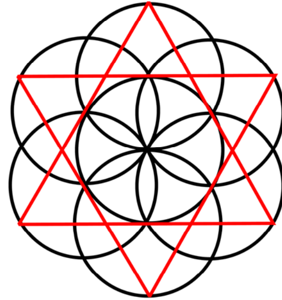
Het vrijmetselaarssymbool bestaat uit een winkelhaak en een passer; het zijn de enige twee instrumenten die nodig zijn om Heilige Geometrie te bedrijven. De gulden regel is dat wanneer je enig ander instrument dan deze twee nodig hebt om te bewijzen dat het met geometrie te maken heeft, dat het dan wel geometrie mag heten, maar zeker geen Heilige Geometrie!

Dankzij mensen als Robert Lawlor, Bruce Rawles en Drunvalo Melchizedek wordt de kunst van de Heilige Geometrie in ere hersteld en dankzij het enorme succes van het boek de 'Da Vinci Code' van Dan Brown dat populair werd in het jaar 2004, is het bewustzijn bij het grote publiek dat er kennelijk door de geschiedenis heen belangrijke informatie in het geheim bewaard is gebleven, toegenomen.

Laten we dan maar eens een snelcursus doen in deze heilige kunstvorm. En aan het slot beloof ik u een aantal verbazingwekkende dingen te laten zien.

De Levensbloem

Dit is een zeer belangrijke figuur in de Heilige Geometrie:

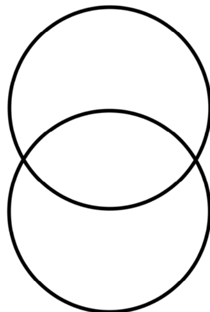

Genesis patroon

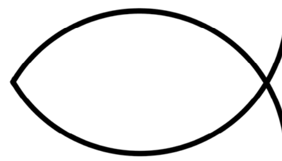
Het wordt het genesispatroon genoemd. Onthoudt dat wat we hier zien in feite een tweedimensionale representatie is van wat in werkelijkheid driedimensionale bollen zijn! Afgebeeld in het plaatje ziet u ook een hexagram dat gevormd wordt door twee gelijkbenige driehoeken, het is het joodse symbool dat beter bekend is als de Davidster. De Davidster in dit plaatje is in werkelijkheid een driedimensionale stertetraëder. Hij bestaat uit twee in elkaar gevlochten piramiden, eentje naar boven wijzend en eentje naar beneden wijzend. Als u op zoek bent naar een voorbeeld van een stertetraëder, bekijk dan de omslag van dit boek eens.

Het volgende scheppingsverhaal werd onderwezen in de mysterieschool van het 'rechteroog van Horus' en vormde ook de basis voor de hermetische traditie (de wijsheid van Hermes Trismegistus alias de Egyptenaar Toth). Dit scheppings-verhaal ging waarschijnlijk ook rond in de vrijmetselarij.

In het begin schiep de universele geest van God vanuit het niets het brandpunt van het Godbewustzijn een enkele centrale bol. God was geheel en al omgeven door deze eerste bol op de eerste dag van de schepping. De volgende dag schiep God nog een bol, waarbij het centrum van deze tweede bol gelegen was ergens op het oppervlak van de eerste bol. De intersectie van deze twee bollen wordt de Vesica Pisces genoemd.

Vesica Pisces

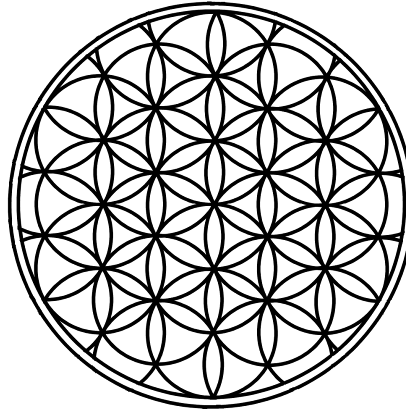
Christelijk symbool

Heeft u bovenstaand symbool rechts wel eens gezien? U ziet ze vaak als bumpersticker op auto's, het symbool is het Ichtus-teken en het is waarschijnlijk afgeleid van de Vesica Pisces.

De Bijbel vertelt hoe God het licht schiep op de tweede dag. Welnu van de Vesica Pisces wordt nu, zoals we zullen uitleggen aan het einde van dit hoofdstuk aangenomen dat dit de geometrie is van de fotondeeltjestoestand van licht!

Gods schepping duurde zeven dagen en elke keer werd het centrum van een nieuwe bol geprojecteerd op het oppervlak van de vorige bol. Tel nu eens het aantal bollen in het genesispatroon, dan komen we uit op precies zeven, het exacte aantal dagen dat God nodig had om de wereld te scheppen volgens het eerst boek van de Bijbel, genaamd Genesis. Dit is ook de reden waarom bovenstaand patroon het genesispatroon genoemd wordt.

Wanneer we nu op dezelfde wijze doorgaan met Gods schepping maar dan iets langer dan de eerste 7 dagen, dan krijgen we de volgende figuur:

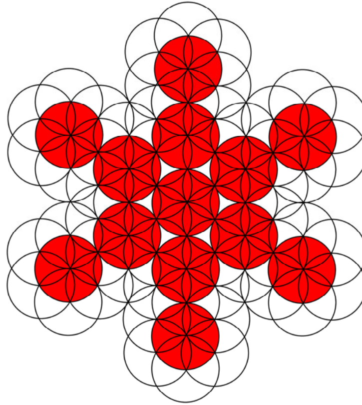
De Levensbloem

Deze figuur wordt de Levensbloem genoemd, merk de dubbele cirkels op die extra toegevoegd zijn aan de rand, deze figuur wordt over de hele wereld gevonden op oude gebouwen en heilige monumenten. Het is ook aangetroffen in tempels in Egypte. Er zijn nooit symbolen gevonden die het scheppingsverhaal uitbeeldden voorbij het Levensbloempatroon en dit is waarschijnlijk ook de reden waarom de buitenste cirkels toegevoegd zijn. Op de een of andere manier wilde men in de Oudheid dit scheppingspatroon begrenzen tot de Levensbloem, misschien wel omdat er iets te verbergen viel?

Dus laten we eens vrolijk verder gaan met het creatiepatroon en kijken wat er nog meer verborgen ligt in dit patroon dat ontdekt werd door Drunvalo Melchizedek.

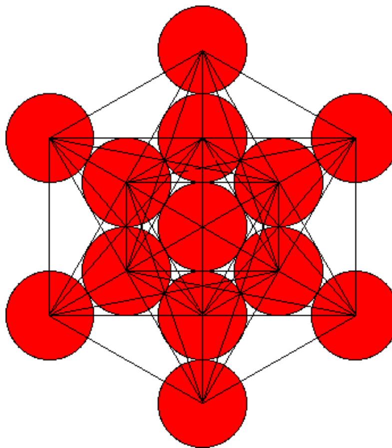
(2)

Laten we nog een volgende buitenste rand cirkels toevoegen. Wat we nu vinden wordt de Vrucht des Levens genoemd. Ik heb de bollen die de Vrucht des Levens vormen rood gekleurd om onderscheid te maken in het patroon, maar onthoudt dat wat we hier zien in werkelijkheid een driedimensionaal plaatje van bollen is.

De Vrucht des Levens

Welnu, de Vrucht des Levens wordt ook wel de vrouwelijke vorm genoemd omdat het enkel ronde vormen bezit net als de ronde vormen van het vrouwelijke lichaam. De mannelijke tegenhanger kan geconstrueerd worden door alle middelpunten van de bollen in dit plaatje middels rechte lijnen te verbinden. Het resultaat wordt de Kubus van Metatron genoemd.

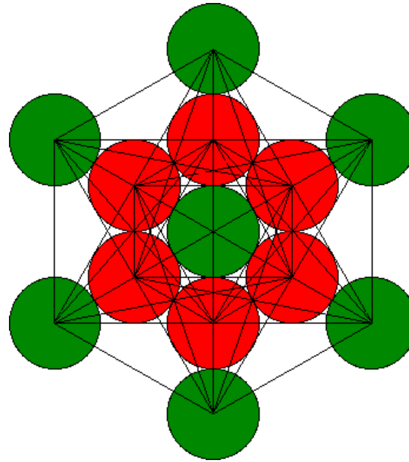

Kubus van Metatron

De Kubus van Metatron is erg belangrijk omdat het geometrische vormen bezit die een centrale rol spelen in de nieuwe etherfysica die we in het volgende hoofdstuk zullen bespreken.

De filosoof Plato beschreef al in 400 jaar v.Chr. de vormen die we vinden in de Kubus van Metatron en daarom worden ze ook wel de Platonische lichamen genoemd.

In feite vinden we de Platonische lichamen tweemaal terug in de Kubus van Metatron, een kleinere versie van de vormen wordt namelijk herhaald in de binnenste 7 bollen. Een van de bekendste Platonische lichamen is de kubus. Als u wilt, kunt u proberen deze te vinden in de Kubus van Metatron. Ik zal u een handje helpen:

Kubus in de Kubus van Metatron

De groene bollen vormen de hoeken van de kubus. Er ontbreekt echter één bol die een hoek van de kubus vormt en aan het zicht onttrokken is.

Platonische lichamen

De vijf Platonische lichamen, genoemd naar de Griekse filosoof Plato, werden 350 jaar v.Chr. voor het eerst door Plato in zijn boek "Timaeus" beschreven. Hier zijn ze:

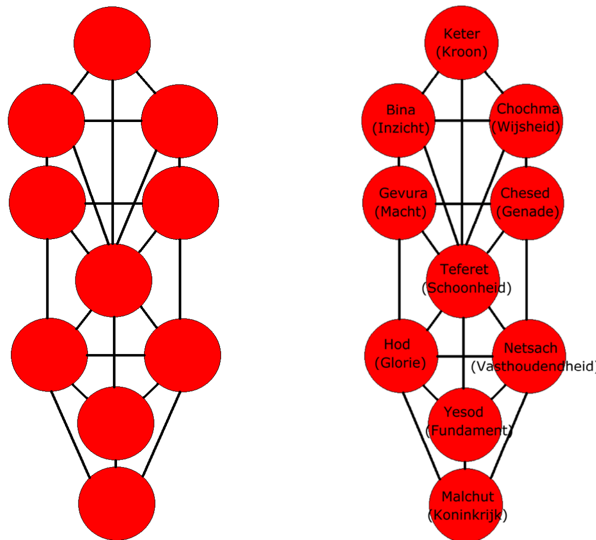

de Tetraëder, de Kubus, de Octaëder, de Dodecaëder en de Icosaëder.

Al deze vijf vormen zijn terug te vinden in de Kubus van Metatron, het kan even duren om ze te ontdekken maar ze zitten er allemaal in. De Platonische lichamen hebben zeer opmerkelijke eigenschappen, om te beginnen passen ze allemaal in een bol. De buitenste punten van de vormen liggen allemaal op het oppervlak van een omschrijvende cirkel. Ook passen alle vormen perfect in elkaar en kunnen perfect genest worden. Alle vormen hebben een tegenhanger, een tegengestelde vorm die gecreëerd kan worden uit de ander. De kubus bijvoorbeeld heeft de octaëder als tegenhanger. Als we de middelpunten van de vlakken van een kubus nemen en deze punten met elkaar verbinden d.m.v. lijnen dan ontstaat hieruit een octaëder. Hetzelfde proces kan omgedraaid worden om een kubus te creëren uit een octaëder. De tetraëder kent zichzelf als tegenhanger. De dodecaëder en de icosaëder zijn ook tegenhangers van elkaar. Elke lijn, vlak en hoek in een Platonisch lichaam zijn identiek aan elke andere lijn, vlak of hoek uit dezelfde vorm. Met andere woorden de Platonische lichamen zijn extreem symmetrisch.

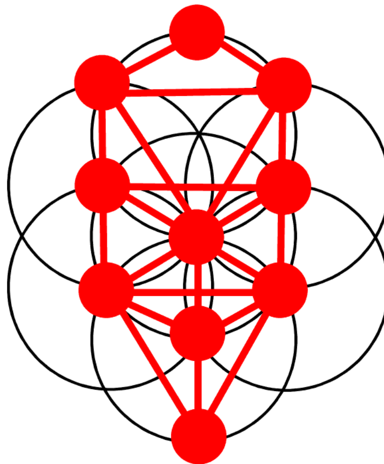
Een ander verbazingwekkend symbool dat afgeleid is van de progressie van de Levensbloem, is de Levensboom. De Levensboom is een centraal onderwerp in de mystieke joodse Kabbala. De Levensboom kan over de Levensbloem heen gelegd worden en ze zullen naadloos over elkaar passen. De Levenboom is eigenlijk een

extractie uit de Levensbloem waarbij de nodige bollen weggelaten zijn die er niet toe doen.

De Levensboom *joodse Kabbala Levensboom.*

In het volgende plaatje laten we zien dat de Levensboom perfect past over het genesissymbool. Begint u zo langzamerhand door te krijgen welke geometrische schoonheid en symmetrie verborgen liggen in al deze symbolen en hoe ze allemaal afkomstig zijn uit een progressie van het genesispatroon?

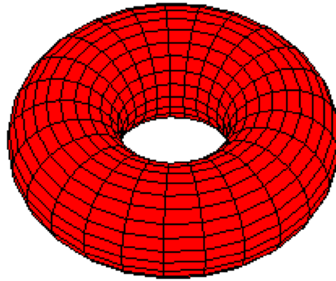
Levensboom over het genesispatroon gelegd

De Levensboom is het mystieke symbool dat gebruikt wordt in de joodse Kabbala. De Levensboom wordt meerdere keren in de Bijbel genoemd als de boom die naast de boom van de kennis van goed en kwaad staat in de Hof van Eden.

Oude tradities vanuit de Oudheid vonden deze geometrische patronen erg belangrijk en hebben ervoor gezorgd dat ze bewaard bleven in mystieke esoterische wetenschappen.

Torus

De torus is ook een belangrijke geometrische driedimensionale vorm en we brengen hem hier ter sprake omdat de torus het bouwblok is van de materie in de nieuwe etherwetenschap van het volgende hoofdstuk. We kunnen de torus het beste vergeleken met een donut of de rookkring van een sigaar.

Torus

Het is eigenlijk een bol die van boven en onder naar binnen toe gekruld is, zodanig dat er een gat ontstaat in het midden. We kunnen de torus ook vergelijken met een appel. De torus ontstaat ook door het genesispatroon 360 graden te roteren om het middelpunt.

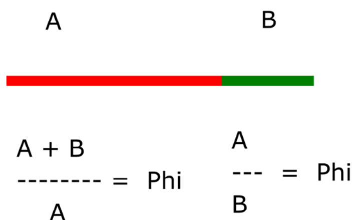
Gulden snede

Misschien wel het meest belangrijke onderwerp in de Heilige Geometrie is de Gulden snede. De Gulden snede is een speciale verhouding die wordt aangeduid met de Griekse letter Φ, Phi genaamd (spreek uit als fi).

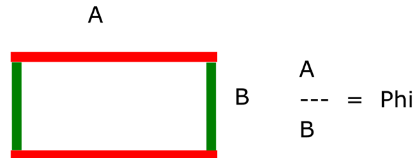
Ze voldoet aan $\Phi = ½ * \sqrt{5} + ½ = 1{,}618$

Phi is, net als het getal Pi, een irrationeel getal wat zoveel wil zeggen dat je haar waarde niet exact kunt berekenen, je kunt het alleen benaderen.

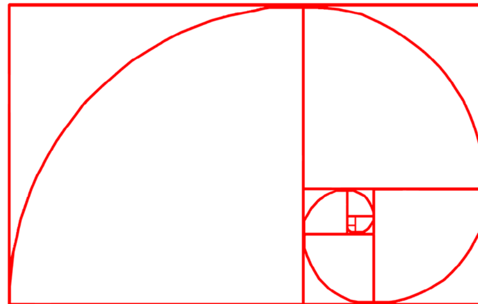
De Phi-ratio komt tot uitdrukking in de Gulden snede. De Gulden snede is de lengte van laten we zeggen een touw, wanneer dit zodanig in tweeën wordt gedeeld dat de verhouding van het langste gedeelte tot de gehele lengte gelijk is aan de verhouding van het kleinste deel van het touw tot het langste deel van het touw. (lees het nu nog eens!)

Wanneer de Phi-ratio toegepast wordt op een rechthoek waarvan zijde B = 1 en zijde A de lengte Φ heeft, dan spreken we van een Gulden rechthoek.

De Gulden rechthoek kan gebruikt worden om een spiraal te creëren, de Gulden Spiraal. Beginnend met een Gulden rechthoek kan er een tweede Gulden rechthoek tegen de eerste geplakt worden door gebruik te maken van de langste zijde A van de eerste rechthoek, die de kortste zijde B wordt van de volgende rechthoek. Om dit voor elkaar te krijgen moet de tweede rechthoek haaks op de eerste rechthoek geplaatst worden. Wanneer we dit proces voortzetten wat het "spiraliseren" van de Gulden rechthoek genoemd wordt, kan er een vloeiende lijn getrokken worden door de hoeken van alle rechthoeken zodanig dat de Gulden spiraal ontstaat. Het spiraliseren van de Gulden snede spiraal kan oneindig voortgezet worden in zowel binnenwaartse als buitenwaartse richting, ze wordt kleiner en kleiner wanneer ze inwaarts spiraliseert en groter en groter wanneer ze buitenwaarts spiraliseert.

Gulden snede-spiraal

Een variant van de Gulden snede spiraal is de Fibonacci-spiraal. Het verschil met de Gulden snede spiraal zit hem erin dat deze spiraal niet oneindig klein begint maar start met een Gulden rechthoek waarvan één zijde de lengte 1 heeft en de andere de lengte Phi. Geleidelijk aan, wanneer de Fibonacci-spiraal buitenwaarts spiraliseert, zal er nauwelijks nog verschil merkbaar zijn tussen de ware Gulden snede spiraal en de Fibonacci-spiraal.
De Fibonacci-spiraal is gebaseerd op de progressie van de Fibonacci-reeks.

Fibonacci-reeks

Leonardo Fibonacci (1175 AD), een groot wiskundige uit de Middeleeuwen ontdekte de naar hem genoemde Fibonacci-reeks door de natuur te bestuderen. Doordat hij de groei van een konijnenpopulatie en de groei van bladeren en bloemblaadjes bestudeerde, ontdekte hij een bepaalde mathematische volgorde in deze groei:

Dit is de Fibonacci-reeks:

1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144 etc.

Elke getal in de reeks is de som van de twee vorige getallen beginnend met het getal 1. De Fibonacci-reeks divergeert naar de Gulden snede wanneer we twee opeenvolgende getallen in de reeks op elkaar delen.

1/1 = 1
2/1 = 2,0
3/2 = 1,5
5/3 = 1,667
8/5 = 1,60
.
144/89 = 1,618

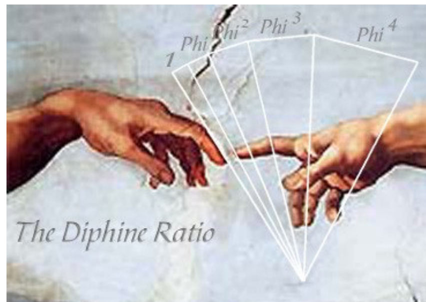
De Fibonacci-reeks divergeert dus naar Phi (Φ) maar bereikt haar nooit omdat het een irrationeel of transcendent getal is.

Fibonacci-spiralen en Gulden snede verhoudingen komen overal in het universum voor. De spiraal is de natuurlijke stromingsvorm van water wanneer het door het afvoerputje gaat. Het is ook de natuurlijke stromingsvorm van de lucht in tornado's en orkanen. Hier is nog een mooi voorbeeld van een Fibonacci-spiraal in de natuur, de Nautilusschelp die in ieder boek over Heilige Geometrie voorkomt:

Nautilusschelp

De Gulden Snede komt talloze malen voor in het menselijke lichaam, in de verhoudingen van de botten en de lengte van armen en benen bijvoorbeeld. De Gulden Snede is ook de verhouding van de afstand van de navel tot de teen en van de navel tot de kruin. Michelangelo heeft deze Gulden Snede mooi verborgen in zijn fresco op het plafond van de Sixtijnse Kapel te Rome:

Michelangelo en de Phi-ratio's in de menselijke hand
(Met dank aan Dan Winter, www.goldenmean.info)

Muziek

De Griekse filosoof Pythagoras ontdekte een wonderbaarlijke mathematische relatie tussen de harmonische noten in muziek. Het viel hem op dat door het indrukken van een snaar op verschillende posities op de fret van een gitaarachtig instrument er harmonische geluiden konden worden geproduceerd. Sommige noten klonken beter dan andere. Bij ieder indruk van een snaar werd de snaar in twee verschillende lengtes verdeeld en de verhouding tussen deze twee lengtes werd door Pythagoras gemeten. Hij schreef alle verhoudingen op die gezamenlijk harmonisch klonken. Op deze manier vond hij de volgende ratio's:

1:1 (open snaar)
1:2 (ingedrukt op 1/3 van de lengte van de snaar)
3:2, 5:3, 13:8, 21:13, 34:21

Wat Pythagoras ontdekt had was de diatonische toonladder, zo genoemd vanwege het feit dat de snaar in twee lengtes verdeeld wordt (dia = twee). Deze verhoudingen corresponderen met de frequenties van de noten die voortgebracht worden door de witte toetsen van de piano wanneer deze gestemd staat in de diatonische toonladder. Na de 7e noot wordt het octaaf van 8 noten herhaald waarbij de eerste en de achtste noot verdubbelt in frequentie. De volgende zeven noten van de witte toetsen van de piano volgen weer precies dezelfde verhoudingen.

Welnu, wanneer u goed opgelet heeft dan is het u misschien al opgevallen dat de muzikale verhoudingen die ontdekt werden door Pythagoras overeenkomen met de verhoudingen uit de Fibonacci-reeks. Neem een willekeurig getal uit de Fibonacci-reeks en het daaropvolgende getal en je hebt de muzikale verhouding die ontdekt is door Pythagoras.

De Fibonacci-reeks is de reeks die ons mooie harmonischen geeft in de muziek. De diatonische toonladder is niet de enige toonladder, er zijn er nog veel meer en in werkelijkheid staat vandaag de dag ook geen enkele piano nog gestemd in de diatonische toonladder. Maar de principiële relatie tussen de harmonischen in de muziek en de mathematische progressie van de Fibonacci-reeks bestaat echt.

Stel je voor dat we een piano gestemd hebben in de diatonische toonladder en dat we het klavier van deze piano uitgebreid hebben met toetsen om in 49 octaven te voorzien! Dat zou een enorm grote piano worden waarvoor geen plek zou zijn in uw huiskamer! Maar stelt u zich voor dat we echt op zo'n piano zouden kunnen spelen. Wanneer we nu de noten in de laatste twee hoogste octaven, de toetsen die het verst aan de rechterkant van de piano liggen zouden bespelen, dan corresponderen de frequenties van deze noten met de kleuren van licht! Er komen zeven toetsen voor in deze hoogste octaaf en er zijn zeven primaire kleuren in het spectrum van licht, de zeven kleuren van de regenboog!

Dus de Fibonacci-reeks bepaalt niet alleen de verhoudingen van de harmonischen van het geluid maar ook die van het elektromagnetische spectrum van licht, het definieert de zeven kleuren van de regenboog!

ctaaf	**Noot**	**Kleur**
48	F	INFRA-ROOD
	G	ROOD
	A	ORANGE-GEEL
	B	GEEL-GROEN
	C	GROEN
	D	GROEN-BLAUW

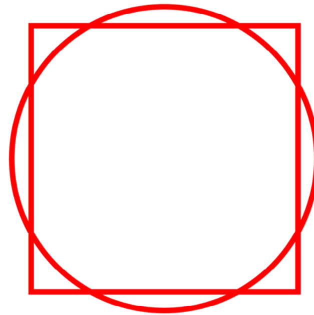
49	E	BLAUW-VIOLET
	F	VIOLET
	G	ULTRAVIOLET

Muziek en kleur, dezelfde harmonische ratio's

We weten ondertussen dat veel musici zoals Beethoven, Mozart, Chopin, Bartók, Shubert en Debussy de Fibonacci-reeks en de Gulden snede opzettelijk gebruikt hebben, niet zozeer in de noten van het stuk, maar in de compositie zelf.

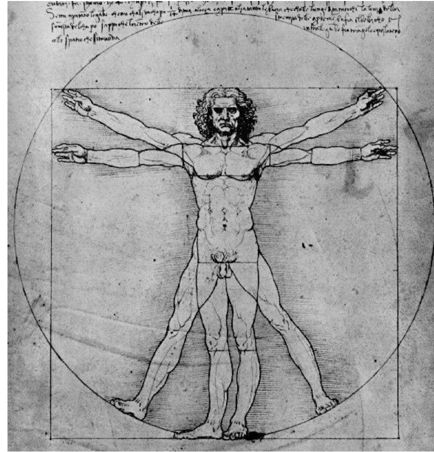
Beethoven gebruikte de Gulden snede in zijn beroemde Vijfde Symfonie. Zijn beroemde openingsmotto komt niet alleen in de eerst en de laatste maat van de symfonie voor, maar ook in de maat die precies de Gulden snede vormt van deze symfonie. Bela Bartók gebruikte de Gulden snede en de Fibonacci-reeks bewust in zijn composities in de maten 5, 8, 13, 21, 34, 55 en 89 waarin hij nieuwe instrumenten introduceerde zoals strijkers, cello's en percussie-instrumenten. De vraag is dan ook waarom voegden deze componisten Heilige Geometrie toe aan hun muziek? Misschien waren ze niet alleen musici maar ook vrijmetselaars?

Kwadratuur van de cirkel

Een klassiek wiskundig probleem dat stamt uit de tijd van Plato wordt ook wel de 'kwadratuur van de cirkel' genoemd. In de laatste driehonderd jaar hebben wiskundigen tevergeefs geprobeerd met een oplossing te komen voor het probleem om met een passer en een winkelhaak een cirkel en een vierkant te construeren, zodanig dat beide dezelfde omtrek hebben. Pas in 1882 bewees Lindemann dat er helemaal geen oplossing bestaat voor dit probleem. Omdat Lindemann's bewijs nogal complex is zullen we in simpele bewoordingen uitleggen waarom de cirkel niet vierkant gemaakt kan worden. De omtrek van een cirkel met een straal 1 is 2 * π en π (Pi) is een irrationeel getal (een transcendent getal, π kan nooit berekend worden, alleen benaderd).
Maar wanneer π irrationeel is en niet berekend kan worden, dan moet dit dus ook gelden voor de omtrek van de cirkel! De omtrek van het vierkant is echter een reëel getal omdat het vier maal de zijde van een vierkant bedraagt, hetgeen een reëel getal is dat gemeten kan worden. Dientengevolge kunnen de omtrek van cirkel en het vierkant in mathematische zin nooit gelijk zijn, ze kunnen hoogstens oneindig dicht bij elkaar liggen.

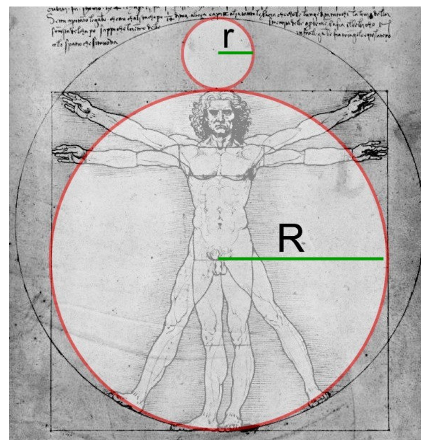
De Man van Vitruvius

De Man van Vitruvius van Leonardo Da Vinci

Zie hier een interessante tekening van Leonardo Da Vinci. Wat hij laat zien in deze sketch is dat het menselijke lichaam de cirkel lijkt te kwadrateren. Wanneer de man zijn armen uitstrekt en ze horizontaal houdt past hij precies in het vierkant. Maar wanneer hij zijn benen spreidt en zijn armen omhoog houdt zoals in de schets, dan wordt het lichaam van de man perfect omschreven door een cirkel. De omtrek van het vierkant 'is gelijk' aan die van de cirkel.

Er is alleen al over deze schets veel geschreven, hij bevat een heleboel verborgen geheime geometrie. We zullen hier niet op alle details ingaan, maar ik wil u sommige wel zeer opmerkelijke dingen laten zien. De oude wijsheid, de hermetische traditie, vertelt dat het menselijke lichaam beschouwd kan worden als de blauwdruk van het universum vanwege alle verhoudingen die in het lichaam gevonden worden. Dit zou wel eens waar kunnen zijn. Laten we eens een kijkje nemen op het volgende plaatje:

Het is hetzelfde plaatje als hierboven alleen zijn er nu twee rode cirkels aan toegevoegd. De grootste rode cirkel wordt omschreven door het vierkant. De kleinere rode cirkel ligt tussen de buitenste en de binnenste rode cirkel en raakt beide tangentiaal.

Tot onze verbazing stelt de bovenste rode cirkel de maan voor en de onderste rode cirkel de aarde! In mathematische termen: de verhouding van de straal van

de kleine rode cirkel (r) t.o.v. die van de grote rode cirkel (R) is gelijk aan de verhouding van de diameter van de maan t.o.v. de diameter van de aarde. Wel laten we dit dan maar eens bewijzen:

(3)

Straal van de maan : r
Straal van de aarde : R
Zijde van het vierkant is : $2R$
De omtrek van het vierkant is : $8R$
Straal van de buitenste cirkel is : $r + R$
De omtrek van de buitenste cirkel is : $2\pi(r + R)$

Nu 'kwadrateren we de cirkel' ofwel we stellen de omtrek van de cirkel gelijk aan de omtrek van het vierkant:

$$8R = 2\pi(r + R) \Leftrightarrow$$

$$8R - 2\pi R = 2\pi r \Leftrightarrow$$

$$R(8 - 2\pi) = 2\pi r \Leftrightarrow$$

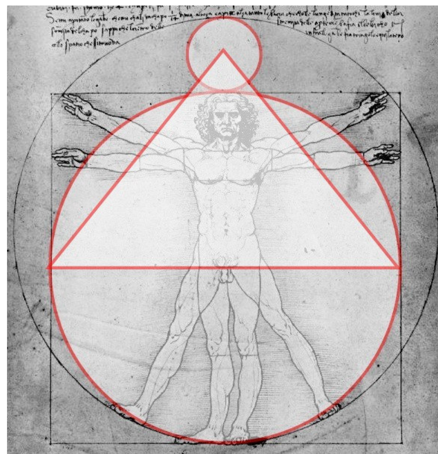
$$r / R = (8 - 2\pi) / 2\pi = (4 - \pi) / \pi$$

Straal van de aarde = 6.370.973 m
Straal van de maan = 1.738.000 m
Maan/aarde verhouding = r / R = 0,27279977
$r / R = (4 - \pi) / \pi$ = 0,273239544 (π = 3,14159265)

Quod Erat Demonstrandum!

Er valt nog een mysterieuze relatie te ontdekken in de schets van de Man van Vitruvius van Leonardo Da Vinci. De Grote Piramide van Gizeh in Egypte genoemd naar farao Khufu (Cheops in het Grieks) die er begraven zou liggen, onderhoudt een perfecte relatie met de kwadratuur van de cirkel en de afbeelding van de Man van Vitruvius van Leonardo Da Vinci!

Kijk maar eens naar dit plaatje:

Grote Piramide van Gizeh in relatie tot de Man van Vitruvius

De driehoek in dit plaatje is namelijk de exacte geometrische verhouding van de Grote Piramide op het plateau van Gizeh nabij Caïro, Egypte. De hoeken tussen de basis en de top van de piramide is precies 51 graden en 51 seconden. (51º 51’).

(4)

De Grote Piramide en in feite de gehele lay-out van het plateau van Gizeh met al zijn piramiden, heilige tempels en de sfinx bevatten een heleboel Heilige Geometrie waarvan we meer zullen zien in dit boek. Het punt dat ik hier wil maken is dat de Egyptenaren op de hoogte waren van de kunst van de Heilige Geometrie en hoe deze zich verhoudt tot het universum, zoals het plateau van Gizeh en in het bijzonder de Grote Piramide.

En er was licht

Toen we het genesispatroon van de Heilige Geometrie bespraken, vermeldden we dat op de tweede dag van de schepping God de Vesica Pisces gecreëerd had, en dat de Vesica Pisces de geometrie is van het lichtdeeltje, de foton. De Bijbel vermeldt de tweede dag van de schepping als de schepping van het licht. Is het u overigens ook opgevallen dat de Vesica Pisces de vorm van een oog heeft?

Buckminster Fuller, die veel baanbrekend werk gedaan heeft in het herstellen van de Heilige Geometrie, ontdekte dat de geometrie van de foton overeenkomt met twee tetraëders die tegen elkaar aangeplakt moeten zijn.

Het blijkt dat de geometrische vorm van de dubbele tetraëder perfect ingesloten wordt door de Vesica Pisces waarbij de uitstekende punten van de tetraëder precies het vlak van de Vesica Pisces raken. Dit is tevens bevestigd door een andere bekende deskundige op het gebied van Heilige Geometrie, Drunvalo Melchizedek.

(5)

In de elektromagnetische golf (golfvorm van licht) vinden we de tetraëder ook terug als een verborgen geometrie. De elektrische en magnetische velden staan namelijk loodrecht op elkaar waardoor er een spiraal geconstrueerd kan worden precies over deze elektrische en magnetische velden heen. Deze spiraal loopt over een tetraëder.

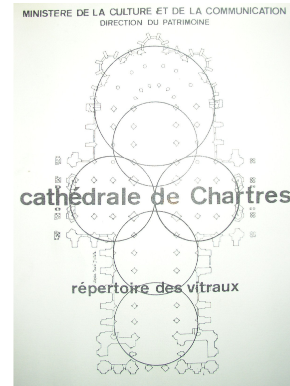
Tom Bearden, de uitvinder van de MEG machine, heeft het bewijs gevonden dat ook James Clerk Maxwell dit geweten moet hebben maar dat Oliver Heaviside deze kennis van de verborgen tetraëder verwijderd heeft uit de vereenvoudigde versie van de elektrodynamica.

(6)

Notre-Dame van Chartres

De kennis van de Heilige Geometrie is bewaard gebleven in de architectuur van veel kerken en kathedralen in Europa. Zo is de kathedraal van Chartres beroemd vanwege de Heilige Geometrie die toegepast is in haar ontwerp. We vinden deze Heilige Geometrie bijvoorbeeld terug in de lay-out van het grondplan en in de glas-in-lood ramen waarin de Phi-ratio voorkomt.

Kathedraal van Chartres met grondplan

In de vloer van het gotische schip van de kathedraal vinden we een raadselachtig labyrint, gemaakt uit witte steen en gezet in zwart marmer. Het labyrint meet vrijwel exact een tiende van de binnenmaat van de kathedraal en vormt een centraal punt, het brandpunt van de hele geometrische constructie van de kathedraal zelf. Het mag dus duidelijk zijn dat de ontwerpers dit punt wel heel bijzonder vonden.

De diameter van het labyrint heeft exact de grootte van het westelijke ronde raam dat in bovenstaande foto is afgebeeld. Daar komt bij dat de afstand van het centrum van dit raam tot aan de vloer dezelfde afstand is als die van het centrum van het labyrint tot aan de westelijke muur, de ingang van de kathedraal. Met andere woorden het westelijke ronde raam en het labyrint vormen een perfecte gelijkbenige driehoek.

Labyrint op de vloer in het schip

Ik heb persoonlijk het genoegen gehad om de kathedraal van Chartres een paar maal te bezoeken. Bij mijn laatste bezoek in de zomer van 2004 merkte ik een jong stel op, een jongen en een meisje. Het meisje knielde neer in het centrum van het labyrint en ging in meditatie waarbij ze haar handen hoog in de lucht hield. De jongen ging naast haar zitten. Terwijl ze toch flink veel aandacht trokken, leek het stel zich in het geheel niets aan te trekken van de passerende menigte. Ik was meteen geboeid. Het was duidelijk dat het stel meer moest weten over de heiligheid van dit labyrint gezien het feit dat ze deze plaats uitgekozen hadden voor hun meditatie. Maar wat had het in hemelsnaam te betekenen?

Wanneer we door het labyrint heen meanderen dan moeten we om beurten linker en rechter bochten maken. Daarbij verplaatsen we ons afwisselend naar binnen

en naar buiten totdat we het centrum bereikt hebben. Volgens Daniel Winter, wiens fysica we nog zullen bestuderen in het volgende hoofdstuk, stelt dit labyrint de tweedimensionale symbolische projectie voor van Phi-spiralen die de torus vormen. De torus, zo wordt in zijn etherfysica aangenomen, is het bouwblok van het atoom en dus van de materie. Het labyrint is dan ook volgens Winter een symbolische projectie van de draaiende bochten die de Ph-spiralen van licht volgen op weg naar het centrum van het atoom.

De kathedraal van Chartres herbergt in het geheim kennis van de Heilige Geometrie, maar het heeft vele eeuwen geduurd voordat dit werd ontdekt. Heilige Geometrie werd niet alleen in de kathedraal van Chartres toegepast, maar in veel meer kathedralen en kerken in heel Frankrijk zoals in de kerken van Reims, Sens, Arras, Amiens, St Quentin, Bayeux en Toulouse om er maar een paar te noemen. Al deze kerken bezitten een labyrint gelijkend op dat van Chartres. Het moge duidelijk zijn dat het labyrint erg belangrijk was.

Frankrijk was het thuisland van de Merovingse koningen, een bloedlijn waarvan wordt aangenomen dat deze nazaten waren van Jezus Christus. Vele schrijvers beweren nu dat Jezus kinderen had bij Maria Magdelena en dat de katholieke kerk dit feit voor eeuwen geheim heeft weten te houden. Het idee heeft veel publieke aandacht kregen sinds het boek de 'Da Vinci Code' van Dan Brown dat gepubliceerd werd in de zomer van 2004. De nazaten van Jezus vormen de bloedlijn van de Heilige Graal. Sporen van deze bloedlijn leiden naar Rennes Le Chateau in Frankrijk en Roswell Chapel in Groot-Britannië, het thuisland van de Tempeliers en Koning Arthur. Het geheim van het huwelijk van Jezus en Maria Magdelena en hun nageslacht werd eeuwenlang veilig bewaard in geheime genootschappen.

Naar nu wordt aangenomen, bewaarden deze geheime genootschappen ook wetenschappelijk en gnostische kennis waarvan de sporen terug te voeren zijn tot het mythologische Atlantis. Atlantische kennis, zo wordt vermoed, is doorgegeven aan de Egyptenaren en van de Egyptenaren naar de Griekse hermetische traditie. In onze moderne tijd is het bewaard gebleven in de vrijmetselarij die door de eeuwen bestaan heeft. Leonardo Da Vinci was lid van zo'n kring die hem toegang verschafte tot de wetenschap van de Heilige Geometrie en zijn lidmaatschap verklaart dus waarom hij het toepaste in zijn schilderijen. Het belang van de Heilige Geometrie, in het bijzonder de betekenis van de Gulden snede is toegepast in vele kunstvormen in de moderne geschiedenis, van de schilderijen van Leonardo Da Vinci tot de architectuur van kerken en kathedralen evenals in de muziek zoals in de Vijfde van Beethoven.

(7)

Recapitulatie

Dit hoofdstuk was een les in de Heilige Geometrie. Ik zou het niet in dit boek geïntroduceerd hebben, ware het niet dat het zo'n belangrijke rol speelt in een nieuwe fysica die vorm begint te krijgen. Wetenschappers zijn de betekenis van geometrische en fractalpatronen aan het ontdekken in ons fysieke universum, zoals in de gravitatie en elektromagnetische velden van de aarde, de structuur van het atoom en het energieveld van het menselijke lichaam.

In hoofdstuk 3 hebben we aangetoond dat de scheiding tussen de fysieke en mentale dimensies zoals die is voorgesteld door René Descartes in werkelijkheid niet bestaat. De kracht van de menselijke geest is enorm onderschat en bezit vermogens van geest boven de materie. Kwantumfysicus Amit Goswami stelt dat bewustzijn oorspronkelijk is en dat hieruit de fysieke wereld gecreëerd wordt.

In hoofdstuk 4 hebben we het nulpuntsveld besproken dat ontdekt is door de kwantumfysica. Het nulpuntsveld is een ongelimiteerd en onuitputtelijk energieveld dat aanwezig is in het gehele universum. We suggereerden al dat nulpuntsenergie wel eens een spirituele energie zou kunnen zijn die Amit Goswami's beweringen zou kunnen staven.

In dit hoofdstuk hebben we verder de Heilige Geometrie bestudeerd, een oude wetenschap die herontdekt is door hedendaagse wetenschappers.

In het volgende hoofdstuk zullen we de Heilige Geometrie, het nulpuntsveld en de nieuwe inzichten in bewustzijn gebruiken om te laten zien hoe wetenschappers deze samenvoegen in een nieuw fysisch model, een theorie van alles, die zowel het fysieke als het mentale domein verklaart. We zullen ook zien hoe de hedendaagse wetenschap herontdekt wat Plato 2350 jaar geleden al opperde, namelijk dat de wereld van het atoom is opgebouwd uit Platonische lichamen. Tevens zullen we de rol en betekenis van de Gulden snede in golfvormen onderzoeken.

Hoofdstuk 6 Ethervibraties

De kwantumfysica, die alweer zo'n honderd jaar bestaat, is nog steeds de toonaangevende fysica. Ondanks het feit dat de kwantumfysica de aanwezigheid van het nulpuntsveld aantoonde met al zijn subatomaire deeltjes en fotonen die spontaan ontstaan uit het niets om vervolgens nanoseconden later weer in de vergetelheid te geraken, is er nog steeds geen redelijke verklaring over het hoe en waarom deze deeltjes en fotonen zomaar kunnen ontstaan en verdwijnen.

Daar komt bij dat de kwantumwaarschijnlijkheidsgolf nog steeds moeilijk te doorgronden en te visualiseren is. De kwantumfysica mag dan bewezen hebben een mathematisch correcte wetenschap te zijn; voor de leek is de golf-deeltje dualiteit van de kwantumfysica nog steeds moeilijk te begrijpen. Hoe moeten we ons deeltjes voorstellen die zowel golven als kleine harde knikkers zijn?

Ook het atoommodel van Niels Bohr,waarbij elektronen rondjes draaien in welgedefinieerde banen rond de kern,is moeilijk te begrijpen. Omdat elektronen voortdurend energie uitzenden zouden ze moeten terug vallen naar de kern, maar dat doen ze niet! De vraag is waar deze uitgezonden energie eigenlijk vandaan komt en hoe ze weer wordt aangevuld? De kwantummechanica heeft de kwantumtoestanden van de elektronen (gegeven baan binnen het atoom) als een vaststaand feit geaccepteerd, maar ze kan geen bevredigend antwoord geven op de vraag waarom elektronen alleen kunnen voorkomen in discrete banen van het atoom en waarom ze uiteindelijk niet terugvallen naar de kern.

Zelfs driehonderd jaar na de ontdekking door Newton van de zwaartekracht , heeft de wetenschap hiervoor nog steeds geen theoretische verklaring.

Dit is dan ook precies de reden waarom de wetenschap streeft naar nieuwe theorieën die de anomalieën van de kwantumfysica beter kunnen verklaren. De beste poging van de fysica daartoe is totnogtoe de snaartheorie. Een kleine groep wetenschappers heeft nu echter een radicaal nieuwe visie ontwikkeld en hun denken voert hen terug naar inzichten uit de Oudheid.

Honderden jaren lang hebben briljante fysici en filosofen geprobeerd om onze wereld voor te stellen in de mathematische modellen van de deeltjesfysica die stelt dat onze fysieke wereld gemaakt is uit materie waarvan het kleinste deeltje het atoom wordt genoemd. Atoom is een oud Grieks woord en betekent ondeelbaar; het wordt verondersteld het kleinste deeltje van de materie te zijn dat niet meer gedeeld kan worden. De kwantumfysica constateerde echter dat deeltjes zich in sommige gevallen gedroegen als golven en introduceerde later de golf-materie dualiteit.

Sommige kwantumfysici hebben in het verleden al eens gesuggereerd dat kwantumgolven wel eens echte golven zouden kunnen zijn die in het fysieke domein bestaan. Ze geloofden niet in de deeltje-golf dualiteit. In 1937 schreef Erwin Schrödinger hierover 'wat we observeren als materiële lichamen en krachten zijn niets meer dan de vormen en variaties in de structuur van de ruimte zelf'.

Zelfs Einstein verwierp het idee van discrete deeltjes uiteindelijk en geloofde dat deeltjes in feite onderdeel waren van een continu veld.

Een groeiend aantal postkwantumfysici ontdekken wat Einstein en Schrödinger al vermoedden; de fysica zou wel eens al die tijd op het verkeerde spoor gezeten kunnen hebben, misleid door de idee dat de materiële wereld bestaat uit gescheiden harde deeltjes! Zij suggereren nu dat we wel eens zouden kunnen leven in een op golven gebaseerd universum. Materie is eenvoudigweg het brandpunt van een vibratie in een zee van energie genaamd de ether.

De ether

In de Griekse oudheid geloofden Griekse wetenschappers en filosofen dat de natuur vier elementen telde: aarde, water, vuur en lucht. De atomen, zo geloofde men, waren de bouwblokken van deze vier elementen van het universum. Aristoteles voegde er een vijfde element aan toe, de ether en hij postuleerde dat de planeten en de sterren gemaakt waren van deze ether. De Griekse filosoof Plato beschreef in 350 v.Chr. in zijn boek Timaeus al deze vijf elementen en voegde eraan toe dat materie gevormd wordt uit de vijf Platonische lichamen. Hij stelde de tetraëder gelijk aan het element vuur, de kubus met aarde, de icosaëder met water, de octaëder met lucht en de dodecaëder met ether, de stof van de planeten en de sterren. We weten nu uiteraard dat er meer elementen voorkomen in de natuur dan die welke bekend waren in de Griekse oudheid. Het is echter een bekend feit dat de Platonische lichamen een rol spelen in de scheikunde in de interne organisatiestructuur van moleculen van veel materialen. Zo treffen we de Platonische lichamen bijvoorbeeld aan in de organisatie van de moleculen van natuurlijke kristallen.

In dit hoofdstuk zullen we een nieuwe theorie van de materie presenteren die overeenstemt met Plato's stelling dat de atomen geconstrueerd zijn uit Platonische lichamen. Sommige wetenschappers menen nu dat de ether een subtiele energievorm is die als een soort vloeistof door alle materiële dingen heen stroomt en daarbij de materiële wereld uit zichzelf schept. De Platonische lichamen, zo wordt aangenomen, zijn inderdaad de geometrische interne structuren van het atoom. Vandaar dat voor deze nieuwe ethertheorie de Heilige Geometrie zo belangrijk is.

In de 19^e^ eeuw werd de lichtende ether door de wetenschap algemeen geaccepteerd! Naar werd aangenomen, was dit het medium waarin de elektromagnetische golf zich voortplantte. In die tijd geloofden fysici dat materie en ether geen separate dingen waren. De ether diende als medium voor stralende energieën zoals licht en was tevens het medium waardoor krachtvelden tussen materiële objecten zich verplaatsten zoals de zwaartekracht. James Clerk Maxwell, de oprichter van de elektrodynamica, en zijn tijdgenoten hadden er geen enkele twijfel over dat de ether bestond. In 1887 voerden Albert Michaelson en Edward Morley echter een experiment uit om het bestaan van de ether te bewijzen. In die tijd werd gedacht dat licht een compressiegolf was die zich als een longitudinale golf voortplantte door de bewegingsloze en stationaire ether, net zoals geluidsgolven door de lucht. Omdat de aarde ronddraait, heeft de aarde een relatieve snelheid t.o.v. deze stilstaande ether. Men redeneerde dat wanneer de lichtsnelheid gemeten zou worden op het oppervlak van de aarde, deze verschillende resultaten zou moeten geven wanneer met de wijzers van de klok mee of er tegen in gemeten zou worden t.o.v. de draaiing van de aarde rond haar as. Het Michelson Morley experiment toonde echter aan dat de lichtsnelheid dezelfde constante waarde had, ongeacht in welke richting de lichtsnelheid gemeten werd. Door dit "mislukte" experiment werd vervolgens aangenomen dat de ether dus niet bestond. De fysica heeft sindsdien de ethertheorie terzijde geschoven. Vandaag de dag echter geloven wetenschappers dat de resultaten van het Michaelson-Morley experiment destijds verkeerd geïnterpreteerd zijn.

En na honderd jaar is de ether dus weer terug in de fysica. In de nieuwe opkomende fysica worden de Newtoniaanse deeltjes en kwantummechanische deeltje-golf dualiteit voorgoed uitgebannen. In de nieuwe etherfysica bestaan uitsluitend nog golven!

De ether is het medium van de elektromagnetische golven en er wordt aangenomen dat de ether een immaterieel vloeistofachtig medium is, een subtiele energetische substantie die het gehele universum doordrenkt. Het is een bekend feit dat golven een medium nodig hebben om te kunnen golven; zonder medium geldt dan ook, sorry maar helaas geen golven. Geluid heeft hiervoor lucht nodig. Bij watergolven is het het water dat golft. Maar om de een of andere onbegrijpelijke reden sinds het Michaelson-Morley experiment zogenaamd bewezen had dat de ether niet bestond, accepteerden fysici het feit dat elektromagnetische golven zich door de lege ruimte kunnen voortplanten, dus zonder enig medium. Hoe absurd, als er geen medium is, wat golft er dan? Hoe moet licht zich nu voortplanten als een golfverschijnsel als er niets in om in zich in voort te planten? De fysica accepteerde dat licht door het absolute niets kon reizen enkel en alleen omwille van het feit dat het Michaelson-Morley experiment gefaald had het bestaan van de ether aan te tonen.

Een verbazingwekende aanname van de nieuw leven ingeblazen etherfysica is dat er geen dualisme en geen onderscheid bestaat tussen een materieel en een immaterieel verschijnsel; het is allemaal energie omdat alles wat bestaat energie is! Materie is dus geen fundamentele eigenschap van het universum; het is slechts de vorm van de substantie die de materie vormt. Nu kunnen we eindelijk de beroemde formule van Einstein $E=m * c^2$ een stapje verder voeren en werkelijk gaan inzien wat deze formule eigenlijk inhoudt!

Het is niet zo dat energie en materie uitgewisseld kunnen worden; welnee, materie=energie, punt uit!

In zekere zin is materie dus een illusie van massiefheid en afgescheidenheid. De Oosterse spiritualiteit heeft altijd beweerd dat onze wereld Maya is, illusoir. Hiermee bedoelde ze dat afgescheidenheid niet bestaat; op het fundamentele niveau van het bestaan bestaat alleen maar eenheid, de eenheid van Brahmaan. Zo zouden we dus wel eens de Oosterse wijsheid bevestigd kunnen gaan zien in de moderne wetenschap!

Dit is hoe de etherwetenschap het beste omschreven kan worden:

Ons universum is multi-dimensionaal en gemaakt uit slechts één substantie! Deze substantie wordt de ether genoemd en is een vibrerende vloeistofachtige energie die het fysieke vacuüm doordrenkt. Materie zoals we dat kennen wordt op ieder moment opnieuw gecreëerd als een staande golf, een vortex in het fysieke vacuüm. Het is het gecondenseerde centrum van deze vortex die de illusie van een separaat deeltje creëert. Alle materie in het universum is onderling verbonden omdat de deeltjesvelden reiken tot in de uithoeken van het universum.

Golfstructuur van de materie

Een voorloper van de etherfysica is de theorie van de golfstructuur van materie van Milo Wolff. In 1986 formuleerde Wolff een theorie die hij de '*Standing Wave Structure of Matter*' noemde en afgekort wordt tot WSM.

Onafhankelijk van Wolff kwam ook Geoff Haselhurst met een staande golf theorie van materie en de twee hebben elkaar gevonden en werken sinds 1998 samen.

De WSM-theorie is relatief eenvoudig. Zij stelt dat materie het brandpunt is van een staande golf als gevolg van twee interfererende golven. De ene is een inwaarts bewegende golf die zich naar het centrum toe beweegt en de andere is een buitenwaarts bewegende golf die zich van het centrum af beweegt. Deze golven zijn sferisch of bolvorming en bestaan in de 'stof' van de ruimte. Het centrum van deze twee bolvormige golven is het centrum van het 'puntdeeltje'. Hoe eenvoudig het axioma van de theorie ook mag zijn, de eigenschappen die de staande golven kunnen aannemen zijn immens.

Waar alle fysische wetten in zowel de Newtoniaanse alsmede de kwantumfysica proefondervindelijk zijn vastgesteld, beweert Milo Wolff nu een theorie te hebben die het a priori middels theoretische beginselen mogelijk maakt om de wetten van de relativiteitstheorie en de kwantumfysica te bepalen.

Indien hij gelijk heeft, kunnen de oorzaak van de fysische wetten en de eigenschappen van lading, massa en gravitatie voor het eerst begrepen worden. De fysica is nooit in staat gebleken om deze te verklaren. Zo weten we nog steeds niet wat gravitatie nu eigenlijk precies is - ook al kennen we de gravitatiewet sinds Newton, we weten nog steeds niet wat zwaartekracht veroorzaakt!

Snaartheorie probeert hetzelfde te bereiken als de WSM-theorie, namelijk de integratie van de kwantumfysica en Einstein's relativiteitstheorie. In de mainstream fysica is de snaartheorie de beste poging om een theorie voor alles te ontwikkelen.

Het golvende karakter van materie is al 130 jaar eerder door William Clifford voorgesteld. Hij beweerde dat 'alle materie trillingen waren in de stof waaruit de ruimte bestaat'. Helaas namen zijn collega's zijn werk niet serieus.

In de WSM-theorie is materie het interferentiepatroon van de in- en uitgaande golven. De ingaande golven van een bepaald deeltje zijn de uitgaande golven van een ander deeltje. Op deze manier wordt alle materie in het universum in stand gehouden en is dus wederzijds afhankelijk. De in- en uitgaande golven verbinden alle materie in het universum met elkaar.

(1)

Subkwantum kinetica

Paul La Violette heeft een algemene systeemtheorie ontwikkeld die hij "subkwantumkinetica" noemt. Hij is van mening dat de fysica het in veel opzichten bij het verkeerde eind heeft, zoals met de big bang-theorie die ons vertelt dat het universum het gevolg is van één grote kosmische explosie. Volgens de big bang-theorie is het universum opgeblazen vanuit een singulariteit, een oneindig gecomprimeerd punt in de ruimte, tot een volume van wel enkele honderden miljoenen lichtjaren in diameter in slechts 10^{32-} seconde!

Deze gebeurtenis vereiste dat alle bekende wetten van de fysica, inclusief de wet van de thermodynamica, Einstein's relativiteitstheorie (die bepaalt dat niets sneller dan het licht kan gaan) tijdelijk even uitgezet werden voor deze feestelijke

gebeurtenis, zodat de geboorte van alle materie en energie kon plaatsvinden vanuit volslagen niets.

Na dit kortstondige moment werden de heilige wetten van de wetenschap weer in ere hersteld en sindsdien staat het universum dan ook niet langer toe dat energie en materie zomaar gecreëerd kunnen worden uit hetzelfde niets waaruit zij zelf ontstaan zijn (eerste wet van de thermodynamica). Bij haar geboorte vertoonde het universum de hoogste graad van organisatie en de fysica schrijft voor dat deze orde langzaam zal oplossen in wederom complete chaos (tweede wet van de thermodynamica). Wetenschappers noemen dit de toename van de entropie.

Paul La Violette spreekt deze wetten niet tegen, integendeel, hij gelooft eenvoudigweg niet dat deze wetten uitgezet zijn tijdens die eerste fractie van een seconde van de big bang. In zijn boek '*Genesis of the Cosmos*' noemt hij nog veel meer problemen die de big bang-theorie kent zoals de verklaring voor de roodverschuiving van sterren die kosmologen gebruiken als bewijs dat ons universum sinds de oerknal uitdijt. Men neemt aan dat de roodverschuiving van de sterren wordt veroorzaakt door het Doppler-effect doordat de sterren zich van ons weg bewegen gezien vanuit ons referentiepunt. Kosmologen hebben nooit de alternatieve verklaring van het 'vermoeide licht' serieus genomen voor deze roodverschuivingen. Die stelt dat licht dat miljarden lichtjaren onderweg is wel eens geabsorbeerd zou kunnen worden door intergalactisch materiaal, waardoor er energie verloren gaat en een toename van de golflengte optreedt.

La Violette gelooft dat de kosmologie uit de Oudheid, die geen last heeft van het singulariteitsprobleem van de big bang, een beter alternatief vormt. Volgens de kosmologie uit de Oudheid evolueert het universum over miljarden jaren als gevolg van een continu proces van de creatie van materie en energie vanuit de ether, de zogenaamde vierde dimensie. "Dit creatieproces is nooit geëindigd en duurt nog altijd voort", aldus La Violette. Om zijn beweringen te onderbouwen legt hij uit dat het universum in beginsel geen gesloten, maar een open systeem is en dus in staat is om energie en materie te ontvangen vanuit een vierde dimensie zonder dat de wetten van de thermodynamica in het geding zijn.

De ether is zogezegd een niet waar te nemen metafysisch domein, een niet in evenwicht verkerend transmuteerbaar medium, dat voortdurend fluctueert. Wanneer deze fluctuaties een kritieke drempel bereiken, kunnen ze een stabiele golfvorm voortbrengen in ons fysiek waarneembare universum. Pas in 1973 vernamen systeemtheoretici voor het eerst over het bestaan van chemische oplossingen die in staat waren om zelforganiserende chemische reacties te creëren die spontaan begonnen te oscilleren. Deze chemische reacties, zoals bijvoorbeeld de Belousov-Zhabotinski reactie, zijn in staat om spontaan periodieke zogeheten reactie-diffusiegolven voort te brengen. De wederkerige chemische reacties die hierbij een rol spelen oscilleren tussen lage en hoge concentraties van een chemische stof die de reactie voedt. Laten we aannemen dat de eerste reactie stof X gebruikt om stof Y te creëren, dan zal de tweede reactie precies de inverse reactie zijn van de eerste en stof Y gebruiken om stof X weer terug te genereren.

Er vindt op die manier een constante diffusie van stoffen plaats van gebieden van hoge naar lage concentraties, waardoor een reactie-diffusiegolf ontstaat. Deze chemische reacties brengen mooie Mandala-achtige golfpatronen voort wanneer deze in een petrischaaltje plaatsvinden.

Laten we de metafoor van het roofdier-prooisysteem gebruiken om te kunnen begrijpen hoe de chemische reacties eigenlijk beginnen te oscilleren. Stelt u zich voor dat we een populatie van konijnen hebben die over voldoende voedsel

beschikt in de vorm van sla. Omdat konijnen zich nogal rap voortplanten, zal hun populatie dan ook snel groeien. Echter in onze kleine gesloten habitat bevinden zich ook vossen die zich maar al te graag tegoed doen aan de konijnen en daarmee een ongebreidelde groei van de konijnenpopulatie voorkomt. Omdat de konijnenpopulatie snel groeit, zal hetzelfde ook gelden voor de vossenpopulatie. Omdat we echter te maken hebben met een terugkoppellus in ons systeem, zal er een nieuw evenwicht ontstaan in de habitat; wanneer de vossen teveel konijnen verorberen zullen ze een voedseltekort creëren en daarmee de groei van de vossenpopulatie terugbrengen waardoor nu de konijnen weer de kans krijgen om te overleven. De vos-konijnpopulatie gaat dus oscilleren tussen twee extremen, een minimum en een maximum, een perfect voorbeeld van een oscillerende golf.

Met dit voorbeeld legt Paul La Violette uit hoe de ether op gelijke wijze golven zou kan voortbrengen middels twee ethertoestanden, twee verschillende etherons, die continu muteren van de ene toestand naar de andere en vice versa. In normale gevallen verkeert de ether in evenwicht als gevolg van de tweede wet van de thermodynamica. Onder kritische condities kunnen deze ethertransmutaties echter zelforganiserend worden, net zoals de roofdier-prooigolf, en stabiele golfpatronen gaan vormen. Deze golfpatronen worden waarneembaar in ons fysieke universum als elektromagnetische energie, ofwel licht.

Zijn theorie is getest in een simulatiemodel, de zogeheten Brusselator en hij gebruikt daarbij twee X- en Y-ethertoestanden om te bewijzen dat onder kritische omstandigheden, zelforganiserende oscillaties spontaan kunnen ontstaan. De feitelijke etherreacties gebruiken nog enkele tussentoestanden die we voor de eenvoud van het betoog maar weggelaten hebben, de ethertoestanden X en Y zijn de enige die we hier noemen.

Het transmuterende ethermodel van Paul La Violette doet denken aan de transmutaties van de Chinese Yin en Yang-energieën die genoemd worden in de I Ching, het Boek der Veranderingen. De I Ching beschrijft de schepping als het resultaat van cyclische wederzijdse mutaties van Yin en Yan-energieën. De vrouwelijk Yin-energie transformeert in een eeuwig proces van fysieke manifestatie naar de mannelijke Yang-energie en vice versa.

Paul La Violette's subkwantumkinetica beschrijft perfect hoe de ether de golven voortbrengt die wij als licht waarnemen in ons universum. Omdat dit licht een staande golf vormt die eeuwig aangevuld wordt door etherontransmutaties, nemen wij dit uiteindelijk waar als kwantummateriedeeltjes.

Subkwantumkinetica levert aldus een veel beter alternatief voor de noodzakelijke "in en uit-golven" van Milo Wollf's WSM-theorie. Naarmate we vorderen in ons begrip over hoe materie uit de ether gevormd wordt, zullen we in de volgende paragrafen zien dat de vibraties die gecreëerd worden door de ether georganiseerd dienen te worden in vortexconfiguraties om een atoom te kunnen vormen.

(2)

Vortices in de ether

David Thomson en Jim Bourassa hebben beiden het '*Quantum EtherDynamics Institute*' opgericht en zijn onafhankelijk en zelfstandig bezig om een op ether gebaseerd model te ontwikkelen dat de kwantummechanica, relativiteitstheorie en snaartheorie integreert. Dit model beschrijft materie als een subatomaire whirlpool, tornado of vortex in the ether. Ze noemen deze vortex de *Toroidal*

(A)ether Unit of TAU (Torusvormige Ether Eenheid). Wanneer deze gecombineerd worden in bolvormige configuraties vormen zij de nucleus en elektronbanen van het atoom. Kwantum Ether Dynamica stelt dat de ether zowel mechanische als elektromagnetische eigenschappen heeft. De mechanische eigenschappen bepalen de massa van de materie, het is de draai-impuls van wervelende ether energie. Massa is dus de inertie die gecreëerd wordt door de ethervortices (draaikolken) en is vergelijkbaar met de inertie die gecreëerd wordt door een draaiende tol.

De eeuwigdurende spin van de ethervortices, die nodig is om de stabiliteit van alle materie in het universum te onderhouden, wordt de mysterieuze Gkracht of Godkracht genoemd. Kwantum Ether Dynamica definieert het als een enorme kracht zonder bekende oorzaak. Ik citeer van hun website:

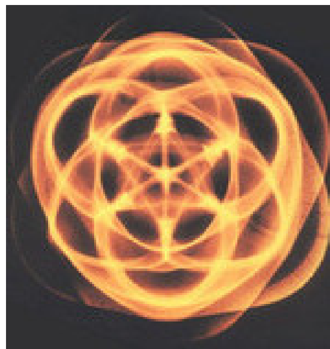
'De Gkracht is een enorme kracht die zich niet laat vergelijken met enig andere kracht in het universum. Het is niet wat fysici hopen te vinden (en dit is precies waarom ik denk dat dit model nooit eerder is voorgesteld), maar de Gkracht lijkt de oorspronkelijke kracht te zijn waaruit het gehele universum is ontstaan. Wanneer we het willen vergelijken met de Kracht in Star Wars, dan zouden we er niet ver naast zitten. Wanneer we deze Gkracht zouden kenmerken als God, of de Allerhoogste, de Grote Architect van dit universum, dan zouden we er ook niet ver naast zitten. Wat deze kracht ook mag zijn, het lijkt een levend iets te zijn en de bron te vormen van alle levende en levenloze dingen.'

(3)

Cymatica

De Heilige Geometrie speelt een belangrijke rol in de etherfysica die we presenteren in dit boek. De reden hiervoor ligt redelijk voor de hand. Indien het universum namelijk gevormd is uit slechts één enkele substantie, dan is vorm het middel en de enige manier om de fysieke wereld te voorzien van schijnbaar afzonderlijke verschijningen van individuele materiële dingen, omdat de substantie zelf zich niet van zichzelf kan onderscheiden. Vandaar dat de geometrische vormgeving van de ether de spil vormt in de totstandkoming van de materiële wereld.

De relaties tussen vibraties en geometrie wordt mooi beschreven in het werk van de Zwitserse arts en natuurwetenschapper Hans Jenny (1904-1972) in een wetenschap die 'Cymatica' heet.

Dr. Hans Jenny's 'Cymatica' onderzoek, vibraties van een vloeistof met colloïden die een stertetraëder weergeeft.

Wijlen Buckminster Fuller (1895 - 1983) was echter de eerste om te ontdekken dat er een relatie tussen muzikale frequenties (de diatonische toonladder) en geometrische vormen bestaat. Hij gebruikte een ballon ondergedompeld in blauwe inkt en liet deze trillen met de frequenties van een muzikale toonladder (de zeven witte toetsen van de piano). Als gevolg van golfinterferenties ontstonden er zo prachtige tweedimensionale patronen op het oppervlak van de vloeistof.

Dr. Hans Jenny's nam het werk van Buckminster Fuller als uitgangspunt. Hij ging verder door testen uit te voeren met staande golven in vloeistoffen in bolvormige volumes. Tot zijn grote verbazing ontstonden alle Platonische lichamen, genoemd naar de legendarische filosoof Plato, als geometrische interferentiepatronen. Wat we zien in het plaatje hieronder is de stertetraëder die ook voorkomt op de omslag van dit boek. Indien u het plaatje nauwkeurig onderzoekt dan ziet u misschien de twee gelijkbenige driehoeken, ééntje omhoog wijzend, de ander omlaag. Samen vormen zij het symbool dat bekend staat als de joodse Davidster, maar bedenk dat deze driehoeken in de ruimtelijke werkelijkheid tetraëders zijn, driezijdige piramiden.

Davidster

De witte gebogen en rechte lijnen in de foto zijn de plaatsen waar de vibraties elkaar opheffen. Het zijn de knooppunten, de rustplaatsen waarnaar de colloïden die opgelost zijn in de vloeistof hun toevlucht nemen wanneer de vloeistof in trilling wordt gebracht. De geometrische patronen zijn het gevolg van golfinterferentie. Wanneer de uitgaande golven vanuit het centrum van de bol de de door het oppervlak van de bol gereflecteerde golven ontmoeten, vormen zich staande golven.

Plato legde in zijn boek Timaeus uit dat de Platonische lichamen de basis zijn waaruit materie geconstrueerd is en dat deze kennis afkomstig was van het legendarische Atlantis.

We hebben nu zelfs het bewijs dat de mensheid van het bestaan van de Platonische lichamen op de hoogte was nog voor Plato. In het Ashmolean Museum in Oxford bewaart men namelijk alle vijf de Platonische lichamen en sommige semi-reguliere vormen die beschreven zijn door Pythagoras. Gebeiteld uit steen, worden deze Platonische lichamen op een leeftijd van tenminste duizend jaar voor Plato geschat. Deze stenen zijn in Brittannië gevonden en zijn afkomstig van het Neolithische volk, een cultuur die volgens onze huidige mening niet het wiskundige inzicht had van deze vormen, maar het feit wil dat ze deze toch hebben uitgebeiteld uit steen!

Welnu, is het niet verrassend dat een trillende vloeistof deze vormen kan creëren en dat deze vormen in 400 v.Chr. al door Plato beschreven zijn?

Het geheim van de Heilige Geometrie is dan ook niet de geometrie zelf maar het feit dat vibraties geometrische patronen kunnen aannemen!

De Heilige Geometrie is door de geschiedenis binnen de vrijmetselarij bewaard omdat men aannam dat het om belangrijke informatie ging die de geheimen van het universum prijsgaven. Hedendaagse wetenschappers vertellen ons dat in feite de gehele schepping het gevolg is van ethervibraties, net zoals de Oosterse hindoeïstische kosmologie altijd gesproken heeft over de Ohm-klank van Brahmaan als de vibratie die de fysieke wereld schept.

Daniel Winter en David Wilcock interpreteerden deze Cymatica-experimenten en beiden zijn het er over eens dat de Platonische interferentiepatronen ook voorkomen in de ether en dat het deze interferentiepatronen zijn die het atoom vormgeven.

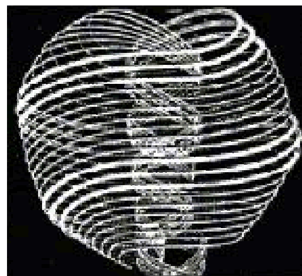
De Egyptenaren noemden materie "bevroren muziek" en als materie inderdaad het resultaat is van muzikale vibraties van de ether zoals de experimenten van de Cymatica doen vermoeden, dan begrijpen we nu ook waarom.

Implosiefysica

Daniel Winter presenteert een fysica die hij "implosiefysica" noemt. Hij concludeert dat het gehele universum, de materiële wereld, gecreëerd wordt uit een niet-materiële substantie, de ether. De ether is een soort supergeleidende vloeistof die door alle fysieke objecten heen vloeit. Het ethervacuüm is een extreem dicht maar tevens wrijvingsloos medium. Het beste laat de ether, die zelf niet materieel van aard is, zich vergelijken met de supergeleidende toestand van helium. Wanneer helium afgekoeld wordt tot een temperatuur van 2 graden Kelvin wordt het gas supervloeibaar, wat wil zeggen dat objecten zich door deze vloeistof heen kunnen bewegen zonder enige weerstand te ondervinden.

Daniel Winter meent nu dat vortices, kleine tornado's in de vloeistofachtige ether, de basale bouwblokken vormen van de materie. Omdat de ether een soort vloeistof is, volgt hieruit dat de bekende fysische wetten van de hydrodynamica er op van toepassing zijn.

Het is interessant te weten dat in 1895 twee helderzienden onder de namen Charles Leadbeater en Annie Besant een artikel in een tijdschrift getiteld 'Occulte Chemie' publiceerden waarin de interne structuur van waterstof, zuurstof en stikstof uitgelegd werd. Gebruikmakend van hun helderziendheid als het enige instrument van hun onderzoek, openbaarden zij de interne structuur van bovengenoemde elementen. Deze helderzienden hadden geen enkele wetenschappelijke achtergrond, terwijl ze de volgende torusvormen tekenden en verklaarden dat dit de basale bouwblokken zijn van het atoom:

De Anu

(*Met dank aan Dan Winter, www.goldenmean.info*)

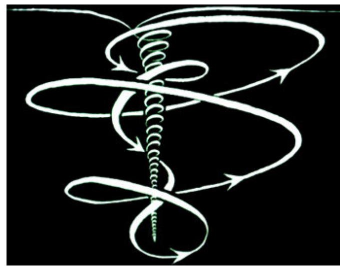
Ze noemden deze torusachtige stromingen de 'Anu' en vermeldden dat het atoom gevormd wordt uit de ether gebruikmakend van deze Anu als een stromingsvorm van de ether.

(4)

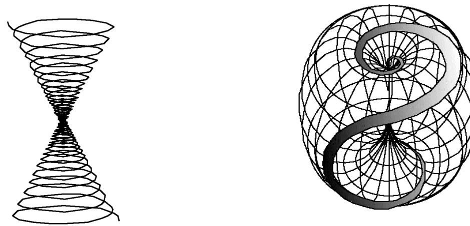
Daniel Winter ondersteunt nu de idee van deze twee helderzienden en gebruikt de torusvorm uit deze observaties tezamen met de Platonische lichamen om het atoom samen te stellen.

Volgens Daniel Winter creëert de ether vortices, kleine tornado's van een wervelende spiraliserende energie in de oceaan van ether, ons universum. De vortices in de ether zijn als de kleine draaikolken in een rivier. De draaikolk is de natuurlijke stromingsvorm van een vloeistof. Dezelfde draaikolk ontstaat iedere keer wanneer we de plug uit ons bad trekken!

Wanneer twee van deze ethervortices hun slurven samenvoegen, vormen ze een torus:

Enkelvoudige etherdraaikolk
(*Met dank aan Dan Winter, www.goldenmean.info*)

Dubbele draaikolk = *Torus*
(*Met dank aan Dan Winter, www.goldenmean.info*)

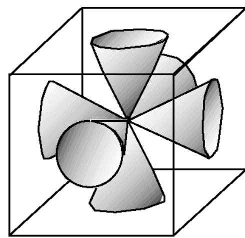
De torus is een unieke stromingsvorm in de hydrodynamica, het staat vloeistoffen toe om binnenwaarts en buitenwaarts te spiraliseren op hetzelfde oppervlak van de torus. Het is een zeer stabiele stromingsvorm.

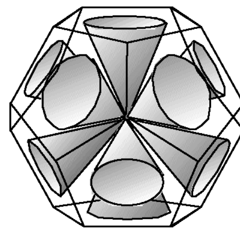
Wanneer het universum in essentie gecreëerd wordt uit één universele substantie, de ether, dan moet het wel de vorm zijn die gebruikt wordt om verschillende en gescheiden dingen te creëren uit deze éne universele substantie. De torus is in de natuur een perfecte stromingsvorm om blijvende, schijnbaar gescheiden entiteiten te creëren in een vormloze ether.

De torusstroming is vergelijkbaar met de rookkringen van een sigaar. De rook van een sigaar dwarrelt inwaarts boven aan de rookkring en komt er aan de onderkant van de ring weer uit. Zij buigt zich constant inwaarts om aan de andere kant weer te voorschijn te komen nu buitenwaarts stromend. De torus is vaak vergeleken met de vorm van een donut of een appel. Het is een bolvormige vorm die bij de polen naar binnen is gevouwen om een klein gat in het midden te vormen.

De individuele ethertorusvormen kunnen op elkaar gestapeld worden, ofwel genest worden. Het nesten van torusdonuts vereist dat de slurven van de vortices van de torus uitgelijnd worden met de Platonische lichamen.

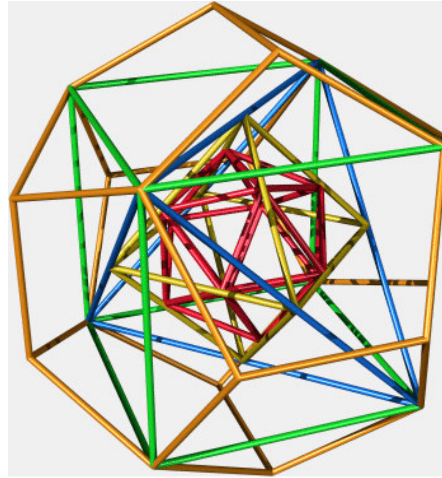
De vlakke bodem van de draaikolkslurf dient het vlak van het Platonisch lichaam te raken. Als voorbeeld laten we een kubus zien die 3 draaikolkparen van 3 torus-donuts bevat die loodrecht t.o.v. elkaar uitgelijnd zijn in een kubus. Daarnaast tonen we als voorbeeld van 5 geneste torusdonuts in een dodecaëder.

Kubus (3 donuts) *Dodecaëder (5 donuts)*
(*Met dank aan Dan Winter, www.goldenmean.info*)

Welnu, we herinneren ons misschien van de Kubus van Metatron dat de Platonische lichamen zelf ook genest kunnen worden, ze passen allemaal in elkaar. Laten we de kubus als voorbeeld nemen. Wanneer we lijnen trekken om alle middelpunten van de 6 vlakken van de kubus te verbinden, dan vormen deze op hun beurt weer een octaëder. De octaëder wordt volledig omschreven door de initiële kubus. Hetzelfde proces kan nu herhaald worden met de octaëder door de middelpunten van de vlakken van de octaëder onderling te verbinden. Het resultaat is een kubus die nu geheel omschreven wordt door de octaëder. Dit proces kan voor eeuwig doorgaan, steeds kleinere Platonische lichamen creërend die perfect genest in elkaar passen, het creëert een fractal, een repeterend geometrisch patroon.

Geneste Platonische lichamen
(*Met dank aan Dan Winter, www.goldenmean.info*)

Het nesten van de Platonische lichamen blijft niet beperkt tot de kubus en de octaëder. Alle Platonische lichamen kunnen in elkaar genest worden. Het is het nesten van de Platonische lichamen dat uiteindelijk de elektronenschillen schept in het atoom. Op dezelfde manier, maar op kleinere schaal, komt de kern van het atoom tot stand.

De elektronen in de elektronenschil corresponderen met de vortices die genest zijn in Platonische lichamen. Volgens Daniel Winter heeft de fysica het bij het verkeerde eind gehad door deze draaikolkgolfvormen aan te zien voor elektronendeeltjes. Binnen het atoom draaien de elektronen in een baan met een vaste afstand van de kern. De bol die het omwentelingsvlak van de elektronen beschrijft, wordt de elektronenschil genoemd. Er zijn verschillende soorten schillen die tezamen het atoom vormen en die de namen s-, p-, d- en f-schil gekregen hebben en die respectievelijk maximaal 2, 6, 10 en 14 elektronen kunnen bevatten.

Elk draaikolkpaar in de donut correspondeert met 2 elektronen en wanneer we de donut organiseren binnen een Platonische lichaam krijgen we het equivalent van een elektronenschil. Hier volgt de correspondentie:

1 draaikolkpaar (1 torus) correspondeert met de 2 elektronen in de s-schil.
3 geneste draaikolkparen in de kubus corresponderen met de 6 elektronen van de p-schil.
5 geneste draaikolkparen in de dodecaëder corresponderen met de 10 elektronen van de d-schil.
7 geneste draaikolkparen van de icosaëder corresponderen met de 14 elektronen van de f-schil.

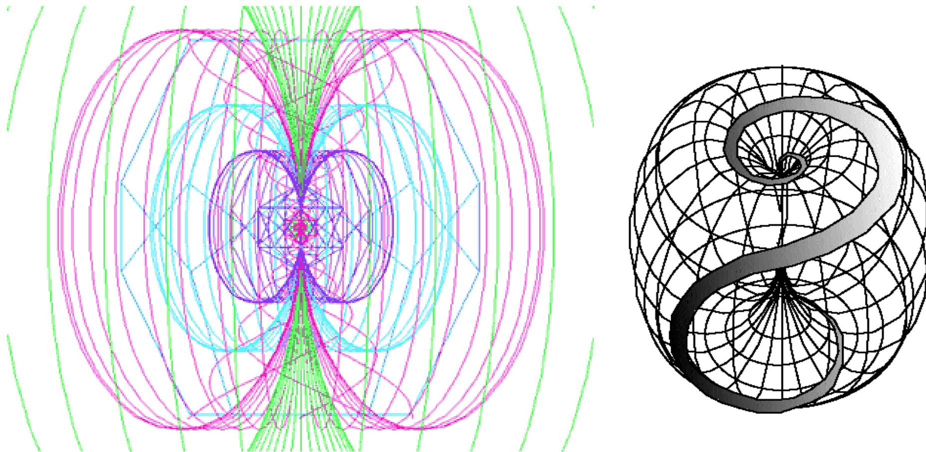
Materie is dus een stabiele stromingsvorm die opduikt uit de ether. Het neemt geometrische vormen aan uit deze vormloze energie, waarbij het de illusie schept van gescheiden elektronen en kerndeeltjes die zouden voorkomen in het atoom.

De mainstream fysica is nooit in staat geweest om uit te leggen waarom het atoom deze willekeurige getallen van 2, 6, 10 en 14 elektronen telt in zijn elektronenwolken, de orbitale banen rond de kern. Daniel Winter's atoommodel toont nu feilloos aan waarom deze getallen opduiken in de periodieke tabel van de elementen. Deze getallen zijn namelijk gerelateerd aan de geometrische

eigenschappen van de Platonische lichamen! Voor het eerst begrijpen we ook waarom het elektron niet naar de kern terugvalt en waarom haar uitgestraalde energie steeds wordt aangevuld.

Elektronen zijn dus geen deeltjes die rondjes draaien om de kern, maar daarentegen staande golfpatronen volgen op discrete afstanden van de kern! De ether houdt deze staande golven simpelweg eeuwig in stand.

Een andere manier om de torusvorm te bekijken is om deze te beschouwen als een vorm die perfect kan worden beschreven door een verzameling van Phi-spiralen.

Geneste Phi-spiralen op donutoppervlak   *Phi-spiralen in de donut*

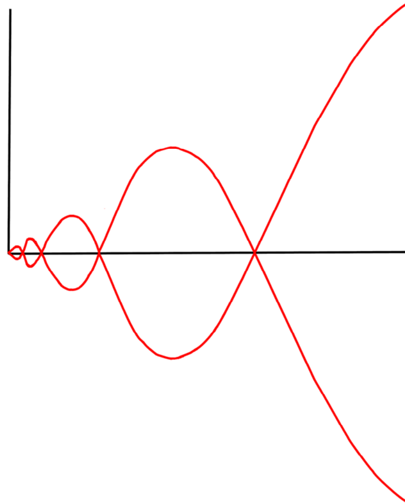
(*Met dank aan Dan Winter, www.goldenmean.info*)

Elke Phi-spiraal is eigenlijk een serie pure sinusgolven. Het is een bekend principe in de natuurkunde dat elke complexe golfvorm gecreëerd kan worden uit de sommatie van eenvoudigere pure sinusgolven van verschillende frequenties en amplitudes. Dit principe wordt het Fourier-principe genoemd. De Phi-spiraal wordt aldus samengesteld uit een serie van harmonischen met golflengten die voldoen aan de Gulden snedeversie van de Fibonacci-reeks:

$1/\Phi$	1	Φ	Φ^2	Φ^3
0,61803	1,00000	1,61803	2,61803	4,23606

Φ= 1,618033988749894848204586834365638117720309180

Wanneer pure sinusgolven met golflengten van $1/\Phi$, 1, Φ, Φ^2, Φ^3 etc. bij elkaar gevoegd worden, dan vormen zij de perfecte Phi-spiraal:

Gulden Snede golven
(*Met dank aan Dan Winter, www.goldenmean.info*)

Wanneer deze Phi-spiralen om de torus rondcirkelen en elkaar ontmoeten, dan interfereren zij met elkaar. Het gevolg van deze interferentie is dat er zich twee nieuwe golven vormen. Het is nu belangrijk te weten dat beide nieuwe golven een golflengte zullen hebben die wederom in de Fibonacci-reeks passen. Dit maakt het mogelijk dat de interferentie non-destructief zal zijn omdat de interferentie eenvoudigweg resulteert in meer harmonischen in de Fibonacci-reeks.

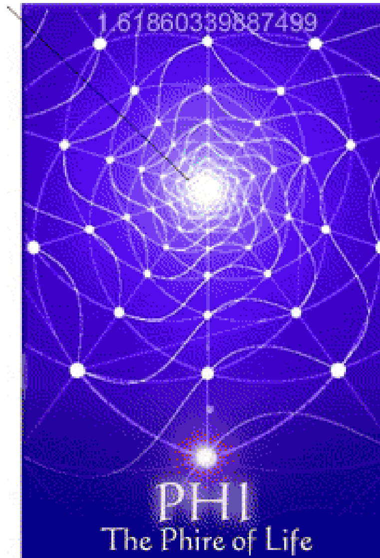
Terwijl destructieve interferentie de norm is in golfinterferenties, is de enige uitzondering op deze regel in de natuur wanneer golven interfereren met de Gulden snede-ratio in golflengte. Met andere woorden: de Phi-spiraal kan in zichzelf opgaan rond de torusvorm zonder zichzelf te vernietigen. Daarmee is de Phi-spiraal de enige mogelijkheid in het universum om te nesten en zelforganiserend te worden. Dit is de manier waarop stabiele materie gevormd kan worden uit elektromagnetische energie als een verschijnsel van pure golfinterferentie.

Elektromagnetische energie in een rechte lijn noemen we gewoonlijk licht. Wanneer datzelfde licht haar eigen staart najaagt over het oppervlak van een torusvorm, noemen we het materie. Met andere woorden: het atoom is pure elektromagnetische energie in een vorm die we niet langer waarnemen als licht maar als materie. Of om het in Daniel Winter’s eigen woorden te zeggen:

‘*Dus nu hebben we dit dualisme dat golven in een rechte lijn energie zijn en golven in een cirkel materie heten. En omdat we niet weten hoe de golf in de cirkel terechtgekomen is vanuit de lijn en er weer uit komt, stellen we ons massa verschillend van energie voor. E=MC^2 zegt eenvoudig dat, ja; voer de snelheid van het licht terug naar zichzelf en je hebt materie uit energie gemaakt*’

De Gulden snede-spiralen van de torusvorm spiralen uiteindelijk naar een perfect nulpunt in de kern van de draaikolk die overeenkomt met de kern van het atoom. Dus deze sinusgolven imploderen met toenemende kortere golflengten. De implosie van de Gulden sinusgolven in steeds kleiner wordende golflengten verhoogt niet alleen de frequentie van de golven, maar verhoogt ook de snelheid van de golven om uiteindelijk sneller dan het licht te gaan. Volgens Daniel Winter is dit precies wat gravitatie in werkelijkheid is: de waterval van elektromagnetische Gulden snede sinusgolven die steeds meer in snelheid winnen om

uiteindelijk supraluminaal te worden (sneller dan het licht). Einstein heeft altijd verondersteld dat elektromagnetisme en gravitatie gerelateerd waren en Daniel Winter legt ons nu uit hoe deze relatie precies zit.

(*Met dank aan Dan Winter, www.goldenmean.info*)

Wanneer de donuts genest worden om de elektronenschillen van het atoom te vormen, is het enige wat nodig is om deze vorm van non-destructieve interferentie te vormen, dat de donuts uitgelijnd worden volgens de geometrie van de Platonische lichamen.

Wanneer de geneste donuts in het atoom gerangschikt worden volgens de symmetrie van de Platonische lichamen, haasten zich alle golven naar het centrum van het atoom, waardoor repetitieve, recursieve en fractalpatronen ontstaan die niet alleen de elektronenschillen vormen maar ook de kern van het atoom zelf. Uiteindelijk verdwijnen de fractalpatronen in het nulpunt van de kern van het atoom. De implosie van de elektromagnetische golven in steeds kortere golflengten is wat gravitatie eigenlijk is. De torus is min of meer een miniatuur zwart gat dat het licht naar zich toe trekt en zo gravitatie creëert.

De harmonische golfcycli die de Gulden Snederatio volgen, de Phi-cycli, zouden wel eens de oorsprong van het woord fysica (phi cycli, Eng: phi cycles) kunnen zijn. Fysica zou dan de studie van de phi-cycli zijn.

(5)

Universeel principe

Het repetitieve in elkaar passende patroon van de Platonische lichamen zijn fractals. Een fractal is een repetitief patroon dat geschaald kan worden naar iedere grootte. De schaalgrootte kan veranderen, maar de ratio blijft constant.

De fractalpatronen die het atoom scheppen, scheppen ook de planeten en sterren en in feite ons hele universum, aldus Daniel Winter.

Een fractal komt met zichzelf overeen op elke schaal, het is een herhaald geometrische patroon. De binnenste structuur van een fractal wordt gereflecteerd

in de buitenste structuur. Fractal betekent "een fractie van het geheel", hiermee aangevend dat ieder stuk een deel van het geheel is. Het is het basisidee van een hologram en het is om deze reden dat volgens Daniel Winter het universum een superhologram is. De fractals van elektromagnetische energie verbinden alles met alles in het universum en zijn de basale bouwstenen van dit hologram. De fractal repetitieve structuren van elektromagnetische energie weven zo een gigantisch web door het gehele universum.

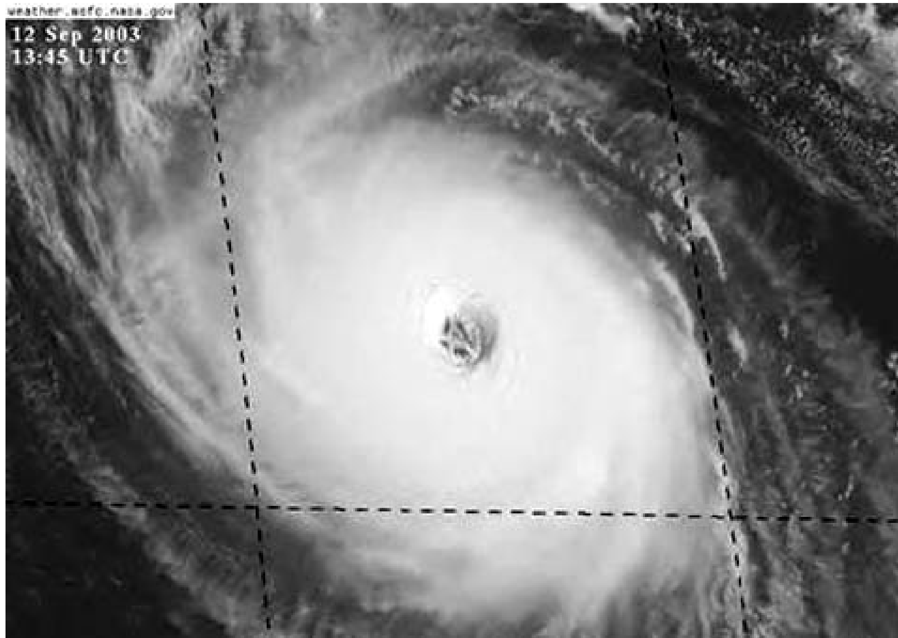
De golflengten van planeten en sterren mogen dan groot zijn in vergelijking met de golflengten van atomen, het feit blijft dat wanneer hun beider golflengten passen in de Fibonacci-reeks van de Gulden snede, deze vervolgens non-destructief interfereren, ze imploderen en vormen een fractal-attractor die we zwaartekracht noemen! Dit is hoe de planeten en sterren onderling verbonden zijn door imploderende elektromagnetische golven die wij ervaren als zwaartekracht.

Indien het universum in essentie een hologram is en er maar één principe is dat alles vorm geeft, van de atomen tot de planeten en sterren en uiteindelijk het gehele universum, dan zouden we bewijzen moeten vinden van deze vortices, Platonische lichamen en donutstructuren in alle delen van het universum.

Dit holografische principe van het universum werd voor het eerst genoemd door de oude Griek Hermes Trismegistus en is bekend als één van de hermetische principes, 'zo boven, zo beneden, zo beneden, zo boven'. Wat Hermes hiermee bedoelde was dat er correspondentie bestaat tussen de verschillende bestaansniveaus, de macrokosmos en de microkosmos. Dit hermetisch principe vertelt ons dat wat we daarbuiten zien in het universum, in de melkwegstelsels, de sterren en de planeten, we ook terugvinden op een kleinere schaal binnen in de atomen.

De vraag is dus of er bewijs bestaat dat de geldigheid van het hermetisch principe in ons universum kan bevestigen?

Het antwoord hierop is: ja, dat is er. Het verbazingwekkende feit doet zich namelijk voor dat recente ontdekkingen aantonen dat het hermetisch principe en de heilige geometrie die ermee gepaard gaat, aangetoond kan worden in zowel de theoretisch niet waarneembare subatomaire vortices van de atomen, als in de reëel waarneembare grootste draaikolken ter wereld, die van orkanen! Richard C. Hoagland en David Wicock ontdekten namelijk de pentagonale en hexagonale structuren in het oog van de gewelddadige categorie 4 en 5 (Saffir-Simpson schaal) orkanen die de Verenigde Staten bedreigd hebben in de afgelopen paar jaar. Satellietfoto's laten mooi het vijfspaaks wiel zien in het oog van sommige van deze orkanen. De satellietfoto hieronder toont het pentagram in het oog van de orkaan van September 2003, die Isabel werd gedoopt.

Pentagram in de orkaan Isabel

Wilcock en Hoagland theoretiseren in hun hyperdimensionale fysica dat orkanen van de 4e en 5e categorie een interdimensionale poort openen naar een hogere dimensie die het mogelijk maakt dat de etherenergie naar onze fysieke dimensie stroomt. Deze fysieke energie in de vorm van torsiegolven (die later in dit hoofdstuk besproken zullen worden) creëren staande golven net zoals de golven in Dr. Hans Jenny's Cymatica-experimenten. Ze vormen de verklaring voor de waargenomen pentagonale en hexagonale patronen in het oog van orkanen. We zouden deze hyperdimensionale etherstructuren nooit ontdekt hebben in het mechanisme van een orkaan wanneer de waterdamp in de wolken zich niet zou rangschikken volgens deze interferentiepatronen. Wilcock en Hoagland geloven dat orkanen zich niet enkel en alleen voeden door middel van de conventionele convectiestromen die het gevolg zijn van het warme oceaanwater en de koelere lucht erboven, maar dat orkanen ook antigravitatie-effecten ervaren in hun slurven als gevolg van deze torsiegolven. Het resultaat is dat de wolken die het pentagram vormen boven op de top van de orkaan, hoger liggen dan normaal. Het anti-zwaartekrachteffect wordt significant versterkt en gaat gepaard met de formatie van het pentagram, enkel en alleen wanneer de interne windsnelheden van de orkaan zich opbouwen tot de extreme categorieën 4 en 5 op de Saffir-Simpson schaal.

Volgens Daniel Winter is de vorm van het pentagram die we in een tweedimensionale satellietfoto zien in werkelijkheid een driedimensionale dodecaëder en de hexagonale vorm stelt het bovenaanzicht voor van een icosaëder. Winter heeft een enigszins afwijkende interpretatie van de Heilige Geometrie die we zien in deze orkanen, volgens Winter zijn de geneste fractalstructuren van de dodecaëder en de icosaëder het gevolg van de imploderende elektromagnetische golven in het oog van de orkaan. Deze elektromagnetische golven worden onttrokken aan de zwaartekracht, zo legt Winter uit, omdat zwaartekracht en elektromagnetisme gerelateerde fenomenen zijn. Orkanen en tornado's zijn berucht om hun anomalieën m.b.t. elektromagnetische effecten zoals donderschichten en schijnende lichten in de slurf van deze stormen. Het is een anomalie omdat orkanen en tornado's geen

onweersbuien zijn. Dus het lijkt er nu op dat de natuur ons een reëel waarneembaar fenomeen verschaft dat ons in staat stelt om orkanen te bestuderen als de hermetische tegenhanger van dezelfde vortices die het atoom vormgeven.

De donutvorm, die feitelijk samengesteld is uit twee vortices, komen we ook tegen in de macroscopische wereld. Tot haar verbazing gaf NASA in de zomer van 2004 nieuwe informatie vrij over ontdekkingen die gedaan zijn met de European Space Agency observatoria de INTEGRAL en XMM-Newton. Ze hadden ontdekt dat de zogeheten zwarte gaten in ons universum eigenlijk formaties zijn met een donutvorm! Zwarte gaten zijn objecten met een onvoorstelbaar grote massa. Ze hebben de dichtheid van miljoenen tot miljarden maal de massa van de zon en de zwaartekracht van zwarte gaten is zo sterk dat niets eraan kan ontsnappen, zelfs het licht niet. Alles in de omgeving wordt aangetrokken naar de kern van het zwarte gat.

De overeenkomsten tussen de macroscopische donut-/torusvorm van het zwarte gat en de microscopische donut-/torusvorm van het atoom zijn treffend. Het hoofdkenmerk van een zwarte gat is dat de zwaartekracht binnenin zo immens groot is dat zelfs het licht er niet aan kan ontsnappen. Volgens Daniel Winter is de donut-/torusstructuur eigenlijk een implosie van Gulden snede-golven wat resulteert in zwaartekracht. Het is dus licht dat aangetrokken wordt tot de kern en dat is nu precies wat er ook gebeurt binnenin een zwart gat.

(6)

Het is tevens interessant om te vernemen dat recente ontwikkelingen in de snaartheorie voorspellen dat zwarte gaten kunnen bestaan op schaalgrootten die uiteen liggen van de microscopische schaal van deeltjes tot de monsterachtige macroscopische schaal van zwarte gaten die waargenomen zijn in afgelegen melkwegstelsels. Het is zelfs zo dat men in CERN in Zwitserland bezig is met de bouw van een nieuwe kolossale deeltjesversneller, *Large Hadron Collider* (LHC) geheten, die tegen 2007 gereed moet zijn. Wetenschappers verwachten dat deze deeltjesversneller wel eens zo sterk zou kunnen zijn dat er miniatuur zwarte gaten mee kunnen worden voortgebracht. Dit opmerkelijke feit is mogelijk geworden door nieuwe inzichten in de snaartheorie. De snaartheorie voorspelt namelijk niet alleen dat er meerdere dimensies zijn, maar ook dat in deze extra dimensies zwaartekracht werkzaam zal zijn. Dit betekent dat het effect van de zwaartekracht op een kleine schaal vele malen sterker is dan de conventionele theorieën voorspellen. In de conventionele theorie kunnen zwarte gaten alleen ontstaan uit enorm dichte massa's, de snaartheorie staat het nu echter toe dat miniatuur zwarte gaten een stuk minder dicht zijn zodat deze zelfs kunnen voorkomen op het subatomaire niveau van deeltjes.

(7)

De astrofysica is nog steeds bezig om het juiste kosmologische model van ons universum te vinden. Het actuele geaccepteerde idee dat al weer een tijdje meegaat sinds de introductie ervan in de zeventiger jaren, is het idee dat het universum gecreëerd is in één grote oerknal die de big bang genoemd wordt. Sinds de oerknal dijt ons universum uit en dit kosmologische model van een uitdijend heelal wordt dan ook wel het inflatie-model genoemd. Een van de oprichters van het inflatiemodel Dr. Robert P. Kirshner van de universiteit van Harvard is echter uiteindelijk tot de overtuiging gekomen dat een cyclisch model beter in staat is om de laatste ontdekkingen van ons universum te verklaren. In het cyclische model wordt het universum steeds weer herboren in een eeuwige cyclus van zowel expansie als samentrekking. Recente ontdekkingen hebben

aangetoond dat het universum momenteel niet alleen uitdijt maar tevens dat deze uitdijing versnelt. De enige bron die deze onverwachte versnelling zou kunnen verklaren is een niet eerder ontdekte onzichtbare energie die door het gehele universum aanwezig zou moeten zijn. Astrofysici hebben deze mysterieuze nieuwe energie donkere energie genoemd.

Een opmerkelijk nieuwe ontdekking, want een cyclisch model is het kosmologische model dat overeen komt met de oude Oosterse kosmologie. Volgens de spirituele Oosterse geschriften, de Upanishads, wordt het universum eeuwig gecreëerd door de adem van Brahmaan d.m.v. het in- en uitademen van de Prana van het universum.

(8)

Er zijn nu een aantal theoretische astrofysici die de idee gelanceerd hebben dat het universum in zijn totaliteit wel eens de vorm van een gigantische donut/torus zou kunnen hebben. Een van deze theoretici is professor Joseph Silk van de '*Department of Physics*' aan de universiteit van Oxford. De meest toegepaste methode door wetenschappers om de vorm van het universum te modelleren, is de geometrie van de microgolf achtergrondstraling te meten, de zogenaamde restenergie van de big bang. Het nieuwe idee dat het universum de vorm heeft van een torus, is ontstaan door de laatste metingen van de achtergrondstraling.

(9)

Als we aannemen dat het universum inderdaad een eeuwige cyclus is van leven en dood, kan de donut-/torusvorm dit gedrag perfect weergeven en verklaren. Stelt u zich eens voor dat alle planeten, sterren en melkwegstelsels zich door de ruimte voortbewegen in dit reusachtige donutvormige universum. Het centrum van deze donut zou dan corresponderen met het moment van de oerknal. Het centrum, net als het centrum van het zwarte gat, is een singulariteit waar ruimte en tijd oneindig gecomprimeerd zijn. Dit nulpunt is het eeuwige nu. Wanneer we dit nulpunt van de donut verlaten en ons naar buiten toe bewegen door de slurf over het oppervlak van de donut, dan ontstaat zo langzaamaan de ruimte die begint te expanderen en tegelijkertijd begint de tijd te tikken. We hebben nu het witte gat van het universum verlaten, waar planeten, sterren en melkwegstelsels geboren worden. Terwijl we over het oppervlak van de torus reizen, blijft de ruimte uitdijen totdat we de equator oversteken, het middelste vlak van de symmetrische torus. Hierna begint de ruimte zich weer samen te trekken en wordt aangetrokken door het zwarte gat, de tegenovergestelde pool van de donut waar alles in het binnenste weer ineenstort. We hebben nu een complete cyclus van geboorte en dood afgelegd! In deze eeuwige cyclus van het universum komt dus alles voort uit een singulariteit (de big bang) het witte gat van het universum. Na het ontstaan van het universum bewegen we ons voor biljoenen jaren door de ruimte om uiteindelijk te eindigen waar we begonnen zijn om wederom aangetrokken te worden door het zwarte gat. Hierna kan weer een nieuwe cyclus starten.

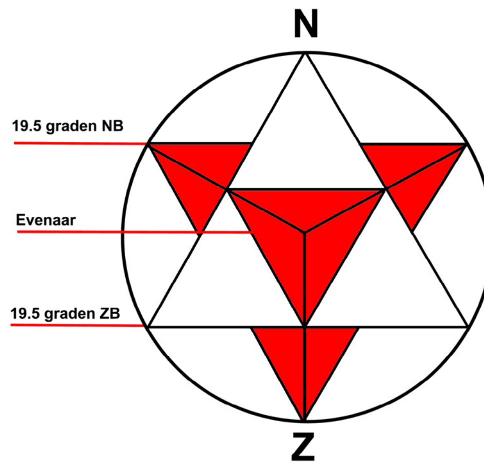
(10)

Recente ontdekkingen van astrofysici tonen aan dat de Platonische lichamen ook voorkomen in het clusteren van melkwegstelsels.

In ons melkwegstelsel heeft de dierenriem met zijn twaalf tekens de geometrie van een dodecaëder waarbij de 12 vlakken overeenkomen met de 12 tekens van de dierenriem.

Platonische lichamen komen ook voor in de energiebanen van de aarde hetgeen we zullen aantonen in het volgende hoofdstuk. De 'aura' van de aarde is een dodecaëder-icosaëderraster (geneste dodecaëder en icosaëder) van energielijnen dat we verder zullen aanduiden als het aardraster.

Richard Hoagland heeft samen met David Wilcock aangetoond dat er in ons zonnestelsel planeten zijn die geologische drukpunten kennen op een breedtegraad van precies 19,47 graden. Voorbeelden hiervan zijn de grote rode vlek op Jupiter, de grote donkere vlek op Neptunus en de plaatsen op de zon waar de grootste zonnevlekken voorkomen. De verschijnselen die voorkomen op deze breedtegraad kunnen het best verklaard worden wanneer we aannemen dat er stertetraëdervormige energiestructuren werkzaam zijn in het boloppervlak van deze hemellichamen.

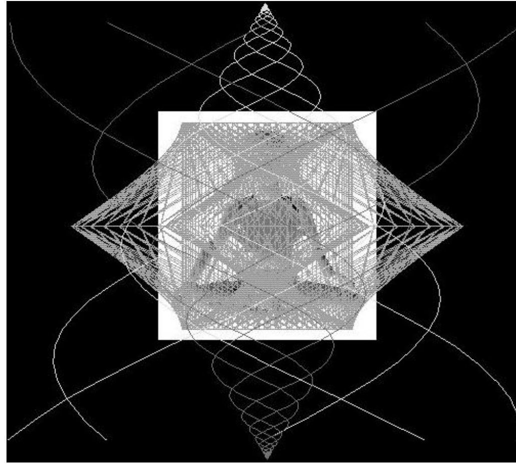

Stertetraëder in de planeten

(11)

Het correspondentiebeginsel van Hermes Tresmegistos 'zo boven, zo beneden' is ook van toepassing op de Platonische lichamen in de aura of het energieveld van het menselijke lichaam. De wetenschap heeft in de negentiger jaren het bestaan van zo'n bio-energieveld van het menselijke lichaam bevestigd. Dit bio-energieveld is bij de Chinezen al sinds duizenden jaren bekend als het Chinese meridiaansysteem met zijn zeven chakra's. Het Oosterse chakrasysteem zou de knooppunten vormen waar vortices van subtiele energieën afkomstig uit een hogere dimensie ingrijpen op het fysieke lichaam.

Vele Oosterse tradities zijn het erover eens dat het etherische energielichaam dat het tegenwicht vormt van het fysieke lichaam, het voertuig is van de menselijke ziel. De energiestructuren van de menselijke aura zou als golf interferentie-patronen de Platonische lichamen in zich hebben en wel in het bijzonder de stertetraëder.

Meditatie in Lotuspositie en de Merkaba
(*Met dank aan Ananda M. Bosman, www.akasha.de/~aton*)

Het energielichaam werd in het oude Egypte de Merkaba genoemd. (Mer = roterend licht, Ka= geest, Ba = menselijk lichaam). Men geloofde dat het roterende licht van de Merkaba een persoon van de ene dimensie naar de andere kon brengen. Het was het licht waarlangs de ziel afdaalde in het menselijke lichaam en dat ook gebruikt kon worden om naar hogere niveaus te reizen.

Het Merkaba-energieveld van het menselijke lichaam is een stertetraëder ofwel twee in elkaar gevlochten tetraëders, waarvan er eentje met de punt omhoog wijst en de ander met de punt omlaag (zie de omslag van dit boek). De Merkaba wordt ook genoemd in de joodse Kabbala, waarin hij beschreven wordt als een tegen de klok indraaiend energieveld die zowel geest als lichaam beïnvloedt.

In de Bijbel noemt Ezechiël de Merkaba het lichtvoertuig. Dit lichtvoertuig staat de ziel toe om te reizen tussen parallelle dimensies. Koningen 2:2 vertelt het verhaal van de profeten Elijah en Elisha die de rivier de Jordaan overstaken bij Bethlehem toen er plotseling een Merkaba van vuur verscheen en Elijah verdween in een wervelwind. Elijah verdween hierbij van de aarde en verdween uit deze fysieke dimensie.

De Merkaba is ook bewaard gebleven in de Islam, in het oude islamitische mystieke soefisme.

De dansende soefi-derwisj beeldt de Merkaba uit door zijn gewaad in een dans tegen de wijzers van de klok hard in het rond te draaien, waarbij er twee sferische schijven ontstaan die de torusvorm van de Merkaba uitbeelden.

Onderzoeker van de Heilige Geometrie Drunvalo Melchizedek heeft veel moeite gestoken om de betekenis van de Merkaba te reconstrueren. Hij meent dat het menselijke lichaam de Merkaba creëert als een elektromagnetisch energieveld rond het lichaam. Ananda Bosman heeft een geheel nieuwe wetenschap gelanceerd die hij Vortexiajah gedoopt heeft. Vortexiajah staat voor de fysica van vortices binnen vortices die perfect overeenkomt met de theorie van de implosiefysica van Daniel Winter. Ananda legt uit dat de Merkaba ofwel het 'lichtlichaam sterrenschip' zoals hij het noemt het voertuig is tussen de derde dimensie en andere hogere dimensies van bestaan. Hij beweert dat hij in staat is om uit zijn lichaam te treden gebruik makend van zijn Merkaba. Zijn eerste uittreding ontstond spontaan na een ernstig ongeluk waarbij hij bijna het leven

liet! Hij beweert nu in contact te staan met een hogere intelligentie die hem helpt om zijn nieuwe Vortexiajah fysica vorm te geven!

(12)

Heilige Geometrie patronen in elektromagnetische energie komen ook voor in het energieveld van het hart. Het menselijke hart heeft een elektromagnetisch veld in de vorm van een donut-/torusvormig veld (perfecte torus) die de zeven gelaagde spieren van het hart aansturen om te kloppen. Dit torusvormige energieveld is de animator van het hart volgens Daniel Winter.

Een ander voorbeeld is de geometrie van ons DNA. DNA heeft de geometrie van tien in elkaar gevlochten dodecaëders die langs de helix spiralen. Er zijn tien Phi-spiralen nodig om het bovenaanzicht van DNA te vormen. De basisgeometrie van DNA is dus die van een dodecaëder. Omdat Daniel Winter aanneemt dat het universum een gigantisch superhologram is en dat alles in het universum onderling met elkaar verbonden is door middel van Gulden snedegolven, meent hij ook dat DNA elektromagnetisch gekoppeld is aan het aardraster en de dierenriem middels fractal dodecaëder energievormen.

Ether en het nulpuntsveld

Maar hoe verhoudt de ether zich nu met het nulpuntsveld dat de kwantumfysica ontdekt heeft? Zijn zij één en hetzelfde? Ik ben van mening dat het enige verschil erin bestaat hoe deze velden worden omschreven.

Beide velden beschrijven energie die overal in het universum aanwezig is. De kwantumfysica beschrijft de nulpuntsenergie als de collectieve energie die vrijgegeven wordt (virtuele fotonen) door alle subatomaire deeltjes in het universum wanneer deze terugvallen van hun aangeslagen toestand naar hun energetische grondtoestand. Dit wordt ook wel de Lamb-verschuiving genoemd, naar de ontdekker ervan: Willis Lamb. De som van al deze energie is wat het nulpuntsveld creëert. Aan de andere kant lenen subatomaire deeltjes energie (virtuele fotonen) van het nulpuntsveld om hen in hogere energietoestanden te brengen. Het spel van het geven en nemen van virtuele fotonen, bestaande uit energie, is wat het nulpuntsveld vormt. Op deze manier is de lege ruimte, het vacuüm dus eigenlijk, een overvolle ruimte gevuld met elektromagnetische energie (virtuele fotonen) in alle soorten en maten van frequenties uit het elektromagnetische frequentiespectrum.

In tegenstelling tot de kwantumfysica stelt de ethertheorie dat er geen deeltjes zijn, maar slechts golven. Het nulpunt in de ethertheorie van Daniel Winter is perfecte stilte, de alfa en de omega van de schepping. Dit nulpunt is echter perfecte stilte alsmede oneindige beweging tegelijkertijd. Het is één en hetzelfde. Maar hoe kan dat dan, hoe kunnen deze tegenstellingen hetzelfde zijn? De waterval van Gulden golven creëert een oneindige serie van hogere harmonischen en wanneer we alle golven bij elkaar optellen, daarbij gebruikmakend van het Fourier-principe, dan resulteert dit in een vlakke golf van 0 Hz, ofwel perfecte stilte!

Denk maar aan een glas water - wanneer we dit langzaam laten trillen zullen we zeer zeker golffronten waarnemen in het glas. Wanneer we de frequentie opvoeren zal het steeds moeilijker worden om waar te nemen dat het wateroppervlak in trilling is. Wanneer we nu alle mogelijke vibraties met frequenties van uiterst laag tot oneindig hoog toevoegen, zal het nettoresultaat

van al deze vibraties zijn dat het water weer terugkeert naar een rustig wateroppervlak. Het water zal weer tot rust komen. Deze kalmte is echter een illusie omdat het wateroppervlak tegelijkertijd in ruste is maar ook als een gek staat te schudden!

Dat is precies wat het nulpuntsveld in essentie is: het is complete stilte (nul Hertz) en is tevens gevuld met een oneindige waterval aan Gulden harmonischen.

De golven die de materie creëren en die zich door middel van fractals naar de kern toe bewegen, vormen een toenemende waterval aan Gulden golven die alsmaar versnellen en uiteindelijk de lichtsnelheid overschrijden. Maar waar gaan deze golven naar toe? Ze bewegen zich naar het nulpunt, terug naar waar ze vandaan gekomen zijn. In dit opzicht kunnen we het nulpunt dan ook als de alfa en de omega van de schepping beschouwen!

Het nulpunt is dus perfecte stilte en ondenkbaar overvloedige activiteit tegelijkertijd! Het zijn twee zijden van dezelfde medaille, het is als een slang die in zijn eigen staart bijt.

Bewuste energie

Wetenschappers zoals David Wilcock en Daniel Winter gaan zelfs nog stap verder, zij beweren dat etherenergie eigenschappen heeft van bewustzijn en ze concluderen dat er geen dualiteit bestaat tussen het fysieke en geestelijke domein.

De ether is pure, bewuste energie en omdat het vorm geeft aan het hele universum, moet het universum zelf een levend intelligent wezen zijn.

Indien dit feit bewezen kan worden dan lijkt het erop dat etherfysica de wetenschappelijke bevestiging is van de leerstellingen van vele Oosterse spirituele tradities. Die beweren dat de enige bron van het universum een levenskracht-energie is, een spirituele energie die vele namen kent zoals Ki, Chi, Akasha, om er maar een paar te noemen.

In dit hoofdstuk dragen we enig ‘bewijs’ aan voor deze verbazingwekkende conclusie, hoewel de gepresenteerde wetenschappers wel verschillende gedachtengangen volgen om tot een dergelijke verrassende conclusie te komen. David Wilcock verwijst bijvoorbeeld naar het Russische onderzoek naar torsiegolven die als spiralende impulsen door de ether reizen met een duizelingwekkende snelheid van een miljard maal de lichtsnelheid. Torsiegolven zouden ontstaan als gevolg van vele verschillende verschijnselen zoals de beweging van fysieke objecten, maar vreemd genoeg ook als gevolg van bewuste gedachten! Russische ontdekkingen hebben aangetoond dat onze gedachten en gevoelens tot ver buiten het lichaam reiken en door het gehele universum reizen!

Kwantumfysicus David Bohm meent, net als Daniel Winter, dat het universum holografisch van aard is en dat er een onverdeelde eenheid bestaat van alle dingen. “Het is zinloos om in termen van gescheiden deeltjes te spreken omdat ze vergeleken kunnen worden met kleine draaikolken in de rivier waarvan je ook niet kunt zeggen waar de draaikolk begint en de rivier eindigt.” Bohm vervolgt met te zeggen dat “bewustzijn niet alleen aanwezig is in alle levensvormen, maar ook in alle levensloze materie omdat energie, ruimte, tijd en bewustzijn geen afzonderlijke dingen zijn.”

Amit Goswami heeft hierover te zeggen dat bewustzijn de basis is van alles en hij omzeilt hiermee de dubbelzinnigheid van de Kopenhagen-interpretatie van de kwantumfysica. Volgens hem moet het wel zo zijn dat bewustzijn oorspronkelijk is en het fysieke voortbrengt. Amit Goswami is de schrijver van het boek '*The Self Aware Universe*'.

Daniel Winter geeft voor bewustzijn de volgende verklaring: wanneer de ether-golven zich zo organiseren rond de torus om fractal of recursief te worden, dan draaien ze om de torus heen om zichzelf te ontmoeten, ze worden zelfreferentieel. Hierbij creëren ze niet alleen gravitatie maar ook zelfreferentie of zelfbewustzijn. Zelfreferentie is het principe dat ten grondslag ligt aan zelfbewustzijn en is volgens de eeuwenoude Vedas de definitie van bewustzijn.

De Gulden golven in fractal geometrische patronen worden aangetrokken door het nulpunt, het brandpunt van het atoom. Het nulpunt fungeert hierbij als de fractal-attractor die alle elektromagnetische golven naar zich toe trekt als een roetsjbaan van Gulden golven die naar het centrum glijden. Het is min of meer een miniatuur zwart gat dat licht aantrekt en daarbij niet alleen zwaartekracht schept maar ook zelfbewustzijn.

Maar als recursieve elektromagnetische golven die fractals vormen de ware aard van bewustzijn vormen, betekent dit dat bewustzijn niet beperkt blijft tot alleen levensvormen, maar dat ook levenloze objecten een soort van bewustzijn moeten hebben. Alle dingen in het universum moeten dan zelfbewust zijn!

Inheemse stammen, zoals de oorspronkelijke indianen van Amerika en de Australische aboriginals, hebben altijd al beweerd dat alles levend is, van regendruppels tot rivieren, van stenen tot gebergten. Bewust leven is niet alleen voorbehouden aan alle leven op het land; de indianen geloofden dat elk materieel ding een ziel had, inclusief het land zelf. Voor deze volkeren was de gehele schepping levend en onderdeel van het geheel; zij aanbaden de bergen en de rivieren, de maan en de zon net zo zeer als de dieren en de planten.

Onze Westerse cultuur beschouwt de religies uit de Oudheid als primitief omdat de Ouden de sterren en planeten aanbaden als waren het de goden van de hemel. Maar misschien hadden ze wel helemaal niet een dergelijk primitief en armzalig begrip van de werkelijkheid? Misschien hebben wij wel een inhaalslag te maken?

Het begint te dagen in de wetenschap dat het universum wel eens zelfbewust zou kunnen zijn. Dit houdt in dat alle atomen, planeten, sterren etc, zelfbewust zijn en een vorm van individualiteit hebben. We kunnen niet langer spreken van bewustzijn dat alleen beperkt is tot organisch leven, bewustzijn kan in vele vormen bestaan inclusief in sterren en planeten. Het universum zou wel eens één bewust wezen kunnen zijn waar wij mensen deel van uitmaken.

Dit maakt van ieder brandpunt van elektromagnetische golven een individueel bewustzijn dat onderdeel is van het universele bewustzijn. Menselijk bewustzijn gefocusseerd in het menselijke lichaam is eenvoudigweg een deel van het totale bewustzijn van het universum. Het brein is hierbij slechts de antenne die afgestemd is om het individuele bewustzijn te kunnen ontvangen vanuit het universele bewustzijn, precies zoals de kwantum-breintheorie suggereert. Elk individuele geest echter heeft ook toegang tot de universele geest.

Het zou verklaren hoe het universele bewustzijn geraadpleegd werd door zo veel genieën zoals de grote filosofen, wetenschappers, artiesten en musici die ons

door de eeuwen heen geïnspireerd hebben. Wanneer we dit accepteren, zien we dat in dit holografische aspect van bewustzijn, ons ego, dus een illusie moet zijn.

Tegenwoordig gelooft een groeiend aantal fysici dat het universum inderdaad zelfbewust is. Waarom associëren bijna alle wereldreligies Godsbewustzijn met licht? De Bijbel vertelt ons dat God het licht van de wereld is!

Daniel Winter's implosiefysica vertelt ons nu dat het zelfbewustzijn licht is dat de materiële wereld schept! Zou dit universele bewustzijn, dat velen liever aanduiden met "God", het nulpunt of stiltepunt in de ether kunnen zijn, de fractal-attractor in de chaostheorie die al het licht van de wereld naar zich toe trekt - waar alles Een is? Het nulpunt zou gezien kunnen worden als de bron en de bestemming, de alfa en de omega van de schepping. Daniel Winter vertelt ons dat het dit universele bewustzijn is dat de golven focusseert in het nulpunt en ze gaande houdt. We kunnen het vergelijken met de Gkracht van de etherdynamica!

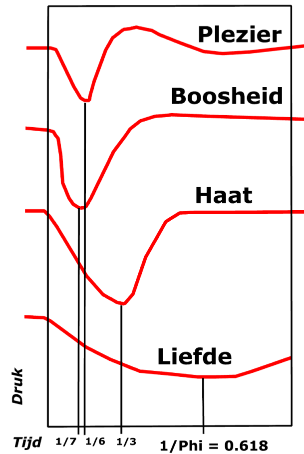
Maar werd God ook niet geassocieerd met onvoorwaardelijke liefde? Wanneer God werkelijk geassocieerd dient te worden met zelfbewust licht, waar is dan de liefde in al deze Gulden golven van Daniel Winter?

Phi en liefde

Manfred Clynes, een voormalig concertpianist, bestudeerde de relatie tussen muziek en emoties. Gedurende zijn optredens ontdekte hij dat bepaalde delen van zijn spel mensen meer ontroerden dan andere. Hij wilde weten wat het was in zijn muziek, welke toonhoogten en noten de mensen het meest beroerden. Hij begon daarom een wetenschappelijke carrière om dit uit te zoeken.

Zo bestudeerde hij de golfvormen die gerelateerd zijn aan menselijke emoties. De tedere omhelzingen en knuffels tussen mensen bleken voorspelbare drukcurven te volgen die universeel zijn. Zijn studies wezen uit dat deze niet gerelateerd zijn aan cultuur, religie of etnische achtergrond. Over de gehele wereld bleken mensen hetzelfde recept te gebruiken om emoties als een golf uit te drukken.

Uitdrukkingen van angst en haat waarbij mensen duwen en aan elkaar trekken bleken ook voorspelbare drukcurven te volgen. Verbazingwekkend is dat de emotie die geassocieerd wordt met liefde ook een relatie met de Gulden snede blijkt te hebben! Wanneer we onze geliefde omhelzen en het gevoel van liefde leggen in deze omhelzing, zal de maximale druk van de omhelzing plaatsvinden op precies het moment dat deze de Gulden snede vormt in de totale duur van de omhelzing.

Relatie tussen emotie en golfverloop.
(*Met dank aan Dan Winter, www.goldenmean.info*)

Daniel Winter concludeerde uit Manfred Clynes' studies dat liefde Gulden snede gerelateerd moet zijn!

Dus het lijkt erop dat er maar één manier is waarop het universele bewustzijn kan scheppen. Het vereist de liefdevolle, niet-destructieve interferentie en buiging van licht in fractal geometrische structuren die toestaat dat de golf staat en voor eeuwig interfereert. De hogere harmonischen in de Fibonacci-reeks zijn allemaal gebaseerd op de langste Phi-golf die de draaggolf vormt. De waterval aan elektromagnetische golven die gevlochten zijn op deze Gulden draaggolf met de langste golflengte heet in het Engels de '*Lo Phi wave*', van '*Long Phi wave*' ofwel de '*Love Wave*' (liefdesgolf).

Is '*Lo-Phi*' de oorsprong van het Engelse woord '*love*'?

Het lijkt er dus op dat alleen liefde creëert en we komen tot het inzicht dat het liefdevolle golven zijn die met elkaar interfereren waaruit de materiële wereld ontstaat. Wanneer de interfererende golven niet de Gulden snedeverhouding onderhielden in golflengten, dan zou destructieve interferentie het gevolg zijn en de materiële wereld zou eenvoudigweg niet kunnen bestaan. Is het niet zo dat liefde bergen kan verzetten en dat haat en angst alles vernietigen? We zien dit zelfde principe tot uitdrukking komen in golven die liefdevol de wereld creëren. Wanneer de golven elkaar haten, dan concurreren ze met elkaar en gaan ze allebei ten onder.

Licht in een rechte lijn is energie; liefdevol licht, gebogen om een brandpunt, creëert materie en het universele bewustzijn houdt deze golven gecentreerd. Wanneer de universele geest van het universum, God, het licht en de liefde van de wereld is, zoals de Bijbel ons vertelt, dan kunnen we dit nu waarderen vanuit een wetenschappelijk perspectief.

Het liefhebbende hart

Daniel Winter is lid van het '*Heart Coherence Team*' dat de Heart Tuner ® ontwikkeld heeft. De Heart Tuner is een hart/brein-biofeedbacksysteem dat in staat is de coherentie te meten tussen de hartslagen (Elektrocardiogram ECG) en de hersengolven (Elektro-encefalogram EEG) van een persoon. Het wordt

gebruikt door therapeuten en onderzoekers, maar is ook geschikt voor individueel gebruik om een betere balans tot stand te brengen tussen hart en geest.

Voor het eerst in de geschiedenis zijn we in staat om werkelijk menselijke emoties te meten zoals compassie, empathie, liefde, boosheid en frustratie. De Heart Tuner gebruikt de elektromagnetische golven van het hart en het brein en is in staat om te constateren of er harmonie tussen beide bestaat, met andere woorden of er sprake is van coherentie tussen hart en geest. De Heart Tuner checkt of onze gevoelens en gedachten op elkaar afgestemd zijn.

Sinds mensenheugenis hebben we aangenomen dat het hart het huis is van onze gevoelens en emoties en dit is tot uitdrukking gebracht in bijna ieder populair liefdesliedje. Maar de menselijke emoties kunnen nu werkelijk gemeten worden en blijken inderdaad af te stammen van het hart. Emoties komen voor in de golven van het ECG.

Ook onze gedachten laten een vingerafdruk achter in het elektromagnetische veld van het brein, onze hersengolven zoals ze vastgelegd worden in het EEG. De Heart Tuner pikt de signalen van het hart en brein op en is in staat om fase-overeenkomsten tussen de golven van het ECG en EGG vast te stellen.

Wanneer een faseovereenkomst wordt gedetecteerd, stemmen niet alleen de frequenties van het hartsignaal af met de frequenties van de hersengolven, maar ook hun fasen komen overeen, de golven zijn harmonisch met elkaar verbonden! In technische termen wordt gezegd dat deze signalen coherent zijn! Wat er werkelijke gebeurt is dat de betrokken persoon zijn gevoelens en gedachten op elkaar afstemt en hij ervaart vredige, blije gevoelens, kortgezegd: gelukzaligheid.

De Heart Tuner heeft zijn therapeutisch nut bewezen:

- het apparaat stimuleert het immuunsysteem;
- balanceert emotionele en fysieke gezondheid;
- is een feedbackgereedschap om stress te verminderen;
- verbetert het leervermogen van de behandelde persoon;
- kan gebruikt worden om over verslavingen heen te komen;
- het is een probaat middel bij conflictbemiddeling door de coherentie tussen twee personen te meten (het is een leugendetector die nooit liegt).

Hoe werkt de Heart Tuner en wat gebeurt er precies in het frequentiespectrum van het hart en het brein?

Allereerst worden de geluidsgolven van het hart, de hartslagen omgezet in elektromagnetische pulsen door de zwezerik van het hart en de klieren in ons lichaam die werken als een piëzo-elektrisch apparaat om zo akoestische drukgolven om te zetten in elektromagnetisme. Dit is de manier waarop het hart een elektromagnetisch veld genereert dat gemeten kan worden als een ECG.

Daniel Winter ontdekte dat mensen die ware gevoelens van liefde ervoeren, een specifiek patroon achterlieten in het frequentiespectrum van het hart, het ECG. De frequentiecomponenten in het frequentiespectrum worden Gulden snede (Phi) gerelateerd. Verbazingwekkend genoeg werden ook de hersengolven coherent en ze raakten in fase met de hartgolven. Brein- en hartgolven kwamen in hetzelfde tempo en in dezelfde fase onderling verbonden door middel van de Gulden snede (Phi).

Het resultaat was de ons nu wel bekende waterval van elektromagnetische Gulden golven, precies zoals we voorheen schreven over wat er in het atoom plaatsvindt.

Volgens Daniel Winter eindigt de waterval aan elektromagnetische Gulden golven uiteindelijk als blauw licht in het DNA van ons lichaam! Het DNA is een soort lens die deze elektromagnetische energie naar zich toe trekt.

Maar hoe kunnen nu de hart- en breingolven, die een veel langere golflente hebben, zich verbinden en afstemmen met de veel kortere golflengten van het DNA? Het is de Gulden snedeverhouding die de schaal van de lange golven van het hart en brein overbrugt naar de kortere golven van het DNA. Wanneer onze gedachten en emoties afgestemd zijn op liefde, ontstaat een waterval aan Fibonacci-reeks harmonischen die de energie van ons hart en geest verbindt met ons eigen DNA.

Dus emotie is in werkelijkheid energie, het is energie in beweging, e-motie. Emotie is als een roetsjbaan waarlangs de emotionele energie van het hart afglijdt naar elke cel van ons lichaam en in ons eigen DNA belandt. Dus de energie van onze emoties beweegt zich tussen de schaal van de lange golven naar de korte golven en wordt uiteindelijk afgeleverd in ons DNA. Fritz Pop heeft het bestaan van de biofotonen ontdekt, het blauwe licht in het lichaam en hij vermoedde dat op de één of andere manier dit licht gerelateerd was aan DNA.

Daniel Winter nu laat ons via het golf-koppelingsmechanisme zien hoe de energie van geest en hart uiteindelijk afgeleverd wordt als blauw licht in ons eigen DNA.

Wanneer het hart de emotie van liefde uitdrukt, creëert het dus een waterval aan Gulden snede elektromagnetische golven. In feite creëert het zwaartekracht op gelijke wijze als het atoom dat doet wanneer het op de Gulden snede gebaseerde, elektromagnetische golven in elkaar vlecht naar een nulpunt toe. Waarom hebben we liefde altijd geassocieerd met zwaartekracht? Waarom gebruiken we woorden als "ik voel me tot je aangetrokken, net zoals de maan tot de aarde", wanneer we verliefd zijn op iemand? Waarom zijn onze emoties altijd geassocieerd met gewicht? Waarom zijn we zwaar verliefd? Toen Isaac Newton de appel van de boom zag vallen, ontdekte hij de zwaartekracht. Hij rende weg om het anderen te gaan vertellen en legde het principe van zwaartekracht uit door te zeggen dat de appel aangetrokken wordt door de aarde. De mensen lachten hem uit, het hele idee leek belachelijk, hoe kon een appel nu aangetrokken worden door de aarde? Zijn ze soms verliefd? Alleen mensen die verliefd zijn op elkaar worden tot elkaar aangetrokken. Het heeft Newton veel tijd gekost voordat mensen gewend raakten aan het idee dat zwaartekracht een aantrekkingskracht is. In die tijd had Newton beter andere woorden kunnen gebruiken om het principe van de zwaartekracht uit te leggen. Daniel Winter's theorie van zwaartekracht letterlijk nemend, blijkt het woord "aantrekking" nu perfect te zijn, het lijkt nu driehonderd jaar na Newton toepasselijk om te zeggen dat de aarde en de maan verliefd zijn en dat het de zwaartekracht is die een man tot een vrouw aantrekt.

Daniel Winter heeft zijn Heart Tuner ook uitgeprobeerd op een getrainde yogi die in een diepe meditatieve toestand verkeerde. Vooraf had hij de yogi geïnstrueerd om zijn aandacht te richten op een boom en er liefdevolle gedachten naartoe te sturen. Hij plaatste een antenne bij de boom en sloot deze samen met de yogi aan op de Heart Tuner.

De antenne onder de boom pikte de elektromagnetische Schumann-golven van de aarde op. De Schumann-golven zijn genoemd naar de Duitse professor W.O Schumann die ze ontdekte in 1952. De Schumann-golven zijn het gevolg van de

Schumann-resonantie, een frequentieresonantie van ongeveer 8 Hertz die voorkomt tussen de bovenste lagen van de atmosfeer en de aardkorst. Het wordt ook wel Gaia's hartslag genoemd.

De Schumann-resonantie is op de één of ander manier aan menselijk bewustzijn gerelateerd omdat de hersengolven in hetzelfde frequentiedomein werken. Ruimtevaartuigen van de NASA zijn allemaal voorzien van een instrument dat de natuurlijke Schumann resonantiefrequentie simuleert. In de begindagen van de ruimtevaart ontdekte de NASA al vroeg dat astronauten gedesoriënteerd raken en gestresst werden wanneer ze afgesloten raakten van de Schumann-resonantie. Wij mensen zijn er afhankelijk van.

Daniel Winter demonstreerde dat de bomen in het bos als een reusachtige antenne werken die de Schumann-frequentie oppikken en versterken. Eenmaal aangesloten op de Heart Tuner viel het hem als eerste op dat de ECG en EGG van de yogi coherent waren, hetgeen ook te verwachten was uit eerdere experimenten. Hij ontdekte echter ook dat de hersengolven en hartslag van de yogi coherent geworden waren met de Schumann-resonantie van de aarde zelf!

Hij heeft met dit experiment aangetoond dat wanneer we liefde ervaren en voelen, we afstemmen en één worden met de natuur zelf. Daniel Winter gelooft nu dat al het biologische leven afhankelijk is van de Schumann-resonantie als een draaggolf, de lange Phi-golf, om hierop elektromagnetische Gulden golven te kunnen vormen. Mensen kunnen op deze wijze afstemmen op het biologische leven en op Moeder Aarde zelf. De hartslag van onze planeet is immers de Schumann-resonantie. Het zou wel eens de verklaring kunnen zijn waarom een wandeling in de bossen zo verfrissend kan zijn en waarom mensen graag tijd doorbrengen in de natuur. Zo wordt nu aangenomen dat het compleet afgesloten zijn van de Schumann-resonantie op grote hoogten in een vliegtuig waarbij de romp fungeert als een grote kooi van Faraday, wel eens zou kunnen bijdragen aan het effect van een jetlag.

Daniel Winter waarschuwt voor de gevaren van elektromagnetische smog in onze biosfeer, het interfereert destructief met het biologische leven zelf en kan uiteindelijk kanker veroorzaken. We hebben ons van de natuurlijke Schumann-resonantie en de energieën van het aardraster afgesloten door ons te verstoppen in betonnen gebouwen en door de groene wouden, de antennes die de Schumann-resonantie versterken, te vernietigen. Het elektriciteitsnetwerk in de Verenigde Staten voert stroom af naar de aarde en veroorzaakt de ergste vorm van elektromagnetische vervuiling die mogelijk is en volgens Dan Winter moet deze activiteit onmiddellijk gestaakt worden!

(13)

Torsiegolven

Rond 1900 was Nikola Tesla de eerste die experimenteerde met twee spiraal-vormige spoelen (in de vorm van een esculaap). Hij voedde deze twee spoelen met wisselstromen in tegenfase waardoor het nettoresultaat van deze spoelen een zelf annihilerend elektromagnetisch veld opleverde. Ondanks het feit dat de tegengestelde elektromagnetische velden elkaar dus uitdoofden, wist hij toch aan te tonen dat deze Tesla-spoelen in staat waren energie over lange afstanden te verzenden. Wat hij ontdekte was een totaal nieuwe vorm van energie. Opmerkelijk genoeg verloren Tesla's golven geen energie die gelijk is aan het inverse kwadraat van de afgelegde afstand, zoals gebruikelijk is bij normale

elektromagnetische golven, maar bleek er zelfs over zeer lange afstanden nauwelijks sprake te zijn van enig energieverlies.

Tesla's werk aan deze revolutionaire nieuwe vorm van energie was bijna in vergetelheid geraakt. Terugkijkend lijkt het wel of zijn werk te revolutionair was om geaccepteerd te worden door de samenleving van de laatste eeuw, in het bijzonder haar toepassing m.b.t. vrije energie. Dit is dan ook de reden waarom zijn werk bijna verdwenen is, zonder een spoor na te laten. Gelukkig werd deze vorm van energie, los van de ontdekking ervan door Tesla, in de jaren vijftig ook door de Russische astrofysicus Dr. Nikolai A. Kozyrev (1908 – 1983) waargenomen en gedocumenteerd. Tijdens de koude oorlog werden Kozyrev's bevindingen geheim gehouden en ze drongen na de val van de muur maar zeer langzaam door tot het Westen. In de Sovjetunie zijn echter duizenden academici in deze materie gedoken na Kozyrev's initiële ontdekking van deze nieuwe vorm van energie. Kozyrev heeft hiermee het bestaan van de ether voor eens en voor altijd aangetoond.

Deze nieuwe energievorm is noch elektromagnetisch van aard, noch gerelateerd aan zwaartekracht en staat dus geheel op zichzelf. Deze nieuwe energie is een spiraliserende non-hertziaanse elektromagnetische golf die door het vacuüm reist met supraluminale snelheden, een miljard (10^9 C) maal sneller dan het licht. Als gevolg van de spiraliserende aard van de golf wordt de golf ook wel een torsiegolf genoemd. Volgens de onafhankelijke onderzoeker David Wilcock volgt de torsiegolf het pad van een perfecte Phi-spiraal! Torsiegolven worden non-hertziaans genoemd omdat ze niet voldoen aan de klassieke theorie van Hertz en Maxwell.

Einstein en Dr. Eli Cartan voorspelden het bestaan van statische torsievelden al in 1913 in een theorie die bekend werd als de Einstein-Cartan-theorie, afgekort de ECT-theorie. Torsievelden hebben echter nooit veel aandacht gekregen in de fysica totdat Kozyrev het werkelijke bestaan ervan ontdekte.

We hebben deze torsiegolven al besproken in hoofdstuk 4 over het nulpuntsveld, alwaar we vermeldden dat Tom Bearden ontdekt had dat de fundamentele golf in de elektromagnetische golf een scalaire golf is. Een scalaire golf is de golf die overblijft wanneer twee tegengestelde elektromagnetische velden interfereren en elkaars elektrische en magnetische veldcomponenten uitdoven, precies zoals dit bij de experimenten van Tesla het geval was. Het resultaat is een tot op heden onbekende component in de elektromagnetische golf, een longitudinale golf die vibreert in dezelfde richting waarin de golf zich voortplant.

Maxwell's klassieke elektromagnetische golftheorie die tot op de dag van vandaag nog steeds de toonaangevende theorie voor elektromagnetisme is, staat eenvoudigweg geen scalaire golven toe en legt alleen rekenschap af over transversale elektromagnetische golven. Deze transversale hertziaanse golven, genoemd naar Heinrich Hertz, worden gecreëerd wanneer ladingen tussen de twee uiteinden van een dipoolantenne oscilleren. Op afstand induceren zij op deze wijze een kracht op een lading in een ontvangstantenne wanneer deze loodrecht op de richting van de voortplanting van deze hertziaanse golf uitgelijnd wordt . Scalaire golven die geen transversale polariteit kennen, worden echter op een totaal andere manier opgewekt en kunnen daarom ook niet ontvangen worden met een normale dipoolantenne, de antenne die in al onze gewone elektronische ontvangers wordt toegepast. Dit is tevens de verklaring waarom deze nieuwe energievorm niet al veel eerder ontdekt is. De theorie van Tom Bearden over scalaire golven krijgt nu steun van Paul La Violette. Zijn theorie over subkwantumkinetica voorspelt niet alleen hertziaanse transversale golven, maar ook Tesla's longitudinale scalaire golven. Volgens Paul La Violette zal een

monopoolantenne zoals een geladen bol, longitudinale scalaire potentiaalgolven creëren wanneer deze periodiek geladen en ontladen wordt. Scalaire potentiaalgolven kunnen en zijn al gedetecteerd met een Bendini-detector.

Om te voorkomen dat in dit boek de begrippen scalaire golven en torsiegolven met elkaar verward zullen worden, vermelden we dat beide synoniem zijn voor hetzelfde soort golf.

Scalaire of torsiegolven lijken nu een belangrijke rol te spelen om onze fysieke realiteit te kunnen verklaren. Ondanks het feit dat torsiegolven erg zwak zijn, kunnen ze, omdat ze minutieuze krachten uitoefenen op materie, toch gemeten worden met behulp van gevoelige torsiebalansen. Kozyrev was de eerste die deze instrumenten ontwikkelde.

Torsiegolven zijn zowel statisch als dynamisch van aard. Statische torsiegolven kunnen de vorm aannemen van vortices zoals we die behandeld hebben bij de implosiefysica van Daniel Winter. Deze statische torsievelden kunnen gedurende zeer lange tijd aanwezig zijn op een gegeven locatie in het ruimtelijke vacuüm. Kozyrev ontdekte ook dat torsievelden zich als torsiegolven door de ruimte kunnen voortbewegen met enorme snelheden van wel een miljard maal de snelheid van het licht (10^9 C).

Hij bemerkte dat alle fysieke objecten in staat zijn om zowel torsiegolven te absorberen als uit te zenden. Door fysieke voorwerpen te schudden, te vibreren, te vervormen, te verhitten of af te koelen, genereren ze meetbare torsiegolven. Zelfs de verplaatsing van een voorwerp op zich genereert al torsiegolven die gemeten kunnen worden. Elke beweging, of het nu gaat om de vibraties van het atoom of de omlooptijden van onze planeten, laat sporen achter in de ether in de vorm van torsiegolven.

Tijdens het laten rondtollen van gyroscopen ontdekte Kozyrev het zeer opmerkelijke fenomeen dat deze een kleine, maar meetbare hoeveelheid gewicht verloren. Ook voorwerpen die stevig door elkaar geschud werden, bleken gewicht te verliezen. Welnu, vanuit ons huidig inzicht in de fysica is dit natuurlijk volslagen onmogelijk! Het overtreedt werkelijk alle mogelijke natuurkundige wetten - hoe kan nu vaste materie gewicht verliezen wanneer het met een hoge snelheid wordt rondgedraaid of stevig wordt geschud? Wanneer we geloven dat materie gemaakt is uit kleine harde knikkers die we deeltjes noemen, ja dan zou dit een groot mysterie zijn! Kozyrev toonde echter aan dat de gyroscopen tijdens het schudden of hard ronddraaien gedeeltelijk de etherische energie waaruit ze bestaan, afgaven aan hun omgeving, de achtergrondzee van ether. Het tijdelijke verlies aan etherenergie was dus de oorzaak van het gewichtsverlies.

Dr. Harold Aspden van de universiteit van Cambridge ontdekte een soortgelijk fenomeen. Hij bond een stevige magneet aan een gyroscoop en liet deze vervolgens met hoge snelheid rondtollen. Hij mat vervolgens de energie die nodig was om de gyroscoop te versnellen tot maximale snelheid. Deze bedroeg 1000 Joules. Tot zijn verbazing bemerkte hij dat wanneer hij de gyroscoop tot stilstand bracht en deze vervolgens binnen 60 seconden weer op snelheid bracht er 10 maal minder energie nodig was om de gyroscoop op dezelfde snelheid te krijgen. Het tollen van de gyroscoop had kennelijk extra spinmomentum aan de ether toegevoegd dat door de gyroscoop in stand werd gehouden. Vergelijk het maar met het momentum dat opgeslagen wordt in een kopje thee nadat er met een lepeltje in geroerd is. We weten ondertussen dat roterende magneten sterke torsiegolf-generatoren zijn.

Een andere inbreuk op de wetten van Newton met betrekking tot torsiegolven is afkomstig van Bruce De Palma. Hij voerde experimenten uit waarbij hij twee identieke stalen ballen met dezelfde snelheid en onder dezelfde hoek de lucht in katapulteerde. Het enige verschil tussen de twee ballen was dat één ervan rondtolde met 27.000 omwentelingen per minuut en de andere niet. De spinnende bal bereikte een veel grotere hoogte dan de niet-spinnende bal. Bij de spinnende bal werden torsiegolven opgewekt die een lichte verandering teweeg hadden gebracht in de totale massa van de bal.

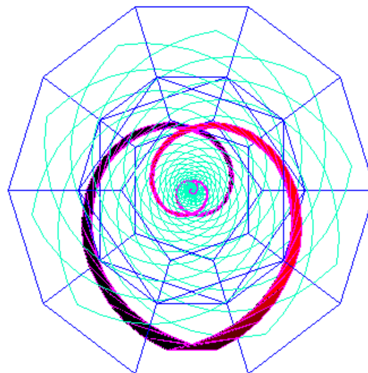
Kozyrev ontdekte dat sterren ook torsiegolfvormige energie uitstralen en hij postuleert dat deze torsiegolven gegenereerd worden door het ronddraaien van de sterren. Bij het observeren van een ster, waarbij hij gebruik maakte van een speciale telescoop waarmee toriegolven gemeten kunnen worden, bemerkte hij dat de ster deze torsiegolfenergie uitzond in een locatie aan de hemel die de ware locatie van de ster moest zijn. Daarbij gaf de locatie van het zichtbare licht van de ster de positie weer van velen jaren terug, omdat het licht er eenvoudigweg velen lichtjaren over had gedaan voordat het de aarde had bereikt. Uit deze waarnemingen concludeerde hij dan ook dat de torsiegolf wel met supraluminale snelheden moest reizen. Het viel hem op dat de torsiegolfstraling zelfs gemeten kon worden in de toekomstige locatie van de ster! Omdat torsiegolven met supraluminale snelheden reizen kunnen zij de tijdbarrière doorbreken en zich verplaatsen naar de toekomst.

Vanwege het feit dat ook de aarde torsiegolven uitzendt en omdat deze torsiegolfstraling bij de polen sterker is, waren Kozyrev's experimenten afhankelijk van de geografische locatie waar ze werden uitgevoerd. Hij bemerkte tevens dat zijn effecten alleen gemeten konden worden gedurende de koudere periodes van het jaar. In de zomer interfereerden intense torsiegolven van de zon met de torsiegolven van zijn experimenten. Onze zon is immers de grootste torsiegolfgenerator van het zonnestelsel.

(14)

Torsiegolven stromen in en uit alle materie en in feite zijn atomen allemaal torsiegolfgeneratoren.

De in tegengestelde richting roterende spiraliserende elektromagnetische Phi-golven in de implosiefysica van Daniel Winter die naar de kern van het atoom toe spiralen, doven de elektromagnetische componenten van deze golven uit, met als resultaat een torsiegolf.

Phi-spiraal scalaire golf
(*Met dank aan Dan Winter, www.goldenmean.info*)

De Russische wetenschap gebruikt vele namen voor Daniel Winter's elektromagnetische energievortices zoals spinvelden, torsievelden en axionvelden, het zijn echter allemaal vacuüm spinvelden. De donut- en draaikolk-structuren van spiraliserende Gulden snedegolven, zoals beschreven door Daniel Winter, zijn allemaal vormen van statische torsievelden. Het naar het nulpunt spiralen van de elektromagnetische draaikolk creëert de volgende effecten:

- het verzamelt oneindige energie als gevolg van de implosie van de golven in steeds kleinere golflengten. Hoe korter de golflengte des te meer energie de spiraliserende golf bevat. Net zoals de energie van een tornado zich verzamelt en centreert in het oog van de tornado, zo verzamelt de elektromagnetische draaikolk energie in zijn stiltepunt. Merk op dat het extreem spinnende luchtmoleculen zijn in het oog van een tornado die haar een immens destructieve kracht geven;
- een spinveld van elektromagnetische energie slaat ook inertie of traagheid op (de weerstand tegen beweging). Hoe meer spin, hoe meer inertie opgeslagen wordt. Hetzelfde inertie-effect wordt ook vertoond door rond-draaiende tollen en gyroscopen die zich verzetten tegen ieder verandering van hun momentum.

Wanneer we deze twee effecten nader bekijken, kunnen we begrijpen waarom materie en energie uitwisselbaar zijn (Einstein's beroemde wet E=m* c^2) en wat het is dat materie zijn vastheid of starheid geeft.

Wanneer we de vortex spinvelden van elektromagnetische energie organiseren volgens de Platonische lichamen die we het atoom noemen, dan kunnen we gaan inzien dat:

- materie een verdichte vorm van geaccumuleerde energie is en
- materie intern inertie-eigenschappen heeft die haar massa geven.

In werkelijkheid is materie dus niet solide van structuur. Massa is de illusie van een vast ding, het is de maya van de materiële wereld zoals te lezen is in de Tao. Deze illusie wordt in stand gehouden door de opgeslagen inertie in de golven die de wetenschap op een verkeerd been gezet hebben m.b.t. het begrip inertie. We hebben altijd geloofd dat inertie een inherente eigenschap is van massa, maar in werkelijkheid is het tegenovergestelde het geval: de opgeslagen inertie in een lokaal gebied in de ruimte in de vorm van een spinnend elektromagnetisch veld, creëert een effect dat we waarnemen als massa!

Er is in de Westerse wetenschap maar weinig bekend over de torsiegolven die opgewekt worden door snel ronddraaiende materie. In april 2004 heeft de NASA een satelliet gelanceerd om de spinvelden van de planeten in ons zonnestelsel nader te onderzoeken. Omdat de meeste wetenschappers geloven dat een spinveld een eigenschap is van materie, zien ze niet in dat het in de eerste plaats de torsiegolven zelf zijn die de materie scheppen. Bruce De Palma's experimenten met de spinnende gyroscoop bewezen dat ze echt gewicht verliezen. Dit verschijnsel is totaal onverklaarbaar vanuit het huidige wetenschappelijke paradigma. Maar wanneer bij het ronddraaien van een object eigenlijk de totale elektromagnetische spin verandert die erin opgeslagen ligt, dan kunnen we inzien dat het een zwak maar meetbaar effect heeft op de massa van dit object.

Op dit punt aangekomen zijn we nu ook in staat te begrijpen waarom Haisch & Rueda, die we besproken hebben in hoofdstuk 4 'Het nulpuntsveld', in staat waren om Newton's beroemde traagheidswet te bewijzen F= m * a. Ze bewezen dat traagheid of inertie het gevolg is van de versnelling van massa door het nulpuntsveld. Omdat de elektromagnetische vortices binnen in het atoom zowel

nulpuntsenergie alsmede ook inertie opslaat, zal het ons niet verbazen een correlatie tussen die twee te vinden.

Statische torsiegolven in de vorm van vortices in de ether en de spiraliserende torsiegolf die zich met supraluminale snelheden voortplant, krijgen steeds meer aandacht in de Westerse wetenschap. Volgens sommigen vormen de torsiegolven de ontbrekende schakel in de zoektocht naar de finale 'Theorie van Alles', Einstein's unificatietheorie. Het lijkt erop dat elektromagnetisme, zwaartekracht en torsiegolven allemaal behoren tot dezelfde familie, het zijn stuk voor stuk verschillende vormen van ethervibraties.

Het meest verbazingwekkende feit dat erop zou kunnen wijzen dat een 'theorie van alles' binnen handbereik ligt, is wel dat Kozyrev ontdekte dat menselijke gedachten en gevoelens kennelijk ook torsiegolven genereren. Hij is in erin geslaagd torsiegolven te meten die veroorzaakt werden door plotselinge emotionele veranderingen. Dus Kozyrev bewees feitelijk dat

bewustzijn gerelateerd is aan ethervibraties.

Onze eigen gedachten en emoties creëren torsiegolven die met supraluminale snelheden naar alle uithoeken van het universum reizen.

Torsiegolven zouden wel eens een natuurkundige verklaring voor telepathie kunnen vormen, het vermogen om gedachten te lezen. Omdat torsiegolven in staat zijn materie te beïnvloeden, zou het ook wel eens de verklaring kunnen zijn voor psychokinese, het vermogen om mentaal fysieke objecten te veranderen. Bekend zijn de optredens van lepelbuiger Uri Geller, die zijn wonderlijke mentale vermogens om bestek te buigen altijd heeft getoond aan het grote publiek. Hoewel velen nog denken dat hij een oplichter is, werd hij wel degelijk onderworpen aan een wetenschappelijk onderzoek waarbij men zijn vermogens niet kon ontkrachten. Russische wetenschappers hebben gedurende de Koude Oorlog veel geëxperimenteerd met paranormaal begaafden omdat men oprecht geloofde in hun vermogens.

We herinneren ons misschien nog de onderzoekprogramma's van Dr. Willian Tiller uit hoofdstuk 3 'Wetenschap en bewustzijn' naar het effect van de menselijke intentie. Hij vroeg proefpersonen om hun intentie in te prenten in zijn IIED-apparaat en de uitkomst van een experiment te manipuleren, bijvoorbeeld het verlagen van de zuurgraad van water. Het instrument werd daartoe voor langere tijd in een andere ruimte geplaatst en het effect van de verlaging van de zuurgraad van water kon duidelijk gemeten worden.

Na een poosje kon het apparaat uit de kamer verwijderd worden en het effect bleef voortduren. De kamer bleek op de één of ander manier geconditioneerd. Deze conditionering van de kamer kan verklaard worden door de aanwezigheid van statische torsievelden die ingeprent werden in het fysieke vacuüm van de kamer door menselijke intentie! Deze torsievelden zijn in staat om subtiele veranderingen in materie teweeg te brengen.

In 1984 toonde Dankachov aan dat statische torsievelden ook in water kunnen worden gememoriseerd. Water blijkt een goed medium te zijn voor de opslag van statische torsievelden. Wijlen de Franse bioloog Jacques Benveniste heeft aangetoond dat water de samenstelling van chemische bestanddelen die erin opgelost werden, kon onthouden. Op de één of ander manier kan een torsieveld in water worden opgewekt dat een afdruk is van de in het water opgeloste chemicaliën. Nadat het water vele malen verdund wordt, zodat er onmogelijk nog moleculen van de originele chemische samenstelling gevonden kunnen worden,

zijn de eigenschappen van de originele bestandsdelen nog steeds in de verdunning aanwezig. Ondanks het feit dat er in het water geen moleculaire sporen meer gevonden kunnen worden, is de inprenting van het torsieveld van de chemische bestanddelen nog steeds in het water aanwezig.

Benveniste demonstreerde ook dat hij in staat was om de eigenschappen van water van de ene fles naar de andere te kopiëren door eenvoudig een tweede fles naast de eerste te plaatsen. Het torsieveld van de eerste fles water werd op deze wijze geïnduceerd in de tweede!

Professor Dr. David Schweitzer is in staat om dit geheugeneffect van water te fotograferen. Hij heeft een betrekkelijk eenvoudige methode om het geheugen-effect van water en de indruk die het achterlaat in het water, te meten. Hij neemt een druppel water en laat deze opdrogen op een gekanteld schaaltje. Vervolgens bestudeert hij de opgedroogde waterdruppel onder een microscoop waarbij interessante lichtstructuren zichtbaar worden.

Het geheugeneffect van water zou wel eens de natuurkundige verklaring voor de homeopathie kunnen zijn. Veel mensen staan begrijpelijkerwijs erg sceptisch tegenover homeopathie - hoe kan helder water dat zo vaak verdund is dat alle chemische bestanddelen eruit zijn, nog steeds een medisch effect hebben? Puur water kan geen genezend effect hebben, of wel misschien? De onzichtbare torsievelden die aanwezig zijn in het water zouden wel eens een redelijke verklaring kunnen vormen voor dit fenomeen.

(15)

De inprenting van de menselijk intentie in de ijskristallen van Dr. Masaru Emoto is een ander voorbeeld van een fenomeen dat verklaard kan worden door torsiegolven die door menselijke gedachten en emoties uitgezonden worden. De torsiegolven die door de menselijke intentie worden voortgebracht, zijn eenvoudigweg gememoriseerd in het water. Op een onzichtbaar niveau is hierdoor de interne structuur van het water veranderd. Na het bevriezen van het water worden deze veranderingen voor het eerst manifest in verschillende vormen van de ijskristallen die zichtbaar zijn met het blote oog.

Bij 'Sound Energy Research' creëren ze torsieveld-inprentingen in water waarbij gebruik gemaakt wordt van scalaire of torsiegolftechnologie. Ze behandelen gedestilleerd water met scalaire golven en een speciale spoel die door Dr. Glen Rein ontwikkeld werd. Het resultaat is gestructureerd water dat '*scalar wave structured water*™' genoemd wordt. Er werden monsters van dit water opgestuurd naar Dr. Masaru Emoto die de watermonsters bevroor en de ijskristallen bestudeerde. Ze vormden perfecte hexagonaal gestructureerde ijskristallen. Dit is wederom een voorbeeld dat indirect bewijst dat bewustzijn en torsiegolven gerelateerd zijn – ze vertonen beide dezelfde resultaten tijdens de experimenten met de ijskristallen van Dr. Masaru Emoto.

Sound Energy Research verkoopt hun geprogrammeerd 'slimme' water in flessen in drie verschillende smaakjes. Door verschillende intenties te gebruiken hebben ze verschillende programmering toegevoegd aan het water. Van het water wordt gezegd dat het rustgevende en helende eigenschappen heeft.

(16)

Het Akashaveld

Torsiegolven zijn zeer opmerkelijke golven omdat ze nooit afzwakken. Ze propageren tot de verste uithoeken van het universum zonder hun kracht te verliezen en hebben in dit opzicht het eeuwige leven. Wanneer torsiegolven door het fysieke vacuüm reizen ondergaan ze geen enkele wrijving waardoor ze hun energie behouden. Wanneer torsiegolven het universum doorkruisen interfereren ze met andere torsiegolven. Over langere tijd weven ze zo een tapijt van de universele geschiedenis van de beweging van het kleinste subatomaire deeltje tot de omwenteling van de planeten en de uitdijing van melkwegstelsels. Onthoudt dat torsiegolven voortkomen uit vele verschijnselen zoals de vibratie of verplaatsing van materie, elektromagnetische energie en onze bewuste gedachten, om een paar bronnen te noemen.

Torsievelden zijn om die reden informatievelden, omdat ze alles wat in dit universum sporen in de vorm van torsiegolven heeft nagelaten, vastleggen. Het komt erop neer dat iedere kleine gedachte die ooit gedacht is en elke kleine beweging die ooit gemaakt is wordt opgeslagen. Het interferentiepatroon van de torsiegolven vormt een enorm hologram dat in het hele universum doordringt.

De golven van de zee vormen een interferentiepatroon dat in theorie de mogelijkheid biedt alle bewegingen van alle schepen die ooit haar oppervlak beroerden, te decoderen. Op een soortgelijke manier maken torsiegolven het theoretisch mogelijk de geschiedenis van ons universum te decoderen. Het enige verschil tussen zeegolven en torsiegolven is dat de eerstgenoemde geleidelijk hun energie verliezen wanneer ze aanspoelen op het strand. De superpositie van torsiegolven en hun geheugencapaciteit is echter onbegrensd en eeuwig.

Torsiegolven staan informatie-overdracht toe door het gehele universum, daarmee ieder atoom met elk ander atoom verbindend. En omdat ze sneller reizen dan het licht zouden ze ook wel eens de verklaring kunnen zijn voor het non-lokale effect dat in theorie werd voorspeld en later empirisch werd vastgesteld door de kwantumfysica. De informatievelden die gecreëerd worden door de torsiegolven verschaffen een coherent universum waarbij ieder atoom verbonden is met alle andere materie en elkaar informeert over activiteit en verblijfplaats. In feite ontdekken wetenschappers een hoge mate van coherentie in ons fysieke universum dat niet eenvoudig verklaard kan worden indien ons universum uit een veelvoud aan enkelvoudige individuele atomen, moleculen, planeten en sterren zou bestaan die alleen met elkaar contact hebben middels afzonderlijke krachten zoals de zwaartekracht. Kwantumverstrengelde deeltjes behouden voor eeuwig hun coherente relatie en worden niet gehinderd door de afstand die hen scheidt of het nu enkele millimeters bedraagt of de afstand ter grootte van een melkwegstelsel. Deze coherente relaties kunnen alleen verklaard worden als een onzichtbaar veld, dat de ruimte doordringt, hen onderling verbindt.

Het informatieveld zoals hierboven omschreven wordt door emeritus professor Ervin Laszlo het A-veld genoemd. Laszlo heeft in de afgelopen vier decennia een ‘integraaltheorie van alles’ ontwikkeld. In plaats van zich te specialiseren in één bepaalde richting heeft Laszlo vele takken van de wetenschap tegelijk bestudeerd waardoor hij uiteindelijk een integrale systeemtheorie kon ontwikkelen. Volgens Laszlo is het A-veld fundamenteler dan energie en materie in het universum. Het is dit oorspronkelijke informatieveld dat de basis vormt van ons universum en alles met alles verbindt en onze perceptie van gescheiden dingen in het universum onzinnig maakt. In zijn systeemtheorie zijn er helemaal geen gescheiden dingen; de ‘gescheiden dingen’ die we waarnemen in ons universum zijn vervlochten in een naadloos net van connecties.

Het A-veld van torsiegolven mag dan nieuw zijn in de wetenschap, haar bestaan is in het Oosten al duidenden jaren bekend. Het enige nieuwe eraan is dat het herontdekt is door de Westerse wetenschap. De Oosterse spirituele traditie heeft dit veld het Akashaveld genoemd. Akasha is Sanskriet voor stralend of schijnend. Het is een synoniem voor ether. Volgens de Oosterse tradities is Akasha de baarmoeder van de schepping die ieder fysiek aspect voortbrengt dat we middels onze zintuigen gewaar kunnen worden. In de oude Oosterse spiritualiteit wordt de geschiedenis die geschreven staat in het Akasha-veld ook wel aangeduid met de "Akasha-kronieken", het boek des levens, waarin alle gebeurtenissen worden opgeslagen die ooit in dit universum zijn of zullen voorvallen. De Akasha-kronieken, ookwel aangeduid als de Akasha-verslagen, bevatten het verhaal van iedere ziel die ooit geleefd heeft op deze planeet.

De Akasha-kronieken zijn holografische torsievelden van individuen die inpassen in de grotere hologrammen van groepen mensen zoals dorpen, landstreken of hele naties. De hologrammen van deze verzamelingen vermengen zich uiteindelijk met het hologram van de gehele mensheid op aarde en lijkt op wat Carl Jung de collectieve geest van de mens noemt. Het A-veld of Akasha-veld zou paranormale begaafdheid kunnen verklaren waarvan zo veel mensen getuigd hebben, zoals de mogelijkheid om in het verleden te kijken en om weet te hebben van gebeurtenissen die plaats hebben gevonden in deze wereld zonder dat sprake is van een persoonlijk cognitieve bewuste gewaarwording. De Akasha-kronieken vormen zo het pakhuis van informatie, dat geraadpleegd werd door alle grote zieners door de eeuwen heen met inbegrip van Edgar Cayce.

De auteur van dit boek kan persoonlijk getuigen dat paranormaal begaafde mensen in staat zijn om de Akasha-verslagen te lezen. In het verleden heb ik voor een langere periode een paranormaal begaafd magnetiseur bezocht. Geboren als ware scepticus, verdween geleidelijkaan mijn aangeboren ongeloof in het paranormale toen ik geconfronteerd werd met veel ongewone genezingen die ik niet kon verklaren. Ik heb ook veel ervaringen uitgewisseld met andere cliënten van deze magnetiseur gedurende de lange wachttijden die aan de sessies voorafgingen. Tijdens een van mijn bezoekjes overhandigde ik hem een foto van iemand die me zeer na is zonder enige details prijs te geven over die persoon, géén woord. Ik vroeg hem eenvoudigweg of hij deze persoon kon helpen. Hij hield zijn hand boven de foto en tastte deze af terwijl hij mij in detail begon te vertellen wat deze persoon was overkomen en zeer expliciet de situatie schetste waarin deze persoon zich op dat moment bevond. Deze informatie sloeg bij mij in als een bom omdat ik wist dat hij gelijk had. Ik was totaal overdonderd door deze ervaring omdat het onmogelijk was dat hij deze details kon weten die mij even daarvoor waren verteld! Vanaf dat moment wist ik met absolute zekerheid dat er iets fundamenteels ontbrak in mijn begrip van wat ik dacht dat mijn materialistische realiteit was.

Voor mij was deze persoonlijke ervaring dan ook het keerpunt in mijn sceptische houding t.a.v. het paranormale. Na deze eerste ervaring heb ik daarna nog vele mensen ontmoet en gesproken die over paranormale gaven beschikken. Ik kan daarom met een gerust hart zeggen vanuit mijn persoonlijke ervaring, dat paranormale gaven om de Akasha-verslagen te lezen echt bestaan en dat inderdaad alles wat ooit gebeurd is in deze wereld vast moet liggen in de vacuüm structuur van ruimte en tijd. Menselijk bewustzijn blijkt in staat te zijn om dit boek des levens te lezen.

Vandaag de dag bestaat er volgens mij geen vrouw die overtuigender dan wie dan ook haar paranormale begaafdheid kan demonstreren dan het beroemde Amerikaanse medium Char Margolis. Ze vertoont haar readings (paranormale

lezingen van de Akasha-verslagen) in televisieprogramma's waarin ze erin slaagt de meest verbluffende details te geven met betrekking tot overleden geliefden. Ze begint haar readings altijd met het volledig spellen van de namen van de geesten waarmee ze in contact staat. Ze is in staat om geesten te zien, gedachten te lezen en gebeurtenissen te voorzien door deze uit de Akasha-verslagen te lezen. Haar missie hier op aarde is om mensen te laten zien dat de dood niet het einde is, maar een nieuw begin en haar boodschap is dat we allen net als zij deze aangeboren intuïtieve gaven bezitten.

Ik denk dat ieder van ons op zijn minst wel eens een ervaring gehad heeft in zijn leven waar hij of zij plotseling toegang kreeg tot informatie die niet direct via de zintuigen binnenkwam. Wat we intuïtie noemen, een plotsklaps inzicht of gevoel welk ons informeert over een situatie, zou wel eens een moment van onbewust tappen van het Ahasha-veld kunnen zijn waarbij we toegang hebben tot informatie die we logischerwijs niet kunnen verklaren. Soms weten we eenvoudigweg dingen!

Tweelingen die emotioneel erg aan elkaar gehecht zijn, onderhouden vaak wederzijds telepathisch contact en weten onbewust van elkaar's situatie - in het bijzonder wanneer één van de twee in nood verkeert. Tweelingen vertonen vaak een verschijnsel dat 'tweelingenpijn' wordt genoemd - ze zijn in staat de pijn van de ander te voelen.

Bezitters van honden weten dat hun honden vaak op mysterieuze wijze in staat zijn om aan te voelen wanneer hun baasje thuiskomt na een lange dag op kantoor. Dieren in de natuur kunnen een aanstaande aardbeving voorvoelen. Uren voorafgaande aan de eigenlijke aardbeving beginnen dieren erg nerveus te worden alsof ze aanvoelen dat er iets vreselijks staat te gebeuren. Aardbevingen worden vergezeld door een enorme vrijgave van torsiegolven als gevolg van de wrijvingen die voorkomen in de aardkorst vlak voor de aardbeving zelf. Deze geïntensiveerde torsiegolven worden hoogst waarschijnlijk waargenomen door het dierlijke bewustzijn en dit kan verklaren waarom ze zo nerveus worden voorafgaand aan de aardbeving. De mens heeft deze paranormale gave, die nog steeds gemeengoed is bij de dieren, op de één of ander manier verloren. Gedurende de tragische gebeurtenissen van de tsunami die plaatsvond op 26 December 2004, waren reddingswerkers in de nadagen van de aardbeving hoogst verbaasd over de bijna totale afwezigheid van dierlijke slachtoffers, dit terwijl er toch zo veel menselijke slachtoffers te betreuren vielen. De verklaring hiervoor kan zijn dat de dieren hun zesde zintuig gebruikten en de ramp voelden aankomen waardoor ze naar veiliger oorden hoog in de bergen vluchtten.

Het lijkt erop dat ons huidig inzicht in paranormale gaven en in paranormale verschijnselen in het algemeen eindelijk aan een inhaalslag begonnen is. Verklaringen voor paranormale vermogens hebben hun weg gevonden in het wetenschappelijke domein en voor de eerste keer in de geschiedenis is de wetenschap in staat rationele verklaringen te geven voor deze gaven die zo lang in het Westen totaal genegeerd, bespot en direct van de hand gewezen zijn.

(17)

Recapitulatie

Voor het eerst in de menselijke geschiedenis zou het kunnen dat we een verenigde Theorie voor Alles binnen handbereik hebben, die niet alleen ons fysieke universum verklaart, maar haar ook verbindt met bewustzijn en daarmee driehonderd jaar na Descartes voor eens en voor altijd het gat sluit tussen wetenschap en spiritualiteit.

De leeg gewaande ruimte van het universum is in het geheel niet leeg. Het bevat een spirituele energie die de moderne wetenschap herontdekt heeft als de ether. Deze energie is echter al duizenden jaren in veel oude spirituele tradities bekend onder even zoveel namen zoals Chi, Ki, Prana, of de Akasha-energie van het universum.

Deze energie schept niet alleen ieder moment opnieuw de fysieke wereld, maar is ook gerelateerd aan bewustzijn. De hedendaagse wetenschap toont aan dat de sterke overtuiging dat er onderscheid bestaat tussen de materiële en de spirituele wereld onjuist is. Er bestaat geen dualiteit, het universum is geconstrueerd uit slechts één enkele substantie en zowel de fysieke als de mentale wereld komt voort uit deze ene substantie genaamd "ether".

Amit Goswami, Daniel Winter en David Wilcock vormen enkele van de wetenschappers die de brug tussen wetenschap en spiritualiteit zijn overgegaan en die nu geloven dat de oorspronkelijke bewuste energie van het universum de eerste oorzaak van de schepping is.

De ether-energie kan zich rangschikken in basale geometrische golfpatronen die genoemd zijn naar Plato - de Platonische lichamen - om zo materie te vormen. Bijna 2.500 jaar geleden schreef Plato dat de fysieke wereld opgebouwd is uit deze Platonische geometrische lichamen. Deze lichamen rangschikken zichzelf in wat de chaostheorie fractalpatronen noemt. Ze vormen een geweven matrix in de ruimte waarbij alle atomen en sterren onderling verbonden zijn. De schaalgrootte van de Platonische lichamen kan dan misschien verschillend lijken, de onderlinge verhoudingen blijven steeds dezelfde (volgens het hermetische principe 'zo boven zo beneden')

De suggestie van de kwantumwetenschappers dat waarschijnlijkheidsgolven echte golven zijn, is aantoonbaar waar gebleken. Dit betekent ook het einde van de raadselachtige golf-deeltjedualiteit van de kwantumwetenschap. Er zijn geen deeltjes in het universum, enkel golven. Wat we zien als een deeltje is in werkelijkheid het brandpunt van een golfverschijnsel.

Het idee dat God het licht en liefde van de wereld is, zoals vermeld in veel wereldreligies, kan letterlijk genomen worden na bestudering van het werk van Daniel Winter. Materie wordt gecreëerd uit puur licht (elektromagnetisme en torsiegolf-energie). We hebben aangetoond dat er een duidelijke relatie bestaat tussen liefde en de Gulden snede (Phi), deze relatie is nodig gebleken teneinde materie in stand te houden. Omdat het brandpunt van deze golven zelfreferentieel is, schept het zelfbewustzijn. Ieder atoom in het universum is bij gevolg zelfbewust en het universum als geheel is derhalve één bewust wezen: het universele bewustzijn, God is alles wat er bestaat, het is alom aanwezig, en almachtig. Hij is zich bewust van alle dingen die gaande zijn in het universum omdat hij het universele bewustzijn zelf is.

Materie in het universum wordt door Gulden snedegolven naar het nulpunt toe getrokken, de alfa en omega van de schepping. Het is de liefde in deze golven die zwaartekracht creëert. Wijlen de legendarische R. Buckminster Fuller, hoofdper-

soon in het Beatles-lied 'The Fool on the Hill', ontdekte de importantie van de Heilige geometrie en hij verwoordde dat zo: 'Liefde is de metafysische zwaartekracht'.

Als er geen liefde aanwezig zou zijn in de golven die de materie scheppen, zouden ze destructief interfereren, waardoor het universum in elkaar zou klappen tot een grote leegte. God is de Gkracht in etherdynamica, de fractal-attractor in de chaostheorie, die alle golven naar het centrum trekt, waar alles Eén wordt.

Russische wetenschappers ontdekten Tesla's nieuwe vorm van niet-elektromagnetische energie die spiraalsgewijs reist en welke wordt aangeduid als torsiegolven. Wetenschappers nemen nu aan dat torsiegolven beter beschouwd kunnen worden als informatiedragers dan als energiegolven. Het is bewezen dat torsiegolven gerelateerd zijn aan menselijk bewustzijn en dat ze ontstaan uit gedachten en emoties. Torsiegolven vormen de interface tussen de mentale en de fysieke wereld, hoewel we echter moeten bedenken dat er in werkelijkheid geen dualiteit tussen beide werelden bestaat.

Torsieveldfysica is de veelbelovende fysica van psychokinese en telepathie die ons laat zien dat het universum een hologram vormt dat lijkt op het eeuwenoude informatieveld van de ether, beter bekend als het Akasha-veld. De Akasha-kronieken vormen het boek des levens dat al hetgeen in dit universum reeds gebeurde en nog te gebeuren staat, vastlegt.

Hoofdstuk 7 Atlantis en het aardraster

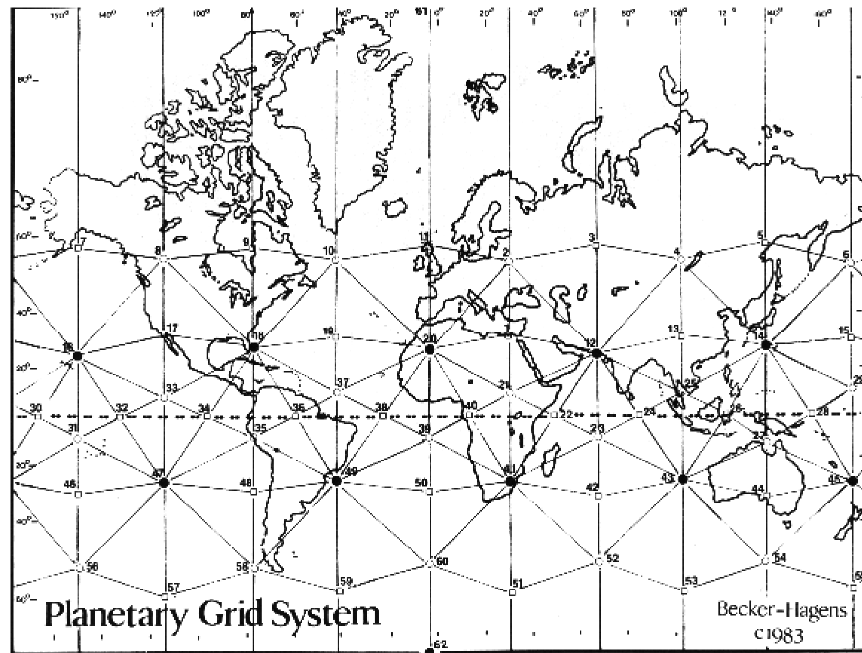
De vibrerende etherenergie die van moment tot moment het atoom vormgeeft, vormt op precies dezelfde wijze ook de planeten, de sterren en de rest van het universum. De Platonische energievelden op het kwantumniveau moeten daarom ook aanwezig zijn op de macroscopische schaal van onze planeet. De schaal van de golflengten mag dan verschillend zijn, maar de verhoudingen tussen de interfererende golflengten zijn steeds dezelfde. Deze verhouding is inherent en wordt bepaald door de gegeven geometrie van de Platonische lichamen. We zullen in dit hoofdstuk aantonen dat deze ruimtelijke lichamen ook een energie-matrix rond de aarde vormen die wetenschappers het aardraster noemen.

Het aardraster

Meerdere wetenschappers hebben gewerkt aan het model voor het aardraster. De allereerste was Ivan P. Sanderson. Sanderson ontdekte dat de zogeheten twaalf 'Duivelsdriehoeken' over de wereld geometrische verdeeld lagen t.o.v. elkaar. De 'Duivelsdriehoeken' zoals de naam al zegt zijn driehoekige gebieden die over de hele wereld te vinden zijn en waarover fysieke anomalieën gerapporteerd zijn. Het zonder enige aanleiding op mysterieuze wijze verdwijnen van schepen en vliegtuigen in de Caraïbische Bermudadriehoek en de Duivelszee ten oosten van Japan zijn daarvan de meest bekende voorbeelden. Er zijn veel verhalen bekend van piloten die melding maakten van ruimte- en tijdvervormingen die gepaard gingen met verlies van kompas, hoogtemeter en kunstmatige horizon, verlies van radiocontact en andere vreemde fenomenen terwijl ze over de Bermuda driehoek vlogen. Er zijn ook verhalen bekend van vliegtuigen die na aankomst door een andere tijdzone leken te zijn gereisd omdat alle horloges aan boord met exact dezelfde tijd achter liepen. Het viel Sanderson op dat vijf van de 'Duivels driehoeken' zich op het noordelijke halfrond bevinden, vijf op het zuidelijke halfrond en twee bij de polen, twaalf in totaal die exact de hoekpunten bleken te vormen van een isocaëder!

Drie Russische wetenschappers, Nikolai Goncharov, Vyacheslav Morozov en Valery Makarov hadden hun aandeel in de volgende fase van de constructie van het aardraster. Uitgaande van Sanderson's werk voegden zij de dodecaëder toe aan het rasterpatroon. Onafhankelijk daarvan ontdekte Bruce Cathie in zijn eentje de octaëder en de kubus in het subtiele energieveld van de aarde en dit raster, het 'Cathie-raster', werd later dan ook naar hem vernoemd.

William Becker en Bethe Hagens, beiden echtelieden en wetenschapper, stelden uiteindelijk de complete geometrie van het aardraster samen. Becker is professor industrieel ontwerp aan de universiteit van Illinois in Chicago. Zijn vrouw Bethe Hagens is professor antropologie aan de 'Governors State' universiteit van Illinois. Uitgaande van het icosa-dodecaëder raster, voegden zij een speciaal veelvlak toe dat ontwikkeld was door onderzoeker van de Heilige geometrie R. Buckminster Fuller. De officiële term van hun uiteindelijk aardraster is de '*Unified Vector Geometry 120 Polyhedron*' ofwel UVG 120 die ook wel de aardster genoemd wordt.

Becker–Hagens raster
(*Met dank aan Bethe Hagens, 66.63.115.137/grid*)

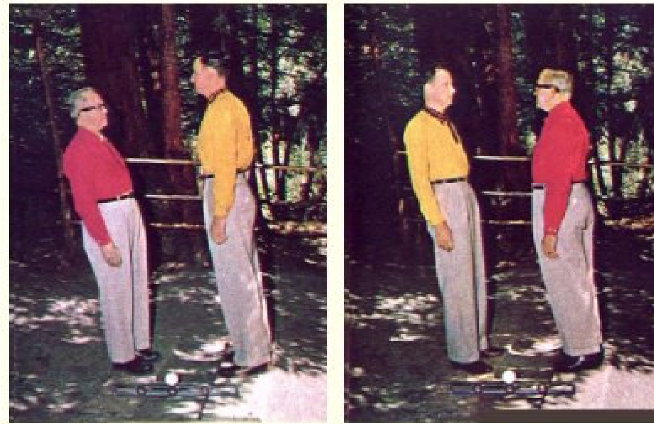
Het aardraster is langdurig bestudeerd en het vertoont vele verbazingwekkende feiten omdat het perfect de contouren van de continenten, bergruggen, tektonische breuken in de aardkorst, ruggen op de oceaanbodem, vulkanen en oceaanstromingen blijkt weer te geven. Al deze geologische effecten en nog vele andere feiten kunnen afgebeeld worden op dit aardraster. De oorzaak van het aardraster wordt toegeschreven aan de torsiegolven die de aarde binnenstromen. Hoewel torsiegolven erg subtiel zijn, kunnen ze collectief zeer krachtig worden waardoor ze in staat zijn reële geologische effecten voort te brengen die waarneembaar zijn op onze aardkorst.

De 'Duivelsdriehoeken' bevinden zich allemaal op de hoekpunten van de icosaëdervorm van het aardraster. Op deze plaatsen kunnen zich abnormale ethervortices vormen gedurende bijzondere interplanetaire uitlijningen die regelmatig plaatsvinden in ons zonnestelsel.

Volgens David Wilcock vormen de verschillende etherdichtheden in het universum verschillende fysieke dimensies. In totaal zijn er acht hoofddimensies die gerelateerd zijn aan het octaaf, waarbij echter elke dimensie op zichzelf weer onderverdeeld kan worden in acht subdimensies. Deze onderverdeling kan oneindig doorgaan en een oneindig aantal dimensies opleveren in ons universum.

De mysterieuze verdwijning van vliegtuigen en boten in de Bermudadriehoek, zonder dat ooit enig wrak gevonden is, kan alleen verklaard worden door deze ruimte en tijd vervormende vortices op de hoekpunten van de icosaëder. De vliegtuigen en boten zouden wel eens letterlijk verdwenen kunnen zijn in een andere dimensie.

Eén zo'n bijzondere draaikolklocatie op de aarde waar fysieke anomalieën waargenomen worden is de Oregondraaikolk in de Verenigde Staten. De Oregon-draaikolk is open voor publiek en is beroemd vanwege zijn tijd- en ruimtevervormingen. Vreemde effecten zoals het krimpen en uitdijen van mensen afhankelijk van hun locatie in de vortex kunnen hier persoonlijk ervaren worden.

Oregondraaikolk, twee mensen verwisselen van plaats en veranderen tevens van lengte

Wat er gebeurt in de Oregondraaikolk, vindt ook plaats in de Bermudadriehoek alleen zijn de effecten daar veel sterker waardoor complete vliegtuigen kunnen verdwijnen uit dit werkelijkheidsniveau.

(1)

Het 'Earthgate project'

In het kader van onderzoek naar het aardraster is een aantal opmerkelijke wetenschappelijke experimenten uitgevoerd. Speciaal voor deze experimenten werd een apparaat ontwikkeld dat 'Earthgate' genaamd werd. Dit apparaat is in staat is om torsiegolfenergie op te pikken van het aardraster. Het ontwerp is erg basaal en bestaat uit een vierzijdige piramide in de top met een verlengde geïnverteerde piramide eronder, samen met nog 4 andere tetraëders onderaan. Het geheel werd vervaardigd uit koperdraad.

In het Earthgate-ontwerp zijn koperen bollen gebruikt die onderling verbonden werden door holle messing pijpen die aan de bollen werden gesoldeerd. De gehele constructie is een draadmodel van 1,80 m hoog met een basis van 1,10 x 1,10 m.

A B

Earthgate-apparaat dat orbs laat zien.

De idee van het Earthgate-apparaat is dat de Platonische geometrie die aanwezig is in het draadmodel, een vorm is die resoneert met de spiraliserende torsiegolven van de energie van het aardraster. De hele constructie is een soort antenne die afgestemd is op de torsiegolven. De onderzoeker zelf noemt het een 'acupunctuur naald' die prikt in het energieraster van de aarde.

Tijdens meerdere pogingen werd het apparaat gestart door een groep mensen die tijdens een meditatie hun liefdevolle intentie naar het Earthgate-apparaat stuurden. Daaraan werden speciale geluiden toegevoegd. Zodra het apparaat geactiveerd werd, ontstonden abnormale lichtbollen, zogenaamde orbs, die met het blote oog waargenomen konden worden. Ook konden deze orbs gefotografeerd worden met behulp van normale alsmede infraroodcamera's. De lichtbollen waren doorschijnend en leken te zweven in de lucht.

Magnetometers registreerden op een afstand van 3 meter van de Earthgate een sterk signaal in het gebied van de ELF–frequenties (extra lage frequenties 0-100 Hz). Een sterk basissignaal van rond de 7,8 Hertz werd ook gemeten, de frequentie van de Schumannresonantie, evenals de hogere harmonischen hiervan.

Helderziende mensen die uitgenodigd waren om het Earthgate-experiment gade te slaan, verklaarden dat ze konden waarnemen dat het apparaat zich afstemde op het aardraster toen Earthgate geactiveerd en uitgelijnd werd langs de noord-zuid-as. Activering van Earthgate had tot gevolg dat kosmische energie neerdaalde uit het universum, terwijl dezelfde energie vanuit de aarde opborrelde om door het apparaat heen te stromen, aldus deze paranormale waarnemers.

Men bleek een draaikolk van torusenergie rond Earthgate te kunnen meten; de draaikolk werd gemeten in een horizontaal vlak rondom het apparaat. De verklaring voor deze anomalieën is dat de scalaire golven of torsiegolfvelden, aanwezig in het fysieke vacuüm, deze lichteffecten veroorzaken. Men meent dan ook dat Earthgate inderdaad als een acupunctuurnaald werkt en dat het helpt om het aardraster te versterken en te balanceren.

(2)

Leylijnen en megalithische structuren

De verbazingwekkende waarheid is dat de mensheid al minstens duizenden jaren van het bestaan van een aarde-omvattend energienetwerk moet afweten. Het aardraster is eenvoudigweg herontdekt in de 21e eeuw. We hebben nu onweerlegbaar bewijs dat 'primitieve culturen' uit het verleden, de culturen uit de Oudheid waarvan we dachten dat ze zo'n 'beperkt begrip van fysica' hadden, reeds kennis moeten hebben gehad van deze subtiele aard-energieën en hun rasterpatroon!

Feit is namelijk dat het aardraster zelf in stenen structuren verspreid over de gehele wereld vastgelegd is. De aardrasterlijnen zijn de leylijnen die gemarkeerd worden door megalitische structuren zoals hunebedden, menhirs en steencirkels en die over de gehele wereld aangetroffen worden op de precieze locatie van deze energielijnen van het aardraster. In het Verenigd Koninkrijk liggen de plaatsen Avebury en Stonehenge bijvoorbeeld op zulke krachtige leylijnen.

Leylijnen, de energielijnen van de aarde, werden door culturen in het verleden op verschillende manieren aangeduid. De Chinezen noemden ze de drakenlijnen in de oude kunst van de Feng-shui, de kunst van het balanceren en harmoniseren

van het land. Zij geloofden dat het bouwen van pagoden, tempels en stenen bouwwerken de aarde zou helpen genezen. Feng-shui is voor het land wat acupunctuur is voor het lichaam - het reguleert de stroming van de Chi, de onzichtbare etherische levenskracht.

De Australische aboriginals noemen de energierasterlijnen die zij ervaren tijdens hun droomtijd (een staat van verhoogd bewustzijn) droomlijnen.

Toen het aardraster eindelijk in kaart gebracht was, ontdekte men dat alle piramiden en trappiramiden, heilige tempelcomplexen en steencirkels over de wereld geplaatst zijn op de knooppunten van het aardraster. We noemen de Maya-tempels in Yucatan, de piramiden op het plateau van Gizeh en de witte piramide in Tibet. De grote piramide van Kufu (Cheops in het Grieks) is de meest belangrijke, omdat deze precies gesitueerd is op de noordpool van de aardrastermatrix. De Ouden hebben het plateau van Gizeh als locatie voor dit bouwwerk gekozen omdat deze plaats de sterkste ethervortex ter wereld heeft.

De meeste mensen kennen alleen de piramiden uit Egypte en Mexico, maar piramiden liggen verspreid over de gehele wereld. Op veel plaatsen in China, Japan, Ecuador, El Salvador, Mexico (Chichen Itza), Guatemala en Peru (Machu Picchu) komen dit soort imposante bouwwerken ook voor. Sommige archeologen menen dat ook in Europa piramiden aangetroffen kunnen worden. Men heeft al afwijkende piramidevormige heuvels aangetroffen onder een laag zand bij het Engelse Silbury Hill, maar ook in Italië bij Montevecchia (drie mogelijke piramidevormen) en in Duitsland.

(3)

De Grote Piramide is gebouwd op een unieke plaats, het is de enige plaats op aarde waar de langste stukken landmassa gevonden worden in relatie tot water. Wanneer de aarde omschreven wordt door een cirkel getrokken door de Grote Piramide, dan overtreft de hoeveelheid land langs deze cirkel de hoeveelheid water veel meer op deze plek dan op enige andere plaats op aarde. Dit was zeer waarschijnlijk bekend in de Oudheid en het was om deze reden dat de nulmeridiaan gemarkeerd werd door een van de meest verbazingwekkende gebouwen ter wereld, de Grote Piramide.

De verloren continenten

Edgar Cayce was er zeker van dat Atlantis geen mythe was en hij voorspelde dan ook dat het bewijs voor het bestaan van dit verzonken mythologische continent uiteindelijk gevonden zou worden. Volgens Edgar Cayce werd Atlantis vernietigd door drie grote overstromingen verdeeld over duizenden jaren. De derde en laatste vernietiging werd veroorzaakt door een wereldwijde ramp als gevolg van een poolverschuiving van de aarde en leidde er toe dat het resterende wereldrijk van Atlantis zonk rond 10.500 v.Chr. Naast Atlantis noemde Edgar Cayce ook het bestaan van de beschavingen van Lemuria of Mu in het hedendaags Azie. Mu vormde, net als Atlantis, een hoge beschaving die ineenstortte rond 50.000 jaar v.Chr. Overlevenden van deze ramp vluchtten naar het oosten waar nu China en Japan zijn gesitueerd.

Hedendaagse historici zijn het er in grote lijnen over eens dat de oorsprong van de allereerste beschavingen moet hebben gelegen in Babylon en Soemerië. Deze beschavingen ontstonden ongeveer 5.000 jaar geleden zeer onverwachts en in

een zeer korte tijd vanuit het stenen tijdperk. Indien de restanten van Atlantis gevonden zouden worden, zou deze ontdekking een ware revolutie betekenen en we zouden gedwongen worden onze geschiedenisboeken te herschrijven.

Edgar Cayce was bepaald niet vaag over Atlantis. Zo voorspelde hij in 1933 dat de eerste restanten van Atlantis gevonden zouden worden in 1968 of 1869 voor de kust van de Verenigde Staten. Als precieze plek wees hij Bimini aan, een eiland van de Bahamas, waar na vele expedities uiteindelijk onder een dikke laag modderige oceaanzand ook daadwerkelijk de restanten van tempels gevonden werden. Volgens Cayce maakte Bimini ooit deel uit van het verloren rijk van Altantis, Poseidia genaamd naar de zeegod uit het werk van Plato.

Cayce's voorspellingen kwamen in 1968 uit toen een burgerpiloot over de wateren rond Bimini vloog en onderwater een bouwwerk ontdekte dat later bekend werd als de Bimini-weg. De Bimini-weg is een door de mens gemaakte weg over een lengte van enkele honderden meters en is bestudeerd door professor Manson Valentine van de universiteit van Miami. Hij maakte uiteindelijk het nieuws van deze ontdekking in de media wereldkundig. Sinds de bekendmaking van deze ontdekkingen zijn horden onderzoekers naar de Bahamas en Cuba gezwermd om hun aandeel te claimen van wat de ontdekking van Atlantis had kunnen worden.

Vandaag de dag zoeken onderzoekers over de gehele wereld naar de overblijfselen van de verloren mythologische beschavingen van Atlantis en Mu of Lumeria en sommigen hebben al verbazingwekkende vondsten gemeld. De '*Association for Research and Enlightenment (A.R.E.)*' die de Edgar Cayce's nalatenschap bewaakt, heeft een team van experts gevormd dat nu aan het duiken is naar de restanten van Atlantis in de wateren van Cuba en de Bahamas. In de winter van 2003 hebben ze al een groot onderwaterplatvorm gevonden bij het eiland Andros. De ontdekkers veronderstellen dat ze de restanten van een grote antieke haven gevonden hebben.

In de wateren rond het Mexicaanse schiereiland Yucatan vond een groep onderzoekers onder aanvoering van de Russin Paulina Zelitsky mysterieuze megalithische bouwwerken op diepten tussen 600 tot 750 meter die de naam MEGA kregen. In oktober 2004 ging dezelfde groep terug naar deze locatie om verder onderzoek te doen naar wat zij geloofden dat het Atlantis van de Maya's was. In 2001 ontdekten collega's van Zelitsky met behulp van sonartechnologie een ander groot landplateau in een diepe greppel in hetzelfde gebied tussen Yucatan en Cuba, waarbij duidelijk de contouren te zien waren van wegen, gebouwen en piramiden. Met behulp van onderwaterrobots zijn ook video-opnamen gemaakt van gebieden met wit zand met in het midden duidelijk waarneembaar bouwwerken van menselijk makelij.

(5)

Terwijl er onderwater conventioneel onderzoek gedaan wordt naar de verloren continenten, is er een totaal nieuwe tak binnen de archeologie ontstaan door de toepassing van satellietbeelden. Satellieten hebben reeds glooiingen ter grootte van een berg op de oceaanbodem bij de Bahamas vastgelegd die in geometrische patronen verspreid blijken te liggen en men vermoedt dat het hier om piramiden gaat. Deze ontdekkingen zijn gedaan door een bedrijf genaamd '*Satellite Discoveries*'. Dit bedrijf helpt archeologen en andere onderzoekers bij hun archeologische zoektochten. Het bedrijf publiceert een elektronisch magazine getiteld '*Mysteries Unsealed Online Magazine*' waarin verslag wordt gedaan over de vorderingen van hun werk.

Satellietfoto's die gemaakt zijn van het gebied voor de kust van Florida laten perfect rechte lijnen op de oceaanbodem zien die wel honderden kilometers lang zijn en op greppels lijken. Deze lijnen moeten wel kunstmatig zijn vanwege hun onmogelijke lengte en het feit dat ze zo kaarsrecht zijn. Het is onwaarschijnlijk dat ze veroorzaakt zijn door tektonische verschuivingen omdat men natuurlijke breuklijnen gevonden heeft die zelfs haaks op deze lijnen staan. Gelijksoortige lijnen heeft men ook gevonden voor de kusten van Afrika, Zuid-Amerika, de Azoren en Europa. Het lijkt erop dat er een wereldomvattend megalithisch onderwaternetwerk bestaat dat onderling verbonden is met supermegalithische bouwwerken (waaronder piramiden). De bouwwerken zouden in de Oudheid boven water kunnen hebben gelegen en evengoed de overblijfselen kunnen zijn van de verloren beschaving van Atlantis. Digitaal bewerkte satellietfoto's laten dan ook waarschijnlijk de bouwwerken zien van supergrote verzonken piramiden, plaatsen die op steden lijken en andere grote megalithische bouwwerken. Verder onderzoek is vereist, maar als inderdaad bewezen kan worden dat deze bouwwerken kunstmatig zijn, dan lijkt het erop dat Atlantis herrijzende is. '*Satellite Discoveries*' is bezig met het werven van fondsen om deze verzonken bouwwerken verder te kunnen onderzoeken.

(6)

In 1995, zijn in de wateren voor de Japanse kust bij Okinawa grote bouwwerken gevonden die de overblijfselen van een kasteel zouden kunnen zijn. De architectuur lijkt namelijk op de architectuur van dichtbij gelegen kastelen op het land. Deze locaties worden onderzocht door professor Masaki Kimura, zeebioloog aan de universiteit van Ryukyus in Okinawa. Hij gelooft dat deze bouwwerken door de mens gemaakt zijn en toebehoren aan een verloren beschaving. Ze hebben onder water zelfs wegen gevonden waarvan bewezen is dat ze door de mens gemaakt moeten zijn.

Professor in de geologie Teruaki Ishii, van de universiteit van Tokio, suggereert dat de bouwwerken dateren uit circa 8.000 jaar v.Chr. Andere onderzoekers geloven dat ze veel ouder moeten zijn en mogelijk 12.000 jaar oud kunnen zijn.

In maart 1995 vonden duikers op een andere locatie in de wateren bij Okinawa verspreid over een gebied van honderden vierkante kilometers de resten van een oude stad. Ze hebben straten, boulevards, bogen en trappen gevonden die in steen zijn uitgehouwen. Een paar maanden later trof men voor de kust van het eiland Yonaguni, 480 kilometer ten zuiden van Okinawa in ondiep water zelfs een reusachtige piramide aan!

Het nieuws van de verzonken stad en piramide hebben meer dan een jaar lang de Japanse krantenkoppen gehaald, maar buiten Japan werd dit opvallende nieuwsfeit totaal genegeerd. Het vermoeden bestaat dat men met deze ontdekkingen de restanten gevonden heeft van de legendarische beschaving van Lemuria of Mu.

(7)

Op 15 november 2004 werd de ontdekking van Altantis-stad Europees nieuws toen een Amerikaans expeditieteam, geleid door Robert Sarmast, een persconferentie hield waarin werd beweerd de restanten van deze stad ontdekt te hebben. Robert Sarmast verklaarde dat hij de stad met zijn ronde grachten, zoals door Plato beschreven, gevonden had. De stad zou 1,5 km onder zeeniveau liggen onder metersdik zeesediment, op 80 km uit de kust ten zuidoosten van Cyprus. Na een zesdaagse expeditie waarbij het gebied met behulp van sonarapparatuur gescand werd, keerde hij terug met bewijs van door mensenhanden gemaakte bouwwerken - een 3 kilometer lange wal, diepe

greppels en meanderende rivierbeddingen. Sarmast zegt dat hij vijftig aanwijzingen uit de boeken van Plato vergeleken heeft met deze vindplaats en met zekerheid heeft vastgesteld dat dit de plaats is waar in lang vervlogen tijden Atlantis-stad met zijn Acropolis heuvel had gelegen. Zijn expeditie bestond uit leden die ook deel uitmaakten van de expeditie die het wrak van de Titanic ontdekte. Overtuigd van zijn gelijk als gevolg van de voorbereidingen in 2003, die leidden tot de uiteindelijke expeditie van 2004, schreef hij alvast een boek '*The Discovery of Atlantis – the startling case for the Island of Cyprus*' dat inmiddels is uitgegroeid tot een bestseller onder de toeristen op Cyprus.

(8)

Het Indiase Instituut voor Oceaantechnologie (NIOT) heeft, door gebruik te maken van dezelfde technologie als werd toegepast in de wateren rond Cyprus, geometrische figuren aangetroffen op een diepte van zes meter in de Golf van Cambay voor de kust van Gujurat. De daarop volgende archeologische zeeverkenningen toonden door de mens gemaakte formaties aan van tenminste twee steden. Ook werden op deze locatie reeds originele artefacten geborgen zoals potten en juwelen en zowaar menselijke botten. Het nieuws heeft wereldwijd veel aandacht getrokken omdat historici geloven dat hierdoor de stad Dwarka, die volgens de oude Sanskriet literatuur gesticht is door de Heer Krishna en bekend staat als één van de zeven heilige pelgrimsplaatsen van het oude India, teruggevonden is. De stad werd gebouwd op de oevers van een rivier en is waarschijnlijk na Krishna's dood onder de zeespiegel verdwenen. De ontdekking van Dwarka is van immens belang voor het Indiase culturele en religieuze erfgoed. Bij velen heeft deze ontdekking de persistente twijfel over de historische validiteit van de vedische geschriften en het werkelijke bestaan van Krishna definitief weggenomen.

De discussies over de leeftijd van deze locaties duren voort, waarbij de schattingen uiteenlopen van prehistorisch tot laat-middeleeuws. Terwijl verder onderzoek volgt, zou het wel eens kunnen zijn dat Westerse historici hun aanname over het tijdstip van het ontstaan van de Indiase beschaving in de Indusvallei moeten herzien- zij schatten dat tijdstip zo rond 2.500 jaar v.Chr. Maar in Januari 2002 werden ter plaatse echter artefacten gevonden die gedateerd konden worden tussen 9.500 en 8.500 v.Chr. Ze vormden de eerste aanwijzingen dat de stad wel eens van een veel oudere beschaving zou kunnen zijn.

(9)

Onderzoeker John Michell, auteur van het boek '*New view over Atlantis*', gelooft dat al deze bouwwerken zowel op het land als onderwater toebehoorden aan een geomantische traditie die eens algemeen bekend was op aarde. Michell benadrukt in zijn boek: 'We leven temidden van de ruïnes van oude antieke bouwwerken waarvan de grootschaligheid tot nog toe door de enorme afmetingen onzichtbaar is gebleven'.

De belangrijkste gebieden waar piramiden aangetroffen zijn, liggen in het aardraster in de 0 graden lengtegraadzone (Egypte, plateau van Gizeh), in de 120 graden lengtegraadzone (Kukulkan, Meso-Amerika, Maya en Azteken piramiden) en in de 240 graden lengtegraadzone (Japan, onderwater piramiden). Deze drie zones zijn niet toevallig; zij markeren de sterkste energielijnen in het aardraster die gedefinieerd wordt door de Platonische tetraëder, de driezijdige piramide!

De meest waarschijnlijke verklaring voor al deze piramiden die gevonden zijn zowel onder water als op het land, is dat ze allemaal erfenissen zijn van de

verzonken beschavingen van Atlantis en Mu of Lemuria. Deze beschavingen moeten wel kennis hebben gehad van de ether en het aardraster.

Piramidekracht

Wat is er zo speciaal aan piramiden? Waarom treffen we ze overal ter wereld aan en waarom zijn ze gesitueerd op de lijnen van het aardraster?

Egyptologen hebben ons verteld dat de Egyptenaren de piramiden gebouwd hebben om te dienen als begraafplaats voor de farao's. In de Grote Piramide, die genoemd is naar Cheops, is echter nooit de mummie van deze farao gevonden. In latere Egyptische tijden werden piramiden gebouwd van veel mindere kwaliteit dan de raadselachtige Grote Piramide en deze piramiden zijn met zekerheid wel gebruikt als begraafplaatsen. Een aantal archeologen denkt nu dat de piramiden zoals die op het plateau van Gizeh een totaal andere functie hadden.

Om uit te vinden waar piramiden toe dienen zijn vanaf 1990 twintig grote piramiden gebouwd op acht verschillende locaties in Rusland. Ze zijn gebouwd in de buurt van Moskou en in de Oekraïne. Alle piramiden zijn vervaardigd uit fiberglas; het grootste bouwwerk heeft een hoogte van 44 meter en weegt 55 ton. Gedurende meer dan een decennia is onderzoek verricht aan deze piramiden onder leiding van Alexander Golod, directeur van de 'Defensie Onderneming' in Moskou. Vele gerenommeerde Russische wetenschappers, werkzaam in verschillende onderzoeksdisciplines zoals de medische wetenschap, biofysica en de fysica, zijn betrokken geweest bij de diverse onderzoeken aan deze piramides.

Russische piramide
(Met dank aan Alexander Golod, www.pyramids.ru)

Men heeft veel gegevens verzameld die erop wijzen dat de piramiden een tot op heden onbekende 'piramidekracht' vertonen. Zo bleek uit onderzoek dat de piramiden het immuunsysteem van een organisme kunnen versterken hetgeen zou leiden tot een betere gezondheid. Landbouwzaden die gedurende 1 tot 5 dagen in de piramide geplaatst werden, leverden een oogsttoename op van 30 tot 100%. Het Russische leger heeft recht boven de piramide een energiekolom gemeten die tot enkele kilometers hoogte reikte. Vreemd genoeg verbeterde de toestand van de ozonlaag boven het gebied van de piramide en de seismische

activiteit in het gebied nam af. Een dichtbij gelegen oliebron leverde een hogere productie omdat de olie minder viscose geworden was. Dit laatste is bevestigd door de Russische academie van olie en gas.

Piramidekrachten lijken ook invloed te hebben op het menselijk bewustzijn. Er zijn experimenten uitgevoerd op 5000 criminelen in gevangenissen in Rusland die heimelijk met piramide-energie geïnduceerd zout en peper in hun voedsel te eten kregen. Studies wezen uit dat binnen enkele maanden de misdaden die begaan werden binnen deze gevangenissen bijna geheel verdwenen waren en dat het algehele gedrag van de gevangenen verbeterd was.

Ook werden medicijnen getest na blootstelling aan de piramidekracht, hun geneeskrachtige werking nam toe terwijl de bijwerkingen afnamen.

Testen uitgevoerd op radioactief afval wezen op een reductie van de mate van radioactiviteit na blootstelling aan de kracht binnenin de piramide.

Gewoon water bevroor zelfs niet bij 40 graden onder nul, maar bleef voor jaren in vloeibare toestand. Gesynthetiseerde diamanten werden harder en zuiverder!

Welnu, al deze verschijnselen toonden de echtheid van piramidekracht aan. De Russen waren zodanig overtuigd van dit effect dat Alexander Golod er in 1998 in slaagde om zelfs de Russische regering over te halen enkele monsters van kristallijne substanties die met deze energie bewerkt waren, mee te geven aan de bemanning van het MIR ruimtestation ten behoeve van het welzijn van de astronauten, het ruimtestation en de wereld in zijn geheel!

Een ander vreemd verslag van piramide-energie komt van Kirti Betai.
In Agra India, heeft Kirti Betai 36.000 kleine piramiden gebouwd en deze in een speciale configuratie geplaatst waardoor ze als geheel een helend systeem van piramide-energie vormen. Hij heeft het 'Daya Dhaar Zelf Hulp Centrum', een non-profit-organisatie opgericht. De behandelingen met piramide-energie zijn gratis en toegankelijk voor iedereen - zonder uitzonderingen.

Betai heeft al tienduizenden mensen geholpen die zijn centrum bezocht hebben. Hij beweert wonderbaarlijke genezingen te hebben verricht van mensen die ongeneeslijke ziek waren en hij nodigt wetenschappers dan ook uit om zijn werk te bestuderen.

Hij heeft de piramide-constructie gebouwd om zichzelf te genezen van lever- en nierproblemen die het gevolg waren van verkeerd medicijngebruik. Onder zijn patiënten behoort ook zijn vrouw die genenzen is van een chronische astma. Hij beweert ook een vrouw genezen te hebben die gediagnostiseerd was met spierdystrofie – de behandeling nam twee jaar in beslag. Toen ze begon met het programma kon ze niet op haar eigen benen staan, maar na twee jaar was ze in staat om 45 minuten te blijven staan. Bloedmonsters zouden hebben aangetoond dat ze genezen is van de ziekte.

(10)

Recapitulatie

Het Griekse woord voor piramide is pyramidos en bevat het woord 'pyr' wat 'vuur' betekent en 'amid' wat 'in het midden' betekent. Dus piramide betekent eigenlijk 'vuur in het midden'. Russisch onderzoek heeft inderdaad laten zien dat de piramidekracht inderdaad een 'vuur' in het binnenste van de piramide is.

De piramidevorm lijkt als een soort antenne te werken voor de spiraliserende torsiegolven van de aarde. Er wordt aangenomen dat de piramide de torsiegolven van het aardraster focusseert in haar centrum. De megalitische stenen en bouwwerken die geplaatst zijn op de meridianen van het aardraster zijn de acupunctuurnaalden in het energielichaam van Gaia, precies zoals het onderzoek met het Earthgate-apparaat aangetoond heeft. Vermoedelijk is de megalithische infrastructuur gebouwd door een zeer hoog ontwikkelde beschaving om ons tegen kosmische invloeden te beschermen en om de aura, de etherische energievelden van de aarde te stabiliseren.

Er bestaat nu indirect bewijs voor de suggestie dat de megalithische infrastructuur door de Atlantische beschaving gebruikt werd om tektonische verschuivingen te stabiliseren die wereldwijd aardbevingen en vulkanische activiteit veroorzaakten. De Atlantiers waren echter niet in staat om een poolverschuiving, die uiteindelijk leidde tot de vernietiging van Atlantis, te voorkomen.

De ontdekkingen genoemd in dit hoofdstuk laten duidelijk zien dat we drastisch elk boek dat handelt over de menselijke geschiedenis opnieuw moeten overpeinzen en revalueren.

Wanneer u nog steeds niet overtuigd bent van het feit dat hoog beschaafde culturen onze huidige beschaving zijn voorafgegaan, kijk dan eens naar deze hiëroglyfen die gevonden zijn in de Egyptische tempelmuur in Abydos.

Muur van de Egyptische Abydos tempel

(*Plaatje gebruikt met toestemming van Elysian Publishing, http://www.intent.com/elysian, dat onderwijsmateriaal ter beschikking stelt over Heilige Geometrie*)

Er is niet veel verbeelding voor nodig om van links naar rechts een helikopter, een onderzeeër, een UFO en een vliegtuig te ontdekken. Welnu, wat weten we eigenlijk echt van de Egyptenaren? Laten we in het volgende hoofdstuk eens een kijkje nemen bij de meest intrigerende en mysterieuze constructie die ooit door de mens gemaakt is, de Grote Piramide van Gizeh en laten we gaan zien hoe wetenschappers zijn begonnen dit raadsel te ontcijferen. Er zijn namelijk aanwijzingen dat de Grote Piramide niet toegeschreven moet worden aan de Egyptenaren, maar aan de Atlantiërs.

Hoofdstuk 8 Het plateau van Gizeh

Een van de zeven wereldwonderen is de Grote Piramide op het plateau van Gizeh aan de oever van de rivier de Nijl bij Cairo. De piramide is onderzocht sinds de begindagen van de moderne geschiedenis. Stapels boeken zijn er geschreven over alleen al deze ene raadselachtige Grote Piramide. Veel van deze boeken zijn afkomstig van Egyptische archeologen. Egyptologen hebben hun visie m.b.t. de Grote Piramide niet erg gewijzigd in de afgelopen honderd jaar. Piramidologen dateren de constructie van de Grote Piramide rond 2589 v. Chr. en ze zou dienen als de begraafplaats, de tombe van farao Khufu (Cheops in het Grieks). Toonaangevend piramide-expert is Dr. Zahi Hawass, voorzitter van de 'Hoge Raad voor Oudheden' in Egypte, ferm aanhanger van de tombe-theorie van de Grote Piramide. Hoewel er een sarcofaag in de koningskamer van de Grote Piramde aanwezig is, heeft men nooit een mummie in de piramide gevonden. Deze sarcofaag moet wel in de piramide zelf gemaakt zijn, omdat hij niet uit de koningskamer verwijderd kan worden vanwege zijn afmetingen.

In het laatste decennia zijn wetenschappers gaan twijfelen aan de leeftijd en functie van de Grote Piramide. Terwijl de Grote Piramide geleidelijk aan steeds meer van haar geheimen prijsgeeft, wordt de tombe-theorie steeds minder acceptabel. Er zijn steeds meer aanwijzingen dat de Grote Piramide gebouwd moet zijn door een hoge intelligente beschaving die een wetenschappelijk begrip heeft gehad en over een technologie heeft beschikt, die zelfs de onze te boven gaat.

De Grote Piramide bestaat uit twee miljoen kalksteenblokken, heeft de hoogte van een gebouw van 40 verdiepingen en de breedte van tweeëneenhalf keer de lengte van een voetbalveld. De fundering van de piramide bestaat uit een fundament dat uit de rots uitgehouwen is met een precisie die op 2 centimeter na exact waterpas is. Zelfs vandaag de dag met al onze technische kennis en laserprecisie vakmanschap zouden we volgens specialisten niet in staat zijn om een bouwwerk als de Grote Piramide met zo'n precisie te bouwen. We hebben eenvoudigweg niet de mechanische technologie beschikbaar om de stenen waaruit de piramide is opgebouwd uit te houwen met de precisie die toegepast is.

Er zijn pogingen gedaan om te bewijzen dat de piramide gemaakt kon worden met de bekende oude Egyptische gereedschappen en methoden. Egyptoloog Mark Lehner heeft het met een grote groep mensen geprobeerd, maar slaagde er zelfs niet in om een 6 meter groot schaalmodel van de piramide na te maken. Hij moest de hulp inroepen van een vrachtwagen met een lier om de blokken uit de steengroeve te hijsen.

Eind zeventiger jaren een door Nissan gesponsord Japans team heeft nog eens een poging gewaagd om een 18 meter hoog schaalmodel te bouwen waarbij dezelfde primitieve oude Egyptische gereedschappen zoals hamers en beitels gebruikt werden. Het eens zo trotse Japanse team keerde gedesillusioneerd en vernederd huiswaarts, omdat ze boorhamers moesten gebruiken om de harde steen uit te kunnen houwen, ze niet in staat bleken om de stenen naar de overkant van de Nijl te krijgen en uiteindelijk bulldozers, een vrachtwagen en een helikopter nodig hadden om de stenen opeen te stapelen op een stapel die in de verste wegen niet leek op een piramide. In beide pogingen om de piramide na te bouwen zijn slechts kleine blokken uitgehouwen uit de steengroeve, maar bedenk wel dat de echte piramideblokken bevat met het gewicht van een stoomlocomotief!

(1)

Bedenk vervolgens dat deze stenen zo perfect zijn uitgehouwen en dat de cementvoegen zo ongelofelijk klein zijn dat je er zelfs niet een velletje papier tussen kunt krijgen! De cementvoegen zijn daarbij nog eens vreselijk sterk, veel sterker dan het cement dat we tegenwoordig gebruiken. De stenen lijken min of meer aan elkaar gelijmd of samengesmolten te zijn. De kleinste blokken wegen een ton. De gemiddelde blokken wegen echter 2,5 tot wel 70 ton. Hoe konden de Egyptenaren deze zeer zware blokken met een dergelijk precisie tillen naar een hoogte van een veertig verdiepingen tellend gebouw? Hoewel er wel enkele theorieën zijn, weten we het gewoonweg niet zeker. De massieve constructie van de piramide is uitgelijnd met een precisie van slechts 3 minuten en 6 seconden van perfecte uitlijning met de vier windrichtingen.

Op het plateau van Gizeh bevinden zich drie piramiden met een aantal satelliet piramiden. We treffen ook het fameuze Sfinx aan op het plateau. De drie grote piramiden zijn genoemd naar de farao's die volgens de Egyptologen de opdracht gaven tot de bouw van deze mausoleums:

- de Grote Piramide van Khufu (of Cheops);
- de piramide van Khafre (of Chefren);
- de piramide van Menkaure (of Mycerinos).

Van links naar rechts Menkaure, Khafre en Khufu

Het lijkt erop dat de reden waarom Mark Lehner en het Japanse team van Nissan er niet in slaagde om zelfs maar miniatuur modellen te reconstrueren van de Grote Piramide is omdat de benodigde techniek buiten het bereik van onze technologie ligt, zelfs vandaag de dag. Egyptologen beweren nog steeds dat al het werk gedaan is met behulp van primitieve beitels en hamers; men redeneert dat de Egyptenaren eenvoudig voldoende tijd en slaven hadden om de klus te klaren.

De sarcofagen die gevonden zijn in de kamers van de piramiden zijn gemaakt van extreem hard graniet. Hoewel geen enkele mummie ooit gevonden werd in deze sarcofagen, blijven Egyptologen erbij dat ze gebruikt werden als doodskisten. Ze kwamen zelfs met de gereedschappen op de proppen die gebruikt zouden zijn om de granieten blokken uit te hollen; een diorieten bal aan een stok om op de harde steen te beuken.

In 1995 onderzocht Christopher Dunn, een hightech luchtvaartfabrikant de sarcofaag van de piramide van Kahfre. Hij had enkele precisiemeetinstrumenten meegebracht en klom in de sarcofaag om de egaalheid van het inwendige te meten en de nauwkeurigheidsgraad vast te stellen die gebruikt was bij het uithouwen. Wat hij ontdekte was verbazingwekkend: de binnenkant van de sarcofaag bleek zo perfect egaal en glad dat een schijnwerper geplaatst achter een winkelhaak, geen licht meer doorliet. Alle hoeken van de sarcofaag waren perfect rechthoekig. De radius van de inwendige hoeken was zo klein en de hoeken waren zo scherp dat het onmogelijk was dat deze hoeken gemaakt zouden zijn door ze met harde ballen met een veel te grote diameter te geselen. Omdat Dunn geen enkele afwijking van perfect gladde oppervlakken en rechte hoeken kon constateren, schreeuwde hij in oppperste verbazing over deze ontdekking de woorden 'Ruimtevaarttijdperk precisie'! Christopher Dunn heeft daarnaast nog vele andere granieten artefacten onderzocht en zijn conclusie is dan ook dat deze precisie alleen bereikt kon worden door gebruik te maken van machines.

(2)

Het wordt steeds duidelijker dat de Grote Piramide in het bijzonder en het plateau van Gizeh in het algemeen, ontworpen zijn om op verschillende manieren hoogstaande wetenschappelijk kennis vast te leggen; er lijkt haast geen toeval te bestaan. Ieder ontdekt detail blijkt betekenis te hebben die we nog maar net zijn begonnen te ontrafelen. Archeologen zijn blijven hangen in hun enig mogelijke verklaring voor de piramiden en hebben ons doen geloven dat ze dienden als graftombes voor de farao's, waardoor we de hele clue gemist hebben. Eeuwenlang is het plateau van Gizeh bestudeerd door de ogen van archeologen en historici maar in de laatste twee decennia is daar verandering in gekomen.

Oorspronkelijk was the Grote Piramide bekleed met 144.000 witte granieten stenen die haar een glad gepolijst oppervlak gaven. In de Oudheid moeten de reflecties van de zon op de piramide van kilometers afstand zichtbaar zijn geweest. De Egyptenaren noemden hun piramide dan ook 'Ta Khut' wat zoveel betekent als 'Het Licht'. In latere tijden hebben moslims de Grote Piramide van haar dekstenen beroofd om er vervolgens vele moskeeën van te bouwen in Cairo. De enige overblijfselen van de buitenste dekstenen zijn gevonden aan de voet van de Grote Piramide en aan de top van de piramide van Kahfre. Het is door deze stenen dat de exacte maten van de piramiden bepaald konden worden. De topsteen die de top zou moeten afsluiten van de Grote Piramide ontbreekt.

In dit hoofdstuk zullen we een aantal feiten laten zien die de bewering onderbouwen dat de piramide gebouwd moet zijn door een hoog ontwikkelde beschaving die toegang had tot een technologie die nog beter was dan de onze. Volgens Edgar Cayce zal de Grote Piramide uiteindelijk al haar geheimen prijsgeven wanneer de 'Hal der Verslagen' geopend wordt en er bewijs gevonden zal worden van haar Atlantische oorsprong.

De 'Hal der Verslagen' zou een grote opslagruimte zijn, die ergens onder het plateau van Gizeh verborgen ligt en waarvan men vermoedt dat deze geavanceerde Atlantische apparatuur bevat. Sommigen vermoeden dat de ontbrekende topsteen een miniatuurversie is van de Grote Piramide, met al haar inwendige details, en speculeren dat deze topsteen begraven ligt in de Hal der Verslagen. Edgar Cayce gaf aanwijzingen m.b.t. de locatie van de Hal der Verslagen en wees naar de linkerpoot van de Sfinx waar de ingang tot de Hal der Verslagen gevonden zou worden. John Anthony West en Robert M. Schoch ontdekten tijdens hun onderzoek naar de verwering van de Sfinx om haar ouderdom vast te kunnen stellen, d.m.v. seismische scanning van het plateau

van Gizeh, dat onder de poten van de Sfinx inderdaad een ondergrondse kamer aanwezig is, precies waar Cayce die voorspeld had.

De conclusies uit het onderzoek naar de erosie van de Sfinx door West en Schoch luidden dat het water de erosie aan de voet van de Sfinx veroorzaakt had en niet het door de wind voortgejaagde woestijnzand. Dit zou betekenen dat de erosie alleen veroorzaakt kan zijn door hevige regenval die na het laatste IJstijdperk tussen 10.000 en 5.000 v. Chr. de streek teisterde, voordat de groene Sahara savanne uiteindelijk in woestijn veranderde. Zij concludeerden dan ook dat de Sfinx voorafgaande aan deze periode uitgehouwen moet zijn en het vermoeden bestaat dat het bouwwerk afstamt van een zeer oude beschaving, mogelijk die van Atlantis.

Ook archeoloog Howard Middleton-Jones beweert de exacte locatie van de Hal der Verslagen onder het plateau van Gizeh gevonden te hebben. Hij beweert vervolgens dat de Ark des Verbonds, het Tabernakel dat de Tien Geboden van Mozes bevat , begraven ligt in de Grote Piramide. De toegang tot de Ark des Verbonds zou te vinden zijn in de Grote Galerij bij het kruispunt dat leidt naar de Koninginnekamer aan de ene kant en de Koningskamer aan de ander kant. Hij kwam tot deze conclusie na nauwkeurige bestudering van het boek Exodus waarin God in precieze bewoordingen aan Mozes uitlegt hoe de Ark geconstrueerd moest worden. Howard Middleton-Jones is er zeker van dat wat beschreven staat in het boek Exodus in feite de trappengang naar de Koningskamer in de Grote Piramide is, beter bekend als de Grote Galerij. Indien Howard Middleton-Jones gelijk heeft, dan kunnen we in de nabije toekomst nog enkele zeer interessante ontdekkingen verwachten.

(3)

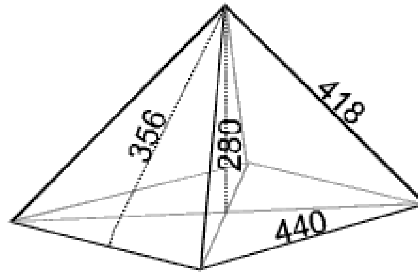
Maar we zullen ons niet te veel laten meeslepen door speculaties over de Grote Piramide. In plaats daarvan gaan zullen we ons licht laten schijnen over enkele zeer bewijsbare mathematische feiten.

De mathematische constanten

De piramide codeert de mathematische constanten voor Pi en Phi en de natuurlijke logaritme “e”! Deze drie constanten spelen een zeer belangrijke rol in de wiskunde en natuurkunde. De oorsprong van deze constanten heeft vele wiskundigen en wetenschappers eeuwenlang bezig gehouden en blijft tot op de dag van vandaag een mysterie. Maar het feit wil dat deze mystieke constanten overal in de natuur voorkomen. Alle drie de constanten, Pi, Phi en “e”, zijn terug te vinden in één en hetzelfde bouwwerk, namelijk de Grote Piramide! Dit is op zichzelf al een zeer opmerkelijk feit en getuigt van de ingenieusheid van de bouwers van de Grote Piramide.

Het is volstrekt onmogelijk dat deze constanten toevallig opduiken door wat stenen op elkaar te stapelen. De getallen Pi en Phi werden het eerst gevonden, maar het duurde tot 2003 voordat Rick D. Howard de natuurlijke logaritme constante “e” ontdekte. Hij ontwikkelde een theorie die Drievoudige-Driehoek-Theorie genoemd wordt en die mathematisch aantoont dat de drie constanten allemaal voorkomen in de Grote Piramide.

In het plaatje hieronder zijn de dimensies van de Grote Piramide weergegeven in koninklijke cubits. De koninklijke cubit is een antieke Egyptische lengtemaat.

Dimensies van de Grote Piramide in Koninklijke cubits.

De mathematische waarde Pi definieert de ratio van de omtrek tot de diameter van een cirkel en wordt aangetroffen in de piramide.

- Pi kan gevonden worden door twee maal de basislengte van de piramide te nemen en deze te delen door zijn hoogte: Pi = 2 * 440/280 = 880/280 = 22/7 hetgeen bij benadering Pi = 3,14159 is.

De Gulden snede of Phi wordt op de volgende manier in de piramide gevonden:

- Phi wordt gevonden wanneer de lengte van de schuine helling van de piramide gedeeld wordt door de helft van de basislengte van de piramide, Phi = 356/220 = 1,618 (220 is de helft van de basis van de piramide).

We laten het bewijs voor de basis van de natuurlijke logaritme "e" weg, omdat de Drievoudige-Driehoek-Theorie nogal complex is.

Het feit dat de piramide Pi, Phi en "e" codeert, de meest belangrijke constanten in de natuur, toont aan dat de bouwers van de piramide wiskundig inzicht moeten hebben gehad met betrekking tot het grote belang van deze constanten.
(4)

De Grote piramide is niet het enige bouwwerk in het oude Egypte dat deze opmerkelijke constanten bevat. Schwaller de Lubicz, die tussen 1837 tot 1952 de tempel bij Luxor bestudeerde, vond bewijs dat de Egyptenaren de Gulden snede (Phi) op meerdere manieren ingenieus gebruikt hadden in de architectuur van deze tempel. Voordat De Lubicz zijn onderzoek deed, werd de ontdekking van de Gulden snede toegeschreven aan de Grieken. Zijn bevindingen waren echter het onweerlegbare bewijs dat de Egyptenaren al zo'n duizend jaar voor Phytagoras een groot wiskundig inzicht hadden.

Locatie van de Grote Piramide

De locatie van de Grote Piramide is op zijn zachts gezegd zeer opmerkelijk; er is een opmerkelijk verband met de lichtsnelheid. De lichtsnelheid is precies 299.792.458 meter/seconde of anders gezegd 29,9792458 x 10 miljoen meter per seconde.

Oorspronkelijk werd de meter in het SI stelsel (1791) gedefinieerd als een 10 miljoenste deel van de afstand van de Noordpool tot de equator. Wanneer we de snelheid van het licht delen door de afstand van de equator tot de Noordpool, dan krijgen we het getal 29,9792458. Dit is de breedtegraad van een lijn halverwege de afstand tussen Khufu en Khafre op exact 29,9792458 graden noorderbreedte.

Het zou dus wel eens kunnen zijn dat de locatie van het plateau van Gizeh bewust gekozen is om de lichtsnelheid uit te drukken.

Een ander aanwijzing dat de bouwers van de Grote Piramide op de hoogte waren van de de lichtsnelheid vinden we terug in het aantal dekstenen dat in de gehele constructie gebruikt werd.

Door de ontdekkingen van Bruce Cathie, degene die de octaëder en de kubus ontdekte in het aardraster, weten we dat er een fanscinerende toevalligheid bestaat tussen de snelheid van het licht, de waarde voor licht in de Gematria en het aantal dekstenen van de Grote Piramide. Bruce Cathie drukte de reguliere snelheid van het licht uit in een ander eenheid. Hij noemde dit de rastersnelheid van het licht, ofwel de snelheid die het licht nodig heeft om langs de aardrasterlijnen te reizen. Cathie stelde een andere tijdseenheid voor. Hij introduceerde de rasterseconde als vervanger voor de huidige seconde als eenheid van tijd. In plaats van de normale 3 * 8 uren in een dag, stelde hij 3 * 9 rasteruren voor in een dag. Hij gebruikte ook een andere maat voor afstand: de radiale verplaatsing, ofwel de radiale boog op een cirkel van 360 graden. Vervolgens herberekende hij de snelheid van het licht als het aantal arc-minuten (1/60 van een graad) die het licht aflegt langs een 360 graden cirkel (de aarde) per rasterseconde (verondersteld dat er 27 rasteruren in een dag gaan). Tot zijn verbazing ontdekte hij dat de rastersnelheid van het licht een zeer harmonieus getal was, namelijk 144.000 raster-arcs per rasterseconde.

De harmonische waarde van 144.000 voor de lichtsnelheid stemt aldus exact overeen met het aantal dekstenen dat gebruikt werd in de Grote Piramide. Wanneer we daaraan toevoegen dat de gnostische Kabbala de Gematriawaarde voor licht gelijk stelt aan 144, dan kunnen we veilig aannemen dat de getallen die we hier zien geen toeval zijn. De bouwers van het plateau van Gizeh waren vrijwel zeker bekend met de snelheid van het licht!

Bedenk andermaal dat de locatie van de Grote Piramide de exacte locatie is van de Noordpool van het aardraster en dat het een zeer unieke locatie op aarde is waar de maximale landmassa in verhouding tot water gevonden wordt!

Het plateau van Gizeh is daarom een unieke locatie op aarde en het is om deze reden moeilijk te geloven dat dit feit de ontwerpers ontgaan zou zijn!
(5)

Het plateau van Gizeh en de binnenste planeten

De afmetingen van de Grote Piramide vormen de eerste sterke aanwijzingen dat de bouwers getracht hebben de afmetingen van de aarde weer te geven. De aarde is geen perfecte bol: de radius van de polen tot het centrum is kleiner dan de radius van de equator tot het centrum. Daardoor is de aarde afgevlakt net als een voetval die ineen gedrukt wordt wanneer iemand erop gaat zitten. Deze afvlakking wordt toegeschreven aan de centrifugale krachten, hetgeen het resultaat is van de draaiing van de aarde om haar polaire as. Deze imperfecte sferische afmetingen van de aarde worden perfect weergegeven door de Grote Piramide. De omtrek van de piramide representeert de equatoriale radius van de aarde. De omtrek van de piramide is gelijk aan een halve minuut van de equatoriale lengtegraad van de aarde. Met andere woorden: wanneer we de omtrek van de Grote Piramide nemen en deze vermenigvuldigen met 2 * 60 * 360 = 43.200, dan krijgen we de omtrek van de aarde langs de equator in kilometers. Uit satellietmetingen blijkt dat dit correct is met een precisie van 99,5

%. De hoogte van de Grote Piramide representeert de polaire radius van de aarde. Wanneer we de hoogte van de piramide nemen en deze vermenigvuldigen met dezelfde waarde van 43.200 om de verhouding in stand te houden, dan krijgen we de polaire radius van de aarde met een nauwkeurigheid van 99,3 %. Dus het lijkt een meer dan redelijke aanname dat de Grote Piramide inderdaad bewust ontworpen is om de aarde te representeren. Deze feiten kunnen niet weggewuifd worden als puur toeval.

(6)

De hoogte van de Grote Piramide lijkt ook een referentie te zijn naar de afstand tussen de zon en de aarde! De hoogte van de piramide is 280 koninklijke cubits. De afstand van de aarde naar de zon gemeten in kilometers is 147 x 10^6 km en is gelijk aan 280 x 10^9 koninklijke cubits! De afstand van de aarde tot de zon is dus exact een miljard maal de hoogte van de piramide. In het hoofdstuk over Heilige Geometrie hebben we al aangetoond dat de Grote Piramide de verhouding uitdrukt in grootte tussen de aarde en de maan door 'de kwadratering van het vierkant'.

Uit deze voorbeelden zouden we de indruk kunnen krijgen dat de Grote Piramide indirect bewijs vormt voor het bestaan van harmonische geometrische relaties tussen de aarde, de maan en de zon. John Martineau heeft inderdaad in zijn boek '*A little book of coincidence*' aangetoond dat er harmonische relaties tussen alle hemellichamen in ons zonnestelsel bestaan. Met behulp van de Heilige Geometrie verklaart hij alle omlooptijden van de planeten in ons zonnestelsel en toont hij ook aan dat ze gebaseerd zijn op intrinsieke harmonische principes. De grote astronoom Johannes Kepler heeft altijd geloofd dat de omlooptijden van de planeten geometrisch verklaard konden worden; hij meende zelfs dat de Platonische lichamen de sleutel vormden voor het mysterie van de omlooptijden.

In 1994 stelde Robert Bauval in 'Het Orion Mysterie' een nieuwe populaire theorie voor die ervan uitgaat dat de drie grote piramiden op het plateau van Gizeh uitgelijnd staan met de drie sterren van de gordel in de Orionconstellatie. Volgens Bauval correspondeert de rivier de Nijl met de Melkweg. De piramiden op de grond representeren de posities van de drie sterren in de gordel van de Orionconstellatie ten tijde van het jaar 10.500 v.Chr. ("zo boven, zo beneden") aldus Bauval. Opvallend is dat het jaar 10.500 v.Chr. overeenkomt met het voorchristelijke jaartal 10.490 dat Edgar Cayce noemt voor de bouw van de Grote Piramide.

Terwijl de populaire Orionuitlijning van het plateau van Gizeh nog steeds bediscusieerd wordt, bestaat er ook nog een minder populaire cosmische relatie die eenvoudig te bewijzen valt. Deze cosmische releatie, een ontdekking van Clive Ross, toont wederom aan dat de Grote Piramide gebouwd werd om de aarde te representeren.

Clive Ross ontdekte namelijk dat de drie piramiden op het plateau van Gizeh op slimme wijze corresponderen met de vier binnenste planeten van ons zonnestelsel: Mercurius, Venus, Aarde en Mars, met de nadruk op Venus. Maar hoe kunnen drie piramiden nu overeenkomen met vier planeten?

De correlatie tussen de piramiden en de planeten is als volgt:

- P1 : de Grote Piramide van Khufu representeert de aarde;
- P2 : de piramide van Khafre representeert Venus;
- P3 : de piramide van Menkaure representeert zowel Mars als Mercurius.

Luchtfoto van het plateau van Gizeh, rechts de posities van de planeten

De correspondentie van de middelste piramide met Venus is naar mijn mening een aanwijzing naar de bouwers van het plateau van Gizeh. We zullen dat later onthullen.

Welnu, de drie piramiden komen in verhouding overeen met de binnenste planeten op drie verschillende manieren:

- de basis van iedere piramide correspondeert met de diameter van hun corresponderende planeet;
- de hoek tussen P1-P2 en P2-P3 is gerelateerd aan het verschil in omlooptijd rond de zon tussen Aarde en Mars;
- de afstand tussen de piramiden is gerelateerd aan de relatieve afstand tussen de planeten.

Zonder u te vermoeien met de exacte getallen, vermelden we dat de kleinste piramide P3 overeenkomt met de gemiddelde diameter van Mercurius en Mars. De bouwers van de piramide hebben mogelijk twee kleuren gesteente gebruikt in de dekstenen om in één piramide onderscheid te kunnen maken tussen de afmetingen van Mars en Mercurius. De middelste piramide P2 komt overeen met Venus, de piramide van Khufu (P1) komt overeen met Aarde.

Onthoudt dat de afmetingen van de piramiden gerelateerd zijn aan de diameters van de planeten en bedenk daarbij dat de verhoudingen berekend zijn met een nauwkeurigheid die kennis van de exacte maten van de planeten vereist die de wetenschap pas onlangs heeft kunnen vaststellen door gebruik te maken van satellieten.

En hier staat dan een aantal bouwwerken midden in een zandbak die deze exacte verhoudingen demonstreert tussen de planeten en de basislengten van de piramiden met dezelfde nauwkeurigheid!

De drie piramiden zijn niet precies uitgelijnd in een rechte lijn; ze maken een hoek van 191,6 graden. (180 graden zou een rechte lijn zijn). Onthoudt dat dit de ‘hoek’ is tussen de piramiden die de aarde en Mars/Mercurius uitbeelden. De aarde legt het rondje van 360 graden rond de zon af in 365,25 dagen. Planeet Mars heeft hier 686,98 dagen voor nodig. Laten we nu eens berekenen hoeveel van de 360 graden van een volle cirkel Mars afgelegd heeft, wanneer de aarde een volledig rondje rond de zon voltooid heeft.

Deze hoek zou zijn: 365,25 / 686,98 * 360 = 191,4 graden!

Dit is ook de exacte hoek tussen de piramiden die Mars en Aarde weergeven! Toeval? Neen! Niet wanneer we ons realiseren dat er ook rekening gehouden is met de relatieve afstand tussen de planeten toen de piramiden op het plateau van Gizeh gesitueerd werden. Laten we maar eens kijken:

De afstand in een rechte lijn tussen P1 en P3 is 36.857 Engelse inches.
De afstand in een rechte lijn tussen P1 en P2 is 19.169 Engelse inches.

De exacte verhouding tussen deze twee afstanden is:

P1-P3 / P1-P2 = 36.857 / 19.169 = 1,92

De corresponderende afstand tussen de planeten laat zich echter niet zo eenvoudig berekenen. De afstand tussen de planeten is namelijk niet constant als gevolg van de elliptische baan die de planeten maken rond de zon. Johannes Kepler ontdekte de elliptische vorm van de banen van de planeten vierhonderd jaar geleden, maar de Ouden die de Grote Piramide bouwden, moeten dit ook geweten hebben.

Ze gebruikten op een slimme manier de afstand tussen de aarde en Mercurius wanneer Mercurus het verste van de zon af staat. In dit geval is de afstand tussen Aarde en Mercurius 79,76 x 10^9 m. De afstand tussen Aarde en Venus is 41,39 x 10^9 m.

De verhouding in afstand tussen Mercurius en de aarde en de aarde en Venus is 79,76/41,39 = 1,92

Dit is precies dezelfde verhouding in afstand tussen de planeten die gebruikt is in de afstanden tussen de piramiden. De nauwkeurigheid is wederom zeer verbazingwekkend!

Er zijn nog andere aanwijzingen dat de Grote Piramide correspondeert met de aarde. De lengte van een aards zonnejaar wordt op twee verschillende manieren weergegeven in de constructie van de Grote Piramide. De eerste referentie naar het zonnejaar vinden we terug in de lengte van de basis van de Grote Piramide, die exact 36.524,22 primitieve inches of 365,2422 heilige Egyptische cubits in lengte is!

De tweede referentie naar de lengte van een zonnejaar vinden we terug binnen in de piramide, waar zich tussen de Koningskamer en de Grote Galerij een kleine kamer bevindt die de "voorkamer" wordt genoemd. Wanneer in deze voorkamer een cirkel getrokken wordt die alle wanden raakt, dan is de omtrek van deze cirkel exact 365,25 Engelse inches ofwel een perfecte referentie naar het aantal dagen in ons zonnejaar! De totale lengte van een zonnejaar is 365 dagen, 5 uur en 49 minuten ofwel 365,25 dagen!

Zowel de afmetingen van de basis van de piramide als die van de voorkamer lijken bewust gekozen om de duur van een zonnejaar tot uitdrukking te brengen.

(7)

Initiatie

Het doel van de Grote Piramide zou wel eens kunnen zijn dat zij een groot kristal is dat dient om de torsiegolven van de aarde te oogsten. Ze ligt op de exacte Noordpool van het aardraster, daar waar de meest krachtige torsiegolven uit de aarde komen. Volgens Drunvalo Melchizedek, zou de Grote Piramide zo geplaatst zijn dat de top ervan zich precies bevindt in de loop van een Phi-spiraal. In feite zijn alle drie de piramiden uitgelijnd volgens deze Phi-spiraal.

Het is niet ondenkbaar dat de primaire functie van de piramiden was om het aardraster te stabiliseren en om de aarde te beschermen tegen aardbevingen, vulkanische activiteit en misschien ook wel tegen poolverschuivingen.

Wanneer de Grote Piramide gebruikt werd om torsiegolven op te vangen van de aarde, dan moeten we niet vergeten dat torsiegolfenergie ook bewuste energie is. Van bronnen als Edgar Cayce, David Wilcock en Drunvalo Melchizedek is het verhaal afkomstig dat de Egyptenaren de Grote Piramide gebruikten als een instrument voor spirituele initiatie, genezing en ontwaken.

Voorafgaand aan de uiteindelijke initiatie in de Grote Piramide doorliepen de neofieten het geheime onderwijs van het rechteroog van Horus en werden ze onderwezen in de Heilige Geometrie en misschien zelfs wel etherfysica. De Egyptenaren geloofden namelijk dat de schepping ontstaan was uit de oerwateren, de Nun (ether). Paragraaf 1146 van de Piramideteksten verhaalt over de kosmische slang Iru-To die tevoorschijn kwam uit de oerwateren om de fysieke wereld te scheppen. Dit zijn de woorden van Iru-To uit de Piramide-teksten:

"Ik ben het uitvloeisel van de oeroverstroming, hij die tevoorschijn kwam uit de wateren. Ik ben de 'Voorziener van Kenmerken', de slang met zijn vele kronkels. Ik ben de Schrijver van het Goddelijke Boek dat zegt wat geweest is en wat nog komen gaat."

Wat hier volgens mij beschreven wordt is de etherfysica van Paul La Violette en Daniel Winter. De torsiegolf (Phi-spiraal, slang Iru-To) ontstaat spontaan uit de ether (oerwateren) om vorm te scheppen ('de kenmerken') uit de vormloze ether. De torsiegolf is de Schrijver van de oude Akasha-kronieken, het equivalent van Ervin Laslo's A-veld, de torsiegolf-informatie die de gehele ruimte doordringt en die het geheugen vormt van het universum. (Zie hoofdstuk 6 'Ethervibraties')

Nog een interessant feit is dat de slang Iru-To afgebeeld wordt met twee hoofden. Dit zou het feit kunnen symboliseren dat torsiegolven gecreëerd kunnen worden uit twee tegengestelde elektromagnetische golven zoals voorgesteld door Tom Bearden. Metaforisch zou de tweekoppige slang echter ook de dualiteit kunnen uitbeelden die ontstond uit de Eenheid toen Iru-To tevoorschijn kwam uit de oerwateren. Toen de eerste vormen geschapen werden uit de Eenheid van de ether, werd als gevolg hiervan de heelheid van de schepping gescheiden.

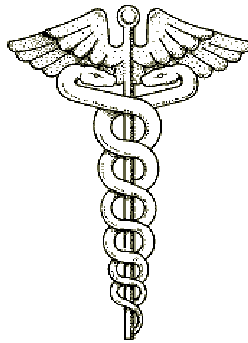
In spreuk 321 van het Egyptische grafteksten vervolgt de kosmische slang Iru-To zijn relaas:

"Ik strekte mij en was overal, in overeenstemming met wat tot ontstaan zou komen. Ik boog rechts om mijzelf, ik was omcirkeld door mijn kronkelingen; één die een plaats voor zichzelf schiep temidden van zijn kronkels."

(8)

Als dit niet een perfecte beschrijving is van een statisch torsieveld, een donut torus zoals uitgelegd door Daniel Winter, wat is het dan wel? Het feit dat de slang een plaats maakte voor zichzelf in het centrum zou een aanwijzing kunnen zijn dat deze vorm het brandpunt is van het bewustzijn, de plaats waar het bewustzijn huist.

De slang speelt ook een belangrijke rol in het oude Egyptische caduceus-symbool, de gevleugelde staf met twee slangen die zich in zeven bochten rond de staf gevlochten hebben. Het is het symbool dat gedragen werd door Toth ofwel Hermes Trismegistus. Edgar Cayce en ook andere bronnen vermelden dat Toth de bouwer van de Grote Piramide was. De caduceus is een mooi voorbeeld van de in- en uitspiralende torsiegolf in een vortexvorm.

De caduceus

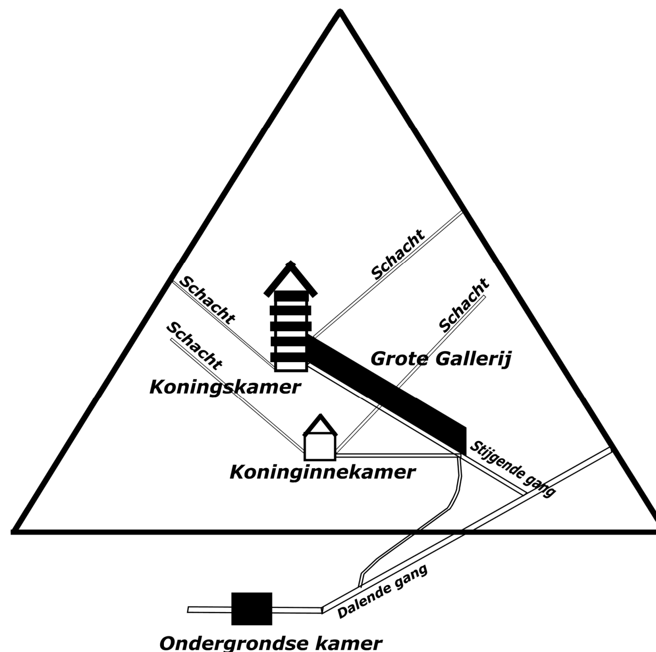
Uiteindelijk kregen de Egyptenaren die geslaagd waren voor de rechter-en linkeroogscholen van Horus, hun initiatie in hogere waarheden binnen in de Grote Piramide. Ze werden in de sarcofaag geplaatst, de grote koffer in de Koningskamer. De koffer was zodanig geplaatst in het brandpunt van de piramide (pyr amid = vuur in het midden), dat de sterke torsiegolfenergie de bewustzijnstoestand van de neofiet die het initiatieproces onderging veranderde. De eerder genoemde bronnen vermelden dat de Egyptenaren op die manier zelfgeïnduceerde uittredingen konden oproepen. Een uittreding of buiten lichamelijke ervaring is een ervaring waarbij het bewustzijn van het individu niet langer gebonden is aan het fysieke lichaam maar vrij is om te reizen naar elke plaats die het wil, zelfs interdimensionaal. Er zijn veel mensen die een bijna-dood ervaring (BDE), een tijdelijke vorm van uittreding, ervaren hebben terwijl ze op de operatietafel lagen. Hoewel veel patiënten over zulke ervaringen gesproken hebben, blijft het hele onderwerp taboe in onze Westerse samenleving. Maar in 2001 publiceerde de Nederlandse cardioloog Pim van Lommel het eerste wetenschappelijke rapport in het toonaangevende medisch tijdschrift 'The Lancet' over de werkelijkheid van bijna-doodervaringen, die zo veel van zijn patiënten ervaren hadden.

Wanneer de initiatie in de Grote Piramide succesvol was, ontwaakte de neofiet en keerde terug met bovennatuurlijke vermogens om anderen te kunnen genezen en wonderen te verrichten. Volgens de readings van Edgar Cayce's was Jezus de reïncarnatie van één van de bouwers van de Grote Piramide, Hermes Trismegistus, de "Driewerf Grootste", ook wel bekend als Toth de Atlantiër. Toth kreeg bij de bouw van de piramide hulp van een Egyptische priester Ra-Ta, die later als Edgar Cayce zelf zou reïncarneren! Hermes, de "Driewerf Grootste" alias Toth ontwierp nauwkeurig de piramide voor zijn toekomstig ontwaken als de historische Jezus van Nazareth, die bij zijn initiatie in de Grote Piramide uiteindelijk zou ontwaken in het Christusbewustzijn, aldus de Cayce's readings. Er

zijn vele bijbelse historici die bevestigen dat Jezus inderdaad lange tijd in Egypte heeft doorbracht.

De meeste mensen denken dat Jezus en Christus synoniemen zijn. Maar de Christus is de perfect ontwaakte mens, hij die het universele bewustzijn bereikt heeft. Jezus van Nazareth is één van de vele profeten zoals Boeddha, Mohammed, Zoroaster, Chrisna en vele anderen in de geschiedenis die deze staat van verlicht bewustzijn bereikten. Ik geloof dan ook dat de essentie van de leerstellingen van Jezus is dat hij ons probeerde te onderwijzen dat het Christus bewustzijn sluimerend aanwezig is in ieder van ons.

Een bijbel in steen

Binnenste van de Grote Piramide

Op 30 juni 1932 gaf Edgar Cayce een reading over de Grote Piramide. Hier is een citaat van deze reading van die dag:

"Alle veranderingen die in het religieuze mondiale gedachtengoed voorkwamen, worden daar getoond, in variaties in de doorgang waarmee eerder genoemde bereikt wordt, van de basis tot de top, of van de open tombe tot de top. Ze zijn herkenbaar aan de lagen en de kleur en de richting van de draaiing die gemaakt wordt."

Wat Edgar Cayce hierboven met zoveel woorden zegt, is dat de Grote Piramide middels zijn gangenstelsel precies de historische en toekomstige religieuze veranderingen in de wereld vastlegt. Met andere woorden: het is een gigantische bijbel in steen. Van de basis tot de top van de piramide leggen de inwendige doorgangen in de piramide de opkomst en het verval van het spiritueel bewustzijn vast, dat tot uitdrukking komt door de wendingen in de doorgang

(stijgende of dalende hoek), het soort steen dat gebruikt werd en de kleur van ervan.

Peter Lemusier ontdekte precies wat Edgar Cayce beschreven had in zijn reading van 30 juni 1932.

Volgens Lemusier is de Grote Piramide nauwkeurig ontworpen om alle historische gebeurtenissen van de afgelopen 4000 jaar tot op heden te markeren. Lemusier ontdekte dat de lengte van een Engelse inch in een gang van de piramide overeenkomt met de lengte van een jaar. De Enochcirkel in de voorkamer van de Koningskamer blijkt de perfecte sleutel te zijn voor deze vertaling van lengte (een inch) naar tijd (een jaar)

De aanvangdatum van de tijdlijn van de piramide werd door Lemusier bepaald door middel van de twee 'kraslijnen' die aangebracht waren in de neerdalende gang dicht bij de ingang van de piramide. Lemusier bewees dat deze lijnen uitgelijnd zijn met de stand van het sterrencluster van de Plejaden in de lente equinox van het jaar 2141 v.Chr. Door deze zeldzame uitlijning kon de begindatum van de tijdlijn die de piramide codeert vastgesteld worden.Deze komt volgens Lemusier overeen met de dag van de zomerzonnewende in het jaar 2623 v.Chr.

De hoogte tussen de vloer en het plafond van de doorgangen in de piramide is tevens een indicatie van de vooruitgang in spiritueel bewustzijn. Als de hoogte toeneemt dan betekent dit vooruitgang, indien ze afneemt is er sprake van achteruitgang.

Vanuit de ingang van de Grote Piramide (2623 v.Chr., tijdperk van farao Khufu) loopt een neerdalende gang helemaal naar een ondergrondse kamer onder de piramide. Halverwege deze dalende gang vinden we een kruising met een opgaande gang die leidt naar zowel de Koninginnekamer als de Koningskamer. De kruising van de dalende gang en de stijgende gang is het tijdstip dat correspondeert met de uittocht (1453 v. Chr.) van Mozes en de Israëlieten uit Egypte. Het wordt gemarkeerd als een tijd van grote spirituele vooruitgang. Volgens de Bijbel gaf God bij deze uittocht uit Egypte op de berg Sinaï de Tien Geboden aan Mozes en instrueerde hem om slechts één God te aanbidden. In de geschiedenis wordt deze gebeurtenis gekenmerkt als de overgang van polytheïsme naar monotheïsme. In de tijd dat Mozes met zijn volk in Egypte leefde, aanbaden zij alle neters (goden) van de Egyptenaren en hingen aldoende een polytheïstisch geloof aan.

In de Grote Galerij neemt de ruimte tussen de vloer en het plafond ineens fors toe wanner men hier komt vanuit de stijgende gang. Deze toegang tot de Grote Galerij markeert de hemelvaart van Jezus van Nazareth (1 april in het jaar 33). De piramide codeert de geboortedatum van Jezus op precies 27 september in het jaar 2 v.Chr!

Aan het einde van de Grote Galerij is een verhoging die bekend staat als de Grote Trede. Peter Lemusier verbaasde zich hierover en hij wist er eigenlijk geen raad mee. Toen Edgar Cayce destijds gevraagd werd wat de Grote Trede betekende, legde hij uit deze de periode markeert tussen 1958 en 1998, de veertigjarige periode die door Edgar Cayce is aangeduid als de tijd waarin vele aardveranderingen zouden plaatsvinden (zie de epiloog van dit boek).

Edgar Cayce voorspelde ook zijn eigen terugkomst in 1998! Hij zei niet dat hij in dat jaar zou reïncarneren maar stelde eenvoudigweg dat hij in dat jaar terug zou zijn. Zoals we verderop zullen aantonen in dit boek, is hij in dat jaar inderdaad

teruggekomen. Volgens Edgar Cayce symboliseert de Koningskamer onze huidige tijd. Het is het einde van de tijdlijn die de tijd aangeeft van een immense vooruitgang, een spirituele revolutie. De Koningskamer zou best wel eens gerelateerd kunnen zijn aan de 2012-voorspellingen, het einde van de Maya kalender en de tijd van grote veranderingen. Wat dit boek probeert aan te tonen is dat we in een zeer bijzondere tijd leven waarin wetenschap en spiritualiteit samenkomen. Dit is een immense vooruitgang in spiritueel opzicht. Als de Grote Piramide inderdaad een stenen bijbel is, dan kunnen we begrijpen waarom onze huidige spirituele vooruitgang weerspiegeld wordt in de Grote Piramide d.m.v. de Koningskamer. De bouwers van de Grote Piramide hebben het ons achtergelaten als een geschenk voor onze huidige beschaving om de geheime informatie uit te pluizen. Alleen door onze huidige wetenschappelijk vooruitgang zijn we nu in staat om deze mysterieuze stapel stenen die de mensheid door de eeuwen heen verbaasd heeft, in volle omvang te doorgronden.

Het grootste raadsel van alles is misschien wel dat wanneer de piramide een tijdlijn heeft die perfect de toekomst voorspeld, de bouwers van de piramide in staat moeten zijn geweest om in de toekomst te kijken? Gebruikten zij misschien zelfopgewekte uittredingen als middel om door de tijd te reizen?

(9)

Koningskamer en DNA

Geluidsexperimenten die in de Koningskamer werden uitgevoerd hebben aangetoond dat deze ruimte een serie akoestische resonantiefrequenties heeft die blijken overeen te komen met zuivere muzieknoten! De sarcofaag in de Koningskamer heeft bijvoorbeeld een perfecte resonantiefrequentie van 440Hz, de grondtoon A, de frequentie van de stemvork.

Er werden nog vier andere resonantiefrequenties gevonden in de Koningskamer. Deze kwamen overeen met de muzieknoten F#, A, C# en D#. Deze noten zijn de noten van de F-kruis (F#) melodische mineur toonladder. Indiaanse sjamanen stemden hun ceremoniële fluiten in F-kruis omdat ze geloofden dat dit de frequentie was die afgestemd was op Moeder Aarde.

U herinnert zich misschien nog wel van de Cymatica studies dat de Platonische lichamen tevoorschijn komen uit het de perfecte muzikale frequenties van de diatonische toonladder. Het zou dus geen verrassing zijn als pure muzikale frequenties gevonden zouden worden in de frequenties van het aardraster.

Het is verbazingwekkend dat de resonantiefrequenties van de Koningskamer corresponderen met de resonantiefrequenties die gevonden zijn in de 4 basis paren van het DNA-molecuul. DNA is een spiraalhelix van wel drie miljard baseparen. Deze verbazingwekkende structuur kent slechts 4 basis bouwblokken, te weten de DNA-basen adenine (A), cytonsine (C), guanine (G) en thymine (T). Elk basepaar is een combinatie van 2 uit de 4 mogelijke basen die uiteindelijk een ketting vormen van wel 3 miljard baseparen.

Professor in de chemie en biochemie David W. Deamer aan de universiteit van Californië in Santa Cruz heeft met behulp van infrarood licht de resonantiefrequenties gemeten van alle vier de basen van het DNA. Elke base resoneerde zo gemiddeld met 15 frequenties, 60 frequenties in totaal.

Susan Alexjander heeft een mastersdegree in muziektheorie en compositie en geeft momenteel colleges aan verschillende universiteiten in Californië. In 1988

benaderde zij David W. Deamer met de volgende eenvoudige vraag: ‘kunnen we frequenties horen in het lichaam’? In antwoord hierop gaf David Deamer haar alle data van zijn onderzoek naar de DNA-frequenties.
Vanaf dit punt startte Susan Alexjander haar eigen onderzoek om uit te vinden of de gevonden resonantiefrequenties van de DNA-basen compleet willekeurig waren, of dat ze een totnogtoe onbekende relatie vertoonden zoals de ratio’s die voorkomen in muziek. Het eerste wat in haar opkwam was gebruik te maken van een techniek om deze hoge elektromagnetische frequenties hoorbaar te maken. Ze gebruikte een techniek die veelvuldig gebruikt wordt in de muziek en ze transponeerde de hogere octaaffrequenties van licht naar beneden naar het octaaf van geluid. (In het hoofdstuk over Heilige Geometrie vermeldden we al hoe de kleuren van de regenboog, de zeven noten van de diatonische toonladder zijn getransponeerd naar de 48^{e} octaaf)

Het volgende dat Susan deed was dat ze de 60 getransponeerde DNA-frequenties invoerde in haar programeerbare Yamaha DX7 synthesizer. De toonhoogten bleken geen perfecte muzieknoten, maar na een paar weken stemmen ontdekte ze dat de frequenties zich centreerden rond vier puur muzikale noten. De noten die zij vond, u raadt het al, hadden dezelfde resonantiefrequenties van de Koningskamer in de Grote Piramide!

Susan Alexjander heeft haar DNA-muziek gespeeld op een DX7 synthesizer en opgenomen op een CD getiteld ‘Sequencia’. Mensen die de CD beluisterden vertelden naderhand dat ze tijdens het beluisteren gevoelens van betrokkenheid en vertrouwdheid hadden ervaren.

(10)

Deze ontdekking maakt de beweringen van Edgar Cayce en anderen, waarin zij stellen dat de Grote Piramide gebruikt werd voor heling, geloofwaardig. Het lijkt erop dat het geen toeval is dat de resonantiefrequenties die in de Koningskamer werden ontdekt corresponderen met de resonantiefrequenties van de DNA-basenparen.

(11)

Recapitulatie

Hoe meer we weten over de Grote Piramide, hoe wonderlijker dit “zevende wereld wonder” eigenlijk wordt. Egyptologen houden nog steeds vast aan de idee dat de Grote Piramide gebouwd werd om als graftombe te dienen voor farao Khufu, maar dit idee is gewoonweg belachelijk. De piramide is veel ouder dan beweerd wordt en moet gebouwd zijn door een cultuur die superieur was aan de Egyptenaren. Zelfs vandaag de dag hebben we niet de technologie in huis om een bouwwerk als de Grote Piramide te bouwen. De reden dat Egyptologen vasthouden aan hun verouderde theorieën is dat ze geen andere keus hebben dan ze te blijven verdedigen. Veel Egyptologen zijn namelijk moslim en de Koran stelt eenvoudig dat de aarde niet ouder is dan 4.000 jaar. Dus ze nemen eenvoudigweg geen theorie aan die de Grote Piramide vroeger zou kunnen dateren dan het al bevestigde bouwjaar van 2.589 v.Chr.

De Grote Piramide en het plateau van Gizeh kunnen beschouwd worden als gift van een oude cultuur aan een toekomstige generatie, vooropgesteld dat ze een wetenschappelijk niveau ontwikkeld zouden hebben dat hen in staat stelt om de verborgen geheimen te ontrafelen. Terwijl meer bewijs wordt verzameld, wordt het steeds geloofwaardiger dat Edgar Cayce het bij het rechte eind had m.b.t. het

doel van de piramiden: spirituele initiatie en heling. Een ander doel zou kunnen zijn dat dit bouwwerk diende als instrument voor het bewaren van het evenwicht in de energieën van het aardraster.

In het volgende hoofdstuk gaan we verder in op de mysteriën van het menselijke DNA. De bouwers van de Grote Piramide moeten namelijk grondige kennis hebben gehad van het menselijke DNA als ze inderdaad in staat waren om de Koningskamer af te stemmen op DNA-frequenties. Is het mogelijk dat simpele geluidsfrequenties gebruikt kunnen worden voor heling van het DNA? Laten we eens gaan zien wat de Russische wetenschap vandaag de dag over dit onderwerp te zeggen heeft.

Hoofdstuk 9 Het mysterieuze DNA

Al meer dan vijftig jaar kent de wetenschap de dubbele DNA-helix als de blauwdruk voor alle levensvormen sedert de ontdekking ervan door Crick en Watson. Onze kennis over DNA is sindsdien geweldig toegenomen. DNA slaat de chemische moleculaire instructies voor cellulaire reproductie op. Het is een blauwdruk voor de reproductie van proteïnen die gevormd worden in de cellen van het organisme. Het menselijke lichaam bevat een geschatte hoeveelheid van 70.000 tot 90.000 proteïnen.

De DNA-helix is een gevlochten dubbele streng. Elke streng is gemaakt van 3,1 miljard nucleotiden. De nucleotiden zijn samen geschakeld om deze immens lange ketting te vormen. De basen worden aangeduid met hun beginletter: de "A" voor adenine, de "C" voor cytonsine, de "G" voor de base guanine en de "T" voor thymine.

Drie van deze basen op een rij vormen een "triplet" of "codon". Er zijn slechts $4^3 = 64$ verschillende typen codons in een DNA-ketting. Elk triplet of codon is het genetisch equivalent van een aminozuur dat op haar beurt het bouwblok van een eiwit vormt. Een eiwit bestaat uit wel honderd aminozuren, dus het vereist een even groot aantal codons om een eiwit te coderen. De sequentie van de codons die een enkel eiwit codeert, wordt een "gen" genoemd.

Nucleotiden vormen bruggen van basenparen tussen de twee DNA- strengen. Een van de nucleotiden van een basenpaar bevindt zich in een van de DNA-strengen, terwijl de andere zich in de tegenoverliggende DNA-streng bevindt. Op deze manier vormen de basenparen een brug, een chemische verbinding tussen de twee DNA-strengen die hen samenbindt tot een dubbele helix die de vorm heeft van een wenteltrap.

Van de gehele ketting aan triplets in een complete DNA-streng wordt slechts 5% gebruikt voor het coderen van de reproductie van eiwitten. De overige 95% wordt junk-DNA of ookwel slapend DNA genoemd. Het lijkt een zinloze herhaling van tripletten waarvan de Westerse wetenschap niet goed weet wat ze ermee aan moet. Lange tijd hebben wetenschappers geloofd dat het 95% niet-coderende deel van het DNA volledig redundant was. Er bestaat nu echter bewijs dat het niet-coderende DNA helemaal niet nutteloos is en in feite wel eens belangrijker zou kunnen zijn dan de coderende codons. Revolutionaire nieuwe ontdekkingen hebben aan het licht gebracht dat het oude idee dat de inherente genetische opmaak van een organisme niet veranderd kan worden, niet klopt. Het is namelijk bewezen dat de sequentie van de codons van het DNA-molecuul, geherprogrammeerd kan worden!

Menselijke Genoom project

Het meest verregaande onderzoek naar de 5% coderende triplets van de menselijke DNA-streng dat ooit is uitgevoerd, vond plaats in een gezamenlijk project dat het "Internationaal Menselijk Genoom Project" genoemd wordt. De opdracht van dit project was om de complete structuur van het menselijke DNA te identificeren en al haar triplets en genen in kaart te brengen. Omdat het menselijke lichaam slechts 70.000 verschillende proteïnen bevat, werd verwacht

dat er in het menselijke DNA tenminste 100.000 genen gevonden zouden worden - 70.000 om de fysieke reproductie van het menselijke lichaam te kunnen verklaren (eiwit-coderende genen) en zo'n 30.000 verschillende genen om de verschillen in persoonlijkheid en karakter van een mens te kunnen verklaren. Toen de eerst proefversie van het menselijke genoom gepresenteerd werd in 2001 en de uiteindelijke versie in 2004, bleken de hoge verwachtingen van de biologen in de wereld in duigen te vallen toen er uiteindelijk slechts 30.000 genen gevonden waren. Dertigduizend genen in het menselijke genoom, dat zijn er slechts 300 meer dan het aantal dat nodig is om een muis te "maken". Het International Menselijk Genoom Project toonde vervolgens ook aan dat we maar liefst 98% van onze genen delen met de chimpansees!

Al onze aannamen over DNA als het heilige boek des levens dat de tekst bevat om elk hoofdstuk van de biologie te kunnen schrijven, dient nu opnieuw geëvalueerd te worden. Het verschil in DNA tussen een mens en een primaat waaruit wij geëvolueerd zijn, is eenvoudigweg te klein om alle verschillen in voorkomen te verklaren, laat staan de immense verschillen in bewustzijn en intelligentie. Op DNA-niveau hebben we meer gemeen met dolfijnen dan met apen.

Junk DNA

Terwijl de Westerse wetenschap investeerde in het Internationaal Menselijk Genoom Project en zich richtte op de 5% coderende triplets van het DNA, werd in 1990 in de Sovjet Unie een groep wetenschappers van de Academie voor Wetenschappen bijeengebracht om het gehele menselijk genoom te bestuderen. Dit onderzoek werd geleid door Dr. Pjotr Garjajev, lid van de Russische Academie voor Wetenschappen in New York. Het Russische onderzoeksteam koos voor een brede invalshoek en stond tijdens het onderzoek open voor nieuwe inzichten. Het team bestond uit biofysici, moleculair biologen, embryologen en zelfs linguistische deskundigen. Hun onderzoek toonde aan dat het zogenaamde junk DNA, dat door de Westerse wetenschap compleet vergeten en genegeerd werd, helemaal geen redundant overblijfsel was van de evolutie. Linguïstische studies toonden aan dat de volgorde van de codons van het niet-coderende DNA welgedefinieerde syntactische regels volgde. Er bestond een zekere structuur en logica in de sequentie van deze triplets, zoiets als een biologische taal. Onderzoek wees verder uit dat de codons feitelijk woorden en zinnen vormden en net als in onze gewone mensentaal grammaticale regels volgden.

De wetenschappers hebben veel onderzoek gedaan naar de oorsprong van de menselijke taal en de oorsprong van de grammaticaregels die zo essentieel zijn voor alle menselijke talen, maar ze waren nooit in staat de bron ervan te vinden. Maar voor het eerst in de geschiedenis kon nu de oorsprong van de taal verrassend genoeg toegeschreven worden aan DNA. De taal van de genen bleek veel en veel ouder dan welke menselijke taal dan ook die ooit gesproken is op deze aardbol. Het is zelfs denkbaar dat de DNA grammatica zelf als een blauwdruk gold voor de ontwikkeling van de menselijke spraak.

Waar het Westerse Internationale Menselijke Genoom Project de machinetaalcode van het DNA-molecuul ontcijferde, dat wil zeggen de structuur van de DNA-bits bestaande uit een sequentie van nucleotiden, ontdekten de Russische wetenschappers de hogere 'programmeertalen' die aanwezig zijn in DNA. Nog een verbazingwekkend feit was dat de groep van Garjajev ontdekte dat DNA op geen enkele wijze een gesloten boek van het leven bleek te zijn. Zij ontdekten dat de tekst van het DNA-boek veranderd kon worden. De codons van de DNA-

streng konden opnieuw gerangschikt worden in verschillende sequenties. Met ander woorden de software van het menselijke genoom, ons DNA-molecuul, kon geherprogrammeerd worden! Onderzoek heeft uitgewezen dat de triplets in de DNA-streng van plaats blijken te kunnen wisselen.

Omdat men ontdekt heeft dat DNA een syntax en een semantiek heeft die lijkt op onze menselijke taal, is hiermee aangetoond dat ons huidig beperkte inzicht van DNA als zou zij enkel dienen voor de reproductie van proteïnen voor de chemische opbouw van een organisme, slechts één kant van het verhaal is.

Toen in-vitro DNA in reageerbuisjes blootgesteld werd aan coherent laserlicht, spiraalde dit laserlicht langs de DNA-helix alsof het geleid werd door de structuur van het DNA-molecuul. Het meest verbluffende effect werd echter waargenomen toen het DNA zelf verwijderd werd en het laserlicht bleef spiralen. Het vacuüm van de ruimte dat net daarvoor nog ingenomen werd door het DNA, was veranderd en iets zorgde ervoor dat het laserlicht bleef spiralen. Deze effecten werden gemeten en bleven voor een lange tijd voortbestaan nadat het DNA werd weggenomen. Het effect begint nu bekend te worden als het DNA-fantoomeffect. Vladimir Poponin en zijn team van de Russische Academie voor Wetenschappen herhaalde het werk van Garjajev aan het 'Hearthmath Institute' in de Verenigde Staten. Poponin stelde opnieuw vast dat er zich een veld gevormd had in het fysieke vacuüm dat bleef voortbestaan zelfs nadat het originele DNA verwijderd was. We hebben eerder vergelijkbare vacuümveranderingen gezien die toegeschreven konden worden aan torsievelden.

(1)

DNA programmering

Het meest verbazingwekkende experiment dat uitgevoerd werd door Garjajev's groep is de herprogrammering van de DNA-codonsequentie d.m.v. gemoduleerd laserlicht. Door hun ontdekking van de grammatica van de DNA-taal waren ze nu in staat om coherent laserlicht en zelfs radiogolven zodanig te moduleren dat ze semantiek (betekenis) konden toevoegen aan de draaggolf. Op deze manier bleken ze in staat om in-vivo DNA in levende organismen te herprogrammeren door gebruik te maken van de coherente resonantiefrequenties van het DNA. De meest indrukwekkende ontdekking die men tot op heden gedaan heeft, is wel dat gesproken taal gemoduleerd blijkt te kunnen worden op de draaggolf wat hetzelfde herprogrammeerbare effect tot gevolg heeft. Welnu, dit is een ongelooflijke en verbazingwekkende wetenschappelijke ontdekking! Ons eigen DNA kan eenvoudigweg geherprogrammeerd worden door menselijke spraak, vooropgesteld dat de woorden gemoduleerd worden op de correcte draaggolf-frequenties!

Waar de Westerse wetenschap gecompliceerde biochemische processen gebruikt om DNA-triplets te knippen en te plakken in het DNA-molecuul, gebruiken Russische wetenschappers gemoduleerd laserlicht om precies hetzelfde te doen. De Russen hebben al bewezen zeer succesvol te zijn in het repareren van beschadigd in-vivo DNA-materiaal!

Laserlichttherapieën gebaseerd op Garjajev's ontdekkingen worden al met succes toegepast op verschillende soorten huidkanker in sommige academische ziekenhuizen in Europa. De op deze behandelde kanker genas zonder enige resterende littekens.

(2)

Emoties

Daniel Winter en zijn 'Hart Coherentie Team' hebben bewijs gevonden dat ook menselijke emoties in staat zijn om DNA te herprogrammeren. De akoestische slagen van ons hart in het ritme van onze gevoelens, onze emoties, worden getransformeerd naar elektromagnetische energie in de klieren van het lichaam die als piëzo-elektrische omvormers fungeren en zo kortere elektromagnetische golflengten als tegenhanger van de emotionele geluiden van het hart voortbrengen. De emotie wordt op deze wijze "energie-in-beweging" ofwel e-motie, die als blauw coherent laserlicht rechtstreeks naar het DNA van iedere cel van het lichaam gestuurd wordt. Net zoals de lasers van de Russen dat deden, zo moduleert het blauwe coherente laserlicht op haar beurt nu de DNA-codons.

Bij nader onderzoek van het bovenaanzicht van DNA blijkt dat het de vorm van een dodecaëder heeft. Er zijn tien Phi-spiralen voor nodig om de spiraalvormige dodecaëdervorm van DNA te vormen. Het DNA-molecuul als golfvorm is afgestemd op het hart en is in staat om haar 'akoestische emoties' te ontvangen. Daniel Winter legt uit dat de implosie van de lange golven in de korte golven het mechanisme is om de emoties van het hart over te brengen naar ons DNA. De schaal (golflengte) mag dan verschillend zijn, maar de ratio van de golflengten blijft dezelfde: de Gulden snede ratio. Niet alleen emoties voeden ons DNA met blauw ultraviolet licht, ook cellulair metabolisme - de consumptie van voedsel - heeft uiteindelijk tot doel om kortgolvig blauw licht te creëren om ons DNA te voeden. Planten ontvangen dit licht direct van de zon door gebruik te maken van het chlorofyl in hun bladeren en van fotosynthese om de fotonen uit de zonne-energie te binden. Dieren die deze planten consumeren krijgen hun biofotonen indirect binnen van deze planten, de accumulatie is hier echter minder effectief geworden. Uiteindelijk wordt het coherente licht van de zon dan ook opgeslagen als biofotonen in het organisme. Het doel van metabolisme in zowel planten als dieren is om uiteindelijk hoog coherent ultraviolet laserlicht te creëren in het DNA dat nodig is voor de celreplicatie.

Veel onderzoek heeft uitgewezen dat er een duidelijke relatie bestaat tussen onze mentale en emotionele toestand en onze gezondheid. Mensen die voor een langere periode lijden aan depressies en negatieve gevoelens zullen uiteindelijk ook de schadelijke gevolgen hiervan ondervinden voor hun gezondheid. Is het u opgevallen dat degene die het meeste praat over een bepaalde ziekte, deze ook vaak uiteindelijk krijgt? Angst is een zeer negatieve emotie die niet bijdraagt aan de gezondheid. Wetenschappelijke studies hebben uitgewezen dat wanneer baby's de strelende en liefdevolle aanraking van hun moeders moeten ontberen, ze uiteindelijk zelfs kunnen sterven, hoe goed ze ook gevoed werden! De liefdevolle knuffels van de moeder worden rechtstreeks gestuurd naar het DNA van de baby!

Daniel Winter stelt overduidelijk dat onze emoties ons DNA programmeren en het immuunsysteem van onze cellen beïnvloeden. Negatieve emoties vernietigen de coherentie van het immuunsysteem terwijl positieve emoties die juist versterken. Volgens Winter is dan ook het gezondste dat we kunnen doen, zo veel mogelijk gelukzaligheid en extase zien te ervaren in ons leven omdat dit de meest gezonde emotie is die ons op de lange duur een lang leven bezorgt.

Biogolfcomputer

De golfverwerkende en modulerende eigenschappen van DNA hebben een totaal nieuwe functie van het DNA-molecuul aan het licht gebracht. Lange tijd hebben we geloofd dat het enige doel van DNA was drager te zijn van genetische informatie ten behoeve van de reproductie van het leven. Naar nu blijkt is dit slechts de helft van het verhaal.

Garjajev en anderen postuleren in een wetenschappelijk artikel getiteld '*DNA wave Biocomputer*', dat DNA niets minder is dan een intelligente biologische computer, een intelligent "apparaat" dat in staat is om biologische informatie, afkomstig van alle cellen in het lichaam, op te slaan en weer te raadplegen. Daarbij zijn de chromosomen van alle cellen onderling verbonden in een holistisch continuüm, een soort biologisch internet in het lichaam. De DNA-chromosomen vergaren op die manier onbeperkt informatie van het celmetabolisme dat plaatsvindt in iedere cel en reageren hierop door regulerende elektromagnetische signalen uit te zenden als terugkoppeling. De miljarden cellen waaruit het lichaam bestaat zijn op deze manier in voortdurende en ogenblikkelijke communicatie met elkaar. In kwantummechanische termen zijn ze non-lokaal met elkaar verbonden. Dit maakt de coördinatie mogelijk van ontelbare complexe biochemische gebeurtenissen die plaatsvinden in het lichaam, zodat deze op een coherente manier gereguleerd worden. Informatie-uitwisseling via het zenuwstelsel en de intercellulaire biochemische moleculaire diffusies zijn processen die veel te traag verlopen om de onmiddellijke reactie te verklaren die ons lichaam in staat is te geven op externe stimuli. Evenzo kan het de verbluffende coherentie niet verklaren waarmee al onze lichaamfuncties in perfecte eenheid uitgevoerd worden.

Ander bewijs van het feit dat ons lichaam een enkelvoudig supercoherent opererend biosysteem is, komt van Cleve Backster. Hij bewees dat cellen die geïsoleerd werden van het menselijke lichaam, in communicatie blijven met het lichaam, zelfs wanneer ze op grotere afstand van het lichaam werden gebracht. Hij gebruikte twee leugendetectors. Het eerste instrument was rechtstreeks verbonden met een vrijwilliger. Het andere apparaat, dat twaalf kilometer verderop stond opgesteld, was verbonden met slechts het mondslijmvlies van deze persoon. Backster kon bewijzen dat veranderingen in de emotionele toestand van de proefpersoon gelijktijdig gereflecteerd werden in beide leugendetectors. De enige verklaring voor de uitkomst van dit experiment is dat al onze lichaamscellen onderling non-lokaal verbonden zijn ongeacht hun onderlinge afstand en dat deze connectie in stand blijft zelfs wanneer de cellen geïsoleerd worden van het lichaam (3)

Volgens Garjajev wordt de erfelijke informatie van het organisme ook non-lokaal opgeslagen, hetgeen betekent dat deze niet beperkt is tot het DNA-molecuul zelf. Het DNA-molecuul fungeert slechts als het opslagmedium dat in staat is om deze erfelijke informatie te lezen en te schrijven van en naar een non-lokaal gedistribueerd veld. DNA acteert hier als een fractalomgeving die op een holografische manier het coherente blauwe laserlicht opslaat. Dit erfelijkheids-hologram kan gelezen worden door gebruik te maken van ofwel elektromagne-tische ofwel akoestische velden.

Hier is een citaat uit het artikel:

"DNA werkt als een soort antenne die niet alleen openstaat voor de interne invloeden en veranderingen in het organisme, maar ook voor die van buitenaf. We beschouwen dit als één van onze primaire ontdekkingen die zich in het licht van de kwantum non-lokaliteit van organismen niet alleen uitbreidt naar de lokale omgeving van het organisme, maar ook tot ver daarbuiten, tot het gehele universum aan toe."

We herinneren u eraan dat in hoofdstuk 3 'Wetenschap en bewustzijn', in de paragraaf 'Morfische Velden' bioloog Rupert Sheldrake al het morfische veld voorgesteld had. Morfische velden leggen de genetische informatie vast die gedeeld wordt door alle leden van een soort. Het DNA-golf biocomputermodel, zoals voorgesteld door Garjajev en zijn groep, werpt een heel nieuw licht op de vragen waar en hoe genetische informatie eigenlijk opgeslagen wordt en waar deze informatie oorspronkelijk vandaan komt. Als genetische informatie in werkelijkheid opgeslagen ligt in morfische velden, in de structuur van ruimte en tijd zelf, dan zouden we ook eens Darwin's evolutietheorie onder de loep moeten nemen.

(4)

Intelligent Ontwerp

Ondanks het feit dat het darwinisme al sinds 1859 in zwang is, heeft het in de laatste decennia aan nogal wat kritiek blootgestaan. Deze omstreden theorie is nog steeds niet in staat alle vragen te beantwoorden m.b.t. de evolutie van de soorten. Zo is het darwinisme niet in staat om de explosie van plotselinge nieuwe levensvormen te verklaren die zich zo'n 530 miljoen jaar geleden op deze planeet voordeed. De overvloedige hoeveelheid nieuwe hogere levensvormen met een hoger niveau van biologische complexiteit dan alle soorten ervoor die toen is ontstaan, vereiste in een relatief zeer kort tijdsbestek ook de ontwikkeling van nieuwe soorten eiwitten en corresponderende genen. Deze explosie kan moeilijk worden verklaard door een spontane toename in de natuurlijke mutaties van de genen. Ook is het moeilijk voor te stellen hoe een nieuwe soort zich spontaan kan ontwikkelen uit zijn voorganger, omdat er een zeer groot aantal coherente spontane mutaties voor nodig is die allemaal gelijktijdig moeten optreden om zo alle eigenschappen van de nieuwe soort voort te brengen. Hoe is het mogelijk dat de natuur in staat is geweest om een complex biologisch systeem, zoals bijvoorbeeld het oog, voort te brengen, enkel en alleen door wat te "goochelen" met de codons van het DNA-molecuul? Alle biologische systemen zoals de organen, het immuunsysteem en de zintuigen zijn veel te complex om slechts door puur toeval tot stand te zijn gekomen. Het probleem met deze complexe biologische systemen is dat ze zich niet gaandeweg ontwikkeld hebben via allerlei tussenvormen omdat deze prototypen namelijk volledig ontbraken in het fossielenarchief.

Veel nieuwe biologische functies, zoals het gezichtsvermogen, waren spontane creatieve uitvindingen die plaatsvonden in het evolutieproces. Toen steeds meer fossielen gevonden werden in de zoektocht naar de ontbrekende schakels werd paradoxaal genoeg steeds meer bewijs verzameld dat erop wees dat de evolutie van de ene soort naar de andere zich had afgespeeld in kwantumsprongen zoals van de ongewervelde naar de gewervelde soorten en dus niet via vele verschillende tussenvormen.

De ontwikkeling van een nieuwe soort vereist de coherente en gelijktijdige betrokkenheid van veel nieuwe biologische functies. Voor het ontstaan van nieuwe soorten, zoals vogels, is het niet voldoende om alleen veren te

ontwikkelen; het vereist ook lichtgewicht botten en spierstructuur. Wanneer een mutant alleen veren ontwikkelt, levert hem dat geen enkel biologisch voordeel op en de natuurlijke selectie zou deze nieuwe levensvorm uiteindelijk elimineren. Wij mensen stammen zogenaamd af van de apen, maar evolutionisten zijn nooit in staat geweest om echt bewijs te leveren voor deze aanname.

De wiskundige Fred Hoyle kwam met een mooie en geloofwaardige analogie om te bewijzen dat evolutie moeilijk beschouwd kan worden als een gelukkig roulettespel. Hij nam de kubus van Rubik als voorbeeld voor zijn analogie. Elk vlak van deze wereldberoemde kubus is geconstrueerd uit een matrix van negen kleinere kubussen per vlak. Elk van de drie lagen in het vlak van de kubus kan draaien rond een verticale en horizontale as. Ieder vlak heeft een eigen kleur en wanneer de puzzel is opgelost hebben alle vlakken weer dezelfde kleur.

Stel nu dat we dit speeltje aan een blinde man geven en hem vragen deze puzzel voor ons op te lossen. Hoyle berekende dat de blinde man naar verwachting 5×10^{18} draaiingen nodig zou hebben om tot een goed eindresultaat te komen. Stel nu dat hij één draaiing per seconde maakt, dan zou het hem 5×10^{18} seconden = 126 miljard jaar kosten om de puzzel bij toeval op te lossen. Dat is langer dan de geschatte leeftijd van ons universum! Stel nu dat we de blinde man helpen en hem adviseren met een ja of nee bij elke draaipoging, dan kan de puzzel worden opgelost in slechts 120 draaiingen, wat dus slechts twee minuten tijd in beslag neemt.

Om de puzzel van Rubik's kubus op te lossen dienen we slechts 9 * 6 = 54 kleinere kubussen uit te lijnen, maar om de ' puzzel des levens' op te lossen, moeten 3,1 miljard nucleotiden perfect uitgelijnd worden in een DNA-keten!

Geloven we nu nog steeds dat de evolutie het werk was van een blinde?

Professor in de evolutionaire biologie aan de universiteit van Cambridge, Simon Conway Morris gelooft dat er een goddelijke oorzaak moet bestaan voor onze evolutie. Zijn onorthodoxe zienswijze is niet erg populair bij zijn collega's. Hoewel hij niet gelooft dat de mens het resultaat is van een fantastisch ongeval in de evolutie, is hij er ook klip en klaar over dat hij niet de visie aanhangt van de creationisten wier enige waarheid is dat God de wereld in zeven dagen geschapen heeft. Hij brengt enkele zeer interessante argumenten voor zijn stelling naar voren. Volgens Morris is de evolutie namelijk meermalen met dezelfde oplossing gekomen voor hetzelfde probleem. De camera-achtige oplossing voor het oog is bijvoorbeeld tenminste 6 maal 'uitgevonden' bij totaal verschillende diersoorten die deze oplossing niet doorgegeven hebben via de uitwisseling van hun genen. Simon Conway Morris toont aan dat er in de natuur veel voorbeelden te vinden zijn van identieke convergenties van biologische functies, identieke oplossingen die compleet onafhankelijk van elkaar en in verschillende soorten ontstonden. Hij zegt dat omgevingsfactoren zoals zuurstof, water, zonlicht en zwaartekracht waarschijnlijk het aantal mogelijke oplossingen terugbrengt tot slechts een beperkt aantal. Dus wanneer er convergentie bestaat in de ontwikkeling van biologische functies betekent dit dat deze niet toevallig zijn.

(5)

Een ander lastig vraagstuk voor darwinisten is de plotselinge sprong in intelligentie en bewustzijn die zich voordeed bij de Neanderthalers zo'n 35.000 jaar geleden. Van in grotten levende jagers maakten zij plots een enorme culturele en intelligente ontwikkelingsspurt door; ze gingen gereedschappen maken, het land bewerken en dieren houden. De mensheid maakte het leven voor zichzelf voor het eerst in de evolutie een stuk comfortabeler omdat niet

langer het najagen van dieren in het wild de enige optie was om in het levensonderhoud te voorzien. Indien deze duidelijke sprong voorwaarts voor de mens een genetische achtergrond heeft, dan kan het darwinisme deze niet eenduidig verklaren.

Een van de belangrijke pijlers van het darwinisme is de aanname dat genmutaties onafhankelijk van externe veranderingen in de omgeving plaatsvinden. De reden waarom de aangepaste soorten de veranderingen in de omgeving overleven is omdat ze 'toevallig' beter toegerust zijn om te overleven. Natuurlijke selectie zorgt er hierbij voor dat deze beter toegeruste mutanten zullen overleven; dit selectieproces wordt 'de overleving van de sterkste' genoemd.

Dr. Bruce Lipton is het volledig oneens met dit axioma van het darwinisme en stelt dat cellen zelf het vermogen hebben om hun eigen DNA te herprogrammeren wanneer de omgeving dit verlangt. Harvard geneticus John Kearns leverde in 1988 het eerste bewijs voor Dr. Lipton's opmerkelijke hypothese. Hij plaatste bacteriën die geen melksuiker (lactose) konden verteren in een omgeving die uitsluitend bestond uit lactose. Lactose was dus hun enig mogelijke voedingsbron. In plaats van uit te sterven, bleken deze bacteriën zodanig in staat hun DNA te herprogrammeren dat ze zich konden voeden met de lactose en zo te overleven. Dus Lipton is de tweede onafhankelijke bron die stelt dat herprogrammering van DNA mogelijk is!

(6)

Het laatste wat volgens Darwin's theorie zou kunnen uitsterven is waarschijnlijk het darwinisme zelf; de wetenschappelijke kritiek groeit en alternatieve evolutietheorieën zijn al in opkomst. De meest radicale opponenten van de darwinisten zijn de creationisten die eenvoudigweg geloven in de letterlijke tekst van Genesis en heftig volhouden dat het God was die Adam en Eva schiep en al het ander leven op aarde, zo'n achtduizend jaar geleden. Natuurlijk kan dit simplistische en nogal fundamentalistisch geloof in de Bijbel niet serieus genomen worden omdat het fossielenarchief deze stelling geheel tegenspreekt.

In 1995 ontstond er echter een serieuzere evolutietheorie de 'Intelligent Design' (ID) theorie. De grondlegger van de Intelligent Design theorie is Michael Behe die zijn evolutietheorie lanceerde in een publicatie getiteld 'Darwin's zwarte doos'. De Intelligent Design theorie stelt dat het leven op aarde het resultaat is van een intelligent ontwerp in plaats van een ongeleid proces van 'vallen en opstaan'. De aanhangers van deze theorie erkennen, in tegenstelling tot de creationisten, dat het leven op aarde zich ontwikkeld heeft in stadia van geleidelijke vooruitgang met kleine adaptieve aanpassingen, gevolgd door evolutionaire sprongen, waarvan het laatste verschijnsel alleen verklaard kan worden als het gevolg van een intelligente oorzaak.

Kwantumfysicus Amit Goswami gelooft in zijn boek ''Het Visionaire Venster' dat de kwantumsprongen in de ontwikkeling van de soorten verklaard kunnen worden door de kwantumwetenschap. Een aantal kwantumwetenschappers heeft de basis gelegd voor wat zij kwantumevolutie noemen.

Het kernidee van kwantumevolutie is dat de genmutaties plaatsvinden in de kwantumtoestand en niet in de klassieke toestand van de newtoniaanse fysica. Kwantumsuperposities van genmutaties manifesteren zich niet onmiddellijk in het fenotype van de organismen, maar verzamelen zich over miljoenen jaren in de genenbanken van de soorten. Goswami vermeldt dat morfisch genetische velden wel eens de opslagplaats zouden kunnen vormen voor deze kwantummutaties. Kwantummutaties staan een bijna oneindig aantal mogelijke genmutaties toe die

alle gelijktijdig plaatsvinden. Alleen veranderingen in het genoom van een nieuwe levensvorm die biologisch betekenis heeft vervalt uiteindelijk van de kwantumtoestand naar de klassieke toestand. Goswami vermeldt dat er bewustzijn bij betrokken moet zijn om het verval van de kwantumtoestand op gang te brengen alvorens de nieuwe soort kan ontstaan.

Kwantumevolutie zou kunnen verklaren waarom er nooit overgangsvormen gevonden zijn in het fossielenarchief, omdat deze overgangsvormen in het kwantumrijk namelijk slechts virtueel bestaan hebben. Nieuwe soorten ontstaan uitsluitend in kwantumsprongen. Nadat deze nieuwe soorten zijn ontstaan gebruikt de natuur het natuurlijke selectieproces om die genen uit de beschikbare genen uit de genenbank van de nieuwe soort te selecteren welke zich het best hebben aangepast aan de omgeving. Dus de adaptieve aanpassingen van de soort die in nieuwe omgevingsituaties plaatsvinden zijn altijd al beschikbaar geweest in de collectieve genenbank. Dus kwantumevolutie omarmt het darwinisme in zoverre dat het gelooft dat het natuurlijke selectiemechanisme een druk legt op de soorten om zich aan te passen in de perioden tussen de kwantumsprongen van nieuwe soorten.

In tegenstelling tot het darwinisme, dat gelooft dat de evolutie geen doel heeft, zegt Goswami's theorie dat er in de evolutie een duidelijke richting bestaat van eenvoudige naar steeds complexere levensvormen. Hij gelooft dat de bewuste keuze voor het verval van het kwantumpotentieel aan genen om nieuwe soorten te creëren in overeenstemming is met een groter plan.

De fundamentele vraag is inderdaad waarom het leven op aarde zich ontwikkelde van primitief onbewust ééncellig leven tot de zelfbewuste mens? Wat kan het doel zijn van zelfbewustzijn wanneer de evolutie alleen maar zou gaan over Darwin's overlevingstrategie van de egoïstische genen?

(7)

De nieuwe ontdekkingen die in dit boek uiteengezet worden betreffende een alles doordringende kosmische energie die overal in het universum aanwezig is en die tevens kan dienen als opslagmedium voor de morfisch genetische velden van het DNA, lijken het darwinisme tegen te spreken en het voordeel van de twijfel te geven aan de Intelligent Design en theorie van de kwantumevolutie.

Ook de chaostheorie lijkt de Intelligent Design theorie van Michael Behe te ondersteunen. De fractal-attractoren van de chaostheorie stellen ons voor de filosofische vraag of er doelgerichtheid bestaat in het universum. Worden we misschien voortgetrokken naar een einddoel? Trekt de evolutie ons naar een definitief einddoel ergens in de toekomst of duwen de willekeurige darwinistische mutaties ons dan toch doelloos voort? Chaostheorie lijkt de voorkeur te geven aan de eerste optie.

Recapitulatie

DNA dient niet enkel als een chemische geheugenchip voor de reproductie van proteïnen. Russisch onderzoek heeft aangetoond dat we de intelligentie van DNA onderschat hebben omdat het fungeert als een biocomputer en in staat is om biologische informatie te verwerken van de celmetabolismen die plaatsvinden in het ons lichaam. Het meest verbazingwekkende is dat de condonsequenties van DNA geherprogrammeerd kunnen worden door coherente frequentiebronnen zoals

gemoduleerd laserlicht, radiogolven en menselijke emoties. We zijn nog maar net begonnen om de brugfunctie van DNA naar informatievelden te ontdekken - de brug naar wat Rupert Sheldrake de morfisch genetische velden van het leven noemt. Morfisch genetische velden zouden wel eens de sturende kracht achter de biologische evolutie kunnen zijn, in tegenstelling tot de willekeurige mutaties van de genen en het natuurlijke selectieproces zoals Darwin ooit voorstelde.

Deze nieuwe ontdekkingen laten zien hoe weinig we eigenlijk pas weten over DNA. Niettegenstaande het feit dat we in het Westen schijnbaar nog maar over zeer beperkte kennis beschikken aangaande DNA, hebben we desalniettemin de vrijheid genomen om het genoom van gewassen en organismen maar vast naar believen aan te passen. Deze onderneming zou wel eens heel gevaarlijk voor de biosfeer kunnen blijken te zijn en voor het overleven van het leven op aarde zelf, omdat herstructurering van het DNA-molecuul de golfeigenschappen van het DNA vernietigt waarvoor de natuur miljoenen jaren nodig heeft gehad om die te perfectioneren.

Totdat we de taal van het DNA spreken , moeten we niet proberen het ‘boek des levens’ te herschrijven. Ik denk dat we op een dwaalspoor geraakt zijn en ons op een zeer gevaarlijk pad bevinden.

Hoofdstuk 10 Spiraalsgewijze evolutie

Het darwinisme is een dogma geworden, een soort geloof op zichzelf en het wordt tegenwoordig heviger verdedigd dan ooit. De reden is begrijpelijk vanuit een wetenschappelijk standpunt. De axioma's van de wetenschap zelf staan namelijk op het spel.

Aanhangers van het darwinisme verdedigen de theorie zo heftig omdat ze bang zijn dat de wetenschap uiteindelijk haar fundamenten zal verliezen indien bewezen zou worden dat de evolutie inderdaad niet willekeurig verloopt, maar doelgerichtheid kent. De deur naar een mogelijke goddelijke kracht in de natuur zou weer geopend worden, nadat deze enkele honderden jaren geleden gesloten werd. Het was de Franse mathematicus Simon Laplace die na Descartes deze deur definitief sloot. Op de vraag van Napoleon waarom hij in al zijn boeken God als causale kracht voor de beweging van de hemellichamen weggelaten had, antwoordde de geleerde dat de hypothese van God niet langer nodig was.

De wetenschap is stevig gegrondvest in de aanname dat de werkelijkheid verklaard kan worden door reductionisme en determinisme. Alle goddelijke oorzaken werden verworpen en naar het domein van de religie verwezen. Dus de werkelijke kwestie die ter discussie staat, is niet van wetenschappelijke, maar van spirituele aard. Moet de wetenschap God binnenlaten nu hij aan de deur staat te kloppen?

Universeel evenwicht

In zijn boek 'Kosmische visie' brengt Ervin Laszlo een interessant punt in de discussie naar voren. Terwijl neo-darwinisten zoals Richard Dawkins en Intelligent Design aanhangers strijden over de legitimiteit van het darwinisme, legt Laszlo uit dat de discussie beperkt blijft tot alleen de biologische evolutie. Hij zegt dat we verder moeten kijken en dat we de evolutie van het universum in zijn geheel in de discussie moeten betrekken. Volgens Laszlo is de echte vraag hoe het universum zich heeft kunnen ontwikkeling tot een toestand waarin de biologische evolutie überhaupt kon plaatsvinden.

Ons universum ontwikkelde zich van plasma naar elementaire deeltjes, atomen, moleculen, planeten, sterren en sterrenstelsels die uiteindelijk op aarde de condities schiepen die perfect geschikt waren om levensloze materie met leven te bezielen. Het werkelijke wonder van de evolutie is dat de fysische constanten en wetten van het universum dusdanig coherent op elkaar afgestemd zijn dat ze het mogelijk maken dat het universum evolueert en in staat is om levensvormen voort te brengen. Indien de perfecte coherentie van al deze fysieke wetten en constanten maar enigszins zou afwijken, zou er geen universum zoals wij dat vandaag de dag kennen bestaan, noch zou er leven mogelijk zijn op aarde. Als de expansiesnelheid van het universum maar een miljardste minder zou zijn geweest, zou het universum kort na de oerknal ineen zijn geklapt. Als het echter een miljardste meer was geweest, was het universum verdampt tot koude gassen. Indien elektromagnetisme en de zwaartekracht niet coherent afgestemd waren, zouden er geen hete sterren zijn geweest en geen planeten waarop zich leven kon ontwikkelen. Indien elektronen en protonen niet exact dezelfde

tegengestelde ladingen hadden gehad, dan zouden er geen atomen zijn geweest en dus ook geen DNA. Alle fysieke constanten in de natuur lijken op miraculeuze wijze gebalanceerd. Als er maar een enkele constante enigszins zou afwijken, dan zou u deze woorden nu niet lezen.

En hier zijn we dan! Er moet wel een plan zitten achter de evolutie van het universum en het leven. De kans dat het universum uit zichzelf tot stand gekomen is zonder intelligente begeleiding is volslagen onvoorstelbaar.

Erwin Laszlo heeft in de afgelopen 40 jaar een integrale systeemtheorie ontwikkeld. Deze theorie heeft als vertrekpunt het metafysische werk van de natuurfilosoof Alfred North Whitehead die een organische metafysica ontwikkelde.

Hij stelde dat onze werkelijkheid is samengesteld uit individuele, verstrengelde organische entiteiten. Levende organismen vormen slechts één van de vele manieren die de natuur voor zichzelf gevonden heeft om deze organische entiteiten tot uitdrukking te brengen. Het leven in de kosmos evolueert als één geheel, een netwerk van schijnbaar afzonderlijke entiteiten die elkaar echter wederzijds beïnvloeden. Whitehead concludeerde dat de werkelijkheid een proces is, een integraal evolutionair proces. Laszlo gebruikte het metafysische raamwerk van Whitehead als basis voor zijn integrale systeemtheorie die uitlegt hoe de evolutie van ons universum plaatsvindt als een integraal proces van individuele, maar niet gescheiden systemen. De torsiegolven die het A-veld vormen de fysieke onderbouwing van zijn evolutionaire systeemtheorie.

(1)

Er is nog een manier om uit te leggen dat de schepping niet het resultaat kan zijn van een gelukkig toeval. Een van de meest intrigerende wetten in de natuur is de tweede wet van de thermodynamica. Die stelt dat het universum en al haar bekende processen, of het nu fysische, chemische of biologische processen betreft, allemaal streven naar de laagst mogelijke staat van energie en orde. In natuurkundige termen zeggen we dat de systemen in de natuur streven naar een hogere graad van entropie (wanorde). Astrofysici vertellen ons dat over miljarden jaren het universum als geheel weer zal vervallen tot haar oorspronkelijke staat van chaos. De tweede wet van de thermodynamica zegt in duidelijke taal dat uiteindelijk alle geordende systemen zullen terugkeren tot een chaotisch systeem. Dit principe doet zich dagelijks voor in onze wereld. Indien we bijvoorbeeld onvoldoende energie steken in het conserveren van de dingen die we gemaakt hebben, dan zullen ze uiteindelijk in verval raken. We ervaren 'sterfte' dagelijks om ons heen is, of het nu gaat om uw auto die het begeeft, uw huis dat een nieuwe verfbeurt nodig heeft, of de kat die zojuist is gestorven. Niets is eeuwig en alles is onderhevig aan entropie tenzij we onze energie en inspanning erin blijven stoppen om het te behouden!

Wanneer we echter met andere ogen naar de wereld kijken, zien we tevens overal leven manifest, hetgeen toch een zeer hoge graad van orde is! Alles wat we om ons heen zien is geschapen uit de oerstaat van pure chaos, het vroegste universum, luttele seconden na de oerknal. De wetenschap stelt dat, wanneer er orde ontstaat in een systeem, er elders wanorde geschapen moet zijn omdat de tweede wet van de thermodynamica niet toestaat dat de totale orde in het universum toeneemt.

De schepping zelf echter lijkt het bewijs te zijn van het feit dat de totale orde in het universum is toegenomen sinds haar vroegste conceptie en dat negentropie (negatieve entropie) dus ook moet bestaan. De levenskracht in iedere plant, elk dier en ieder mens op deze planeet is de kracht die voortdurend de effecten van

de entropie tegengaat. Dus naast de tweede wet van de thermodynamica die alles afbreekt, moet er ook een creatieve kracht in de natuur bestaan die zomaar orde uit de chaos schept.

Tijdscycli

Wetenschappers hebben cycli ontdekt in natuurlijke fenomenen die op de een of andere manier gekoppeld blijken te zijn aan de planetaire bewegingen en de activiteit van de zon. Voorbeelden zijn ondermeer biologische processen, economische groeicijfers, koersen op effectenbeurs, populatiegroei en dergelijke. Het verbazingwekkende van deze geheel onafhankelijke en op zichzelf staande fenomenen is dat ze coherent optreden. Ze zijn harmonisch verbonden alsof er een ongeziene kracht is die ze samenbindt d.m.v resonantie. Vandaag de dag is de wetenschap niet in staat om deze coherentie te verklaren; hoe moeten we resonantie verklaren tussen compleet verschillende en gescheiden fenomenen als er geen energetische effect of kracht bekend is die ze onderling verbindt? Alleen een alom aanwezig energieveld zoals de ether zou uiteindelijk kunnen verklaren hoe dit soort onafhankelijke fenomenen gekoppeld zijn d.m.v. resonantie aan bijvoorbeeld de zonnevlekcyclus.

Wetenschapper Ray Tomas heeft een theorie ontwikkeld die hij de '*Harmonics of the Universe*' noemt. Ray heeft jarenlang voor zijn klanten allerlei economische modellen uitgewerkt om voorspellingen te kunnen doen aangaande prijsfluctuaties van allerhande handelsgoederen. Uiteindelijk ontdekte hij een cyclisch gedrag in de prijskoersen die wonderlijk genoeg harmonische veelvouden bleken te zijn van de omlooptijden van de planeten. Tevens vond hij muzikale ratio's terug in de harmonischen met fracties van 3/2, 4/3 en 2 alsmede verhoudingen van 4:5:6:8 die de majeur-akkoorden vormen in de muziektoonladders. Zijn theorie veronderstelt nu dat er veel natuurlijke cyclische fenomenen zijn zoals biologische, fysische en economische cycli, die harmonische frequenties hebben die onderling gerelateerd zijn, net zoals muzieknoten dat zijn. Tomas ontdekte dat veel economische cycli pure harmonischen zijn van de rotatie van de zon, de snelheid van de zonnerotatie bij de equator van 25,8 dagen en de zonnevlekcyclus van 11,07 jaar. De zonnevlekcyclus is de cyclus van de toename en afname van de zonneactiviteit die iedere 11,07 jaar culmineert in een zonnemaximum.

Ray Tomas gelooft dat de cycli die we aantreffen in ons zonnestelsel op hun beurt weer harmonischen zijn van veel grotere cycli in ons melkwegstelsel. Alle galactische cycli, zo wordt aangenomen, zijn vervolgens weer harmonischen van een enkele kosmische cyclus. De vedische tradities hebben altijd verklaard dat het universum het gevolg is van één resonerende oervibratie, de Ohm-klank van de schepping. In zekere zin zouden we kunnen zeggen dat ons universum één groot lied is, het is een uni-versum (één lied).

(2)

Uiteindelijk ontdekte Ray Tomas een harmonische ratio van 34.560 die op een wonderlijke manier de ratio blijkt te zijn die alles in het universum met elkaar verbindt, van het kleine kwantumrijk tot het grote universum zelf. Als we bijvoorbeeld de gemiddelde afstand nemen tussen de manen van de planeten en deze vermenigvuldigen met 34.560 dan krijgen we de gemiddelde afstand tussen de planeten. Als we deze waarde weer opnieuw vermenigvuldigen met 34.560 dan krijgen we de gemiddelde afstand tussen de sterren etc. De ratio 34.560 blijkt de volgende sferische objecten van klein naar groot te schalen:

kerndeeltjes, atomen, cellen, manen, planeten, sterren, sterrenstelsels, universum. Het getal 34.560 is volgens Ray Tomas ook het basisgetal van veel cycli in het universum.

Een ander interessant feit is dat er een Soemerisch kleitablet gevonden is dat een kosmologische constante, genoemd naar de vindplaats Nineveh, blijkt te bevatten met een waarde van 70 * 60^7 (zeventig maal zestig tot de zevende macht). De Nineveh-constante bleek na onderzoek door de astrofysicus Maurice Chatelain perfect en tot op een seconde nauwkeurig alle omlooptijden van onze planeten te beschrijven indien hele fracties van dit getal genomen werden. Pluto bijvoorbeeld kent precies 25.000 cycli in de Nineveh-constante en de komeet van Halley kent precies 81.000 cycli. Omdat de eenheid van de Nineveh-constante de seconde is, staat de constante zelf gelijk aan een cyclustijd van grofweg 6,2 miljoen jaar. Uitgaande van de Nineveh-constante ontdekte onderzoeker David Wilcock vervolgens een galactische constante die hij de Wilcock-constante doopte en die gelijk is aan 0,7 * 60^9. De Wilcock-constante is exact 36 maal de Nineveh-constante en zou volgens Wilcock alle omlooptijden van objecten in ons sterrenstelsel harmonisch met elkaar verbinden.

(3)

Omdat we in hoofdstuk 6 "Ether vibraties" vernamen dat wetenschappers ontdekt hadden dat ons universum is geconstrueerd uit een alles doordringende vibrerende energie, zijn we niet verbaasd om resonantie aan te treffen in het universum tussen schijnbaar onafhankelijke cycli van onafhankelijke fenomenen.

De Oosterse vedische traditie heeft altijd al gesuggereerd dat onze evolutie verloopt in vier Yuga's of wereldtijdperken. Volgens deze Oosterse traditie, ontwikkelt de kosmos zich in Cycli van het Ontluiken (Sandhya) gevolg door Cycli van het Inslapen (Sandhyansha). Elk van deze perioden beslaat een tiende van een Yuga en er zijn in totaal vier Yuga's, te weten Krita, Tetra, Dvapara en Kali. De Kali Yuga is onze huidige Yuga die in deze tijd ten einde loopt. De vier Yuga's samen vormen de grote cyclus van de kosmische evolutie.

Door de menselijke geschiedenis heen zijn er steeds perioden van ontluiken en perioden van inslapen geweest binnen de huidige Kali Yuga. Oosterse tradities vertellen ons dat er in de perioden van het ontluiken sprake is van een ontwaken van het menselijke bewustzijn. In tijden van het inslapen zou het menselijke bewustzijn echter weer aan spiritueel bewustzijn verliezen en raken we onze connectie met de goddelijke bron kwijt. Aan het einde van het tweede millennium, zo voorspelden de Oosterse tradities, zou de mensheid zich eindelijk weer begeven naar een nieuwe periode van ontluiken, een nieuwe tijd (new age), die samenvalt met het begin van het Waterman-tijdperk.

Gulden Tijdschaal

Zou de Oosterse spiritualiteit het bij het rechte eind kunnen hebben met de suggestie van het bestaan van kosmische evolutie-cycli? We beschikken nu over aanwijzingen dat de evolutie in het universum zich inderdaad cyclisch voortbeweegt langs een spiraalvormig pad. Dat wil zeggen dat gebeurtenissen uit het verleden verbonden zijn met gebeurtenissen uit de toekomst alsof er een resonantie plaatsvindt tussen beide gebeurtenissen.

Russische wetenschapper Dr. Nikolai A. Kozyrev die de torsiegolf ontdekte, de spiraliserende golf die zich door de ether beweegt, was de eerste die heeft

gesuggereerd dat er een relatie bestaat tussen torsiegolven en het fenomeen tijd. Hij noemde de torsiegolf de tijdgolf. Onafhankelijk hiervan veronderstelt ook Tom Bearden dat er een relatie bestaat tussen de scalaire golven (torsiegolven) en het tikken van de tijd.

Zou het kunnen zijn dat de evolutie niet willekeurig verloopt, maar juist plaatsvindt in wederkerige gebeurtenissen die bij iedere draai van de spiraal steeds meer complexiteit toevoegen aan de ontwikkeling van het universum en het leven op aarde? Het heersende darwinistische idee sluit elke mogelijkheid uit dat een energetische kracht de evolutie zou kunnen leiden. Evolutie is eenvoudigweg een compleet willekeurig en onbevooroordeeld proces, althans volgens het darwinisme. Er bestaat nu echter bewijs dat dit misschien wel eens niet het geval zou kunnen zijn.

De coherentie die wetenschappers ontdekt hebben tussen de vele ongerelateerde fenomenen in de biologie, de natuur, de economie en de geschiedenis, lijkt erop te wijzen dat gebeurtenissen onderling verbonden zijn en op de één of ander manier resoneren.

Dit is precies wat Dr. S.V. Smelyakov en Y. Karpenko veronderstellen en ook beweren te kunnen bewijzen. Smelyakov is internationaal vice-president van ISAR en lid van het Gulden Fonds van Cyclische Wetenschappen in Rusland. Yuri Karpenko is lid van de Sociëteit voor Astrologisch Onderzoek, de 'Hamburg School' en Astrovita. Samen hebben ze in 1999 een zeer opzienbarend wetenschappelijk artikel gepubliceerd getiteld de '*The Auric Time Scale and the Mayan factor*'. Hoewel Karpenko medeauteur van dit artikel is, is het hoofdzakelijk Dr. Smelyakov zijn theory.

In dit artikel stellen ze dat de planetaire omlooptijden, de 11-jarige zonnecyclus, demografische trends, de tijdperken van de komst van de Grote Meesters voor de mensheid, geologische, economische en andere cycli in natuur en samenleving allemaal onderling verbonden zijn en gesynchroniseerd worden door de Gulden snede, de Phi-ratio (Φ) en de Fibonnaci-reeks.

Even zo opmerkelijk is de bewering van beide wetenschappers dat al deze cycli gerelateerd zijn aan en gesynchroniseerd worden door de Maya Lange-Tellingkalender, de mystieke kalender die eindigt op 21 december 2012. Er bestaat algemene consensus dat de startdatum van de Maya-kalender 11 augustus 3114 v.Chr. is en dat de einddatum valt op 21 december 2012, wat een totale tijdspanne beslaat van 5.125 jaar. We weten inmiddels dat de oude Maya's de duur van het gemiddelde zonnejaar kenden met een precisie van enkele decimalen achter de komma. Daarbij was hun Venus-kalender accuraat tot op 2 uur per 500 jaar! Hoe ongelooflijk deze nauwkeurigheden ook mogen zijn, het meest zinbegoochelende van hun kennis is ongetwijfeld de Maya Lange-Tellingkalender. De Maya's associeerden het aflopen van de Maya Lange-Tellingkalender met het Einde der Tijden. Ik benadruk met klem dat de Maya's hiermee niet bedoelden dat dit het einde van de wereld zal betekenen!

Om zijn hypothese te bewijzen vergaarde Dr. Smelyakov allereerst wetenschappelijk bewijzen dat het zonnestelsel, planetaire omlooptijden, zonnerotatie en de gemiddelde zonneactiviteitperiode van 11,07 jaar stuk voor stuk harmonisch gerelateerd zijn. Resonantie vindt hier plaats in twee domeinen; het harmonisch lineaire domein en het exponentiële non-lineaire domein. Lineaire resonantie is resonantie die plaatsvindt wanneer resonerende cycli gehele fracties zijn van de broncyclus. Ray Tomas en anderen hadden deze harmonisch lineaire cycli van de omlooptijden van de planeten reeds ontdekt. Ook de Nineveh-constante staat voor lineaire harmonische resonantie omdat deze het basisgetal is

voor planetaire lineaire harmonischen. Wanneer hele fracties van dit getal genomen worden, kunnen de omlooptijden van de planeten in ons zonnestelsel op een seconde nauwkeurig berekend worden.

Dr. Smelyakov ontdekte ook de niet-lineaire resonantie die niet alleen optreedt tussen de omlooptijden van de planeten onderling, maar tevens ook met de zonneactiviteit cyclus, de cyclus van de zonnerotatie en de omlooptijd van de asteroïdengordel. De exponentieel toenemende of afnemende resonantie-frequenties zijn merkwaardig genoeg de Gulden snede fracties van de bronfrequentie. De resonantiefrequenties kunnen daarom beschreven worden door de volgende reeks die bekend staat als de '*Auric Time Scale*' (Gulden Tijdschaal) en aangeduid wordt door de volgende discrete verzameling:

$\mathbf{F} = \{\ldots\Phi^{-2},\ \Phi^{-1},\ \Phi^{0}=1,\ \Phi^{1},\ \Phi^{2},\ \ldots\}$

We herkennen dat deze reeks de Gulden snede versie van de Fibonacci-reeks is. Het is dezelfde reeks die d.m.v. golfimplosie in de implosie-fysica van Daniel Winter verantwoordelijk is voor het op Gulden snede gebaseerde recursief nesten van de Platonische golfvormen die de materie scheppen.

Volgens hetzelfde principe en op basis van de Gulden snede-ratio implodeert aldus Dr. Smelyakov ook de evolutionaire tijd (niet de fysieke tijd). De evolutie zou plaatsvinden in afnemende tijdscycli waarbij iedere volgende cyclus een Gulden snede-fractie korter is dan de vorige. Als dit inderdaad het geval is dan moet de evolutionaire tijd wel imploderen en exponentieel culmineren in een crescendo: een einde der tijden. Wat ons te wachten staat aan het 'Einde der Tijden' blijft speculatief; het zou een transformatie kunnen zijn, een kwantumsprong in onze evolutie, wie weet? De eindtijd van de Auric Time Scale valt precies samen met de voorspelde eindtijd van de Maya-kalender.

De snelheid van onze evolutie is zonder enige twijfel geweldig aan het toenemen. Miljoenen jaren lang hebben we over het aardoppervlak gewandeld slechts gehuld in niet meer dan wat dierenhuiden en met een speer in onze handen. Zo'n 35.000 jaar geleden begonnen we plotseling meer gebruik te maken van onze hersenen en transformeerden we van jagers naar boeren en gereedschapmakers. In het laatste millennium en in het bijzonder in de laatste eeuw is onze evolutie in een enorme versnelling terechtgekomen. Het is nog maar honderd jaar geleden dat we de elektriciteit en het elektromagnetische veld ontdekten. Als u om u heen kijkt, zult u zelf kunnen vaststellen dat deze versnelling in zeer korte tijd een enorme revolutie teweeggebracht heeft in verhouding tot de totale tijdsduur van de menselijke evolutie. Stond in de eerste helft van de vorige eeuw de industrialisering nog centraal, de tweede helft werd gekenmerkt door een ware revolutie op het gebied van de informatica. Vandaag de dag besturen computers onze dagelijkse business op alle terreinen van de samenleving. De geboorte van het wereldwijde web, het internet, als een mondiale gezamenlijke encyclopedie van alle mogelijke intellectuele en wetenschappelijke kennis die de mensheid ooit verzameld heeft, nam niet meer dan 10 jaar in beslag. In het nieuwe millennium verwachten we dat nanotechnologie en kwantumcomputing voor een volgende revolutie zullen gaan zorgen. De snelheid van onze technologische en wetenschappelijke ontwikkelingen is onvoorstelbaar groot geworden. De samenleving kan deze snelheid niet meer bijbenen en het doel van dit boek is dan ook om aan te tonen dat de filosofische interpretaties van de menselijke wetenschappelijke prestaties drastisch zijn achtergebleven bij al deze ontwikkelingen. Voor de grote massa is het heersende en verouderde newtoniaanse en cartesiaanse wereldbeeld in de laatste eeuw geen spat veranderd. Dus het is overduidelijk dat onze evolutie zich in termen van

wetenschappelijke en technische prestaties in steeds snellere en kortere cycli ontwikkelt.

Maar bestaat er bewijs voor de hypothese dat onze evolutie plaatsvindt in afnemende cycli op basis van de Gulden snede? Volgens Dr. Smelyakov beweegt de menselijke evolutie zich in spiralen naar een singulariteit die samenvalt met het einde van de Maya Lange-Tellingkalender.

Om hun hypothese te bewijzen werden eerst alle harmonische relaties tussen de omlooptijden van de planeten, de zonneactiviteitcyclus, de zonnerotatiecyclus en de omlooptijd van de asteroïdengordel in een mathematisch model ondergebracht dat ze het *Solar-Planetary Synchronism* of SPS-model noemden. In dit model werden de omlooptijden van Jupiter, Uranus en een hypothetische planeet met de naam "Proserpine" genomen. De planetaire omlooptijd van Proserpine werd gesteld op de minimale periode waarvan alle andere omlooptijden harmonischen zijn. Zo kon met een nauwkeurigheid van 0,1% bewezen worden dat alle planetaire omlooptijden in het zonnestelsel, de omlooptijd van de asteroïden-gordel, de zonneactiviteitcyclus en de zonnerotatiecyclus resoneerden met Jupiter, Uranus en Proserpine. De berekende theoretische omlooptijd van de hypothetische planeet bleek 510,9 jaar te zijn en was bovendien het evenwichtspunt in deze resonantie.

De Auric Time Scale kan gecentreerd worden rond elke periodetijd. Wanneer we bijvoorbeeld het aardse jaar centraal stellen door te stellen dat Φ^0=1 jaar, dan is de zonneactiviteit cyclus Φ^5 = 11,089 jaar (exacte waarde is 11,07 jaar). Anders gezegd is de zonneactiviteit cyclus de vijfde Phi-harmonische van het aardse jaar.

Het meest interessante aspect van de Auric Time Scale hypothese komt naar voren wanneer we de tijdschaal superponeren op de Maya Lange-Tellingkalender. Deze kalender startte zoals gezegd op 11 augustus 3114 v.Chr. en zal naar verluidt eindigen op 21 december 2012. De Lange-Tellingkalender bestaat uit 13 Baktuns van 144.000 Kins (dagen) met een totale lengte van:

13 × 144.000 = 1.872.000 *(dagen)* = 5.125,3661 (jaren).

Dr. Smelyakov deelde de kalender kunstmatig op in 12 perioden die afnamen in lengte op grond van de Gulden snede-ratio, de Auric Time Scale reeks. De tijdstippen die de 12 perioden markeren zijn: 3114 v. Chr, 1146 v. Chr, 71 n. Chr, 823, 1287, 1547, 1752, 1861, 1929, 1971, 1997, 2012.
Deze data worden in de Auric Time Scale de bifurcatiepunten genoemd.

De tijdperken die gevonden werden, bleken perfect overeen te komen met:

- clusters van globale natuurrampen zoals aardbevingen, vulkaanuitbarstingen en kosmische fenomenen zoals supernova's;
- de komst naar de aarde van Grote Meesters, evenals buitengewone filosofen en wetenschappers waaronder Boeddha, Zoroaster, Pythagoras, Plato, Lao-tzu, Confucius, Quetzalkoatl (Kukulcan);
- het ontstaan van kalendersystemen zoals die gevonden zijn in China, India, Iran, Babylonië, Egypte, alsmede de kalenders uit de Maya-cultuur;
- demografische trends in de populatie van China als een indicator van wereldtrends;
- de vorming van wereldwijde religies, filosofische systemen en staten.

De Auric Time Scale werd geëxtrapoleerd naar bifurcatiepunten voorafgaand aan de start van de Maya-kalender en dat leverde de jaartallen 11446 v.Chr. en 6296 v.Chr. op. Dit zijn beide zeer interessante jaartallen omdat ze samen met het beginjaar van de Maya-kalender, 3114 v.Chr., de tijden representeren van de laatst bekende geomagnetische omkeringen van het aardmagnetische veld, de poolverschuiving waarbij de noord- en de zuidpool van polariteit verwisselen. Zoals we weten komt het jaar 11446 v.Chr. ook precies overeen met het tijdstip dat Edgar Cayce gaf voor de vernietiging van Atlantis door een wereldwijde catastrofe, vloedgolven en overstromingen als gevolg van een dergelijke poolverschuiving. Het is tevens het tijdstip waarop plotseling een einde kwam aan de laatste ijstijd. Het jaar 6296 v.Chr. komt overeen met het tijdstip dat door Plato gegeven werd voor de laatste vernietiging van Atlantis. Volgens vele historici valt de start van de Maya-kalender, 3114 v.Chr. samen met de opkomst van de 'eerste' beschaving op aarde, de Soemerische beschaving.

Variaties in de sterkte van het geomagnetische veld van de aarde lijken te corresponderen met de Maya-kalender. Vanaf de tijd van Jezus Christus is het beschermende magnetische veld van de aarde in sterkte afgenomen en bevindt het zich aan het begin van het derde millennium op een absoluut minimum. Het magnetische veld is zo zwak dat de natuurlijke schommelingen in de noord-zuid magnetische as van de aarde nogal onstabiel zijn geworden in de laatste decennia. Veel wetenschappers geloven dat deze effecten de voortekenen zouden kunnen zijn van een nieuwe poolverschuiving. De start- en eindtijd van de Maya-kalender corresponderen met de minima in de geomagnetische veldsterkten, waarbij de maximale geomagnetische veldsterkte zich centreert rond de tijd van Christus en in de Auric Time Scale correspondeert die met het tijdstip 71 n.Chr.

Vandaag de dag stellen de Maya's, die ons hun Lange-Tellingkalender schonken, ons nog steeds voor raadselen. Op het hoogtepunt van hun beschaving rond 830 n.Chr. stortte de klassieke Maya-cultuur zeer onverwacht ineen; omstreeks die tijd verlieten ze massaal hun dorpen en heilige tempelcomplexen. Wetenschappers hebben nog steeds geen plausibele verklaring gevonden voor hun plotselinge verdwijning. Afstammelingen van deze eens zo grootse cultuur leven nog steeds in Mexico, Guatemala en Belize. Het abrupte einde van hun voorvaderlijke beschaving heeft tot speculaties geleid dat de klassieke Maya's op de een of andere manier ascendeerden van deze planeet, zoals gesuggereerd wordt in het beroemde boek 'De Celestijnse Beloften' van James Redfield. Het miraculeuze einde van de gouden eeuw van de Maya-beschaving rond 830 n.Chr. blijft een mysterie, maar is des te meer verbazingwekkend gezien het feit dat het samenvalt met het Auric Time Scale tijdstip van 823 n.Chr.

(4)

Om de Auric Time Scale af te beelden op gebeurtenissen uit het verleden is tot daarentoe, maar als de tijdschaal authentiek is dan zou het hiermede ook mogelijk moeten zijn om grote toekomstige gebeurtenissen te voorspellen, of niet? Wanneer voorspellingen gemaakt zouden kunnen worden die gebaseerd zijn op de Auric Time Scale, zou dat de wetenschappelijke geloofwaardigheid ervan zeker ten goede komen. Dit zou ook wel eens in de gedachte van Smelyakov opgekomen kunnen zijn toen hij een grote ramp voorspelde die zou plaatsvinden rond 16 september 2001 binnen een tijdraam van ongeveer 10 dagen. Hij associeerde deze voorspelling, die gepubliceerd is in het '*Mountain Astrologer'* tijdschrift van december 2000, met vliegtuigcrashes, economische tegenspoed en oorlog. Hij noemde zelfs de landen die erbij betrokken zouden zijn; de Verenigde Staten, Israël en Afghanistan. We herinneren ons allemaal 11 september 2001 en de impact en nasleep die deze gebeurtenissen hebben gehad op de wereld.

(5)

De nieuwe en verbeterde versie van de Auric Time Scale theorie (Smelyakov, Stray, Wicherink) werd op 5 november 2006 gepubliceerd.

In plaats van een eindige verzameling van 12 bifurcatiepunten, gebruikt de aangepaste theorie nu een oneindig aantal bifurcatiepunten. De aangepaste theorie heeft ook een recursieve of fractal-oplossing voor de implosie van de tijd in tussenliggende bifurcatiepunten. Met behulp van de theorie is men nu in staat om toekomstige gebeurtenissen te voorspellen die samenvallen met deze bifurcatiepunten. De theorie kan op haar voorspellende waarde getest worden.

Bifurcatiepunt	***Datum (Gregoriaans)***	***Historisch tijdvlak***
BP -2	-11407 v. Chr.	Einde ijstijd, bijbelse zondvloed, geomagnetische inversie
BP -1	-6282 v. Chr.	Tweede vernietiging van Atlantis, geomagnetische inversie
BP 0	3114 v. Chr.	Start van de Mayakalender
BP 1	1155 v. Chr.	Begin van de IJzertijd
BP 2	55 n. Chr.	Tijd van Christus, begin van het christendom
BP 3	803	De Middeleeuwen
BP 4	1265	De Late Middeleeuwen
BP 5	1550	Kolonialisme en Imperialisme
BP 6	1727	Newton, begin van de moderne wetenschap
BP 7	1836	Industriële revolutie
BP 8	1903	Eerste Wereldoorlog
BP 9	1945???	Tweede Wereldoorlog
BP 10	1971	Start van het ruimtevaartijdperk
BP 11	1987	Maya Harmonische Convergentie
BP 12	1997	Opleving van de New Age beweging
BP 13	2003	Oorlog tegen terrorisme, Irak, Afghanistan
BP 14	2006	Nucleaire 'koude oorlog' tegen Iran en Noord Korea

Auric Time Scale hoofd bifurcatiepunten (eerste orde)

Om dit te realiseren ontwierp de auteur een on-line Auric Time Scale calculator die gepubliceerd werd op de website van zowel Dr. Smelyakov's als van de auteur. De calculator berekent de hoofdbifurcatiepunten tot en met de vijfde orde. Bifurcatiepunten van de tweede orde liggen tussen de hoofdbifurcatiepunten, terwijl derde orde bifurcatiepunten van de derde orde zich bevinden tussen die van de tweede orde, --enzovoort.

Bifurcatiepunt	**Datum**	**Verschil**	**Historische gebeurtenis**
BP 6,1,0,2,8	2/07 1776	-2	Onafhankelijkheidsdag van de Verenigde Staten van Amerika.
BP 8,0,2,0,7	27/07 1914	-1	Begin van de Eerste Wereldoorlog
BP 8,4,0,0,2	4/09 1939	+3	Invasie van Polen, start van WO II
BP 8, 18	16/07 1945		Explosie van de eerste atoombom, Los

			Alamos Labs, Trinity New Mexico
BP 9,2,0,5,3	22/10 1962		Cuba Crisis
BP 11	21/03 1987		Harmonische Convergentie tijdens de lente equinox
BP 11,0,2,1,5	10/11 1989	+1	Val van de Berlijnse muur
BP 12, 2, 11	11/09 2001		911 aanslagen in New York
BP 9, 5, 2, 0, 2	23/07 1969	+3	Landing op de maan
BP 12, 2, 0, 2, 3	22/01 2001	+2	Inauguratie van G.W. Bush
BP 13, 0, 0, 0, 1	20/03 2003	+1	Begin van de oorlog in Irak
BP 13, 1, 1, 0, 8	26/12 2004		Tsunami Azië
BP 13, 9	4/11 2006		Correspondeert met de noviteit van de Time Wave Zero voor 2006
BP 13,9,0,5	7/11 2006		Tussentijdse verkiezingen in de VS
BP 14	22/11 2006	-2	Vijfde Dag van de Galactische Onderwereld (Carl Johan Calleman)

Berekende bifurcatiedatums gekoppeld aan historische gebeurtenissen

Met behulp van de calculator waren we nu in staat om toekomstige gebeurtenissen te voorspellen om zo de theorie te testen. Het toeval wilde dat het volgende bifurcatiepunt berekend werd voor 22 november 2006, precies 17 dagen voordat de aangepaste theorie gepubliceerd werd. Met grote verwachtingen werd dan ook naar het volgende bifurcatiepunt uitgekeken. Er gebeurde echter niets schokkends op deze dag. Waarschijnlijk correspondeerde dit bifurcatiepunt met de Amerikaanse tussentijdse verkiezingen op 7 november 2006. Deze verkiezingen leken het keerpunt te worden in Bush's agressieve buitenlandbeleid. Het vorige bifurcatiepunt (BP 13) viel samen met het begin van de oorlog in Irak en het leek erop dat dit nieuwe bifurcatiepunt (BP 14) een verandering in gang zou zetten in de 'oorlog tegen het terrorisme', omdat de Democraten de controle in het Huis van Afgevaardigden en de Senaat hadden overgenomen.

Vreemd genoeg resoneerde dit nieuwe bifurcatiepunt (BP 14) met de 'Time Wave Zero' noviteit die voor 3 november 2006 berekend was (voor de Time Wave Zero theorie, zie de volgende paragraaf). Volgens de Time Wave Zero werd voor deze dag de grootste noviteit van het jaar verwacht. Ook Maya-onderzoeker Carl Johan Calleman's startdatum van de 'Vijfde Dag van de Galactische Onderwereld', een datum bepaald door de Maya-kalender, voorspelde een grote positieve verandering voor 24 november 2006. Beide data resoneerden met bifurcatiepunt 14 en hadden alle voortekenen van een positieve verandering.

(6)

Time Wave Zero

Dr. Smelyakov staat niet alleen in zijn redenering dat onze evolutie zich spiraalsgewijs voortbeweegt naar de einddatum van de Maya-kalender. Jaren voordat de einddatum van de Maya-kalender in de negentiger jaren door José Argüelles definitief werd vastgesteld, hadden Terrence McKenna en zijn broer Dennis al een '*Time Wave Zero*' theorie ontwikkeld. De Time Wave Zero-theorie werd geïntroduceerd in hun boek '*The Invisible Landscape*' en gepubliceerd in 1975. In dit boek legden zij uit dat de evolutionaire tijd recursief implodeert als een fractal naar een eindtijd die volgens de originele theorie zou eindigen op 17 november 2012. Het mist de einddatum van de Lange-Tellingkalender op een

haar na want het scheelt slechts 33 dagen! Toen de theorie destijds ontwikkeld werd, waren de gebroeders McKenna nog niet op de hoogte van de einddatum van de bewuste Maya-kalender. Pas jaren later, in 1987, publiceerde José Argüelles de '*Mayan Factor*' nadat hij de Lange-Tellingkalender had gedecodeerd. Hij kwam, zonder op de hoogte te zijn van de Time Wave Zero-theorie ook op deze einddatum uit. Toen de broers uiteindelijk vernamen over de Maya Lange-Tellingkalender, pasten zij de einddatum van hun Time Wave Zero-theorie zodanig aan dat deze samenviel met de einddatum van de Maya-kalender.

Het is verbazingwekkend hoe de Time Wave Zero-theorie tot stand gekomen is. Terrence McKenna kreeg na het eten van voldoende hallucinerende paddestoelen een visioen waarin hem verteld werd dat hij de mathematische principes moest bestuderen van het legendarische en mysterieuze Chinese boek de I Ching. The I Ching, of het Boek der Veranderingen, is een boek dat door de eeuwen heen gebruikt is als een orakel met betrekking tot de maalstroom der veranderingen. Het bestaat uit 64 hexagrammen in een matrix van 8 bij 8 die gebruikt kunnen worden om de veranderingen van de Yin en Yang energieën te voorspellen die zich in de wereld manifesteren. Van het boek wordt gezegd dat het de stroom der veranderingen in het universum kan voorspellen. Wanneer er te veel Yin-energie is dan zal dit uiteindelijk gecompenseerd worden door meer Yang-energie en omgekeerd, als een ritmische verandering die constant het evenwicht zoekt tussen twee extremen.

De gebroeders McKenna geloofden dat de I Ching werkte, omdat de Yin en Yang energieën echt zijn en een tijdgolf genereren in het universum die verantwoordelijk is voor alle evolutionaire veranderingen. Terrence McKenna heeft een mathematische fractalfunctie afgeleid uit de logica van de I Ching. De fractal beeldt de veranderingen uit die zogenaamd plaatsvinden in termen van noviteiten en gewoonten in onze wereld. De twee mannen vergeleken hun tijdgolffunctie met de pieken en dalen uit de historie en concludeerden door toepassing van een best-fit methode dat de tijdgolf eindigt op 21 december 2012.

De dalen op de verticale as van de tijdgolffunctie impliceren een sterke toename van noviteiten (tijd van grote evolutionaire vooruitgang) waarbij de evolutie zich voortbeweegt over de horizontale as. De frequentie van noviteiten neemt toe naarmate de evolutie voortschrijdt.

De Time Wave Zero-functie lijkt het idee te ondersteunen dat gepostuleerd werd door Dr. Smelyakov, namelijk dat de hoeveelheid kennis verkregen in onze evolutie snel toeneemt naar een maximum nu we de Maya-einddatum naderen, omdat de noviteitgraad van de tijdgolffunctie convergeert naar een singulariteit.

Volgens de tijdgolftheorie zullen er in de laatste 384 dagen meer transformaties plaatsvinden dan in de afgelopen geschiedenis. Uiteindelijk zal in december 2012 de tijdgolf imploderen en de noviteit oneindig worden. Wat dit zou kunnen betekenen blijft speculatief.

(7)

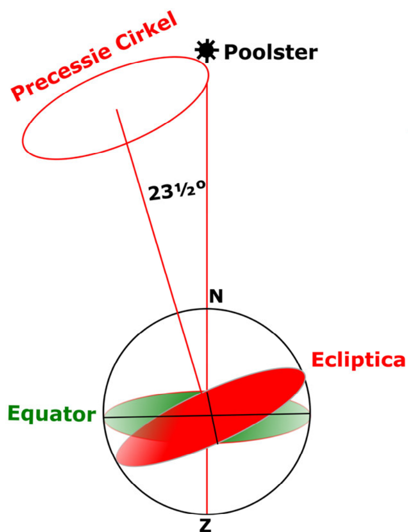
Galactische zonnewende uitlijning

Wat is er zo speciaal aan 21 december 2012? Kan er misschien sprake zijn van een kosmische betekenis?

De lengte van 5.125 jaar van de Lange-Tellingkalender is precies een vijfde gedeelte van de zogeheten precessiecyclus die ruwweg 26.000 jaar duurt, ook

wel het Platonische Grote jaar genoemd, naar Plato die aannam dat deze cyclus het perfecte harmonische getal van 25.920 jaar was.

De precessie van de aardas kan het best worden voorgesteld als het waggelen van een draaiende tol op een vlak oppervlak. Het waggelen begint wanneer het draaien van de tol afneemt en de omwentelingen onstabiel worden, waardoor de tol voorover gaat hangen, begint te zwabberen en uiteindelijk omvalt. De rotatie van de aarde om haar aardas, die ons dag en nachtritme bepaalt, is ook onderhevig aan precessie. We kunnen ons de aarde voorstellen als een draaiende tol op een vlak dat de "ecliptica" heet. De ecliptica is het vlak waarin de planeten ronddraaien om de zon. De precessie wordt veroorzaakt doordat de aardas een hoek maakt van ongeveer 23,5 graden met een as die loodrecht op de ecliptica staat. In 25.920 jaar voltooit de aarde een complete precessiecirkel. Men zou kunnen zeggen dat de aarde een tol is die in slowmotion ronddraait.

Precessie van de aardas

Precessie is er de oorzaak van dat we door de eeuwen heen de positie van sterren en sterrenbeelden zoals de Grote Beer, Orion en de Pleiaden aan de hemel hebben zien veranderen. Zo namen de Egyptenaren een andere Poolster (Alpha Draconis) waar, dan wij in onze tegenwoordige tijd (Polaris). Precessie is er niet alleen de oorzaak van dat de tekens van de dierenriem in 25.920 jaar over een volledige cirkel verschuiven, maar ook dat deze tekens van boven naar beneden bewegen t.o.v. de horizon van de aarde.

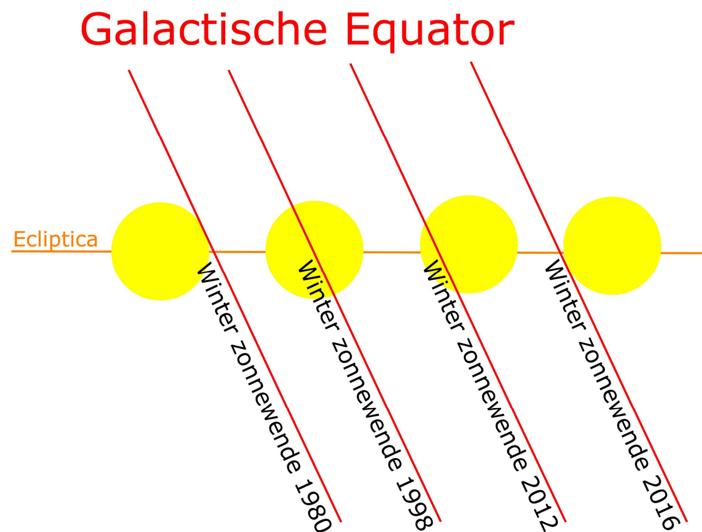
De precessie kan berekend worden door de positie te bepalen van sterren die samen een bepaald dierenriemteken vormen op gedefinieerde momenten gedurende een heel jaar, d.w.z. ten tijde van de zonnewende en de dag- en nachteveningen die de verandering van de seizoenen aankondigen. Wanneer we bijvoorbeeld gedurende een periode van 72 jaar ieder jaar de zon zouden gadeslaan op de lente-equinox (21 maart), zouden we zien dat de positie van het dierenriemteken, uitgelijnd met de zon, 1 graad opgeschoven zou zijn aan de hemel. De volledige precessiecyclus van dit dierenriemteken zal dus 360 * 72 = 25.920 jaar beslaan. Omdat precessie de veranderingen van de zonnewende en de dag- en nachteveningen volgt, wordt precessie ook wel eens de precessie van de dag- en nachteveningen genoemd.

In onze huidige tijd lijnt de voorjaarsequinox (dag- en nachtevening) uit met het dierenriemteken Vissen, maar staat tegelijkertijd op het punt de overgang te maken naar het sterrenbeeld Waterman. Dit is de reden waarom de new age-beweging spreekt van het

Watermantijdperk. Wanneer de feitelijke transitie naar het Watermantijdperk aanvangt is moeilijk te zeggen, volgens sommigen valt dit samen met het aflopen van de Maya Lange-Tellingkalender. In werkelijkheid zal het nog zeker 360 jaar duren voordat de zon op de voorjaarsequinox in Waterman staat.

Maar om onze eerste vraag te beantwoorden: wat maakt de winterzonnewende van 2012 zo bijzonder? Wel, op 21 december 2012 zal er een zeer zeldzame uitlijning plaatsvinden in de lange aardse precessiecyclus van 25.920 jaar. Hoewel de exacte datum voor wetenschappers moeilijk is vast te stellen, zal ergens rond de eindtijd van de Maya-kalender de zon tijdens de winterzonnewende precies in één lijn staan met de galactische evenaar van de Melkweg. Tijdens deze uitlijning staat de zon dicht bij het galactische centrum. De uitlijning is absoluut een unieke gebeurtenis tijdens de precessiecyclus van Moeder Aarde. Omdat hij optreedt tijdens de zonnewende op 21 december 2012, wordt dit verschijnsel ook wel de galactische uitlijning van de winterzonnewende genoemd.

Zoals hierboven vermeld, is het moeilijk de exacte datum van de uitlijning te bepalen, maar astronomen menen nu dat deze uitlijning plaatsvond in 1998. Omdat de zon een halve graad breed is, zal het ongeveer 36 jaar duren voordat de zon volledig de galactische evenaar gepasseerd heeft als gevolg van precessie. De zon schoof voor het eerst door de galactische evenaar op de winterzonnewende van 1980 en zal de galactische evenaar weer verlaten hebben op de winterzonnewende van 2016. De jaren tussen 1980 en 2016 worden de galactische uitlijningszone genoemd of era-2012. In hoofdstuk één vermeldden we dat Edgar Cayce had voorspeld dat de tijd van de veranderingen op aarde zou plaatsvinden tussen 1958 en 1998 waarbij 1998 het hoogtepunt vormt van deze uitlijning.

Winterzonnewende galactische uitlijning met de galactische evenaar

Volgens John Major Jenkins, auteur van de boeken '*Maya Cosmogenesis 2012*' en '*Galactic Alignment, The transformation of Consciousness according to Mayan, Egyptian and Vedic Traditions*', waren de Maya's op de hoogte van de precessie van de equinoxen en kozen ze de einddatum van hun belangrijkste kalender zodanig dat deze samenviel met de galactische uitlijning tijdens de winterzonnewende. Zoals de titel van het laatstgenoemde boek suggereert, geloofden de Maya's dat het de tijd zou zijn van een grote transformatie van het bewustzijn. John Major Jenkins zegt bewijs gevonden te hebben dat het fenomeen van de precessie bekend moet zijn geweest bij de Maya-sterrenwachten. Volgens Jenkins is het Maya-tempelcomplex in Izapa Mexico gericht op de uitlijning met het galactische centrum rond het jaar 2012! Jenkins heeft verder bewijs gevonden dat ook veel andere

oude culturen zoals de Egyptische en de Vedische tradities het fenomeen van de precessie begrepen.

(8)

In 1996, twee jaar voordat Jenkins voor het eerst over galactische uitlijning sprak in zijn boek 'Maya Cosmogenesis 2012', publiceerde Dr. Smelyakov zijn wetenschappelijke scriptie over het 'solaire zodiak model' (eng: Solar Zodiac model). Verborgen in deze scriptie zit Dr. Smelyakov's versie van de galactische uitlijning. Dr. Smelyakov's solaire zodiak plaatst ons zonnestelsel in een galactische context en laat zien dat er feitelijk vier galactische uitlijningen voorkomen in een platonisch jaar!

Toen de auteur deze scriptie met Dr. Smelyakov besprak, werd meteen duidelijk dat Dr. Smelyakovs galactische uitlijning onbekend was. Jenkins' theorie over galactische uitlijning was echter alom bekend in 2012-kringen.

Wat bedoeld was als een artikel voor mijn website over de theorie over de galactische uitlijning van Dr. Smelyakov', draaide uit op een nieuwe officiële wetenschappelijke scriptie, die gepubliceerd werd in december 2006. De scriptie is getiteld 'Crucifying the Earth on the Galactic Cross' (vert: de aarde aan het galactische kruis genageld). Dr. Smelyakov's eerdere publicatie uit 1996 werd gebruikt voor deze nieuwe scriptie, die zich in hoofdzaak richt op de galactische uitlijning en haar relatie tot esoterische kruisen.

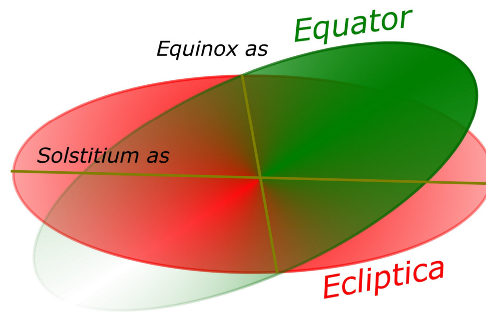
In deze scriptie wordt een galactische uitlijning een 'Grote Galactische Conjunctie' genoemd, waarvan er vier voorkomen in een precessiecyclus. Een Grote Galactische Conjunctie is het samenvallen van twee kruisen, het 'Aardse Kruis' en het 'Galactische Kruis'.

Het eerste kruis, het Aardse Kruis, ontstaat uit de snijlijn van twee vlakken, namelijk die van de equator van de aarde met de ecliptica. Omdat de aardas een hoek maakt van 23 graden met de ecliptica, wordt de laatste doorsneden door de equator. De hieruit ontstane snijlijn is de eerste lijn van het Aardse Kruis. (Zie tekening hieronder). Op deze snijlijn vinden we twee punten, de equinox punten. De equinoxen (Latijn Equi= gelijk, Noctium = nacht) bepalen de momenten in het jaar waarop de zon recht boven de equator staat en de dag en nacht even lang zijn. Dit gebeurt tijdens het begin van de lente en de herfst en ze worden daarom ook wel de lente- en herfst-equinoxen genoemd.

De solstitia (Latijn sol = zon, stitium = stilstand) vormen de jaarlijkse momenten waarop de zon zijn hoogste of laagste stand boven de horizon bereikt. Dit zijn de momenten waarop de zon in het noordelijk halfrond ofwel recht boven de Kreeftskeerkring staat (zomer) ofwel boven de Steenbokskeerkring (winter).

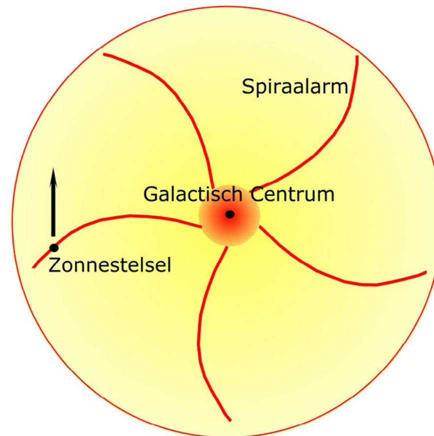
De as van een solstitium staat haaks op die van de equinox. Beide assen vormen samen het Aardse Kruis op de ecliptica (zie figuur hieronder).

Aardse Kruis

Aardse Kruis, intersectie van ecliptica met de equator

Dezelfde werkwijze wordt toegepast voor het samenstellen van het Galactische Kruis van de zogeheten solaire zodiak. Terwijl de aardse zodiak gebaseerd is op de omloop van de aarde rond de zon, is de solaire zodiak gebaseerd op de omloop van het zonnestelsel rond het galactische centrum van de Melkweg.
De Melkweg bestaat uit een aantal spiraalarmen en ons zonnestelsel bevindt zich op de buitenste rand van een van deze spiralen (zie figuur hieronder).

Bovenaanzicht van de spiraalarmen van de Melkweg

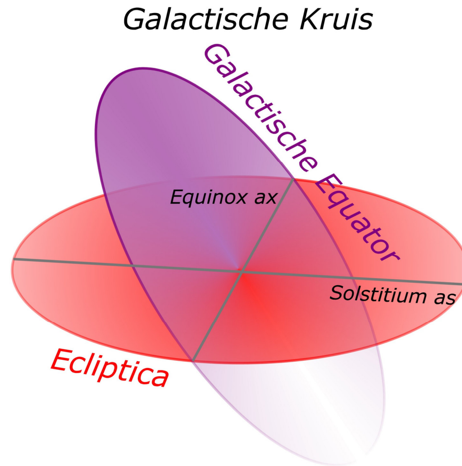
Ons zonnestelsel heeft ongeveer 220 tot 300 miljoen jaar nodig om een rondje om het galactische centrum af te leggen. Het galactisch- equivalent van de aardse ecliptica is de ecliptica van het zonnestelsel, welke een denkbeeldige baan vormt die het galactische centrum aflegt rond ons zonnestelsel. In werkelijkheid draait ons zonnestelsel natuurlijk rond het galactische centrum van de Melkweg en niet andersom (zie figuur hierboven)

Identiek aan de constructie van het Aardse Kruis is het mogelijk de galactische variant van dit kruis samen te stellen voor het zonnestelsel. Het kruis bestaat uit de intersectie van twee vlakken, de ecliptica en de equator, echter in dit geval moeten we deze vlakken eerst identificeren.

Het eerste vlak is de ecliptica van het zonnestelsel. Bij benadering is de ecliptica van het zonnestelsel gelijk aan de galactische evenaar, omdat het zonnestelsel zich zeer dicht bij deze evenaar bevindt en rond het galactische centrum draait in een vlak dat parallel ligt aan de galactische evenaar.

Het tweede vlak is het equatoriale vlak, ofwel de evenaar van het zonnestelsel. Voor het gemak stellen we dit gelijk aan de ecliptica.

Nu de twee vlakken geïdentificeerd zijn, kan het galactische kruis samengesteld worden uit de snijlijn van deze vlakken, de galactische evenaar met de ecliptica. Ons zonnestelsel snijdt de galactische evenaar onder een hoek van 60 graden. De snijlijn bepaalt de equinox-as van het zonnestelsel. De as van het solstitium van het zonnestel staat hier haaks op en beide vormen zij het Galactische Kruis (zie figuur hieronder).

Galactische Kruis, intersectie van ecliptica en galactische evenaar

Het Aardse Kruis en het Galactische Kruis kunnen over elkaar heen gelegd worden (gesuperponeerd) omdat beide kruisen een gemeenschappelijk vlak hebben. Het Aardse Kruis ontstaat uit de intersectie van de ecliptica en de equator, het Galactische Kruis ontstaat uit de intersectie van de ecliptica met de galactische evenaar en omdat beide kruisen de ecliptica gemeen hebben, kunnen ze over elkaar heen gelegd worden. Figuurlijk gesproken kruisigen we de aarde aan het galactische kruis. De volgende figuur demonstreert deze kruisiging:

Kruisiging van de aarde aan het Galactische Kruis.

Let op de kleine hoek tussen beide kruisen. Het Aardse Kruis draait rond met een snelheid van één omwenteling per 26.000 jaar. In vergelijking met het Aardse

Kruis staat het Galactische Kruis nagenoeg stil omdat een omwenteling van het Galactische Kruis 220 tot 300 miljoen jaar vergt.

Gedurende een precessiecyclus zullen de twee kruisen elkaar daarom ook precies vier maal overlappen en elk van deze momenten wordt de Grote Galactische Conjunctie genoemd. Tijdens een Grote Galactische Conjunctie staan de ecliptica, de equator en de galactische evenaar loodrecht op elkaar. De laatste Grote Galactische Conjunctie is gelijk aan Jenkins' Galactische Uitlijning, die plaats vond in 1998.

Dr. Smelyakov heeft ook een 2012-era zone berekend voor de laatste Grote Galactische Conjunctie. Zijn definitie verschilt echter met die van de Galactische Uitlijningszone ("era-2012") van Jenkins en komt overeen met een periode van 1978 tot 2017.

Maar wat betekent dit nu? De laatste Grote Galactische Conjunctie toont aan dat de Nieuwe Tijd reeds is aangebroken, omdat onze planeet een nieuw kwadrant van de precessiecyclus is binnengegaan. De kwadranten verdelen het Platonische jaar in vier gelijke segmenten, die overeenkomen met de vier wereldtijdperken, de IJzertijd, de Zilveren Eeuw, de Bronstijd en de Gouden Eeuw. Deze wereldtijdperken reflecteren de spirituele ontwikkeling van de mens en de evolutie van het bewustzijn. De grenzen van deze tijdperken komen overeen met de Grote Galactische Conjuncties.

Dit plaatst de discussie over het begin van de Nieuwe Tijd (Watermantijdperk) geheel in een nieuw licht. Volgens John Major Jenkins en Dr. Smelyakov begint de Nieuwe Tijd namelijk op dit moment en niet over een paar honderd jaar, wanneer de zon op de lente-equinox in het sterrenbeeld Waterman staat.

(9)

Kosmische invloeden

Indien het juist is dat een onzichtbare kracht de evolutie binnen gegeven cycli voortstuwt, waarom hangt deze dan samen met planetaire bewegingen en kosmische uitlijningen? Als de voorspellingen met betrekking tot het jaar 2012 waar zijn en de mensheid inderdaad door een transformatieproces van het bewustzijn gaat, wat zijn dan de mechanismen die deze gebeurtenissen in gang zetten?

David Wilcock legt ons uit dat de bewuste etherenergie van het vacuüm verantwoordelijk is voor alle aardse veranderingen zoals die voorspeld zijn door Edgar Cayce. Planeten en sterren werpen terwijl ze ronddraaien overvloedig torsiegolven af en ze herschrijven op deze manier de structuur van de ether. Terwijl we op dit ruimteschip Aarde rond het galactische centrum reizen, gaan we steeds zones van verschillende etherdichtheid binnen. Wilcock's beweringen worden gestaafd door Dr. Harold Aspen van de universiteit van Cambridge, die wiskundig bewezen heeft dat de ether verschillende dichtheidsniveaus kent die hij 'ruimtedomeinen' noemt.

In het jaar 2000 publiceerde de Russische biofysicus Dr. Simon E. Shnoll zijn levenswerk van 30 jaar onderzoek in een beroemd Russisch natuurkundig tijdschrift waarin hij aantoont dat planetaire bewegingen verstoringen in het vacuüm veroorzaken die hun effect hebben op zowel levende als levensloze processen op aarde. Hij ontdekte dat fluctuaties in biologische en chemische processen en zelfs bij radioactief verval voorkomen in cycli die corresponderen met de beweging van de hemellichamen aan het firmament. Shnoll bestudeerde

de ruisinformatie in de histogrammen van veel fenomenen en ontdekte dat deze ruis helemaal niet willekeurig is, maar dat deze fluctuaties trend houden met de omlopen van de planeet. De coherente ruis die optreedt in totaal verschillende en ongerelateerde fenomenen bewijst dat er een collectieve oorzaak bestaat voor al deze fluctuaties.

Het is belangrijk op te merken dat de Westerse wetenschap niet kan verklaren hoe totaal onafhankelijke processen zoals biologische, chemische en fysische processen simultaan coherent kunnen reageren op externe invloeden die corresponderen met de beweging van de planeten. Wanneer we accepteren dat fysieke materie niet bestaat uit harde knikkers die we atomen noemen, maar in werkelijkheid vortices zijn in de ether, hetzelfde medium waar onze torsiegolven zich door verplaatsen, dan kunnen we gaan inzien en begrijpen hoe torsiegolven in staat zijn veel zaken in onze materiële werkelijkheid te beïnvloeden. De torsiegolven afkomstig van onze planeten, de zon en de kosmos beïnvloeden zo ook al het biologische leven op aarde. De zon is veruit de grootste generator van torsiegolven in ons zonnestelsel en heeft in haar eentje een immense invloed.

David Wilcock gelooft zelfs dat torsiegolven verantwoordelijk zijn voor het spontaan uitsterven van levensvormen en het ontstaan van nieuwe soorten, wat meerdere malen in de evolutie heeft plaatsgevonden. Ze zijn verantwoordelijk voor de kwantumsprongen in de evolutie en de ontbrekende schakels in het fossielenarchief. Het torsieveld, wat Ervin Laszlo het A-veld noemt en Rupert Sheldrake het morfogenetische veld, zou wel eens de werkelijke drager kunnen zijn van DNA-informatie. David Wilcock suggereert dat het morfogenetische DNA-veld al aanwezig was in het vacuüm nog voordat de levensvormen die eruit voortkwamen bestonden op aarde. Hij gelooft dat de morfogenetische velden voorlopers zijn van de biologische evolutie.

Omdat torsiegolfenergie puur kosmisch bewuste energie is, heeft het ook een effect op ons collectief en individueel bewustzijn alsmede onze spirituele ontwikkeling. De verschillende etherdichtheidszones in onze Melkweg corresponderen met de verschillende wereldtijdperken van de vedische traditie. Er zijn zones in onze Melkweg die corresponderen met spirituele duisternis en zones die corresponderen met een spiritueel ontwaken. We zijn bezig de Kali Yuga te verlaten, het tijdperk dat ons gestort heeft in de duisternis van het materialisme en het verlies aan spiritueel bewustzijn. Ons zonnestelsel gaat nu een zone binnen in de Melkweg die het einde markeert van de Kali Yuga en de start van het Watermantijdperk. Esoterische tradities hebben deze kosmische kennis eeuwenlang levendig gehouden, maar in het Westen zijn we nog maar net begonnen de betekenis hiervan te ontcijferen.

(9)

Maar als ons zonnestelsel inderdaad een andere zone in de Melkweg is binnen getreden die meer energetisch geladen is, zijn er dan ook meetbare effecten die deze bewering kunnen staven?

Veranderingen in het zonnestelsel

Onbekend bij het grote publiek, maar zeker bij organisaties als NASA, is dat de aarde niet de enige planeet is in ons zonnestelsel die onderhevig is aan globale opwarming! De meeste mensen nemen aan dat de opwarming veroorzaakt wordt door de industriële vervuiling en kooldioxide-uitstoot. Maar dit verklaart niet

waarom Pluto, de meest verre planeet in ons zonnestelsel die zich nog steeds verder van onze Zon verwijdert, ook aan opwarming onderhevig is. Officieel legt NASA geen verband tussen de opwarming van de aarde en die van andere planeten in ons zonnestelsel.

Professor in de geologie Dr. Alexey Dmitriev van de 'Siberische Afdeling van de Russische Academie der Wetenschappen', heeft deze verschijnselen bestudeerd en hij concludeert dat er veranderingen plaatsvinden in ons zonnestelsel die veroorzaakt worden door sterk geladen materiaal dat ons zonnestelsel in deze regio van de Melkweg binnenkomt. Hier volgt een kort overzicht van de recente veranderingen die plaatsgevonden hebben in ons zonnestelsel en waar Dr. Dmitriev aan refereert:

- poolverschuivingen op Uranus en Neptunus;
- 40% toename in intensiteit en helderheid van Neptunus;
- verdubbeling van de sterkte van het magnetische veld van Jupiter;
- toename van de helderheid van Saturnus;
- groei van de donkere plekken op Pluto;
- aurora's op Saturnus;
- planeet Venus laat een omkering zien van donkere en lichte plekken en is in het algemeen helderder geworden;
- op de maan ontstaat een atmosfeer van natrium en kalium;
- 200% toename van de dichtheid van de atmosfeer van Mars;
- dramatische klimaatsveranderingen op Mars zoals het smelten van de ijskappen;
- toename van de zonneactiviteit (zonnevlammen);
- toename met wel 1000% van de heliosfeer (magnetische veld van de zon)!

Alle bovenstaande anomalieën hebben zich ontwikkeld in de laatste twee decennia!

De heliosfeer van de zon is een magnetisch veld in de vorm van een druppel die reikt tot aan de buitenste randen van ons zonnestelsel. De staart van deze druppel wijst in tegengestelde richting waarin ons zonnestelsel reist. Het lijkt op de vlammende staart van een komeet. De voorkant van de heliosfeer vertoont gloeiende plasma-energie. Deze energie was in 1990 4 tot 40 astronomische eenheden diep. (Een astronomische eenheid is ongeveer gelijk aan 150 miljoen kilometer). De heliosfeer heeft inmiddels een laag plasma-energie van wel 100 astronomische eenheden diep. Voor deze enorme toename de Westerse wetenschap geen verklaring.

NASA-rapporten hebben tevens uitgewezen dat er sprake is van een toename met 400% van de snelheid waarmee zonnedeeltjes door de ruimte reizen. Het geleidend vermogen van de interplanetaire ruimte is op de een of andere manier toegenomen.

(10)

Onderzoeker Michael Mandeville bewees in 1998 dat het aantal aardbevingen op aarde sinds 1973 toegenomen is met een schrikbarende 400%. In 2000 bewees hij verder dat de vulkanische activiteit tussen 1875 en 1993 is toegenomen met bijna 500%.

Een andere onafhankelijke onderzoeker, Will Hart, heeft deze zaak ook bestudeerd en komt met cijfers die aantonen dat er in totaal 2.119 aardbevingen gerapporteerd zijn in de 19e eeuw. Alleen al in het jaar 1970 zijn er echter 4.139

gerapporteerd. Dit is een geweldige toename. Volgens het onderzoek van Hart hebben de zwaarste aardbevingen plaatsgevonden na 1960. Na 1960 zijn er ook veel slapende vulkanen weer tot leven gekomen, zoals de berg Popocatepetyl in Mexico die in 1990 tot uitbarsting kwam na eeuwen slapend te zijn geweest. Hij registreerde ook een geweldige toename van tornado's in de laatste paar decennia:

- in de jaren 50 4.796 tornado's
- in de jaren 60 6.813 tornado's
- in de zeventiger jaren 8.580 tornado's
- in de tachtiger jaren 8.196 tornado's
- en vanaf 1990 tot heden meer dan 10.000 tornado's

Dr. Dmitriev toonde in 1997 al aan dat de totale hoeveelheid natuurrampen zoals orkanen, tyfonen en aardverschuivingen, vloedgolven en dergelijke met 410 % is toegenomen. Volgens Dmitriev verandert de energetische transformatie die plaatsvindt in ons zonnestelsel de buitenste laag van de atmosfeer, de ionosfeer genaamd, en tevens ook het magnetische veld van de aarde. Deze energetische veranderingen in ons zonnestelsel zijn tevens verantwoordelijk voor de veranderingen in weerspatronen op aarde.

Het '*United Nations International Strategy for Disaster Reductions agency (UN-ISDR)*' heeft op 17 september 2004 een rapport vrijgegeven waarin aangegeven wordt dat er mondiaal een algehele toename heeft plaatsgevonden van natuurlijke en door de mens veroorzaakte rampen. Het aantal slachtoffers van natuurrampen is sinds 1990 verdrievoudigd. Een Zwitserse verzekeringsmaat-schappij en het '*Center for Research on the Epidemiology of Disasters*' aan de universiteit van Leuven trokken vergelijkbare conclusies.

In deze conclusies waren nog niet de gevolgen verwerkt van de verschrikkelijke tsunamiramp van 26 december 2004, die volgde op een aardbeving voor de kust van Sumatra in Indonesië met een kracht van 9,3 op de schaal van Richter. De vloedgolven die door de Indische Oceaan trokken, eisten in de omringende landen de levens van meer dan 300.000 mensen.

Het is een vrijwel onbekend feit dat slechts 44 uur later een kosmische gammastraaluitbarsting de aarde bereikte, die in de boeken zou komen met een recordkracht van 100 maal krachtiger dan de krachtigste totnogtoe geregistreerde uitbarsting. Deze kosmische uitbarsting werd veroorzaakt door een exploderende neutronenster in onze Melkweg aan de andere kant van het galactische centrum. Bij deze kosmische explosie kwam in een enkele seconde meer energie vrij dan onze zon in 100.000 jaar produceert. Het heeft 45.000 jaar geduurd voordat deze explosie de aarde bereikte. Paul La Violette legt in zijn laatste boek '*Earth Under Fire, Humanity's Survival of the Apocalypse*' uit dat het centrum van onze Melkweg in het verleden meerdere van dergelijke explosies gekend heeft. Deze explosies doen zich cyclisch voor en ze sturen een vernietigende energiegolf door de gehele Melkweg. La Violette gelooft dat een dergelijke galactische explosie van de kern zich ook 10.500 jaar geleden voorgedaan heeft en een wereldwijde vloedgolf teweeggebracht heeft die in veel oude mythen en sagen, evenals in het oude Testament, bekend staat als de bijbelse zondvloed. Nieuwe ontdekkingen die in september 2004 gedaan zijn door een internationaal team van astrofysici lijken La Violette's theorie nu te bevestigen. Gebruik makend van de moderne telescoop-array H.E.S.S. (*High Energy Stereoscopic System*, die bestaat uit een netwerk van vier telescopen, ontdekten zij dat het centrum van onze Melkweg een super groot zwart gat bevat. De wetenschappers menen dat dit zwarte gat in het centrum van de Melkweg het restant is van een supernova-explosie die zo'n 10.000 geleden heeft

plaatsgevonden! Het zwarte gat zendt sindsdien kosmische gammastraling uit. Volgens Dr. Paula Chadwick van de universiteit van Durham zou, ik citeer*: '..een dergelijke explosie van kosmische gammastraling kunnen versnellen naar de hoge energiewaarden die waargenomen zijn - een miljard maal energetischer dan de straling die gebruikt wordt voor röntgenfoto's in ziekenhuizen.'*

(11)

In overeenstemming met zijn theorieën in '*Earth Under Fire*', gelooft La Violette dat de gammastraaluitbarsting van 27 december en de tsunami van 26 december aan elkaar gerelateerd zijn. Hij legt uit dat de explosie van de neutronenster gepaard ging met een zwaartekrachtgolf die ongehinderd met de lichtsnelheid kon reizen en de aarde bereikte op 26 december 2004, na een reis van 45.000 jaar, waarbij de gammastraal zelf net iets onder de lichtsnelheid reisde en uiteindelijk arriveerde met een vertraging van 44 uur. Bij aankomst van de zwaartekrachtgolf onderging de aarde direct een aardbeving met een kracht van 9,3 op de schaal van Richter, terwijl de gammastraal met een vertraging van 44 uur zogoed als onopgemerkt bleef.

Astrofysici maken zich grote zorgen over het feit dat de aarde nu al enkele jaren bloot staat aan deze kosmische gammastralen. De eerste van deze reeks gammastraalbombardementen van de atmosfeer begon 5 jaar geleden en sindsdien zijn deze bombardementen frequent en onophoudelijk blijven voortduren. Russische wetenschappers aan de Russische Academie der Wetenschap hebben aangegeven dat deze hoog energetische kosmische straling wel eens de recent waargenomen anomalieën zouden kunnen veroorzaken, zoals de superstorm-orkanen en tyfonen die over de aarde razen, de vreemde weerlichten boven de arctische gebieden, de geïntensiveerde zonnevlammen en de wereldwijde toename van aardbevingen. Duitse wetenschappers van het Max Planck Instituut voor Kernfysica in Heidelberg bevestigen dat deze kosmische straling verantwoordelijk kan zijn voor de klimaatverandering die we waarnemen op aarde.

Een illustratie van de effecten die gammastraaluitbarstingen zouden kunnen hebben gehad: in augustus 2005 werd ons zonnestelsel door niet minder dan 17 gammastraaluitbarstingen gebombardeerd. Men vermoedt dat de anomalieën die waargenomen werden m.b.t. de zon van 8 t/m 10 augustus gerelateerd zijn aan deze gammastralen. Op 15 augustus lichtten de polen van Saturnus op, deze aurora's werden veroorzaakt door energetische veranderingen in ons zonnestelsel. Op 19 augustus werd gelijktijdig met een gammastraaluitbarsting de vulkaan St. Helens actief. Aan het einde van de maand, gelijktijdig met de volgende uitbarsting, werden drie klasse-M zonnevlammen afgevuurd door de zon, gevolgd door een coronale massa uitstoot (Eng: *coronal mass ejection of CME*) op 28 augustus. De volgende dag ging één van de meest vernietigende orkanen uit de Amerikaanse geschiedenis, Katrina aan land in New Orleans, en richtte een massale ravage aan in het zuiden van de Verenigde Staten. Slechts twee dagen later, op 1 september, ging de tropische storm Talim aan land in China en Taiwan, wat de evacuatie van 200.000 mensen noodzakelijk maakte. Alsof Katrina nog niet genoeg was, werd de zuidkust van de Verenigde Staten wederom getroffen door een vergelijkbare orkaan. Deze keer was het Rita, een klasse 5 en alles vernietigende orkaan die degradeerde tot een klasse 3 orkaan tegen de tijd dat deze aan land ging. In dezelfde maand dat deze extreme weerscondities en gammastraaluitbarstingen zich voordeden, telde de wereld op een enkele dag, 3 september 2005, maar liefst 60 aardbevingen wereldwijd.

(12)

Internationaal en onafhankelijke Russisch onderzoekster Sorcha Faal heeft voortdurend in haar rapportages van 2005 gewaarschuwd voor de catastrofen die spoedig zouden kunnen gaan plaatsvinden in de Verenigde Staten. Ze presenteert niet alleen informatie van Russische wetenschappers over deze verontrustende kosmische stralen maar ook over de drukopbouw van de San Andreas breuklijn en de nieuw ontdekte Madrid breuklijn in de Verenigde Staten. Russische wetenschappers verwachten zware aardbevingen niet alleen in de Verenigde Staten maar ook in de oostelijke gebieden van Rusland.

(13)

Een ander alarmerend feit is het terugkerende El Nino fenomeen dat niet verklaard kan worden door de globale opwarming als gevolg van de zon. Alleen een massieve opwarming van de oceaan zelf kan dit effect veroorzaken. David Wilcock gelooft dat de kern van de aarde opwarmt als gevolg van de instroom van etherenergie en dat de opwarming van de kern van de aarde de opwarming van de oceanen veroorzaakt. Dr. Dmitriev heeft daarnaast bewezen dat temperatuurverschillen in de oceanen rechtstreeks samenhangen met veranderingen in het magnetische veld van de aarde. Alleen deze toename van instromende etherenergie kan, zoals David Wilcock suggereert, verklaren hoe deze twee onafhankelijke en gerelateerde fenomenen met elkaar verband houden.

(14)

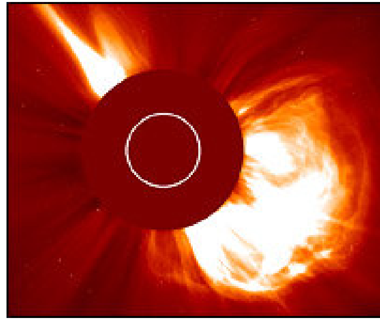
Er doen zich ook dramatische veranderingen voor m.b.t. onze zon. Zo blijkt de zonneactiviteit toe te nemen. Zonneactiviteit manifesteert zich in twee verschillende fenomenen, te weten zonnevlekken en coronale massa uitstoten (CME's). Zonnevlekken zijn magnetische velden die tot ver buiten de zon zelf reiken en ze zijn verantwoordelijk voor zonnevlammen. Zonnevlammen stralen een enorme hoeveelheid energie uit in de vorm van röntgenstraling die binnen acht minuten de aarde bereikt. De zon heeft een zonnevlekcyclus met een gemiddelde lengte van 11 jaar. Aan het eind van deze cyclus keert het magnetische veld van de zon om, het is een poolverschuiving waarbij de noordpool de zuidpool wordt en omgekeerd. Vreemd genoeg is de corona, een bol van puur plasma die tot zo'n 2.500 kilometer boven het oppervlak van de zon reikt, veel heter dan het oppervlak van de zon zelf. Waar het oppervlak van de zon een temperatuur heeft van 5.700 graden Celsius, kan de corona temperaturen hebben tot wel 2.000.000 graden Celsius! Hoe dit mogelijk is, is een mysterie voor de wetenschap, omdat men zou verwachten dat, hoe verder we weg bewegen van de oppervlakte van de zon, de temperatuur zou dalen; daarentegen stijgt de temperatuur tot astronomische hoogten!

CME's zijn plasma-explosies die plaatsvinden in de corona. Er gaat een dag tot drie dagen overheen voordat de geladen deeltjes van de CME de aarde bereiken. Zowel zonnevlammen als CME's kunnen veel schade aanrichten aan onze satellieten en ze kunnen onze radiocommunicaties verstoren.

In 1989 trof een krachtige CME de aarde en schakelde veel satellieten uit, evenals het elektriciteitsnet van Hydro-Quebec in Canada, waardoor zeven miljoen mensen zonder stroom kwamen te zitten. Het record aller tijden wat betreft zonneactiviteit werd gevestigd in 2003. Op 21 oktober 2003 gingen er waarschuwingen uit van een verhoogde zonneactiviteit en op 28 werd de grootste zonnevlek ooit waargenomen. Kort daarna volgde een sterke zonnevlam. Op 4 november werd het record aller tijden gevestigd, de grootste zonnevlam die ooit gemeten was werd gevolgd door een CME die gelukkig maar net de aarde miste. Het meest alarmerende feit is echter dat deze sterkste CME die ooit gemeten is, zich voordeed twee jaar na het laatste zonnemaximum van februari 2001. Dus

onze zon is absoluut uit haar ritme en gedraagt zich uitzonderlijk. Bedenkelijk is dat het volgende zonnemaximum plaatsvindt in 2012!

(15)

Zonnevlammen op 4 november 2003 (NASA)

Een andere impact op de etherische stabiliteit van de aarde werd veroorzaakt door de Venustransitie van 8 juni 2004. Deze zeldzame uitlijning van de Zon met de Aarde en Venus vond voor het laatst plaats op 6 december 1882.

De dag na de Venusdoorgang werd de vulkaan Ijen op Java actief, gevolgd door een uitbarsting van de vulkaan Byzymianny in Rusland op 29 juni van dat jaar. Juli was een zeer zware maand met in totaal acht uitbarstingen van vulkanen over de gehele wereld. In september 2004 vonden nog eens vijftien uitbarstingen plaats waaronder die van de vulkaan Etna in Italië. De impact van de Venus-transitie op de aardse vulkanische instabiliteit kan alleen verklaard worden door een ethertheorie. De orthodoxe wetenschap kan niet verklaren hoe een passerende planeet al deze effecten op aarde teweeg kan brengen.

Indien we accepteren dat de ether echt bestaat, dan kunnen we gaan begrijpen waarom planetaire bewegingen de influx van etherenergie in de aarde veranderen. David Wilcock legt uit dat de inwendige kern van de aarde bestaat uit plasma in plaats van gesmolten ijzer zoals de huidige inzichten van de wetenschap ons willen doen geloven. De etherinflux zo legt hij uit, heeft een directe impact op het volume van dit plasma in de kern, dat toeneemt bij een stijgende etherinflux. Dit plasma probeert zijn weg naar de aardkorst te vinden waar het afkoelt tot lava en vulkaanactiviteit en aardbevingen veroorzaakt.

Venus-transities vinden tweemaal achtereen plaats met een achtjarige interval. De volgende transitie is dan ook gepland voor 6 juni 2012!

Onderzoeker Will Hart is ervan overtuigd dat de Maya-priesters op de hoogte waren van de Venus-transities en de zonnevlekcyclus en hoe deze de catastrofen kunnen veroorzaken die we nu waarnemen. Omdat de Maya's wisten dat het maximum van de zonnevlekcyclus en de Venustransitie samenvallen in het jaar 2012, kozen ze 2012 uit als einddatum voor hun Maya-kalender, aldus Hart.

Het begrip van de Maya's van de Venustransitie en de betekenis hiervan wordt gedemonstreerd door de Maya-priesters die de terugkeer van de Azteekse god Quetzalcoatl voorspelden voor het jaar 1518. De god Quetzalcoatl werd geassocieerd met de planeet Venus, maar ook met een bebaarde man die uiteindelijk beschaving zou komen brengen in Mexico. De man die deze 'beschaving' naar Mexico bracht was Juan de Grijalva die Mexico ontdekte in het jaar 1518. Het lijkt er dus op dat de Maya anticipeerden op zijn komst. Het

verbazingwekkende feit doet zich voor dat zich in de jaren 1518-1526 tevens Venus-transities voordeden! Uiteindelijk zou Hernando Cortez in 1519 voet zetten op Mexicaanse bodem en het Azteekse rijk veroveren. Ongelukkigerwijs voor de Maya's had het alleen de vernietiging van de Maya-cultuur tot gevolg. Jaren later werd deze Cortez echter de verpersoonlijking van de Quetzalcoatl.

(16)

Recapitulatie

We beschikken over overvloedige bewijzen dat ons zonnestelsel in de laatste decennia een dramatische verandering ondergaat. Waarom negeert NASA dit en houdt ze het publiek opzettelijk onwetend van deze veranderingen? Russische wetenschappers doen veel beter hun werk en durven uiteindelijke conclusies te trekken. En waarom nemen de Verenigde Staten de globale opwarming niet serieus? Als ze dit wel deden, waren ze wel komen opdagen op de Kyoto-conferentie over klimaatbeheersing en de reducties van kooldioxide-uitstoot. Economische belangen vormen waarschijnlijk de belangrijkste motivaties achter beide ontkenningen; het lijkt erop dat ze geen paniek willen zaaien die hun economische belangen zou kunnen schaden.

Er blijkt overtuigend wetenschappelijk bewijs te zijn om te suggereren dat het leven op aarde een transformatie ondergaat die veroorzaakt wordt door de energetische veranderingen die zich voordoen in ons zonnestelsel. Wetenschappers hebben ontdekt dat biologische, chemische, natuurkundige en zelfs biologische trends gerelateerd zijn aan de bewegingen van onze planeten en de activiteit van de zon. Dit suggereert dat de evolutie zich voltrekt binnen de grenzen van welgedefinieerde cycli. De meest belangrijke kosmische cyclus lijkt de precessiecyclus te zijn van 25.920 jaar.

De esoterische vedische kosmologie schilderde de menselijke evolutie af als een reis door de wereldtijdperken of Yugas. Volgens de vedische kosmologie gaan we nu een nieuw tijdperk binnen in de menselijke evolutie, de Gouden Eeuw.

Het binnengaan van de Gouden Eeuw lijkt ook gerelateerd te zijn aan de eindtijd profetieën van de Maya-kalender voor het jaar 2012. John Major Jenkins heeft voldoende aanwijzingen gevonden die aantonen dat de antieke culturen en spirituele tradities wereldwijd kennis hadden van de precessie van de aarde. Hij gelooft dat de Ouden wereldwijd artefacten en mythen hebben achtergelaten die ons vertellen over de importantie van de precessie en de zonnewende galactische uitlijning die zal plaatsvinden rond het jaar 2012. Het jaar 2012 lijkt de convergentie te zijn van de galactische uitlijning, het zonnemaximum en de Venus-transitie.

Het gehele boek door hebben we de relaties trachten aan te geven die bestaan tussen klassieke Oosterse wijsheid en de huidige wetenschappelijke ontdekkingen over onze kosmos. De klassieke Oosterse tradities waren niet de enige tradities die een kosmologie in leven hielden die onze wetenschappers nu begin te bevestigen. In het volgende hoofdstuk zullen we een kijkje gaan nemen in de Bijbel en ontdekken hoe ook hierin kennis uit de Oudheid bewaard is gebleven.

Hoofdstuk 11 Wetenschap en de heilige geschriften

Terwijl talloze theologische geleerden de letterlijke betekenis van de bijbelteksten en de historische feiten die erin vermeld staan, bestudeerd hebben, wat uiteindelijk alleen maar geleid heeft tot een bijna oneindige stroom van interpretaties, hebben ook wetenschappers deze bestudeerd en er verborgen wetenschappelijke betekenissen in ontdekt.

Met onze snelle wetenschappelijke evolutie neemt ook ons begrip toe van de oude geschriften zoals de veda's en de upanishads. We herontdekken echter niet alleen de wetenschappelijke betekenis van de Oosterse spiritualiteit, maar ook die van de Bijbel!

Er zijn reeds fascinerende feiten over de Bijbel boven water gekomen die niet ontvankelijk verklaard of genegeerd worden door de Rooms-Katholieke Kerk, omdat deze ontdekkingen niet passen binnen de gevestigde dogma's van de kerk en de beste strategie lijk te zijn ze maar compleet te negeren.

Integenstelling tot theologische discussies kunnen wetenschappelijke feiten noch ontkend noch bediscussieerd worden; er kan slechts bewezen worden of ze juist of onjuist zijn, er zit niets tussenin.

Het boek Genesis

Het boek Genesis, het eerste bijbelboek, is misschien wel het minst begrepen geschrift uit de Oudheid. In de laatste twee decennia hebben wetenschappers ontdekt dat dit boek verborgen kennis bevat die er bewust in gezet moet zijn. Nu, bij het keerpunt van het tweede millennium hebben we een wetenschappelijk niveau bereikt dat ons in staat stelt deze verborgen kennis in dit boek te doorgronden.

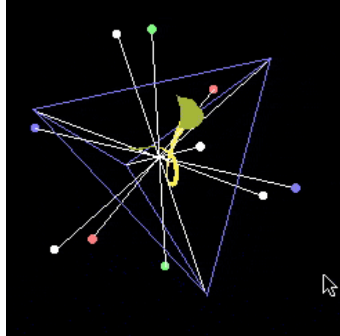
Het grootste geheim van de schepping ligt verborgen in de eerste zin van Genesis. In de originele Hebreeuwse versie van de Bijbel begint Genesis met het woord *Be-resjiet* wat 'ten eerste' of 'in principe' betekent. Het is vertaald in de moderne versie van de Bijbel als 'in den beginne'.

Iedereen kent deze openingszin van Genesis, slechts enkelen weten echter dat de hele essentie van de schepping verborgen ligt in dit eerste woord. We weten nu dankzij het onderzoek van Stan Tenen naar de oorsprong en aard van het Hebreeuwse alfabet en Daniel Winter's aanvullende onderzoek naar de betekenis van de Gulden snede-spiraal, dat het Hebreeuwse alfabet ontworpen is met een duidelijke intentie om de essentie van de schepping over te brengen en om latere generaties te leren wat Be-resjiet, het principe van de schepping nu eigenlijk is.

Onafhankelijk van elkaar viel het Stan Tenen en Daniel Winter op dat de letters van het Hebreeuwse alfabet, projecties zijn van een 'speciale vorm' op de vlakken van een tetraëder, gezien vanuit verschillende hoeken! Het was echter Daniel Winter die duidelijk maakte dat deze 'speciale vorm' de Gulden snede of Phi-spiraal is.

De Phi-spiraal beschrijft het oppervlak van de torus, het basiselement van de materie. Wanneer we de Phi-spiraal in de tetraëder plaatsen en deze langzaam laten ronddraaien en we schijnen vervolgens een licht vanachter de Phi-spiraal, dan zullen alle Hebreeuwse letters vanzelf verschijnen als schaduwen op de binnenwand van de tetraëder. Dus de Hebreeuwse letters van het alfabet zijn projecties van de Gulden snede-spiraal!

Stan Tenen noemde deze 'speciale vorm' in de tetraëder 'de vlam in de tent'.

Vlam letter in de tent en het eerste vers uit Genesis.
(*Met dank aan Dan Winter, www.goldenmean.info*)

Is dit niet verbazingwekkend? De schrijvers van Genesis moeten duidelijk de intentie gehad hebben deze kennis aan toekomstige generaties over te dragen. Al wat hiervoor nodig was, was dat we zouden evolueren tot een zodanig hoog wetenschappelijk niveau, dat vroeg of laat de betekenis van het geschrift vanzelf zou worden onthuld. Maar wat betekent het nu eigenlijk?

(1)

Volgens Daniel Winter zijn de hoeken die nodig zijn om de Phi-spiraal te projecteren tegen de wand van de tetraëder om het Hebreeuwse alfabet voort te brengen, dezelfde hoeken die nodig zijn om de donut-torus zodanig te roteren dat deze in elkaar passen volgens de symmetrie van de Platonische lichamen. Dit is dan ook het exacte recept voor de constructie van materie uit torusvormen zoals beschreven in hoofdstuk 6 'Ethervibraties', paragraaf 'implosie-fysica'!

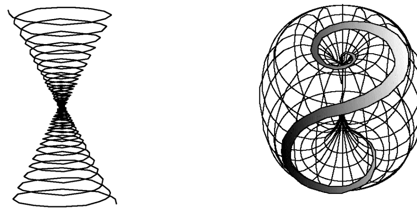
Opmerkelijker is het feit dat wanneer de Hebreeuwse letter hardop uitgesproken wordt, deze de vorm aanneemt van de letter. Zowel Stan Tenen als Dr. Hans Jenny (Cymatica) hebben dit onafhankelijk van elkaar aangetoond. Hans Jenny legde de uitgesproken letter vast op een plaat met zand. De vibraties in de stem die de Hebreeuwse letter uitsprak waren er de oorzaak van dat de zandkorrels de vorm van de Hebreeuwse letter zelf aannamen!

Het kan niet anders dan dat deze hi-tech kennis opzettelijk in de Bijbel is bewaard om door toekomstige generaties ontdekt te worden. Het Hebreeuwse alfabet is een handboek voor het scheppen van materie, het is een Heilige taal die bewust ontworpen is. Het derde boek van de Kabbala de 'Sephir Yitzirah' vermeldt het verhaal van God die de letters van het alfabet nam om de wereld te scheppen. Eeuwenlang hebben we dit idee belachelijk gemaakt en geloofd dat het een mythe was. Maar nu dat we een wetenschappelijke volwassenheid bereikt hebben, verbazen we ons over deze woorden omdat het Hebreeuwse alfabet

inderdaad de blauwdruk blijkt te zijn van de materie. We kunnen nu ook de eerste zin uit het evangelie van Johannes begrijpen dat zegt:

> ***Johannes 1-1****: In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God.*
> **2** *Dit was in den beginne bij God.*
> **3** *Alle dingen zijn door Hetzelve gemaakt, en zonder Hetzelve is geen ding gemaakt, dat gemaakt is.*

Gegeven het feit dat de basisaanwijzingen voor de constructie van materie gegeven worden in de eerste zin van Genesis kunnen we nu ook het mythologische verhaal van Adam en Eva uit Genesis in een nieuw licht bezien. Laten we nog eens naar de basis-bouwblokken van de materie kijken:

(Met dank aan Dan Winter, www.goldenmean.info)

Links de dubbele vortex die de torus rechts creëert

Het vergt wat inbeeldingskracht, maar kijk eens naar de dubbele vortex links, lijkt dit niet op een boom? De onderste vortex vormt de wortels, de bovenste vormt het bladerdek. Dit is de boom van de kennis van goed en kwaad in de Hof van Eden. Wanneer we kijken naar het rechter plaatje dan is het vrij eenvoudig om er een appel in te herkennen, de torus heeft namelijk de vorm van een appel. De slang die Eva verleidde om de appel van de boom te eten, is de Phi-spiraal die perfect de torus beschrijft.

Het verhaal van Adam en Eva zou dus wel eens een verwijzing kunnen zijn naar de manier waarop de materiële wereld geconstrueerd wordt uit de ether! De val uit het paradijs begon toen de Eenheid van de Schepper, Zijn eeuwige bewustzijn, de ether, de eerste torusvorm voortbracht. De eerste stap in de schepping was tegelijkertijd de afscheiding van de Eenheid. De val uit het paradijs zou uitgelegd kunnen worden als de afscheiding van de Eenheid in de illusoire fysieke wereld van schijnbaar afgescheiden delen.

(2)

Indien de schrijver van het boek Genesis over grondige wetenschappelijke kennis beschikte, rijst de vraag hoe hij aan deze kennis kwam?

Het boek Exodus

Een erg interessant feit is dat archeoloog Howard Middleton-Jones beweert dat hij de ingang gevonden heeft van de bergplaats van de Ark des Verbonds, het heiligdom dat de stenen tabletten bevat met daarop de Tien Geboden die Mozes van God ontving. Volgens Middleton-Jones kan de ingang gevonden worden in de Grote Piramide op het plateau van Gizeh.

De ingang tot de bergplaats zou zich tegenover de zuidelijke eindmuur in de Grote Galerij van de Grote Piramide bevinden. In zijn boek '*Giza-Genesis, the best kept secrets*' geeft hij nauwkeurige details over hoe de deur naar de geheime gang geopend zou kunnen worden.

Hij ontdekte deze ingang door het bijbelse boek Exodus te bestuderen waarin God gedetailleerde instructies aan Mozes geeft voor de constructie van de Ark des Verbonds die moest dienen als de bergplaats voor de Tien Geboden. Hij ontdekte dat in minutieuze bewoordingen de constructie en de materialen die gebruikt zijn voor de Grote Galerij van de Grote Piramide beschreven werden in het boek Exodus. Howard Middleton-Jones gelooft echter niet dat de Ark des Verbonds de Tien Geboden bevat; hij is tot de conclusie gekomen dat het een kristal van Atlantische oorsprong moet zijn, dat diep onder het plateau van Gizeh geplaatst is om te zorgen voor de stabilisatie van het aardraster.

(3)

Het boek Numeri

Velen menen dat Mozes de auteur van de boeken Genesis, Exodus en Numeri is. Het boek Numeri gaat over de veertigjarige tijdsduur na de uittocht van de Israëlieten uit Egypte. Er worden ongelooflijk veel getallen genoemd in het boek Numeri, vandaar de naam. De getallen lijken relevant te zijn.

Amerikaans arts en toonaangevende natuurgenezer Dr. Joseph S. Puleo werd naar eigen zeggen, tijdens enkele mystieke ervaringen aangespoord om het boek Numeri te bestuderen en op zoek te gaan naar helende frequenties. Hoe vreemd dit ook moge klinken, hij ontdekte uiteindelijk 6 geluidsfrequenties in het boek Numeri in hoofdstuk 7, vers 12-89.

De gevonden frequenties zijn 396 Hz, 417 Hz, 528 Hz, 639 Hz, 741 Hz, en 852 Hz. Deze frequenties zijn de frequenties van de oude Solfège toonladder. Deze toonladder werd gebruikt in Gregoriaanse gezangen en gezangen in het Sanskriet. De lettergrepen die aangeduid worden voor de noten van deze toonladder zijn:

Ut-Re-Mi-Fa-Sol-La, afkomstig uit het middeleeuwse lied Ut Queant Laxis, een Gregoriaans lied geschreven voor Johannes de Doper:

Ut queant laxis
Resonare fibris
Mira gestorum
Famuli tuorum
Solve polluti
Labii reatum
Sancte Iohannes

Vertaling: *Opdat de Uwen onbelemmerd zingen met sterke stemmen van Uw grote daden, reinig hun lippen van de smet der zonde, Heilige Johannes.*

De tekst in Ut Quent Laxis lijkt te suggereren dat deze noten een communicatie kanaal openen met het goddelijke.

In een visioen werd Dr. Joseph S. Puleo getoond dat hij de methode van de nummerreductie van Pythagoras moest toepassen op de getallen in deze tekst. Het is een zeer eenvoudige methode die grote getallen terugbrengt tot een enkel cijfer. Eerst worden de waarden van alle cijfers in het getal bij elkaar opgeteld. Indien na deze sommatie het getal nog steeds meer dan één cijfer bevat, wordt de stap herhaald. Hier volgt een voorbeeld:

456 reduceert tot 4+5+6 = 15, wat vervolgens reduceert tot 1 + 5 = 6. Dus het nummer 456 reduceert uiteindelijk tot het enkele cijfer 6.

Jopeph Puleo viel het op dat sommige thema's in het boek Numeri vaak herhaald werden. Het eerste wat hij vond was bijvoorbeeld het regelmatig vermelden van het nummer van de dag, de eerste dag, de tweede dag, de derde dag etc. Naar de eerste dag werd gerefereerd in vers 12, de tweede dag werd genoemd in vers 18 en de derde dag in vers 24. De laatste referentie naar een dag vond hij in vers 78. Alle verwijzingen naar een dag werden dus gevonden in de verzen beginnend bij 12 met een stapgrootte van 6.

De Pythagorese reductie van deze versnummers wordt:

12 = 1 + 2 = 3
18 = 1 + 8 = 9
24 = 2 + 4 = 6

30 = 3 + 0 = 3
36 = 3 + 6 = 9
42 = 4 + 2 = 6

Herkent u de repetitie van 396, 396 etc, dit blijft zo doorgaan tot en met vers 78! Dit is hoe de eerste frequentie, die correspondeert met de toon Ut, gevonden werd.

De overige frequenties werden gevonden door andere repeterende onderwerpen te nemen uit de tekst. Alle frequenties die zo gevonden werden bleken verrassend genoeg te correspondeerden met de bovenstaande Solfège toonladder.

De Solfège toonladder werd na een tijdje door de Kerk verboden en veranderd in de huidige populaire getempereerde of gelijkzwevende stemming. De Ut werd Do en tevens werd de frequentie veranderd, ook werd de zevende noot Si toegevoegd. De totale harmonie van de oorspronkelijke toonsoort was nu echter verdwenen.

(4)

Men gelooft nu dat de frequenties die door Puleo gevonden zijn, helende eigenschappen hebben. De frequentie van 528 Hz zou een helend effect hebben op DNA. De frequentie schijnt invloed te hebben op de watermoleculen die zich rond de DNA-helix bevinden.

Glen Rein van het *Quantum Biology Research Lab* in New York heeft experimenten uitgevoerd met in vitro DNA dat blootgesteld werd aan opnames van verschillende muziekstijlen. Hierbij gebruikte hij een techniek om de muziek om te zetten in scalaire geluidsgolven. Middels twee in tegenfase verkerende geluidsbronnen van dezelfde muziek, werden via deze zelfdovende golven, scalaire geluidsgolven opgewekt. Bij deze experimenten gebruikte men een cd-speler, een versterker en een spiraalvormige zelfdovende spoel. Vier

muziekstijlen werden afgespeeld in de buurt van testbuisjes die het in vitro DNA bevatte. De absorptie van UV-licht door het DNA in de testmonsters werd na een uur gemeten.

Gregoriaans gezang liet 5,0 tot 9,1% toename zien van de absorptie van het UV-licht als gevolg van het ontrafelen van de DNA-helix. Sanskriet gezang veroorzaakte een gelijkwaardig effect van 5,8% tot 8,2%. Rock (0 - 1%) en klassieke muziek (0 - 1,1%) hadden weinig tot geen effect. Glen Rein concludeerde hieruit dat de hoorbare geluidsgolven van de Solfège-toonladder een resonantie kunnen veroorzaken in DNA die een helend effect kunnen hebben. (5)

De vraag is wie de frequenties in het boek Numeri toegevoegd heeft? Als Mozes de auteur is van dit boek, had hij deze kennis dan mogelijk van de Egyptenaren? Het blijft een mysterie, maar het feit blijft dat muzikale frequenties genoemd worden in het boek Numeri die wetenschappelijk meetbare resultaten laten zien op DNA. Er wordt zelfs gesuggereerd dat deze frequenties DNA helende eigenschappen zouden hebben.

Gematria

Gematria is een oude occulte wetenschap die de Bijbel op een andere manier bestudeert. Deze wetenschap probeert betekenis te vinden in de Hebreeuwse tekst door de numerieke waarden van de Hebreeuwse letters en woorden te bestuderen. In het Hebreeuws heeft namelijk iedere letter een unieke getalswaarde die te vergelijken is met de binaire ASCII-code die in computers gebruikt wordt om een letterteken te representeren. De waarden van de letters in een woord kunnen bij elkaar opgeteld worden tot de numerieke waarde van het woord, woorden kunnen weer opgeteld worden tot de waarde van een zin, enzovoort.

Er is een aantal directe verwijzingen naar de Grote Piramide te vinden in de Bijbel. Eén ervan vinden we terug in het boek Jesaja:

> ***Jesaja 19:19-20*** *"Te dien dage zal de HEERE een altaar hebben in het midden van Egypteland, en een opgericht teken aan haar landpalen voor den HEERE. En het zal zijn tot een teken, en tot een getuigenis den HEERE der heirscharen in Egypteland, want zij zullen tot den HEERE roepen vanwege de verdrukkers, en Hij zal hun een Heiland en Meester zenden, Die zal hen verlossen.".*

Het altaar in het midden van 'Egypteland' en het 'opgericht teken' aan 'haar landpalen' (grenzen) van Egypte zijn waarschijnlijk verwijzingen naar de Grote Piramide bij de Nijldelta. De Grote Piramide is namelijk het enige monument dat zich tegelijkertijd én in het centrum van het oude Egypte bevindt én op de grens van de Nijl ligt (aan haar landpalen).

Wanneer de officiële Hebreeuwse tekst van deze verzen uit Jesaja 19:19-20 genomen wordt, ontdekken we iets interessants. Wanneer de gematriawaarde genomen wordt van deze verzen van Jesaja, dan bedraagt de totale som 5.449. In inches is dit exact de hoogte van de Grote Piramide!

Onthoudt dat de Grote Piramide bedekt was met 144.000 gepolijste dekstenen die haar lieten glimmen als een gigantische vuurtoren in de woestijn. De

Egyptenaren noemden de piramide 'Ta Khut' wat betekent 'het licht'. De harmonische waarde van de lichtsnelheid is toevallig ook 144.000 arcs per raster seconde zoals Bruce Cathie aantoonde door de lichtsnelheid relatief t.o.v. het aarderaster te berekenen. Is het dan puur 'toeval' dat de gematriawaarde voor licht 144 is?

We vinden opnieuw aanwijzingen dat de auteurs van de Bijbel grondige kennis moeten hebben gehad van de Grote Piramide en waarschijnlijk ook van de lichtsnelheid. Dit is kennis waarover de Ouden niet zouden kunnen beschikken ten tijde dat de Bijbel geschreven werd. Tenminste niet indien we nog steeds geloven in een lineaire evolutie van de mensheid, waarbij aangenomen wordt dat onze huidige beschaving het hoogtepunt van de evolutie vormt op deze planeet!

(6)

Dus wat we hier zien is dat de harmonische rastersnelheid van licht correspondeert met de gematriawaarde 144 voor licht! Dit lijkt haast geen toeval. Misschien wisten de oude schrijvers van de Bijbel van het bestaan van de harmonische rastersnelheid van het licht en ontwierpen ze het Hebreeuwse woord voor licht dusdanig dat het de waarde 144 representeerde? Indien ze in staat waren het hele Hebreeuwse alfabet te ontwerpen vanuit de projecties van de Phi-spiraal op een tetraëder, waarom zouden ze dan ook niet een gematriabetekenis hebben kunnen toevoegen aan de woorden zelf?

(7)

In deze sectie gaven we slechts twee voorbeelden van de toepassing van gematria en haar diepere betekenis die boven de letterlijke tekst van de Bijbel uitstijgt. Gematria stelt ons voor de vraag wie eigenlijk de Bijbel geschreven heeft? Hoe wisten de auteurs van de Bijbel bijvoorbeeld de maten van de Grote Piramide? Is het mogelijk dat ze inderdaad de snelheid van het licht kenden? Zou het kunnen zijn dat de Hebreeuwse taal bewust ontworpen was door een beschaving die superieur was aan de onze? Hebben de auteurs van het Oude Testament een diepere betekenis toegevoegd aan de letterlijke woorden van de Bijbel om ons te verleiden tussen de regels door te lezen? Misschien was het Oude Testament wel bedoeld om een oude wetenschap te verbergen en over te dragen die we nog maar net aan het herontdekken zijn?

De Bijbelcode

Er is veel ophef veroorzaakt door de openbaringen van de zogenaamde bijbelcodes die ontdekt zijn in het Oude Testament. In 1958 ontdekte een rabbijn enkele ongewone patronen in het boek Genesis. Hij meende dat er geheime boodschappen verstopt zaten in de Bijbel. In 1988 nam de wiskundige Eliyahu Ripps van de '*Hebrew University*' de beweringen van de oude rabbijn serieus en voerde de tekst van het Oude Testament in een computer in. Hij ontwikkelde met zijn team een analysemethode om de hele tekst van de Bijbel te scannen op verborgen Torah-codes. Het eenvoudige algoritme dat ze ontwikkelden werd aangeduid met de 'Equidistant Letter Sequencing (ELS)' methode. Die komt erop neer dat vooraf een trefwoord wordt vastgesteld waarop men in de tekst zou willen zoeken. Daarna begint de computer te zoeken naar het eerste voorkomen van de eerste letter van dit trefwoord in de tekst. Wanneer dit is gevonden, wordt naar de tweede letter gezocht. Vervolgens wordt de afstand tussen de eerste en tweede letter vastgesteld, laten we zeggen dat de twee letters voorkomen met een afstand van 50 karakters. Nu wordt de rest van de bijbeltekst gescand, maar deze keer worden alleen de letters met een interval van 50 karakters gelezen om

te zoeken naar de volgende letters van het trefwoord. Wanneer het hele woord gevonden is, gaat het scannen door om andere mogelijk gerelateerde woorden te vinden.

De bijbelcode werd voor het eerst aan het grote publiek gepresenteerd toen onderzoeksjournalist Michael Drosnin ten tonele verscheen en een inmiddels beroemd boek schreef, getiteld 'De Bijbelcode'. De 'Bijbelcode' openbaart een hoop historische namen, plaatsen en feiten die allemaal afkomstig zijn uit het Oude Testament zoals de moorden op Lincoln, Kennedy, Ghandi, referenties naar de bomaanslag in Oklahoma-City, de Tweede Wereldoorlog en de val van het IJzeren Gordijn. Het boek nam profetische kwaliteiten aan toen Drosnin de Israëlische premier Yitzhak Rabin een jaar voordat hij werd vermoord waarschuwde dat de 'Bijbelcode' zijn moord voorspelde. Niet alleen lag de exacte datum van het incident vast in de Bijbel, maar ook de naam van zijn moordenaar! Een jaar later werd Rabin inderdaad vermoord op de voorspelde datum en door de man wiens naam genoemd wordt in de 'Bijbelcode'.

Dit is een verbluffend feit dat niet eenvoudig verklaard kan worden! Het heeft zelfs de aandacht getrokken van functionarissen van het Ministerie van Defensie van de Verenigde Staten die de 'Bijbelcode' serieus bestudeerd hebben.

Anderen beweren echter dat in elk boek verborgen codes gevonden kunnen worden. Om dit te bewijzen nam Brendan McKay van de nationale universiteit van Australië een bladzijde van het boek 'Moby Dick' en bewees, gebruikmakend van het ELS- algoritme, dat de volgende Engelse woorden eruit gehaald konden worden: Princess Diana, Royal, Dodi, Henri Paul, Mortal in these jaws of death.

Voor velen is dit het absolute bewijs dat de bijbelcodes slechts willekeurig zijn en geen inherente betekenis hebben. Drosnin verdedigt deze aantijgingen door te zeggen dat de woorden die er door ELS uitgehaald werden, allemaal zeer dicht bij elkaar gevonden werden en dat de kans dat zoiets gebeurt tegen alle verwachtingen in is. Dit is bevestigd door een statistische studie die gepubliceerd werd in '*Statistical Science'.* Drosnin zei tevens dat 'Moby Dick' niet in staat is om toekomstige gebeurtenissen te voorspellen!

Theomatica

Terwijl het debat over de authenticiteit van de 'Bijbelcode' voortduurt is er een totaal nieuw soort bijbelcode ontdekt, die volgens de ontdekkers veel interessanter is en die zonder een enige twijfel wiskundig bewezen kan worden. Theomatica is gebaseerd op de occulte gematria, maar deze rekenmethode gaat een stap verder!

De ontdekkers van de theomatica beweren dat het bewijst dat God's eigen watermerk, zijn eigen handtekening geplaatst is in de Bijbel!

Dit is wat ze over hun eigen ontdekking schrijven, ik citeer:

' *Het is absoluut, volslagen en totaal onmogelijk om theomatica op wiskundige wijze te ontkrachten. De algemene validiteit van deze ontdekking - het feit dat God het gedaan heeft – is onberispelijk. Theomatica zal nooit bewezen worden onwaar te zijn. In feite zal niemand er zelfs maar dichtbij komen'*.

Wow, deze mensen zijn ofwel zeer arrogant of ze zijn absoluut overtuigd van zichzelf en vinden dat ze werkelijk op iets wezenlijks gestuit zijn! Laten we eens verder kijken.

Theomatica is een samenstelling van de woorden, 'theo', het Griekse woord voor God, en 'mathematica'. De basis voor de theomatica is de oude occulte gematria.

Theomatica werd op dezelfde manier ontdekt als de bijbelcode: door de meest originele Griekse versie van het Nieuwe Testament in een computer in te voeren. In het Griekse Nieuwe Testament zijn de hoofdstukken aangegeven met letters net zoals de Romeinse letters getallen representeren. Op deze manier kon men de numerieke waarde van de corresponderende Griekse letter afleiden, zeg maar de ASCII-code (getal dat een letterteken representeert in een computer) van de Griekse letter. Ze ontdekten niet alleen dat de letters een bepaalde waarde representeerden, maar ook dat alle woorden in de tekst een unieke waarde hadden. Bij de berekening worden de waarden van de woordletters bij elkaar opgeteld.

A alpha 1	**I** iota 10	**P** rho 100
B beta 2	**K** kappa 20	**Σ** sigma 200
Γ gamma 3	**Λ** lambda 30	**T** tau 300
Δ delta 4	**M** mu 40	**Y** upsilon 400
E epsilon 5	**N** nu 50	**Φ** phi 500
F digamma 6	**Ξ** xi 60	**X** khi 600
Z zeta 7	**O** omicron 70	**Ψ** psi 700
H eta 8	**Π** pi 80	**Ω** omega 800
Θ theta 9	Ч koppa 90	Ц sampi 900

gematriawaarden van het Griekse alfabet

Bijvoorbeeld het woord Jezus in het Grieks heeft de waarde 888.

Iesous (Ιησους) = *I* (10) + e (8) + s (200) + o (70) + u (400) + s (200) = 888

Op dezelfde manier kunnen de getalswaarden van zinsdelen en hele zinnen berekend worden. Totnogtoe alles goed - we bevinden ons nog steeds op het bekende terrein van de gematria.

De onderzoekers hebben echter ook ontdekt dat de getallen die vermeld worden in de tekst sleutels zijn, indicatoren voor de woorden waarnaar ze refereren. Laten we wat voorbeelden nemen: Adam leefde 930 jaar (930 is een sleutel), Abraham had 318 knechten, Jezus had een man van 38 jaar genezen, enzovoort. Al deze getallen zijn sleutels in de theomatica, ze hebben een relatie met de woorden waarop ze betrekking hebben!

Het onmogelijke werd nu bewezen:

'Alle woorden in de Bijbel hebben een unieke waarde - wanneer ernaar verwezen wordt in een zin of deelzin is de waarde van de zin of deelzin een veelvoud van de waarde van het woord zelf.'

Men zegt geen uitzonderingen gevonden te hebben op deze regel!

Hier volgt een voorbeeld:

De waarde van Jezus is 888. De geboorte van Jezus heeft echter een waarde van 111 ('Jezus' is hier een veelvoud 8 van 'de geboorte van Jezus').

In de Bijbel zal nu elke referentie naar 'de geboorte van Jezus' een veelvoud van 111 zijn, zonder enige uitzondering, zo is de stelling:

(Bedenk dat de deelzinnen die hieronder staan van origine in het Grieks zijn)

Jezus	: 111 x 8	(Mattheüs 1:16)
Christus	: 111 x 12	(Mattheüs 1:16)
En Jakob gewon Jozef, den man van Maria, uit welke geboren is JEZUS, gezegd Christus	: 111 x 66	(Mattheüs 1:16)
In haar ontvangen is	: 111 x 8	(Mattheüs 1:20)
Ziet, de maagd zal zwanger worden, en een Zoon baren:	: 111 x 27	(Mattheüs 1:23)
En zij zal een Zoon baren	: 111 x 11	(Mattheüs 1:21)
den Eerstgeborene in de wereld	: 111 x 29	(Hebreeën 1:6)
haar eerstgeboren Zoon gebaard had; en heette Zijn naam	: 111 x 24	(Mattheüs 1:25)
kindeken in haar buik	: 111 x 13	(Lukas 1:41)
En zij baarde haar eerstgeboren Zoon	: 111 x 25	(Lukas 2:7)
dit Kindeken	: 111 x 26	(Lukas 2:17)
Hij in het lichaam ontvangen was	: 111 x 19	(Lukas 2:21)
wanneer zij het zou gebaard hebben	: 111 x 20	(Openbaring 12:4)

Het is ondenkbaar dat de getallen die uit deze zinsneden worden berekend aan het toeval toegeschreven kunnen worden. Theomatica toont aan dat de Bijbel geschreven moet zijn met een van tevoren vastgesteld mathematisch ontwerp. De ontdekkers benadrukken dat het alleen werkt voor de Bijbel en voor geen enkel ander boek en alleen met de exacte waarden die toegekend zijn aan de Griekse letters.

Er zijn testen uitgevoerd om te zien of willekeurige toekenningen van getallen aan het Griekse alfabet dezelfde resultaten zouden geven, maar alle testen lieten een negatief reslutaat zien.

Het verbazingwekkende feit is dat indien theomatica gevalideerd kan worden, dat dan niet alleen bewezen is dat de Bijbel inderdaad geconstrueerd is volgens een mathematisch ontwerp, maar ook dat de Griekse taal die bestond voordat het Nieuwe Testament geschreven werd, ontworpen moet zijn op basis van hetzelfde principe!

Daarbij komt dat het zo moet zijn dat alle woorden en deelzinnen die gekozen zijn door deze auteurs bewust georchestreerd moeten zijn volgens een overeenkomstig en uniek principe omdat het Nieuwe Testament uit meerdere boeken bestaat en geschreven werd door verschillende auteurs die hun boeken gedurende verschillende tijdvlakken schreven! Dit is waarom de aanhangers van theomatica geloven dat enkel een goddelijke kracht heeft kunnen regelen dat deze omstandigheden zich voordeden!

Jammer genoeg krijgt theomatica niet dezelfde aandacht als de 'Bijbelcode'; een grondig onderzoek volgens wetenschappelijke maatstaven zou deze stevige en brutale beweringen van de theomatica kunnen bewijzen of ontkrachten.

(8)

Heilige Geometrie

Theomatica beweert dat het wiskundige principe van de gematria consequent is toegepast in het Nieuwe Testament. Dit is echter niet waar het verhaal van de gematria en de raadselachtige toepassing ervan in de Bijbel eindigen.

Onderzoeker Daniel Gleason beweert dat we het punt gemist hebben wat betreft de gematria en het Nieuwe Testament. Volgens Daniel Gleason gaat gematria in werkelijkheid over Heilige Geometrie die in het geheim verstopt zit in de Evangeliën. De gematriawaarden die we vinden in de Evangeliën zijn eigenlijk lengtes, diameters en omtrekken van geometrische vormen die afgeleid kunnen worden uit de symbolische teksten van de evangeliën van het Nieuwe Testament. Veel van zijn werk richt zich op het Evangelie van Markus en hij komt op de proppen met een diagram voor ieder vers van dit evangelie dat gebaseerd zou zijn op Heilige Geometrie.

Al zijn diagrammen symboliseren en richten hun aandacht op het belang van de verrijzenis van Jezus. Na de kruisiging en begrafenis van Jezus herrees Hij uit zijn graf en de Heilige Geometrie van Daniel Gleason gebruikt zijn wederopstanding, de verrezen Jezus, als het centrale thema in al zijn diagrammen.

In de vorige paragraaf lieten we zien dat de gematriawaarde van Jezus 888 is. De waarde van de verrezen Jezus is echter 8880. Alle diagrammen van Gleason laten een cirkel zien met een omtrek van 8880 eenheden, de waarde en het symbool van de ‘verrezen Jezus’. Hij laat verder zien hoe ingesloten in deze cirkel voor ieder bijbelvers geometrische patronen getekend kunnen worden die corresponderen met de gematriawaarden van de woorden en of zinsdelen die genoemd worden in dat vers.

Omdat Daniel Gleason’s werk veel te uitgebreid is om in een paar woorden samen te vatten in dit boek, op het gevaar af hem geen recht te doen, presenteren we eenvoudigweg een voorbeeld van zijn werk. Dit voorbeeld is fascinerend omdat het opnieuw de importantie van de Davidster laat zien ofwel de stertetraëder als het symbool van de verrijzenis van Jezus:

Dit voorbeeld komt uit **Johannes 20:31** waar gezegd wordt:

*Maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat **Jezus** is de **Christus**, de **Zone Gods**; en opdat gij, gelovende, het **leven** hebt in Zijn Naam. (Johannes 20:31)*

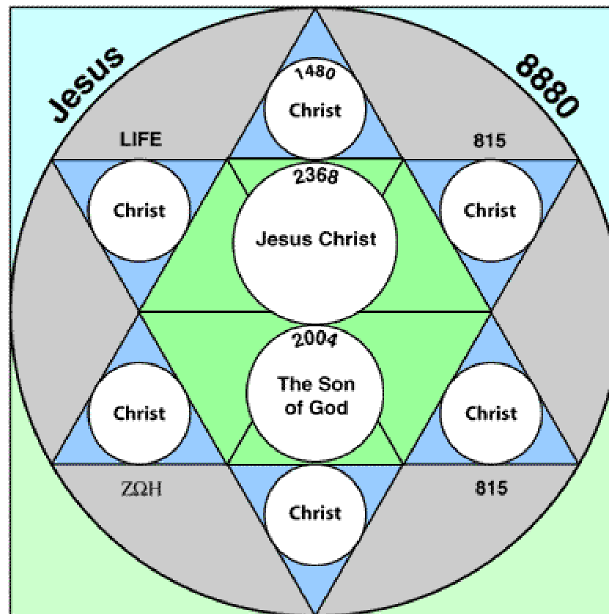
*En **Johannes 14:6***

*Jezus zeide tot hem: Ik ben de Weg, en de Waarheid, en **het Leven**. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij. (Johannes 14:6)*

Beschouw nu de volgende gematriawaarden in het Grieks:

Leven is 815. (ζωη = 7+800+8). (Zijde van de tetraëder)
Christus of Christos (Χριστος) in het Grieks 1480 (Omtrek van een cirkel)
Jezus Christus met een gematriawaarde 2368 (Omtrek van een cirkel)
De Zone Gods (`ο `υιος του θεου) 2004. (Omtrek van een cirkel)
De verrezen Jezus heeft de waarde 8880. (Omtrek van de buitenste cirkel)

Zie hier hoe keurig al deze waarden worden gepresenteerd in het diagram volgens Gleason dat de Davidster symboliseert:

Heilige Geometrie symboliek van de verrezen Jezus in de Davidster
(Met dank aan Daniel Gleason, www.jesus8880.com)

Hoewel de sceptische lezer het een verzinsel van getallen zou kunnen noemen, ben ik van mening dat deze getallen en hun geometrische representatie niet geheel toevallig zijn. Het feit wil namelijk dat de Davidster, de stertetraëder, door de geschiedenis heen als symbool een belangrijke rol speelt en dit symbool komt dan ook in veel vormen terug. In alle gevallen is het gerelateerd aan de Merkaba, het voertuig voor de hemelvaart. Ook Jezus demonstreerde zijn hemelvaart of verrijzenis door zijn wederopstanding uit de dood. We vinden hetzelfde symbool van de hemelvaart de Merkaba nu ook terug in het Nieuwe Testament verborgen in de Heilige Geometrie van de gematria.

(9)

Recapitulatie

Veel mensen hebben altijd beweerd dat de Bijbel alle kennis bevat die er maar te weten valt. Wel, het is een feit dat er meer kennis verborgen ligt achter de oppervlakkige woorden en zinnen waarover al velen eeuwen gedebatteerd wordt. Terwijl bijbelgeleerden nog steeds over elkaar heen rollen over de betekenis van de bijbelse woorden hetgeen alleen maar leidt tot nog meer interpretaties, toont de wetenschap een betekenis aan die maar op één manier uitlegbaar is.

Het is volslagen onmogelijk dat 'primitieve' Ouden de Bijbel geschreven kunnen hebben. De kennis die verborgen ligt in de Bijbel en die we nog maar net begonnen zijn te ontrafelen, is verbluffend. Het toont aan dat op de één of andere manier kennis van een hoogontwikkelde beschaving bewaard is gebleven samen met de bijbeltekst. De Hebreeuwse taal, de originele taal van het Oude Testament moet bewust ontworpen zijn door een cultuur met grondige kennis van vibraties in de fysica. Gematria voegt een nieuw niveau van kennis toe aan de

woorden van de Bijbel. Hoewel de ontdekkers van de theomatica er absoluut van overtuigd zijn dat God de Bijbel zelf geschreven heeft, is het wel zo dat we kunnen vaststellen dat er in de Bijbel een mathematisch principe is toegepast, dat niet zo eenvoudig verklaarbaar is. Daniel Gleason's werk zou kunnen aantonen dat alle gematrische mystiek in feite neerkomt op Heilige Geometrie. Hoe verklaren we dit nu allemaal?

Laten we eens aannemen dat de Hebreeuwse en Griekse taal bewust ontworpen zijn door een superieure beschaving die ooit dit aardvlak bewandeld heeft, om de heilige informatie over ethervibraties en hoe deze onze werkelijkheid creëren, te verbergen. De ontwerpers van deze alfabetten en talen zouden overlevenden van Atlantis kunnen zijn geweest, die nieuwe culturen gesticht hebben na de vernietiging van Atlantis. Hermes Trismegistus (Toth de Atlantiër), de bouwer van de Grote Piramide volgens Edgar Cayce en andere bronnen, zou mogelijk een van de oprichters van deze culturen geweest kunnen zijn. Het zou kunnen verklaren waarom theomatica werkt op het niveau van individuele woorden. Echter wanneer het om hele (deel-)zinnen gaat, wordt het zeer onwaarschijnlijk dat alle auteurs van de boeken die deel uitmaken van het Oude en Nieuwe Testament het theomatisch principe toepasten.

De enig redelijke verklaring zou kunnen zijn dat alle auteurs van de bijbelvertellingen geïnitieerd waren in een hogere wijsheid en kennis. En dat ze allemaal en universeel het mathematische principe van de gematria en/of de Heilige geometrie toepasten, teneinde deze wijsheid in de Bijbel op een zodanige manier vast te leggen, dat deze doorgegeven zou worden aan toekomstige generaties.

Hoofdstuk 12 Ontwaken

De geschiedenis herschreven

De geschiedenis heeft aangetoond dat Edgar Cayce gelijk heeft gekregen met veel van de voorspellingen die hij heeft gedaan. Zo voorspelde hij dat Atlantis zou worden ontdekt en dat de Atlantische kennis op aarde zou terugkeren. De grootste en meest veelbelovende archeologische ontdekking werd aangekondigd in dezelfde week dat dit laatste hoofdstuk geschreven werd. Dus de timing lijkt precies goed om wat eindconclusies te trekken.

Over de hele wereld zoeken onderzoekers naar de restanten van de beschavingen van Atlantis, Mu en Lemuria en hun onderzoekingen zijn al succesvol geweest. Onder water zijn bouwwerken en zelfs piramiden, mogelijk de restanten van Mu, gevonden in de wateren van de Japanse eilanden Okinawa and Yonaguni. Deze bouwwerken moeten tenminste 12.500 jaar oud zijn omdat ze gevonden zijn op de zeebodem die niet eerder onderwater liep dan aan het einde van de laatste ijstijd, zo rond 10.500 v.Chr. Een opmerkelijke aankondiging werd op 15 november 2004 gemaakt door Robert Sarmast die een persconferentie hield om bekend te maken dat de stad van Atlantis gevonden was in de wateren van Cyprus, precies op de locatie waar Plato haar gedacht had.

We zullen in de toekomst zeer waarschijnlijk nog veel meer te horen krijgen van deze laatste ontdekking van Atlantis. Hoewel er nog geen echte artefacten of andere fysieke bewijzen boven water gekomen zijn, is het niet vooringenomen om te concluderen dat Atlantis geen mythe is en dat Edgar Cayce het bij het rechte eind heeft gehad met zijn voorspelling over de ontdekking van Atlantis.

Dit is hoe ik denk dat in de toekomst onze geschiedenisboeken herschreven zullen worden m.b.t. de ondergang van Atlantis. Zeker wanneer ik daarbij het werk van Edgar Cayce, David Wilcock, Robert Sarmast, Drunvalo Melchizedek en andere bronnen in ogenschouw neem:

een wereldwijde catastrofe in de vorm van een poolverschuiving heeft zo rond 10.500 v.Chr. geleid tot de vernietiging van een hoogstaande cultuur op het continent van Atlantis. De dreiging van de poolverschuiving was lang bekend voordat deze feitelijk plaatsvond. Hierdoor waren veel inwoners van Altantis in staat om naar andere delen van de aarde te vluchten voordat de catastrofe toesloeg. Veel inwoners van Atlantis vluchtten naar Noord- en Zuid-Amerika en het Midden-Oosten, in het bijzonder naar Egypte. Het is een significant feit dat bijna ieder geloof zondvloedmythen kent die te vergelijken zijn met het bijbelse verhaal van Noach en zijn ark. Er zijn wereldwijd tenminste 230 culturen bekend met dergelijke verhalen over een vloedgolf. De meest waarschijnlijke verklaring waarom deze vloedgolfverhalen in alle religies van de wereld opdoemen, is omdat ze gebaseerd zijn op het echte historische feit van de overstroming van Atlantis. Overlevenden van de vloedgolf hielpen om nieuwe beschavingen over de wereld op te zetten. De eerste was de Soemerische cultuur, de oudste en meest bekende beschaving op aarde, die plots uit het Stenen Tijdperk opdoemde. Historici hebben vandaag de dag geen verklaring waarom de Soemerische cultuur in zo'n korte tijd tot zo'n hoogte kon uitstijgen.

De enige tekenen van Atlantis stammen af van Plato (427-347 v.Chr.). Plato vernam van Atlantis via verhalen van de Griek Solon (638- 559 v.Chr.), een van de zeven wijzen van Griekenland. Solon op zijn beurt had over Atlantis gehoord

uit verhalen van de Egyptische priester Sonchis. Na zijn bezoek aan Egypte schreef laatstgenoemde een heldendicht getiteld "Atlantikos", een onafgemaakt manuscript dat 150 jaar later in handen van Plato zou vallen Hij zou deze bron gebruiken als basis voor twee boeken te weten 'Timaeus' en het onafgemaakte 'Critias'. Deze boeken zijn de enige referenties die we vandaag de dag hebben over het mythologische verloren geraakte continent. De mogelijkheid dat Atlantis echt heeft bestaan, heeft veel mensen door de eeuwen geïntrigeerd.

De readings van Edgar Cacye vermeldden dat de migraties van inwoners van Atlantis plaatsvonden in verschillende tijdvlakken. In de Cayce readings staat dat de inwoners van Atlantis in 28.000 v.Chr. vanuit zowel het oosten als het westen Amerika binnengingen. De laatste en grootste migratie vond plaats in de jaren voorafgaand aan het jaar 10.000 v.Chr. vanwege de door velen geanticipeerde poolverschuiving. De meerderheid van de vluchtelingen vluchtte naar Noord-Amerika en werd de autochtone Iroquois indianenstam.

Genetisch onderzoek naar de oorsprong van het menselijk mitochondrisch DNA dat door Gregory L. Little in augustus 2001 werd uitgevoerd, lijkt nu de verhalen van Edgar Cayce te bevestigen. Van mitochondrisch DNA wordt aangenomen dat het een restant is van een bacterie die de menselijke cel binnendrong gedurende onze lange tijdlijn in de evolutie en sindsdien symbiotisch samenleeft binnen de menselijke cel**.** Mitochondriën hebben hun eigen DNA, het mtDNA, dat alleen via de vrouwelijke geslachtslijn wordt doorgegeven. In de menselijke cel komen ongeveer 39 verschillende mtDNA-clusters voor, de zogenaamde haplogroepen. Het mtDNA heeft een zeer trage evolutiesnelheid en is in de afgelopen paar duizend jaar nagenoeg niets veranderd. Dit mtDNA is daarom erg geschikt om de oorsprong en migraties van culturen over de gehele wereld te traceren. Onderzoekers nemen nu aan dat de Atlantiërs drager waren van de X-type haplogroep mitochondrische DNA, waarvan de oorsprong getraceerd kan worden naar dezelfde regio's en tijdstippen in de geschiedenis die overeenkomen met de massale migraties zoals Edgar Cayce die afgegeven heeft. Daarbij komt dat de verspreiding van het B-type haplogroep overeenkomt met de verhalen van Edgar Cayce over de verspreiding en migratie van de beschaving van Mu.

(1)

Cayce vermeldde dat er naast Atlantische beschaving ook nog een andere hoge beschaving heeft bestaan namelijk die van Lemuria of Mu welke zich bevond in de zuidelijk Grote Oceaan, tussen Noord-Amerika en Azië. De cultuur van Lemuria stortte in en werd vernietigd rond 50.000 v. Chr en haar overlevenden vluchtten naar landen als China en Japan.

De laatste eeuw hebben veel wetenschappers de Indiase vedische geschriften bestudeerd omdat er opvallende parallellen bestaan tussen de kennis uit deze geschriften en de kwantumwetenschap. Fritjof Capra schreef in 1975 het boek '*The Tao of Physics*' (vert; de Tao van de Fysica) en hij bestudeerde in detail de parallellen die op meer dan toeval bleken te berusten. De natuurkundige Paul La Violette die de subkwantum kinetica ethertheorie ontwikkelde (zie hoofdstuk 6 'Ether vibraties'), is ervan overtuigd dat zijn subkwantum kinetica theorie, die de schepping van materie verklaart als staande golven in de ether, weerspiegeld wordt in vele, zo niet alle oude scheppingsverhalen. Er is sprake van sterke overeenkomsten tussen het Hindoe scheppingsverhaal van Vishnu, de Egyptische mythe van Atum, de mythe van Isis en Osiris, tot de Griekse mythe van Zeus en het Babylonische scheppingsverhaal de Enuma Elish. La Violette is er zelfs van overtuigd dat zijn fysica als een metafoor terug te vinden is in de toekomstvoorspellende kaarten van de Tarot en de tekens van de Dierenriem.

De oude scheppingsverhalen beelden overeenkomstige verhalen van de oorlogen van de hemelse goden uit die de orde uit de chaos proberen te herstellen. Volgens La Violette is de betekenis van deze oorlogen dat zij een metafoor zijn voor de tweede wet van de thermodynamica, de strijd van orde over entropie. Deze 'hemelse goden' zijn in constant gevecht om de orde in de chaotische fluctuaties die zich voordoen in de oertoestand van de ether, te herstellen. Veel van deze mythen spreken ook over slangen en draken die betrokken zijn bij deze gevechten. Naar mijn mening symboliseren deze slangen de Phi-spiralen van licht die tevoorschijn komen als stabiele staande golven uit de ether, zodra de entropie overwonnen is en de goden verslagen zijn.

Een ander terugkerend thema in deze oude scheppingsverhalen wordt gevormd door de oerwateren die al bestonden voor de schepping. Deze wateren zijn metaforen voor de ether zelf. Het is uit deze oerwateren dat de schepping van het universum stamt. Het scheiden van de rustige oerwateren, zoals vermeld in de scheppingsverhalen, is de metafoor die vertelt hoe de evenwichtstoestand van de ether en de wetten van entropie lokaal verstoord kunnen worden door de natuurlijk voorkomende fluctuaties in de ether en wel zodanig dat op het moment dat deze fluctuaties een kritische drempel bereiken zich een stabiele golfvorm kan vormen, de elektromagnetische staande golf, ofwel licht.

Zelfs het boek Genesis spreekt over de Geest van God die over het water zweeft en hoe Hij de wateren scheidt van de wateren. God sprak 'laat er licht zijn en er was licht'!

In '*Genesis of the Cosmos*' schrijft Paul La Violette tot slot:

> *'De ontdekking van geavanceerde wetenschap in de oude mythen en overgeleverde kennis moet ons een reden geven om te pauzeren en een bredere zienswijze aan te nemen van moderne prestaties, om ons te realiseren dat we misschien wel eens niet de eerste wetenschappelijk geavanceerde cultuur zouden kunnen zijn die deze aarde bewoont'.*

Ik geloof dat de meest logische verklaring waarom geschriften die duizenden jaren oud zijn wetenschappelijke kennis bevatten die de huidige wetenschappers voor raadsels stelt, is dat de bron van deze kennis zeer waarschijnlijk terugvoert naar de overlevenden van eerdere beschavingen die een wetenschappelijk niveau bereikt hadden dat gelijk was aan het onze. Vandaag de dag geloven wij dat onze huidige beschaving het hoogtepunt van de evolutie is. De ontdekking van een antieke wetenschap die we nog maar net beginnen te doorgronden, in combinatie met de archeologische ontdekkingen van onder water gelegen bouwwerken die eens toebehoorden aan culturen die duizenden jaren ouder zijn dan de Soemerische cultuur, dwingen ons echter te ontwaken uit onze droom.

Dezelfde redenatie volgend zou ook de Egyptische cultuur een oorsprong kunnen hebben gehad die terugvoert naar Atlantis. De wetenschappelijke feiten die ontdekt zijn over de Grote Piramide op het plateau van Gizeh maken het zeer onwaarschijnlijk dat de piramide als een graftombe voor farao Khufu gebouwd werd door de late Egyptische dynastie. Alleen een hoog ontwikkelde cultuur als die van Atlantis zou toegang kunnen hebben gehad tot een technologie en een wetenschap die de bouwers in staat stelden de Grote Piramide te construeren met dergelijke mathematische en astronomische precisie. Dus het zou goed kunnen dat de overlevenden van Atlantis de stichters zijn van de Egyptische cultuur ten tijde van de 'Zep Tepi' of 'Eerste Tijd', zo'n 10.500 jaar v.Chr. zoals Edgar Cayce heeft gesuggereerd.

De Amerikaanse culturen van de Azteken, de Inca's en de Maya's en de autochtone culturen van Noord-Amerika, de inheemse indianen, verbazen wetenschappers nog steeds. Hoewel hier de link tussen de Maya's en Atlantis moeilijker valt aan te tonen, omdat de Maya-cultuur uit het vorig millennium stamt, blijft het feit dat ze bijzonder goede observatoren waren van de nachtelijke hemel en dat ze op de hoogte waren van de precessie van de equinoxen, de cycli van de zonneactiviteit alsmede van de omlopen van onze planeten, die geleid heeft tot de Maya Lange-Tellingkalender. Om precessie te begrijpen, moeten de Maya's in staat zijn geweest om op te merken dat de posities van de sterren aan de hemel langzaam met 1 graad in de 72 jaar veranderden. Dit is een erg kleine verandering aan de hemel om met het blote oog waargenomen te worden over een zo lange tijdspanne! En dan is er nog hun kalender voor Venus die tot op 2 uur per 500 jaar nauwkeurig is! Deze feiten kunnen niet eenvoudig verklaard worden.

De Maya-cultuur is niet de enige cultuur geweest die het belang van de precessie van de equinoxen erkende en tot uitdrukking bracht. Professor aan de het '*Massachusetts Institute of Technology*' Giorgio de Santillana en professor Hertha von Dechend van de universiteit van Frankfurt bestudeerden de antieke mythen en vonden sluitend bewijs dat het wiebelen van de aardas over de lange periode van 26.000 jaar bekend was bij veel antieke beschavingen. Zij publiceerden hun conclusies in het boek '*Hamlet's Mill: An Essay Investigating the Origin of Human Knowledge and its Transmission through Myth*'.

Wetenschappelijke kennis uit de eenentwintigste eeuw die opduikt in antieke beschavingen vinden we ook terug in de joodse Kabbala en de christelijke Bijbel. Het Oude Testament bevat kennis die niet eenvoudig verklaard kan worden. Zo bewees Daniel Winter dat het Hebreeuwse alfabet, de taal van de oudste versie van het Oude Testament, ontworpen is uit de schaduwen van een Phi-spiraal in een tetraëder. Het Hebreeuwse alfabet is daarom een handleiding om materie te scheppen. De hoeken die vereist zijn voor de rotatie van de Phi-spiraal binnen de tetraëder, zodanig dat de schaduwen van de Hebreeuwse letters verschijnen, zijn dezelfde hoeken die nodig zijn om de torus-donuts te nesten in Platonische symmetrie.

Hoewel niemand precies weet hoe oud het Oude Testament is, is het overduidelijk dat de auteurs van dit geschrift toegang moeten hebben gehad tot kennis die niet past bij de wetenschappelijke prestaties van de cultuur van hun tijd. Dat Atlantische kennis bewaard is gebleven in de oude geschriften is een mogelijkheid die we moeten overwegen.

Heropleving van Atlantische kennis

Edgar Cayce vermeldde dat de Atlantische wetenschap en kennis uiteindelijk weer op aarde zou wederkeren. Ik geloof dat de herontdekking van de antieke wetenschap van de Heilige Geometrie, de herontdekking van de betekenis van de Platonische lichamen in zowel de implosie-fysica van Daniel Winter als de ether-theorie van David Wilcock, in feite de heropleving is van een oude wetenschap die het bestaan van de ether erkent.

Deze oude wetenschap kan teruggevoerd worden naar Atlantis. Er zijn eigenlijk meerdere wetenschappers die de betekenis van de Platonische lichamen in het atoommodel ontdekt hebben, maar die niet eerder in dit boek genoemd zijn. Ik zou graag Dr. Robert J. Moon willen noemen die in 1986 de gehele tabel van de elementen weergaf opgebouwd uit Platonische lichamen. Het was echter Plato die als eerste de Platonische lichamen beschreef als de bouwblokken van het atoom.

Plato's bewering werd geloofwaardiger toen Dr. Hans Jenny met zijn experimenten aantoonde dat in een vibrerende sferische vloeistof alle Platonische lichamen als vibratiepatronen tevoorschijn komen. Dit heeft uiteindelijk geleid tot de ontwikkeling van de implosie-fysica die alleen de hypothese van een etherische 'vloeistof' nodig had om te verklaren hoe vortices zich in de ether rangschikken rond deze Platonische lichamen.

Wanneer de in opkomst zijnde ethertheorieën, die een verklaring geven voor zowel het fysieke domein als dat van het bewustzijn, geaccepteerd worden door de mainstream wetenschap, dan hebben we een uiteindelijke 'Theorie van Alles'. Dat zou een revolutie in de wetenschap betekenen die zou kunnen leiden tot een spirituele renaissance en een wetenschappelijke paradigmaverschuiving.

In deze 'Theorie van Alles' gaan wetenschap en spiritualiteit samen in een universele wijsheid. Dr. Smelyakov suggereerden dat de evolutie niet lineair verloopt, maar spiraalsgewijs plaatsvindt. De kennis die nu in de wetenschap op het punt staat door te breken is daarom een opleving van de kennis uit het verleden, die eens de Ouden en de verloren beschaving van Atlantis toebehoorden. Waarschijnlijk kan alle oude spirituele esoterische wijsheid teruggevoerd worden naar de vroegere beschavingen van Atlantis en Mu of Lemuria. In wezen is esoterische wijsheid wetenschappelijke kennis over de goddelijke aard van ons universum. Het dualisme tussen wetenschap en spiritualiteit is een kunstmatige tweedeling die geïntroduceerd werd door Descartes omdat hij geloofde dat onze werkelijkheid perfect verklaard kon worden zonder een goddelijke oorzaak.

Descartes nam in die tijd een juiste beslissing. We hadden nooit wetenschappelijke vooruitgang kunnen boeken indien de wetenschap nog steeds ingeperkt zou worden door religieuze dogma's. Daarom zijn we Descartes veel verschuldigd. Hoe meer vooruitgang de wetenschap echter boekte, des te minder objectief de werkelijkheid bleek te zijn. We hebben dit in overvloed aangetoond in dit boek. De pijnlijke erfenis van deze cartesiaanse tweedeling is nu dat de wetenschap het tegenwoordig knap moeilijk heeft om te accepteren dat er in het universum misschien toch een goddelijke oorzaak bestaat.

Atlantische kennis was een universele wijsheid, een integratie van wetenschap en spiritualiteit. De Atlantiërs hebben eenvoudigweg nooit een onderscheid gemaakt zoals wij dat in de afgelopen driehonderd jaar gedaan hebben. Hoe kunnen we anders verklaren dat er geschriften bestaan van duizenden jaren oud die zowel spiritueel als wetenschappelijke van aard zijn? Omdat onze huidige beschaving ondertussen een niveau van wetenschappelijke volwassenheid bereikt heeft, zijn we in staat deze geschriften in een geheel nieuwe context te zien.

Men zou kunnen beargumenteren dat de Oosterse spirituele tradities hun universele wijsheid niet bereikten via wetenschappelijke methoden, maar door esoterische principes zoals introspectieve meditatie. In een hogere staat van bewustzijn kregen ingewijden toegang tot de oerkennis die opgeslagen ligt in de Akasha-kronieken. Hoewel dit best waar zou kunnen zijn, geloof ik nog steeds dat er voldoende redenen bestaan om aan te nemen dat de oude vedische cultuur haar initiële wijsheid van eerdere beschavingen ontving.

We hebben in dit boek voldoende laten zien dat vooruitstrevende wetenschappers de aanwezigheid van een alles doordringend ether-energieveld ontdekt hebben waarvan zij aannemen dat het de bron is van zowel de fysieke wereld als het non-fysieke bewustzijnsdomein. Oude culturen hebben ons gedurende duizenden jaren hetzelfde verteld. Dit energieveld was bekend in de verschillende culturen onder verschillende namen, zoals Prana, Ki, Chi en Akasha. De wetenschap

weigerde eenvoudigweg te geloven dat dit veld echt kon bestaan en in het Westen werd het als een bijgelovige en primitieve gedachte beschouwd.

Duizenden jaren lang hebben de Oosterse wijzen ons verteld dat het onderscheid tussen de materiële en immateriële wereld kunstmatig was en dat er in werkelijkheid één universeel bewustzijn bestond dat de bron was van alle manifestaties. Vooruitstrevende wetenschappers vertellen ons nu precies hetzelfde; er bestaat slechts één substantie, de ether, de bron van zowel de fysieke als de mentale wereld.

Fysieke dingen lijken alleen maar van elkaar gescheiden te zijn, ze zijn echter allemaal manifestaties van dezelfde universele bron, de ether, die juist vorm en niet substantie gebruikt om de illusie van afgescheidenheid te creëren. Omdat de ether ook bewuste energie is, is de essentie van het universum universeel bewustzijn. Wanneer we dezelfde redenatie doorzetten over de illusoire aard van fysieke dingen, dan moet ook ons individueel bewustzijn een illusie zijn. Individueel bewustzijn is slechts een fractie van het geheel, een holografisch deel van het universele bewustzijn.

Spirituele tradities noemen deze illusoire aard van afgescheidenheid "maya", en beweren dat de ware aard van het universum Eenheid is. Het hindoeïsme vertelt ons dat alles de manifestatie is van Een Oneindige Schepper, Brahmaan. Wat we zien als individuele fysieke realiteiten zijn daarom illusies die de Eenheid van het universum aan ons zicht onttrekt. Het boeddhisme onderwijst het belang van het verwerpen van het ego. Siddhartha Gautama, de originele Boeddha, ontwaakte tot het universele bewustzijn toen hij onder de Bodhi-boom zat en zich realiseerde dat het vasthouden aan een individueel ego de bron vormt van alle pijn en lijden. Ook het hindoeïsme en het taoïsme onderwijzen dat het geloof in een gescheiden ego onwaar is. De spirituele zoeker vindt zijn weg naar Brahmaan door het pad af te reizen waarbij hij zich ontdoet van zijn valse geloof in de werkelijkheid van zijn ego. Geloof in een separaat ego is een misverstand; het is de barrière die de spirituele zoeker scheidt van zijn Schepper.

Veel wetenschappers ontdekten dat coherentie in het universum eerder regel is dan uitzondering. Waar aan de oppervlakte onze fysieke realiteit lijkt te bestaan uit verschillende dingen, ontdekt de wetenschap nu de feitelijke holistische aard van het universum. Het universum kan niet in zijn geheel begrepen worden indien we het isoleren in afgescheiden dingen. Ervin Lazlo's A-veld toont aan dat alles in het universum op een informatief niveau met elkaar verbonden is. Kwantumwetenschap heeft laten zien dat kwantumverstrengelde deeltjes uniform reageren alsof ze één zijn. Het maakt niet uit hoe ver ze van elkaar gescheiden worden in het universum, noch hoeveel tijd verstreken is; ze behouden hun verstrengelde relaties voor eeuwig. De experimenten van Jacobo Grinberg-Zylberbaum hebben aangetoond dat individuele breinen verbonden kunnen worden en dat stimuli die toegediend worden aan één persoon, ook verschijnen in de EEG van een ander.

Wetenschappers zoals Daniel Winter, David Wilcock, Amit Goswami geloven dat bewustzijn niet per se strikt noodzakelijk beperkt is tot biologische levensvormen. Zij geloven dat bewustzijn een intrinsieke eigenschap is van het universum zelf en dat het zich op vele manieren kan manifesteren. Alle fysieke objecten, van de subatomaire deeltjes tot de sterren en planeten, zo wordt aangenomen, zijn bewuste levensvormen. Hoewel deze idee op het eerste gezicht absurd lijkt, hebben inheemse stammen zoals de autochtone Amerikaanse indianen en de aboriginals ons altijd verteld over de heiligheid van het land en haar gesteenten. Zij geloven dat alles een ziel heeft en dat het land zelf heilig is. De oude mythologie staat bol van de sterren en planeten die als goddelijke

persoonlijkheden werden beschouwd, de hemelse goden. Wij geloven nog steeds dat de Ouden in hun begrip van de werkelijkheid erg primitief waren en omdat ze vol ontzag waren over de kosmos kenden ze goddelijke eigenschappen toe aan de sterren. Voor hun primitieve verstand was het de enige manier om hun werkelijkheid te begrijpen. Maar misschien zijn wij het wel die de dingen op zijn kop gehouden hebben? Vandaag de dag zeggen de wetenschappers van de eenentwintigste eeuw dat ons universum in zijn geheel één bewust wezen is dat evolueert. James Lovelock was een van de eersten om de Gaia-hypothese te postuleren waarin hij beweert dat de aarde zelf een bewust wezen is. Deze wetenschappers zeggen dat God eenvoudigweg 'Alles is wat er is'. Indien God 'alles is wat er is', dan moet zijn bewustzijn ook aanwezig zijn in het land en haar gesteenten en in de sterren en planeten van dit universum.

Eénheid

Dus eindelijk beginnen wetenschappers zichzelf te bevrijden van hun boeien, hun zelfopgelegde dogma's dat alle werkelijkheden objectief en deterministisch moeten zijn en dat God geen onderdeel uitmaakt van het spel. De wetenschap begint zelf te openbaren dat er een universeel bewustzijn bestaat dat overal en in alles aanwezig is.

Wanneer we dit feit accepteren, kunnen we eindelijk wetenschap met Oosterse esoterische wijsheid samenvoegen en op een zilveren dienblaadje een nieuwe grootse visie presenteren: een wereldomvattend nieuw bewustzijn dat op deze planeet in deze opmerkelijke tijd van de menselijke geschiedenis geboren wordt.

Ons individuele bewustzijn is niet afgescheiden van het universele bewustzijn, van God. We zijn en waren nooit gescheiden van God. Het ego is eenvoudig een vals geloof in een individueel zelf. Net zoals er geen dualiteit bestaat tussen de materiële en immateriële wereld, zo bestaat er ook geen verschil tussen het individuele bewustzijn van de mens en het universele bewustzijn van God. Daarom zijn we goddelijke wezens. Ik geloof dat dit precies is wat de historische Jezus van Nazareth, ontwaakt tot het Christusbewustzijn, de mensheid trachtte te onderwijzen. De mensheid was echter niet in staat Hem te begrijpen. In Zijn tijd waren er slechts enkelen die Zijn woorden begrepen.

De meesten van ons zijn opgegroeid met het geloof dat alleen God goddelijk is en dat de mens reeds belast met de erfzonde geboren wordt. De erfelijke belaste smet omdat we afstammelingen zijn van Adam. De idee dat God en de mens Eén zijn, wordt door onze religies als heiligschennis gezien; de mens wordt geboren als zondaar en dient voor de rest van zijn leven boete te doen aan God. Dogma's zoals deze zijn door de geschiedenis heen door religies gebruikt om hun macht te vestigen en om de gelovigen te onderwerpen aan een theologische ideologie. Ze zijn gebaseerd op angst, angst dat onze zonden niet vergeven zullen worden, en dat Gods wraak op ons zal neerdalen. Indien we een zondig leven leiden zal hij ons straffen en naar de hel zenden. De Katholieke Kerk ondersteunt het dogma dat kinderen gedoopt dienen te worden om ze te reinigen van de zonde van hun ouders, begaan tijdens de verwekking van hun kind. Het christendom predikt ook dat Christus aan het kruis gestorven is voor onze zonden. Christus betaalde de rekening voor onze zonden, zodat wij de Hemel zouden kunnen binnengaan. Maar laten we in godsnaam even rationeel denken: indien God ons geschapen heeft met een vrije wil, waarom zou hij dan over ons oordelen als we handelen uit vrije wil? Hoe kunnen we ooit iets tegen Gods wil doen, als het op de eerste plaats Gods wil was dat de mens een vrije wil zou hebben? Als God over ons zou oordelen omdat we onze vrije wil gebruiken, dan zou hij een imperfecte God zijn, niet dan? Het zou betekenen dat Hij een kleine vergissing beging in zijn ontwerp

van de mens. En hij deed er een handleiding bij in de vorm van de Tien Geboden, als een voorschrift van alle 'do's en don'ts'. Allemaal wetten voor ons om na te leven, opdat Zijn eigen kleine imperfecties zouden worden goedgemaakt. Word wakker, er bestaat helemaal geen zonde, alles wat we doen is Gods wil! Er bestaat geen dualiteit tussen onze vrije wil en Gods wil! Exoterische godsdiensten hebben het cliché van God gecreëerd van een oude oordelende toornige man met een witte baard die vanuit de hemelen op ons, zijn zondige volk neerkijkt, alleen om hun eigen macht op aarde te kunnen vestigen!

Over de gehele wereld neigen religieuze moslimleiders hetzelfde idee te radicaliseren. Ze roepen hun gelovigen op om de wil van God te volgen om een heilige oorlog, een jihad te beginnen tegen de ongelovigen om hen te onderwerpen aan de 'enige ware religie van de islam'. Fundamentalisten voelen dat het einde, de dag des oordeels, nabij is en ze gebruiken de Koran als 'vergunning' om alle niet-gelovigen in Gods naam te doden. De gelovigen van deze dogma's worden gedreven door intense angsten, de angst dat God hen zal straffen als ze niet de striktste wetten naleven die de islam hen oplegt. Alleen door de Koran tot op de letter na te leven kunnen zij ontsnappen aan Gods straf die hen spoedig ten deel zal vallen.

De reden dat we met deze door angst gedreven religies zijn opgegroeid, is omdat het christendom zijn ware authentieke wortels verloren heeft tijdens het eerste oecumenische concilie van Nicea in het huidige Turkije in 325 n.Chr. Tijdens dit eerste oecumenische concilie van de Rooms-Katholieke Kerk, kondigden de kerkvaders het eerste katholieke dogma af: het dogma dat Jezus van Nazareth een goddelijke Christus was, de zoon van God. Om dit dogma tot stand te brengen moesten de christelijke esoterische afkomst en haar heidense achtergronden met wortel en tak worden uitgeroeid. De Rooms-Katholieke Kerk wees selectief de evangeliën aan die canoniek (een canon is een lijst van door de Kerk erkende bijbelboeken) werden toegelaten. Door dit te doen was de Kerk in staat om haar macht stevig en definitief te vestigen. Alle oude wijsheid en erfenis van onze collectieve Atlantische historie werd opzettelijk vernietigd en het Westen werd beroofd van al haar oude wijsheid. Het heeft de loop van de Westerse spirituele evolutie drastisch veranderd!

Dan Brown, de schrijver van de 'Da Vinci Code', heeft het gehele onderwerp weer onder de aandacht van het grote publiek gebracht en hij beweert dat veel zaken die we over Jezus geleerd hebben niet kloppen. Het is begrijpelijk dat christenen over de gehele wereld de beweringen die Dan Brown maakt in zijn boek bediscussiëren en verwerpen. Er wordt al lang beweerd dat de Katholieke Kerk vandaag de dag nog steeds veel geheimen bewaart in de kluizen van het Vaticaan.

Zo zijn er aanwijzingen dat het christendom voor 325 n.Chr. reïncarnatie accepteerde als onderdeel van haar theologie. Dit heidense geloof werd echter uitgebannen omdat het de macht van de Kerk kon ondermijnen. Indien we meerdere levens leven, waarom zouden we dan streven om in dit leven goed en zonder zonden te leven? Er is immers tijd zat en er blijven nog voldoende levens over om te leven alvorens we de Hemel bereiken, nietwaar? Dus waarom zouden we dan de wetten van de Kerk eerbiedigen?

Na het concilie van Nicea kon de onderdrukte esoterisch wijsheid alleen overleven in geheime ondergrondse gnostische kringen. Leden van deze kringen moesten de eed afleggen om de leerstellingen binnen de eigen kring geheim te houden. Er stond de doodstraf op om deze geheime code te doorbreken. Het was dankzij deze gnostische kringen en de vrijmetselarij dat een wetenschap als de Heilige Geometrie bewaard bleef voor toekomstige generaties. Leonardo Da Vinci was lid

van een dergelijke geheime kring, de Priorij van Sion en zoals we aangetoond hebben in hoofdstuk 5 'Heropleving van een oude wetenschap' gebruikte hij Heilige Geometrie in zijn kunst.

Ondanks dat er in de Bijbel geschreven staat dat God de mens naar zijn gelijkenis geschapen heeft, vinden we het vandaag de dag nog steeds moeilijk om te geloven dat dit inderdaad waar zou kunnen zijn en dat mogelijk ieder van ons een ware vonk van God is.

Maar wat als we onszelf een moment toestaan te geloven dat God ons inderdaad geschapen heeft in zijn eigen aangezicht? Wat als wij Zijn medescheppers zijn? Wat als de 'objectieve werkelijkheid' om ons heen een projectie blijkt te zijn van ons eigen bewustzijn? Zou het kunnen zijn dat wij het zelf waren die de werkelijkheid al die tijd creëerden? Dan heeft God ons nooit verlaten, wel dan? Veel mensen zijn vandaag de dag hun geloof kwijt omdat ze niet kunnen geloven dat indien er een God bestaat, hij alle vreselijke dingen in deze wereld toestaat. Maar wat als we dit al die tijd dit onszelf hebben aangedaan? Misschien zijn we wel spirituele wezens met een materialistische ervaring in plaats van materialistische wezens met een spirituele ervaring?

De Oosterse spiritualiteit zou deze realisatie "een ontwaken" noemen, een verlichting, het besef dat we Eén zijn met God. Veel mensen hebben door de geschiedenis heen deze verlichting bereikt; zij ontwaakten tot het Christus bewustzijn, het universele bewustzijn, net zoals Jezus van Nazareth dat deed. Het probleem dat Jezus in zijn tijd had, was dat niemand hem begreep. Toen hij zei: 'Ik en de Vader zijn Eén', werd hij gekruisigd omdat die uitspraak door de Farizeeërs als pure godslastering werd beschouwd.

Vandaag de dag zullen nog steeds veel mensen het verlichte idee dat God en de mens Eén zijn kruisingen, in het bijzonder diegenen die het idee ondersteunen dat God oordeelt en dat de mens gestraft dient te worden voor zijn zonden! Ik geloof echter dat de huidige ontwikkelingen in de wetenschap ons leiden in de richting van het besef dat onze kosmos goddelijk is en dat we er zelf deel van uitmaken! Dit is de werkelijke boodschap geweest van alle profeten, inclusief die van Jezus van Nazareth. Zij probeerden verlichting te brengen voor de mensheid. Door onze angst voor God waren we niet in staat de waarheid te herkennen! Gelukkig is het vandaag de dag een stuk makkelijker dan 2000 jaar geleden om dezelfde woorden van Jezus in een geheel nieuwe context te begrijpen.

Jezus zei: 'heb uw naasten lief, gelijk uzelf'. Indien we er niet in slagen onze naasten lief te hebben als onszelf, dan slagen we er niet in om de Eenheid en onze goddelijkheid te herkennen. Van alle zes miljard mensen die over deze aardbol lopen, is er in werkelijkheid slechts Eén van ons hier. We zijn slechts verschillende aspecten van hetzelfde universele bewustzijn!

De Wet van Eén

Don Elkins had een respectabele carrière als professor in de werktuigbouwkunde aan de universiteit van Louisville, had een graad in de filosofie en was oprichter van de faculteit werktuigbouwkunde aan de universiteit van Alaska. Daarnaast diende hij in het leger van de Verenigde Staten gedurende de oorlog in Korea en werd hij later piloot op een Boeing 727. In 1965 gaf hij zijn baan op om UFO en paranormale verschijnselen te gaan bestuderen. Hij startte de L/L Research groep op om reïncarnatie te gaan onderzoeken d.m.v. hypnotische regressie-sessies

waarbij proefpersonen teruggevoerd werden naar hun vroege jeugd, hun geboorte en zelfs naar hun vorige levens.

Later begon hij UFO claims te onderzoeken die overal in de Verenigde Staten geraporteerd werden. Hij heeft veel mensen gesproken die beweerden dat ze in gijzeling waren genomen en ontvoerd voor wetenschappelijke doeleinden door buitenaardse wezens. Later vormde hij een UFO-contactgroep die bestond uit mensen die in staat waren telepatisch contact te maken met deze buitenaardsen door gebuik te maken van een techniek die 'channeling' wordt genoemd. Hierbij ontmoette hij Carla L.Rueckert, een begaafd medium dat contact kon maken met entiteiten die beweerden buitenaards te zijn. Op 15 januari 1981 raakte Carla in aanwezigheid van Don Elkins onverwacht in een diepe trancetoestand. In deze trance maakte zij contact met een entitiet die zichzelf 'Ra' noemde. Dit was de start van een channeling die 4 jaar zou duren en die samengevat werd in een serie van vijf boeken genaamd de '*Law of One*'.

De entiteit 'Ra' identificeerde zichzelf als een 'sociaal geheugencomplex', een vermengd bewustzijn van een groepsziel die miljoenen jaren geleden op de planeet Venus leefde. Gedurende 4 jaar op rij ging de channeling door in een stijl van vraag en antwoord waarbij Don Elkins vragen stelde aan 'Ra' over een breed scala aan wetenschappelijke en andere onderwerpen. Het overtuigende bewijs van een onaards gesofisticeerd wetenschappelijke begrip kwam uit de mond van Carla Rueckert die zelf geen enkele wetenschappelijke achtergrond had. Ra legde uit dat de beschaving van een planeet kan evolueren als een groepsbewustzijn waarbij elk individueel bewustzijn samensmelt, wat veel gelijkenis heeft met het collectieve onderbewustzijn van Carl Jung. Het collectieve bewustzijn heeft toegang tot alle ervaringen van alle individuen die ooit in die beschaving leefden, de Akasha-kronieken.

Volgens Ra nadert planeet Aarde het einde van een 75.000 jaar durende astronomische cyclus van drie opeenvolgende precessiecycli. Deze gebeurtenis zou zijn hoogtepunt naderen in het jaar 2012.

De entiteit Ra legde uit dat ze geïntervenieerd hebben in de evolutie van de mensheid, wat terug zou gaan tot de tijd van de Egyptenaren, waar ze de '*Law of One*' afvaardigden. Leden van de Ra-groep zouden zogenaamd gereïncarneerd zijn op aarde om de mensheid te helpen. Het is om deze reden dat Ra-Ta en Toth, beiden afstammend van de Ra-groep, de grote piramide op het plateau van Gizeh construeerden voor heling en initiatie in de hogere spirituele werelden.

- ***** (*Dezelfde bewering stamt af van Edgar Cayce! Merk op dat ik in hoofdstuk 8 'Het plateau van Gizeh' vermeldde dat de centrale piramide correspondeert met de planeet Venus. Het centraal stellen van deze planeet zou wel eens gedaan kunnen zijn om haar oorsprong aan te duiden; Venus de thuisplaneet van Ra!)*

Ra noemde ons mensen die de aarde bewonen, de '***Souls of Distortion***' (vertaling: Ontheemde Zielen, de letterlijke vertaling hiervan is echter 'Zielen der Vervorming'). Het egoconcept, het geloof in een afzonderlijke individualiteit is een vervormde zienswijze van de werkelijkheid, aldus Ra. De fundamentele waarheid is dat er maar één oneindige Schepper is en dat alle percepties van individualiteit eenvoudigweg illusies zijn. Vandaar dat Ra's leer de Wet van Eén wordt genoemd. Ra incarneerde in menselijke vorm om deze leer te schenken aan de Egyptenaren.

Helaas ontwaakten de Egyptenaren niet uit hun vervormingen en begrepen ze de Wet van Eén verkeerd, in plaats daarvan begonnen ze Ra zelf als hun Zonnegod

te aanbidden. Omdat de leer niet echt begrepen werd, gingen de vervormingen van de '*Law of One*' gewoon door voor de aardbewoners.

Ra de Egyptische zonnegod

In talrijke sessies met Don Elkins, weidde Ra uit over de historie van onze planeet, haar spirituele evolutie, het leven op andere planeten en eerdere beschavingen zoals Atlantis en Lemuria of Mu. Ra verklaarde dat de evolutie van de ziel over meerdere levens plaatsvindt in reïncarnatiecycli. We hebben allemaal vele, vele levens geleefd op vele planeten omdat de ziel zelf eeuwig is. Langzaam evolueert de ziel naar een hoger bewustzijn en hij zal incarneren in hogere dimensies, om uiteindelijk het hoogste niveau te bereiken: de achtste dimensie waar de ziel verenigd zal worden met het Al-bewustzijn van de Schepper.

Ra gaf ook gedetailleerde wetenschappelijke lezingen over de octaafgebaseerde aard van ons universum, bestaande uit meerdere dimensies, die hij liever dichtheden noemde. Zowel de materiële als de immateriële wereld wordt geconstrueerd uit een universele etherische spirituele energie die Ra Liefde/Lichtenergie noemde. Ra verklaarde dat de Liefde/Lichtenergie door het universum reist als een spiraalsgewijze golf (torsiegolf!) *****. De zeven verschillende dimensies in het universum zijn verschillende dichtheden en vibratiesnelheden van dezelfde universele Liefde/Lichtenergie die correspondeert met de zeven witte toetsen in de muzikale toonladder. Dichtheden zijn wederkerig net als de toetsen in de muzikale toonladder. Na de zevende witte toets wordt de eerste toets herhaald, alleen een octaaf hoger.

> ***** *(Merk op dat Daniel Winter uitgelegd heeft dat de spiraliserende Gulden snede golven die het atoom binnensnellen, lichtgolven zijn die gestapeld zijn op de lo-Phi of 'love wave' (vertaling: liefdesgolf). Ook Winter zegt dus dat een torsiegolf een 'liefdevolle' lichtgolf is die gebaseerd is op de Gulden snede Fibonacci-reeks.*

Materie is een vibratie van deze Liefde/Lichtenergie en er bestaat een unieke relatie tussen muziek, geluid en geometrie (de Platonische lichamen) die een rol spelen bij de samenstelling van materie. De dimensies van het universum zijn opgebouwd rond het octaaf van de muzikale toonladder. Binnen de zeven hoofd-

dimensies bestaan weer zeven subdimensies etc, ad infinitum. De planeet Aarde is nu [nog] een planeet met een derde dichtheid (dimensie), maar ze ondergaat, nu ze op het moment aan het einde gekomen is van een 75.000 jarige cyclus, een transitie naar de vierde dichtheid (dimensie), aldus Ra.

Welnu, deze wonderlijke wetenschappelijke details werden gegeven lang voordat vooraanstaande fysici de essentie ontdekten van wat Ra eigenlijk zegt. Hoe verklaren we deze expliciete kennis die van een vrouw kwam zonder enige wetenschappelijke achtergrond?

(2)

De Egyptische periode waaraan Ra refereert zou wel eens haar aanvang genomen kunnen hebben in de 18e dynastie (1352- 1336 v.Chr.) van Amenhotep IV, beter bekend als Akhenaten, de naam die hij later aannam.

Offers gebracht door Akhenaten en zijn vrouw Nefertiti aan de Aten.

Akhenaten regeerde slechts achttien jaar, maar hij was zowaar verantwoordelijk voor een revolutie in het oude Egypte. De Egyptenaren aanbaden in die tijd een heel pantheon aan goden, maar Akhenaten gooide ze allemaal naar buiten en leerde de Egyptenaren om slechts één god te aanbidden, de god van de zonnedisk, de Aten. Akhenaten woonde in de grote religieuze hoofdstad van Egypte, Thebe. Hij gaf opdracht voor de vernietiging van alle tempels en beelden van het pantheon aan neters (goden) inclusief de meest populaire van die tijd, Amun. Er ontstond een grote oppositie tegen Akhenaten en uiteindelijk moest hij, samen met zijn vrouw en een horde volgelingen, Thebe ontvluchten. Hij stichtte een nieuwe stad buiten Thebe genaamd Akhetaten, de horizon van de Aten, de hedendaagse naam voor deze stad is El-Amarna.

Akhenaten hervormde de Egyptische religieuze cultuur eigenhandig van polytheïsme naar monotheïsme. Het was de eerste keer in de geschiedenis dat het concept van één god, monotheïsme, geïntroduceerd werd.

Veel historici menen nu dat Mozes, die de Israëlieten uit Egypte leidde, en Akhenaten die Thebe moest verlaten één en dezelfde persoon zijn. De verhalen zijn identiek. Eén van de eersten om deze relatie te suggereren was Sigmund Freud. Freud wordt gewoonlijk alleen geassocieerd met zijn werk m.b.t. de psycho-analyse, maar hij had ook een grote interesse in de Egyptische cultuur en

in zijn laatste boek '*Moses and Monotheism*' schreef hij over deze vermeende connectie tussen Mozes en Akhenaten.

Zou het kunnen zijn dat Akhenaten\Mozes de '*Law of One*' naar de aarde bracht? Er zijn hier een aantal toevallige feiten die in die richting wijzen. Stel dat Mozes inderdaad de auteur is van het boek Exodus die de uittocht beschrijft van de Israëlieten uit Egypte. Welnu, Howard Middleton-Jones beweert dat hij de bergplaats van de Ark des Verbonds gevonden heeft, de Ark die de Tien Geboden bevat die door God aan Mozes gegeven werden op de berg Sinai. Middleton-Jones zegt dat hij overtuigende aanwijzingen gevonden heeft in het boek Exodus waarin de constructie van de Ark beschreven wordt, maar in werkelijkheid beschrijvingen zijn van de grote galerij van de grote piramide, alwaar de Ark zich dan ook zou bevinden.

Stel nu dat Middleton-Jones gelijk heeft en dat Mozes inderdaad de Ark in de grote piramide begraven heeft. Het zou betekenen dat hij ook betrokken moet zijn geweest bij de constructie van de grote piramide. Een andere aanwijzing die Mozes verbindt met de grote piramide is het feit dat het referentiepunt op Peter Lemesurier's piramidetijdlijn samenvalt met een prominente plaats in de grote piramide, de voet van de stijgende gang die naar de Konings- en Koninginne-kamer leidt.

Bronnen als Edgar Cayce en de '*Law in One*' channelling beweren dat degenen die de grote piramide construeerden, geïncarneerde afstammelingen waren van de Ra-groep. Dit zou Akhenaten\Mozes aan Ra's '*Law of One*' koppelen en het zou verklaren waarom Akhenaten\Mozes monotheïsme verordonneerde.

De channelling van de '*Law of One*' door Carla Rueckert, hoewel zeer opmerkelijk, is zeker niet uniek. In 1969 stelde Jane Roberts een boek samen '*Seth speaks*' van een vijfde dimensie entiteit die zichzelf identificeerde als Seth. Verrassend genoeg schetsen de leer van Ra en Seth nauwgezet en consistent een wetenschap en kosmologie die in deze tijd lijkt te worden bevestigd door de wetenschap.

Volgens de channeling van zowel Seth als de '*Law of One*' heeft de mensheid altijd hulp ontvangen van buitenaards leven verkerend in hogere bewustzijns-dimensies in het universum. Deze entiteiten zijn verder ontwikkeld in de cycli van reïncarnatie naar de eenheid met God. Zij willen ons helpen in onze evolutie. In hun begripsvorming heeft het concept van gescheidenheid opgehouden te bestaan en door ons te helpen, helpen ze hun eigen evolutie! Om dit te kunnen inzien moeten we begrijpen dat we feitelijk multidimensionale wezens zijn die in meerdere dimensies tegelijkertijd bestaan, maar de mensheid is zijn bewustzijn hiervan verloren, aldus Ra. In wezen bestaat er geen verschil tussen ons en Ra, we zijn Eén. Dit is hoe Ra ons ziet en dat is de reden waarom ze ons helpen! Door ons te helpen, helpen ze zogezegd minder ontwikkelde delen van zichzelf om te evolueren. Ra spreekt tot ons in termen van dualiteit, ons versus hen, omdat dat het enige concept is dat de mensheid begrijpt, maar voor Ra heeft dit concept geen betekenis.

Ra zegt duidelijk in de '*Law of One*' dat ze nu hier zijn om ons te helpen in onze transitie naar de vierde dichtheid. Zij noemen de transitie de 'oogst van vierde dichtheid zielen' die na een lange periode van reïncarnaties nu klaar zijn voor de transitie. De mysterieuze graancirkels die sinds twee decennia over de gehele wereld verschenen zijn, zouden wel eens de soort buitenaardse hulp kunnen zijn die Ra bedoelt.

Rond dezelfde tijd dat de graancirkels begonnen te ontstaan, kwamen er ook claims binnen van ontvoeringen door buitenaardsen. Deze claims, die van over de gehele wereld stammen, worden vaak genegeerd; in veel gevallen worden ze officieel belachelijk gemaakt. Volgens Steven Greer van het '*Disclosure Project*' maakt de regering van de Verenigde Staten het UFO onderwerp bewust belachelijk om het grote publiek te misleiden.

Vandaag de dag bestaan er nog steeds gerede twijfels over het onderzoek dat uitgevoerd is naar aanleiding van de vermeende UFO-crash in de buurt van Roswell, New Mexico in juli 1947. Officieel is de zaak van het Roswell-incident door de luchtmacht van de Verenigde Staten afgesloten, maar het hele incident heeft de kenmerken van een cover-up. Er schijnt sinds 1991 een enorme toename te zijn van UFO-waarnemingen boven Mexico-stad. Veel amateur-fotografen hebben beeldmateriaal van UFO-waarnemingen gemaakt en er zijn talrijke ooggetuigenverslagen.

Zeer onverwacht en voor de eerste maal in de geschiedenis werd een officieel UFO-nieuwsverhaal naar buiten gebracht door het Mexicaanse Ministerie van Defensie over een UFO-ontmoeting die plaatsvond in het luchtruim van Mexico in mei 2004. Op 5 mei 2004 legde de Mexicaanse luchtmacht elf ongeïdentificeerde vliegende objecten vast op infraroodfilm. In een televisierapportage deden de piloten verslag van hun ontmoeting met deze UFO's en het beeldmateriaal van deze ontmoeting werd door veel stations over de gehele wereld uitgezonden. Voor de camera legde majoor Magdaleno Castanon uit dat ze de UFO's gedurende tenminste 15 minuten gevolgd hadden. Op een gegeven moment werden ze bang omdat de UFO's plotseling omdraaiden en achter hun toestel aan kwamen; plots waren ze overal om hen heen, hun vliegtuig werd omsingeld.

Deze officiële verklaring van de Mexicaanse overheid over een UFO-waarneming is bijzonder. Er hebben veel UFO-waarnemingen boven Mexico plaatsgevonden, maar nooit eerder was er sprake van een officiële reactie van overheidswege. We kunnen de vraag stellen wat de reden is voor deze plotselinge verandering in beleid met betrekking tot het UFO-fenomeen? Misschien kunnen ze het wel niet langer verborgen houden en hebben ze besloten dat het verstandiger is om het grote publiek maar vast te informeren? Laten we eens afwachten of we nog meer officiële reacties gaan krijgen over UFO-waarnemingen in de toekomst.

Maakt u zich geen zorgen dat er UFO's zullen landen op het gazon van het Witte Huis om de controle over deze planeet over te nemen; dit zijn allemaal science-fictionachtige gruwelfantasieën. Ik geloof echter wel dat interdimensionaal buitenaards leven de mensheid door de geschiedenis heen geholpen heeft met een positieve intentie om haar bewustzijn te verhogen. Nu de tijd gekomen is dat de menselijke evolutie versnelt naar een nieuw wetenschappelijk inzicht en we de goddelijke aard van het universum ontdekken, zouden buitenaardsen deze zeer unieke gebeurtenis volgen en begeleiden, zo wordt beweerd. Het zal een kwantumsprong worden in onze evolutie, een wereldwijde Verlichting.

De 24-jarige Nederlandse jongen Robbert van den Broeke beweert contact te kunnen maken met buitenaards leven. Hij schijnt hun aanwezigheid te voelen en hoort een hoge snerpende toon wanneer ze aanwezig zijn. Het volgende wat hij doet is zijn fotocamera pakken en foto's van hen maken. Vreemde dingen verschijnen voor zijn camera, zoals lichtgevende bollen en buitenaardsen. Hij heeft ondertussen een hele collectie van dit soort foto's. Daarnaast heeft hij ook filmbeelden van buitenaardsen die voor zijn video-8 camera verschenen!

Op de een of andere manier heeft hij een gevoel ontwikkeld voor het ontstaan van graancirkels in zijn buurt; zodra hij voelt dat er eentje komt, springt hij op

zijn fiets en gaat hij de velden in. Hij zegt dat hij al zo vaak getuige is geweest van het ontstaan van graancirkels. Ze worden vergezeld van gloeiende witte lichtbollen, Orbs genaamd. Volgens hem zijn de Orbs intelligent en kan hij telepathisch met ze communiceren.

Hij trok de aandacht van een Nederlandse televisieploeg die bewijs wilde van zijn hilarische beweringen! Ze overhandigden hem twee camera's, een ordinaire polaroid camera en een digitale camera. Onder het toeziende oog van de tv-camera werd hem gevraagd zijn 'magische truc' te vertonen. De journalisten waren verbouwereerd en konden hun ogen niet geloven toen er afbeeldingen verschenen op de digitale camera! Deze afbeeldingen bleken ook na ontwikkeling op de polaroid camera voor te komen!

De meeste mensen negeren eenvoudigweg claims over het bestaan van buitenaards leven; het probleem is echter dat deze claims zeer hardnekkig zijn en in de laatste decennia alleen maar zijn toegenomen.

De terugkeer van de profeet

Edgar Cayce beloofde voor zijn dood dat hij zou terugkeren. Hij noemde zelfs het jaar van zijn terugkeer: 1998. Maar als hij gelijk heeft gehad, waar is hij dan nu?

In zijn boek '*The reincarnation of Edgar Cayce*' beweert Wynn Free dat David Wilcock de reïncarnatie is van Edgar Cayce. Wynn Free heeft deze bewering die afkomt van David Wilcock zelf, onderzocht.

David Wilcock is niet zomaar een ordinaire wetenschapper; hij noemt zichzelf een intuïtieve onderzoeker en is paranormaal begaafd. Hij beweert dat hij in contact staat met dezelfde bron 'Ra' die door Carla Rueckert gechanneld is in de '*Law of One*'.

Wynn Free die deze bewering onderzocht heeft, is nu van mening dat Edgar Cayce, Carla Rueckert alsmede David Wilcock inderdaad in contact hebben gestaan met dezelfde bron 'Ra'. Het verklaart waarom Edgar Cayce zoveel referenties maakte naar de '*Law of One*'! Hij noemt de '*Law of One*' een aantal keren in zijn readings in relatie tot de bewoners van Atlantis die in twee kampen verdeeld waren, de volgers van Belial (opm: Belial is Hebreeuws voor 'zonder waarde' of 'zonder meester', in de Dode Zee-rollen staat hij beschreven als de leider van de Zonen der Duisternis) en de aanhangers van de '*Law of One*'. Deze kampen verkeerden volgens Cayce in oorlog met elkaar.

Volgens David Wilcock was het Ra die hem informeerde dat hij de reïncarnatie was van Edgar Cayce. Ra drong erop aan dat hij zijn relatie met Edgar Cayce publiekelijk bekend zou maken. Hij was geshockeerd om dit in 1998 (het jaar dat Cayce noemt van zijn terugkeer) te horen, omdat hij wist dat hij belachelijk gemaakt zou worden, maar Wilcock zette met tegenzin door. Wilcock zegt dat hij liever gerespecteerd wordt om zijn wetenschappelijke werk dan om zijn connectie met Edgar Cayce. David Wilcock heeft drie boeken geschreven onder de verzamelnaam de '*Convergence series*': '*The Shift of the Ages*', '*The Science of Oneness*' en '*Divine Cosmos*'.

Alle drie zijn uitgebreide researchboeken worden wereldwijd gerespecteerd door wetenschappers. Momenteel werkt hij samen met ex-NASA wetenschapper Richard C. Hoagland die beweert dat de NASA de waarheid over veel zaken achterhoudt, zoals bijvoorbeeld over de energetische veranderingen die

plaatsvinden in ons zonnestelsel. Wilcock en Hoagland ontwikkelen samen een hyperdimensionale etherfysica om deze fenomenen te kunnen verklaren en presenteren deze in zowel wetenschappelijke als publieke kringen.

Wilcock die Carla Rueckert's '*Law of One*' bestudeerd heeft, werd geleid door zijn spirituele gids Ra om wereldwijd bewijs te verzamelen van wetenschappers die de wetenschap zouden kunnen bevestigen die Ra gedicteerd heeft in de '*Law of One*'. Het resultaat hiervan is de '*Covergence series*'.

Welnu, waarom zouden we een jongeman als David Wilcock geloven wanneer hij beweert dat hij de reïncarnatie is van Edgar Cayce? Uiteraard kan er alleen maar indirect bewijs naar voren gebracht worden, maar sommige bewijsstukken blijken zeer overtuigend. Zo bezat hij als kind al paranormale gaven. Tegenwoordig geeft hij readings voor zijn klanten, net als Cayce deed. Ook voorspelde hij de aanval op de Twin Towers van 11 september 2001, in readings die gepubliceerd werden op het internet, jaren voorafgaand aan de aanval. Wilcock's readings zijn vaak zeer cryptisch en kunnen het beste achteraf begrepen worden:

Reading van 12 juni 1996:

Het is het grootste science fiction verhaal ooit verteld. Iemand komt binnen - Rescue 911. CBS en ABC doen er voldoende verslag van. Een gietijzeren hek wordt rond het lichaam van het slachtoffer gewrongen...

Reading 9 juli 1998:

Het bombarderen van het World Trade Center heeft wat teweeggebracht. De volgende keer dat iemand zoiets probeert, zal het een veel groter verhaal worden, indien de details goed uitgewerkt worden.

(3)

Een ander verbluffend feit is dat hij als twee druppels water lijkt op de jongere Edgar Cayce. De toevallige uiterlijke gelijkenis houdt niet op bij David Wilcock zelf, maar is ook van toepassing op Wilcock's en Cayce's vrienden. Volgens Wynn Free lijkt het erop alsof een groep personen die bekenden waren van Edgar Cayce, wederom reïncarneerden in dit leven als de vrienden van Wilcock. Het meest overtuigende bewijs echter is de overeenkomst tussen de astrologische kaarten van de geboortedatum van Edgar Cayce en David Wilcock. Astroloog Brian McNaughton ontdekte dat de astronomische kaarten van de geboortedatum van beiden zo sterk overeenkomt, dat iedere kans op toeval uitgesloten kan worden. De zon, de maan, Mercurius, Venus en Mars, die volgens de astrologie de persoonlijkheid van iemand bepalen, staan in dezelfde tekens voor de geboortedatum van zowel Edgar Cayce als David Wilcock. McNaughton bepaalde aan de hand van de astrologische kaart van de geboortedatum van Edgar Cayce, alle data tussen de geboortedatum van Edgar Cayce in 1877 en het jaar 2000, die dezelfde uitlijning van de zon, de maan, Mercurius, Venus en Mars hadden, en vond tot zijn verbazing maar één datum; de exacte geboortedatum van David Wilcock!

(4)

Hoewel het bewijs nogal overtuigend lijkt, heeft de '*Association for Research and Enlightenment (A.R.E.)*' die de erfenis van Edgar Cayce bewaart David Wilcock niet officieel erkend als de reïncarnatie van Edgar Cayce. Of we nu wel of niet geloven dat Wilcock de reïncarnatie is van Edgar Cayce, het doet niets af aan het feit dat David Wilcock een zeer opmerkelijk wetenschapper is, die

wetenschappelijk bewijs verzameld heeft om Edgar Cayce's voorspellingen en Ra's fysica van de '*Law of One*' te onderbouwen.

David Wilcock formuleert actief een nieuw wetenschappelijk paradigma: hij brengt wetenschap en spiritualiteit bij elkaar tot een nieuw begripsniveau dat niet minder is dan een wetenschappelijke revolutie.

Epiloog

Wanneer we vandaag de dag om ons heen kijken, zien we een groeiende tendens op het gebied van egoïsme en individualisme dat het gevolg is van ons collectief geloof in Darwin's strategie van de 'overleving van de sterkste', hetgeen uiteindelijk het synoniem geworden is voor kapitalisme. Gebrek aan moraliteit en verlies aan spiritualiteit heeft menig religie richting conservatisme gedreven. Moslimfanatici hebben zelfs het pad van het terrorisme gekozen als een rechtvaardige manier om de ongelovigen te onderwerpen. De sociale verschillen in de wereld zijn toegenomen als gevolg van onze hebzucht, de rijken worden rijker en de armer worden armer. De mensheid lijkt meer verdeeld dan ooit tevoren.

Christenen over de hele wereld geloven dat Christus op een dag zal terugkeren naar de aarde, om de macht en glorie van God te herstellen, zoals hij beloofd heeft. Velen geloven dat de wederkomst van Christus nabij is. Voor zijn terugkeer zullen de ware christenen opgenomen worden tijdens de 'Opname' waar Jezus de gelovigen zal redden van het Armageddon en ze mee zal voeren naar de Hemel. De rest van ons zondaren zal achterblijven en moet de Dag des Oordeels afwachten. Ook moslimfundamentalisten geloven dat Armageddon zich snel zal aandienen.

Het geloof in de wraak van God heeft beide religies gedreven naar een blind geloof in hun eigen rechtschapenheid. George Bush, president van de Verenigde Staten van Amerika, is veranderd in een christelijke fundamentalist nadat zijn geloof hem gered had van de drank en hij voert nu een heroïsche kruistocht om alle kwaad uit de wereld te bannen. Zijn missie is de vestiging van een nieuwe wereldorde. Hij heeft simpelweg de wereld in twee secties verdeeld, een goede en een slechte, gescheiden door zijn 'as van het kwaad'! Hij vecht zijn eigen heilige oorlog, zijn eigen jihad met de zegen van God om de schurken te doden. God bless America! De schurken zijn Bin Laden en zijn islamitische volgelingen die dezelfde heilige oorlog uitvechten met dezelfde intentie, zegen en toestemming van hun God. Beide kampen claimen dat Gods wraak aan hun zijde is. Hoe ironisch!

De polarisatie tussen de botsende religies in de politieke arena heeft geleid tot dezelfde 'hullie' en 'zullie' tegenstellingen door alle lagen van onze samenleving heen. Mensen zijn bang geworden en het is deze angst die George Bush een tweede termijn bezorgd heeft.

Tegelijkertijdwordt, ver weg van de massa, een nieuwe bewustwording geboren in de mensheid, de realisatie dat er alleen maar Eenheid bestaat in het universum. We zijn allen kinderen van dat Ene universele bewustzijn. Deze bewustwording lijkt te komen op het juiste moment en op de juiste plaats. We zijn spiritueel beroofd van een universele wijsheid! Alle polarisaties in deze wereld stammen af van ons onvermogen om de eenheid te zien die ons allen verbindt! De oorzaak van onze polarisaties is onze oordelende aard om onderscheid te maken tussen goed en kwaad. Oordeel is het instrument dat gebruikt wordt door het ego om het geloof in een individueel Zelf te ondersteunen. Wanneer ik over jou oordeel, druk ik feitelijk uit dat ik anders ben dan jij, dat ik beter ben en dat ik nooit zou doen wat jij doet. Oordeel is daarom afscheiding in actie!

De mensheid heeft hard een spirituele wijsheid nodig die verenigt in plaats van verdeelt, omdat afscheiding de basis is van alle conflicten. Zonder, vrees ik, is er

geen hoop voor de mensheid, omdat we perfect in staat zijn om onszelf te vernietigen. Velen hebben hun toevlucht gezocht tot de politiek en menen dat alle problemen een politiek antwoord vereisen. Laat je niet voor de gek houden want politiek betekent oordelen met een hoofdletter O. Politiek zal nooit verenigen.

Wetenschap is een surrogaat voor Westerse religie geworden. We baseren onze wereldse zienswijzen voornamelijk op wat de wetenschap ons vertelt. De tijd is hier en nu dat de wetenschap zelf een revolutie ondergaat en ons in een nieuwe richting wijst, een samengaan met Oosterse spiritualiteit! De wetenschap begint te ontdekken dat de ultieme realiteit van het universum Eenheid is. Het vertelt ons ook dat ons menselijk bewustzijn een heus effect heeft op de fysieke realiteit buiten ons en dat we geen passanten zijn in een objectieve werkelijkheid, maar dat we er de actieve medescheppers van zijn! Het maakt ons tot medescheppers met God! We hebben het vermogen om onze bestemming zowel individueel als collectief vorm te geven! Wat we geloven wordt uiteindelijk onze werkelijkheid!

Deze openbaringen van de wetenschap plaatsen de woorden van Jezus en de Bijbel in een heel nieuw perspectief. De evangeliën werden opzettelijke ingeperkt en veranderd in dogma's tijdens het Concilie van Nicea in 325 n.Chr. om de macht van de Katholieke Kerk te vestigen. Zoals de dertien teruggevonden Nag Hammadi geschriften die in 1945 werden gevonden in Egypte ons laten zien, zijn bijvoorbeeld het evangelie van Thomas, het evangelie van Filippus en de Getuigenis der Waarheid opzettelijk uit onze versie van de Bijbel weggelaten. Waarom? Omdat ze eenvoudigweg te veel esoterische kennis openbaarden! Op hetzelfde moment werden we beroofd van antieke wetenschappelijke kennis waarvan de oorsprong te herleiden is naar de Egyptenaren en die haar wortels heeft in de Atlantische cultuur.

Maar laat ons nu eens dezelfde woorden herlezen uit de Bijbel waar Jezus spreekt van de Eenheid met de Vader van zichzelf en de mensheid:

> ***Johannes 17: 22 - 23*** *En Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij een zijn, gelijk als Wij Een zijn; Ik in hen, en Gij in Mij; opdat zij volmaakt zijn in een, en opdat de wereld bekenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt.*

Of om het met de woorden van Neale Donald Walsch te zeggen, auteur van de serie boeken 'Gesprekken met God':

"*Eén van de ernstigste misvattingen is de idee dat God onbereikbaar is, dat God van ons is afgescheiden. Deze scheidende manier van denken heeft ons vervreemd van onszelf en van de schepping. Het heeft ook geleid tot een scheidende economie en een scheidende politiek, een scheidende sociologie en scheidende religie. Mijn boodschap leert dat we allen één zijn, dat er geen onderscheid is tussen ons en God, tussen ons en het leven, of tussen ons en elkaar*".

(1)

De esoterische leer heeft ons altijd verteld dat wat we buiten onszelf zien een spiegel is van ons eigen geloof en overtuigingen. Indien we geloven dat de wereld hard, slecht en lelijk is en dat we moeten vechten en competitie leveren om te overleven, dan zal die overtuiging gereflecteerd worden in ons dagelijks leven. Indien we echter geloven dat de wereld vredig is en dat we alleen aardige mensen op ons pad zullen treffen, dan zullen we dit geloof uitstralen en liefdevolle vriendelijke mensen aantrekken op ons pad! Christenen hebben een ander manier om dit te zeggen 'wat je zaait zul je oogsten'.

> ***Galaten 6:7*** *Dwaalt niet; God laat Zich niet bespotten; want zo wat de mens zaait, dat zal hij ook maaien.*

We zijn op een punt gekomen in onze evolutie waar we de betekenis van deze woorden op een geheel nieuwe manier kunnen gaan begrijpen.

Ik ben gaan geloven dat de mensheid een groot potentieel heeft dat op het punt staat bevrijd te worden in een ontwaken dat wereldwijd plaatsvindt. Het menselijk collectieve bewustzijn stijgt naar haar werkelijke goddelijk potentieel. De vervormingen waar Ra over sprak hebben te maken met onze eigen misvattingen, ons sterke geloof en overtuiging dat we maar arme zwakke zondige individuen zijn die passief overgeleverd zijn aan een wereld buiten ons waar we geen controle over hebben. Deze vervormingen hebben ons angstig en wanhopig gemaakt.

In zijn boek "Het Jesaja effect" legt Greg Braden een nieuwe vorm van bidden uit die hij afgeleid heeft uit de Dode Zee-rollen die gevonden zijn in de Qumramvallei, in het bijzonder het geschrift van de profeet Jesaja. Hij ontdekte dat de Essenen, die de bloedlijn vormen van zowel Jesaja als Jezus, iets probeerden te onderwijzen over bidden dat geheel nieuw was. Jesaja schrijft in zijn geschriften dat we in een gebed niets moeten vragen aan God, maar in plaats daarvan moeten we geloven en er naar handelen als ware het gebed al verhoord! Greg Braiden legt verder uit dat we een sterk vertrouwen moeten hebben in de uitkomst van wat we wensen in ons gebed en dit intensief moeten proberen te visualiseren, voelen, zien en horen met zo veel mogelijk gebruik van onze zintuigen. De truc bestaat erin te geloven dat onze gebeden al verhoord zijn om er nadien nooit meer over te twijfelen. Dat is wanneer we gaan leven naar onze ware goddelijke kracht. In zijn boek vergelijkt Greg Braden de wijsheid van de Essenen met de moderne hedendaagse kwantumwetenschap en concludeert dat de wijsheid van de Essenen niet gebaseerd is op een heidens geloof maar ondersteund wordt door inzichten van de kwantumwetenschap.

(2)

Dezelfde boodschap van Jesaja komt ook van Jezus af wanneer hij ons vertelt dat we gefaald hebben om op de juiste manier te vragen:

> ***Johannes 16:23-24*** *En in dien dag zult gij Mij niets vragen. Voorwaar, voorwaar Ik zeg u: Al wat gij den Vader zult bidden in Mijn Naam, dat zal Hij u geven. Tot nog toe hebt gij niet gebeden in Mijn Naam; bidt, en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld zij.*

De meeste mensen sturen een verzoekje uit naar God en hopen dat het beantwoord zal worden in plaats van hun eigen krachten te kennen en te weten wie ze in werkelijkheid zijn! De truc is niet om het te vragen en te wachten tot het gegeven wordt, maar te weten dat het gegeven is nog voordat u zelfs gevraagd heeft! U heeft de controle, want u bent één met de Schepper!

Jezus vertelde ons dat zijn macht om wonderen te verrichten niet alleen Hem toebehoorde maar dat deze zal ontwaken in een ieder van ons:

> ***Johannes 14:12*** *Voorwaar, voorwaar zeg Ik u lieden: Die in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en zal meerder doen, dan deze; want Ik ga heen tot Mijn Vader.*

Zou het kunnen zijn dat de wederkomst van Christus niet gaat over de fysieke terugkeer van de historische persoon Jezus van Nazareth, maar over het ontwaken van het Christusbewustzijn in eenieder van ons, een mondiaal ontwaken?

Er zijn nieuwe spirituele werken op aarde die in de laatste twee decennia aan ons doorgegeven zijn waarvan ik geloof dat ze dezelfde zaken proberen uit te leggen die Jezus de mensheid probeerde te leren, maar die verkeerd geïnterpreteerd werden door onze religies. Na 2.000 jaar wordt de boodschap van Jezus in een nieuw perspectief gebracht dat heden ten dage beter te accepteren is dan 2.000 jaar geleden. We hebben nu immers een wetenschappelijk raamwerk dat ons in staat stelt om deze woorden te begrijpen zonder de boodschapper te kruisigen!

Het boek 'Een Cursus in Wonderen' werd in 1975 gechanneld door Dr. Helen Schucman via een innerlijke stem. Volgens Schucman maakte de innerlijke stem zich kenbaar als de historische Jezus van Nazareth. Er zijn al miljoenen kopieën van deze leer verkocht in veel talen over de hele wereld. Deze leer is non-dualistisch en vertelt ons dat God en de mens één zijn. Het benadrukt het belang van vergeving en onderwijst dat zonde en oordeel trucs zijn die gebruikt worden door het ego om het geloof in de afscheiding te handhaven. '*A Course in Miracles*' onderwijst dat Jezus niet aan het kruis gestorven is voor onze zonden, maar dat zijn kruisiging bedoeld was om te demonstreren dat we ons zelf kruisigen en dat de herrijzenis beschikbaar is voor ons allen. Samengevat kan gezegd worden dat '*A Course in Miracles*' geen nieuwe religie is, maar een individuele cursus met als doel om de geloofsovertuiging zodanig te veranderen dat elk vals geloof in een afgescheiden ego, de tendens om te oordelen en het sterke geloof in zonde, ongedaan gemaakt worden.

(3)

Rond dezelfde tijd werd een andere leer gechanneld, genaamd de '*Law of Attraction*' door Esther Hicks die een bron, 'Abraham' genaamd, channelde. The '*Law of Attraction*' begint erg populair te worden bij een aantal persoonlijke ontwikkelingstrainers. De meesten zijn waarschijnlijk voormalige NLP (neuro linguïstisch programmeren) trainers en leraren die beweren de strategieën en succesfactoren gemodelleerd te hebben van diegenen die succesvol zijn in het leven. Ze gebruiken nu de '*Law of Attraction*' om ons te vertellen dat alles in het universum van het fysieke tot het mentale domein, in feite een vibratie is. Onze eigen gedachten en emoties zijn ook vibraties die gelijksoortige vibraties aantrekken. Met andere woorden, we creëren onze eigen werkelijkheid en ontvangen precies dat wat we geloven dat waar is. Het is een vicieuze cirkel, wat we geloven keert steeds weer naar ons terug. Zo werkt het als een bevestiging die alleen maar onze huidige overtuiging sterkt. Uitgaande van een negatieve houding blijven mensen hangen in een zich herhalend patroon dat hen alleen maar meer en meer pijn bezorgt. Indien we willen loskomen van het repeterende gedrag wat ons pijn doet, dat moeten we niet onze aandacht richten op wat niet willen, maar in plaats daarvan ons focusseren op wat we wel willen!

Nieuwe goeroes van de kracht van de menselijke geest leren zakenlui om zaken op een geheel nieuwe manier te doen. Ze vertellen hen om zich te ontdoen van de oude last van het darwinisme, het geloof dat het zakendoen alleen maar gaat over competitie en het overleven van de sterkste. In plaats daarvan wordt zakenlui geleerd om hun positieve intentie, focus en bewustzijn op hun doelen te richten en te zien hoe de magie toeslaat, want het universum zal overvloedige mogelijkheden aanbieden aan hen die op de juiste manier gevraagd hebben.

(4)

We leven in een zeer bijzondere tijd, een tijd van grote veranderingen. Het is net alsof we in een tijdscapsule leven die zich snel ontvouwt in dit speciale tijdperk van de menselijke geschiedenis. Er is een lawine aan kennis beschikbaar sinds het ontstaan van het internet die onze ontwikkeling enorm aanjaagt. Achteraf gezien lijkt het geen toeval dat we moesten ontwikkelen tot een technologisch en wetenschappelijk besef voordat een nieuwe spirituele bewustwording kon ontstaan. Veel bronnen beweren dat de mensheid hulp heeft ontvangen vanuit de spirituele dimensies en van buitenaardsen om tot een punt te komen waar we rijp genoeg zijn om een kwantumsprong in bewustzijn te kunnen maken. In dit opzicht hebben we de gechannelde werken ontvangen van de '*Law of One*', van Seth, de '*Law of Attraction*', en '*A Course in Miracles*'.
Andere hulp die we ontvangen hebben zijn de graancirkels. Door ons verleden te bestuderen vallen veel stukjes van de puzzel nu in elkaar en het lijkt erop dat de Ouden ons aanwijzingen achtergelaten hebben over de galactische uitlijning van 2012. De oude 2012 voorspellingen van de Maya's, de voorspellingen van de Inca's, de Hopi-indianen, Nostradamus, Edgar Cayce, Jezus en vele anderen voorspelden dat een mondiale verschuiving in bewustzijn zou plaatsvinden rond deze tijd, na een tijd van beproevingen. Dr. Smelyakov en Terence McKenna hebben ons aanwijzingen geven dat onze evolutie plaatsvindt in fractalrepetities van de Gulden snede-ratio. De tijd zelf zou naar een eindpunt spiraliseren dat correspondeert met de Maya-voorspellingen voor het jaar 2012. Zou het kunnen zijn dat onze evolutie inderdaad voortgetrokken wordt naar de toekomst in plaats van geduwd te worden vanuit het verleden, zoals de chaostheorie suggereert? En dat de fractalattractor van onze evolutie samenvalt met de galactische uitlijning tijdens de winterzonnewende van 2012 en de eindtijd van de Maya Lange-Tellingkalender?

Als er ooit een verschuiving in wereldwijd bewustzijn zou moeten plaatsvinden op deze planeet zoals voorspeld, dan geloof ik dat hier en nu de tijd daar is!

De Maya's waren er duidelijk over dat voorafgaand aan deze verschuiving de aarde vele grote catastrofen zou doorstaan. Deze catastrofen zullen werken als een katalysator die de bewustzijnsverandering zal initiëren. In tijden van moeilijkheden, vergeten mensen hun verschillen en komen samen en verenigen zich. De globalisering heeft de wereld in een groot dorp veranderd zodat we niet langer kunnen negeren wat in afgelegen delen van de wereld gebeurt; het nieuws wordt in enkele minuten wereldwijd uitgezonden. Het probleem van de globalisering is dat lokale economieën nu zwaar afhankelijk zijn van de wereldeconomie; onrust waar ook ter wereld draagt het potentieel in zich om onze lokale economieën te verstoren. De economische ontwikkeling van China is een serieuze bedreiging voor de werkgelegenheid in alle Westerse landen. Naties zijn niet langer in staat om alle milieuproblemen waar ze voor staan zelf op te lossen. De oorlog tegen terrorisme kan niet gewonnen worden indien we het kernprobleem niet herkennen - onze foute 'hullie en zullie' redenering, de foutieve overtuiging dat wij aan de 'juiste' zijde staan van de 'as van het kwaad'. Al deze ontwikkelingen, inclusief de natuurrampen zoals de Aziatische tsunami en de overstromingen van New Orleans, zullen de mensheid dwingen zich te verenigen en als een eenheid op te treden.

We moeten onze foutieve darwinistische overtuiging in afscheiding en 'overleving van de sterkste' laten varen. Als we niet in staat zijn om de onderlinge verbanden te zien in de schijnbaar ongerelateerde gebeurtenissen in de wereld, en de eenheid in alles herkennen, zal er niemand van ons overblijven om de uitdagingen waar de wereld in de nabije toekomst voor komt te staan, te overleven.

Dit boek is mijn poging om de vele geweldige dingen die wetenschappers ontdekt hebben die onze eenheid onderstrepen, te delen. Waarschijnlijk bent u ofwel uiterst verwonderd, of u gelooft ondertussen helemaal niets meer van het onderwerp van dit boek. Voor mij persoonlijk geldt dat ik zeer hoopvol ben geworden over een nieuwe toekomst van de mensheid. Ik heb altijd gevonden en geloofd dat de wereld waarin we leven niet Gods wil kan zijn. Ik kwam er uiteindelijk achter dat Zijn en onze wil niet los staan van elkaar. We hebben de mogelijkheid en de kracht in ons om een heldere nieuwe toekomst voor onze kinderen te scheppen, een tijd van vrede en begrip, een ware Hemel op aarde.

Omdat de meerderheid zich niet bewust is van de veranderingen die aanstaande zijn, zullen de voorspellingen uit het verleden wanneer ze uitkomen ons totaal verrassen, precies zoals het ook voorspeld is!

> **Mattheüs 24: 37-39** *En gelijk de dagen van Noach waren, alzo zal ook zijn de toekomst van den Zoon des mensen. Want gelijk zij waren in de dagen voor den zondvloed, etende en drinkende, trouwende en ten huwelijk uitgevende, tot den dag toe, in welken Noach in de ark ging; En bekenden het niet, totdat de zondvloed kwam, en hen allen wegnam; alzo zal ook zijn de toekomst van den Zoon des mensen.*

Misschien heeft dit boek u verrast?
Als dit het geval is, wil ik dat u dit ter overweging meegeven:

Alle waarheid gaat door drie stadia:

Ten eerste wordt het bespot
Ten tweede wordt er krachtig tegen verzet
Ten derde wordt het geaccepteerd als vanzelfsprekend!

Arthur Schopenhauer (1788-1860)

Jan Wicherink

Referenties

Proloog

(1) Fritjof Capra, 1975, 'The Tao of physics'

Hoofdstuk 1

(1) Predictions of the future, Nostradamus and the millennium, John Hogue, 1987

(2) Officiële website van de A.R.E.: www.edgarcayce.org

(3) The year zero, Wiek Lenssen http://www.jurafilm.nl/yearzero.html, 'De Mama; Het verhaal achter de film The year zero', Wiek Lenssen, ISBN 90-75636-45-8. (Dutch only)

Hoofdstuk 2

(1) The holographic universe, Michael Talbot, 1996, ISBN 0 586 09171 8, pg 52

(2) Amit Goswami: The visionary window, a quantum physicist's guide to enlightenment, ISBN 0835607933

(3) Trialogues at the edges of the west, Rupert Sheldrake, Ralph Abraham, Terence McKenna, Bear& Cy Publishing, 1992

Hoofdstuk3

(1) Institute of Noetic Sciences : www.noetic.org
Edgar Mitchell : www.edmitchellapollo14.com

(2) Lynne McTaggart 2001, 'The Field', 'The quest for the secret force of the universe' (ISBN 0 7225 3764 6). www.wddty.co.uk/thefield

(3) Stuart Hameroff, quantum consciousness, www.quantumconsciousness.org

(4) William Tiller: www.tiller.org

(5) Hado effect: www.hado.net
Masaru Emoto's website: www.masaru-emoto.net

(6) Beliefs animate the power of prayer, Randall Fitzgerald: www.phenomenamagazine.com

(7) Deepak Chopra; Quantum healing; exploring the frontiers of mind/body Medicine. 1998. (ISBN 055305368X)

(8) Global Consciousness Project http://noosphere.princeton.edu/

(9) Cosmic Vision, The Dawn of the Integral Theory of Everything, Ervin Laszlo 2004, ISBN 90 202 8359 6 and
'Subtle Connections: Psi, Grof, Jung, and the Quantum Vacuum'
www.twm.co.nz/subconn_laszlo.html

(10) Ingo Swann, remote viewing:
www.remoteviewer.org/remoteviewing/swann.htm
Pravda news 'CIA's remote viewers initiated quest for WMD in Iraq':
http://english.pravda.ru/main/18/90/363/14682_paranormal.html

(11) Amit Goswami: www.swcp.com/~hswift/swc/

Hoofdstuk 4

(1) Hall Puthoff: www.earthtech.org

(2) Lynne McTaggart 2001, 'The Field', 'The quest for the secret force of the universe' (ISBN 0 7225 3764 6). www.wddty.co.uk/thefield

(3) Ode tijdshrift: www.ode.nl/backIssue.php?oID=115

(4) David Willcock: www.ascension2000.com , Convergence III Hoodstuk 2

(5) You can change the world, The Global Citizen's Handbook for Living on Planet Earth, Ervin Laszlo, 2003, SelectBooks NY, US, appendix IV.

(6) Tom Bearden website: www.cheniere.org

(7) Robert A. Patterson : http://quantumgravitics.tripod.com/

(8) John Hutchinson: www.hutchisoneffect.org , www.hutchisoneffect.com

(9) Steven Greer, Disclosure Project: www.disclosureproject.org

Hoofdstuk 5

(1) Sacred Geometry, Philosophy and practice, Robert Lawlor, (ISBN 0-500-81030-3)

(2) The ancient secret of the Flower of Life, Drunvalo Melchizedek, volume I (ISBN 1891824171)

(3) The ancient secret of the Flower of Life, Drunvalo Melchizedek, volume II. (ISBN 189182421X)

(4) World mysteries website: www.world-mysteries.com/mpl_2.htm

(5) Zie (3)

(6) The Divine Cosmos, David Wilcock, Hoofdstuk 4, www.ascension2000.com

(7) Notre-Dame de Charters, The enigma of the labyrinth, many authors, translated by Malcolm Miller. Booklet for sale at the Chartres cathedral.

Hoofdstuk 6

(1) Genesis of the Cosmos, The Ancient Science of Continuous Creation, Paul La Violette PhD, ISBN 1-59143-034-8

(2) Wave structure of Matter, Milo Wolff, http://www.spaceandmotion.com/

(3) Quantum EtherDynamics Institute : www.quantumetherdynamics.com

(4) Occult Chemistry, The nature of matter,
Charles W. Leadbeater and Annie Besant
www.subtleenergies.com/ormus/research/occult.htm

(5) Daniel Winter www.goldenmean.info
Heart Coherence Team www.heartcoherence.com

(6) NASA Goddard space flight center:
http://imagine.gsfc.nasa.gov/docs/features/news/20jul04.html

(7) Scientific American, Black Holes, Nr 3 June-August 2005, Dutch edition

(8) National Geographic:
news.nationalgeographic.com/news/2002/04/0425_020425_universe.html

(9) European Space Agency:
www.esa.int/esaSC/SEMR53T1VED_people_0_iv.html

(10) Robert Grace:www.rgrace.org/126/131toroiduni.html#131.1

(11) Enterprise Mission, Richard Hoagland : www.enterprisemission.com

(12) Vortexiajah, Ananda, phoenix.akasha.de/~aton/
phoenix.akasha.de/~aton/VORTEXIJAH.html

(13) Daniel Winter: www.goldenmean.info
(14) David Wilcock, the Divine Cosmos, Hoofdstuk 1: www.ascension2000.com
(15) Jacques Benveniste: www.digibio.com
(16) Sound Energy Research, www.soundenergy.net, www.clusteredwater.net
(17) Cosmic Vision, The Dawn of the Integral Theory of Everything, Ervin Laszlo 2004, ISBN 90 202 8359 6

Hoofdstuk 7

(1) Shift of the Ages, David Wilcock, Hoofdstuk 12, www.ascension2000.com
(2) Op verzoek van de onderzoeker is deze verwijzing weggelaten.
(3) Ellie Crystal's Metaphysical and Science website: www.crystalinks.com
(4) Carl Munck, Earth grid www.pyramidmatrix.com
(5) Tijdschrift Atlantis Rising, nummer 45, mei/juni 2004 en nummer 49 januari/februari 2005
(6) Satellite Discoveries: www.satellitediscoveries.com
(7) Tijdschrift Atlantis Rising, nummer 34, Juli/Augustus 2002: www.atlantisrising.com
(8) Cyprus Atlantis Expeditie, Robert Sarmast: www.discoveryofatlantis.com
(9) Forbidden History, Prehistoric Technologies Extraterrestrial Intervention and Suppressed Origins of Civilisations, J Douglas Kenyon, 2005, ISBN 159143045-3
(10) Pyramid website: www.gizapyramid.com

Hoofdstuk 8

(1)(2) Forbidden History, Prehistoric Technologies Extraterrestrial Intervention and Suppressed Origins of Civilisations, J Douglas Kenyon, 2005, ISBN 159143045-3
(3) Giza Genenesis, The best kept secrets Vol 1, Howard Middleton-Jones, James Michael Wilkie. ISBN 0971809828
(4) Giza decoded: www.aiwaz.net/modules.php?name=News&file=article&sid=6
(5) Light speed latitude, Jim Branson, www.gizapyramid.com/charles4.htm
(6) Atlantis Rising, editie 37, High Tech in the Great Pyramid
(7) Cliff Ross, 'The perfect alignment, http://www.clive-ross-giza.org/topics/topic_3.htm
(8) Genesis of the Cosmos, The Ancient Science of Continuous Creation, Paul La Violette PhD, ISBN 1-59143-034-8
(9) Larry Pahl: www.greatpyramid.org
(10) Susan Alexjander, Our Sound Universe www.oursounduniverse.com
(11) The four fundamental frequencies of universal oscillation, Al Leone, www.gizapyramid.com.

Hoofdstuk 9

(1) The Biological Chip in our cells, Grazyna Fosar, Frans Bludorf, Vernetzte Intelligenz. www.fosar-bludorf.com

(2) The DNA wave computer, British Computer Society Cybernatic Machine Specialist: www.bcs.org.uk/siggroup/cyber/dna.htm

(3) Cosmic Vision, The Dawn of the Integral Theory of Evrything, Ervin Laszlo 2004, ISBN 90 202 8359

(4) The DNA-wave BioComputer, Peter P. Gariaev, Boris I. Birshtein, Alexander M. Iarochenko, Peter J. Marcer, George G. Tertishny, Katherine A. Leonova, Uwe Kaempf, Institute Control of Sciences Russian Academy of Sciences, Moscow, Russia

(5) Intermediar, November 2004, editie 47

(6) The reincarnation of Edgar Cayce? Interdimensional Communication & Global Transformation, Wynn Free, David Wilcock, ISBN 1583940839, 2004.

(7) Amit Goswami : The visionary window, a quantum physisist's guide to enlightenment, ISBN 0835607933

Hoofdstuk 10

(1) Cosmic Vision, The Dawn of the Integral Theory of Everything, Ervin Laszlo 2004, ISBN 90 202 8359 6

(2) Ray Tomas, Harmonics of the Universe www.homepages.ihug.co.nz/~ray.tomas/story.htm

(3) David Willcock: www.ascension2000.com, Divine Cosmos, Hoofdstuk 7.

(4) The Auric Time Scale and the Mayan factor or, Demography, Seismicity And History Of Great Revelations In The Light Of The Solar-Planetary Synchronism,
Sergey Smelyakov, Yuri Karpenko, ISBN 966-7309-53-3.

http://cura.free.fr//xx/20smelya.zip

(5) The ultimate secret of the of the Mayan Calendar:

http://www.scottmandelker.com/TGS/Science/ultisecr.html

(6) The last multi-turns of the spiral of time before it rolls up to appear in new reality: http://www.soulsofdistortion.nl/ATS.html

(7) Terrence McKenna and the Time Wave Zero, http://www.diagnosis2012.co.uk/

(8) Galactic Alignment, 'The Transformation of Consciouisness, According to Mayan, Egyptian and Vedic traditions', John Major Jenkins, 2002, ISBN 1-87918184-3

(9) Crucifying the Earth on the Galactic Cross www.soulsofdistortion.nl/Galactic%20Alignment.html

(10) Planetophysical state of the Earth and life, Dr Alexey Dmitriev, www.tmgnow.com

(11) Particle Physics and Astronomy Research Council (PPARC) : http://www.pparc.ac.uk/Nw/SgrA.asp

(12) Ananda, New Universe: http://www.akasha.de/~aton/NUWinds.html

(13) Sorcha Faal : http://www.whatdoesitmean.com

(14) David Wilcock : The Divine Cosmos, Hoofdstuk 8 www.ascenscion2000.com

(15) National Geographic, Dutch edition July 2004, special about the Sun.

(16) Atlantis Rising nummer 49, Januari/Februari 2005, Will Hart, 'Inside the solar window'

Hoofdstuk 11

(1) Stan Tenen, Meru Foundation : www.meru.org
(2) Daniel Winter : www.goldenmean.info
(3) Giza Genenesis, The best kept secrets Vol 1, Howard Middleton-Jones, James Michael Wilkie. ISBN 0971809828
(4) Solfa Sound Therapy, www.solfasound.com
(5) Sound Energy Research, www.soundenergy.net, www.clusteredwater.net
(6) www.greatpyramid.org
(7) David Wilcock, Shift of the Ages, www.ascension2000.com
(8) Theomatica: www.Biblecode.com/theomatics
(9) The Gospels seen as sacred geometry literature, Daniel Gleason: www.Jezus8880.com

Hoofdstuk 12

(1) Edgar Cayce's Forgotten Recod of the Ancient America', Gregory L. Little (August 2001)
(2) L/L Research: www.llresearch.org
(3) David Wilcock's reading: http://ascension2000.com/12.07.02.htm
(4) The reincarnation of Edgar Cayce, Will Free (ISBN 1583940839)

Epiloog

(1) Interview met Neil Donald Walsch, tijdschrift Ode, nummer 84, Maart 2006
(2) Greg Braden, The Isaiah effect (Decoding the lost science of prayer and prophecy) ISBN: 1401903606, www.greggbraden.com
(3) Een cursus in wonderen: www.acim.org
(4) The law of attraction: www.abraham-hicks.com

Index

F

G

H

I

J

K

L

U

V

W

Y

Z